C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-S_I_man_Dan_Young.PDB

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-S_I_man_Dan_Y
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.1.2004
Modification Date: 25.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský

S. I. MAN DAN YOUNG

1
NEBEZPEČÍ ODJINUD

1 / MUŽ SE ČTYŘMI PRSTY
Dan Young byl speciálním agentem Space Interpolu a jméno Deuce Worm slyšel poprvé jednoho nudného odpoledne (dá-li se to tak nazvat), kdy celkem zbytečně (dle svého názoru) patroloval v jednomístném policejním člunu Hawk 067 na předepsané orbitě dvacet tisíc kilometrů od Měsíce. Cosi z jakéhosi drahého importu se ztratilo na jednom z měsíčních kosmodromů (Suverénní republika Luna takřka všechno dovážela) a bylo podezření, že kdosi prostě nějaký ten kontejner nechal na oběžné dráze, aby si ho tam někdo jiný vylovil. Protože šlo o záležitost mezi dvěma planetami (i když jedna byla satelitem druhé, ale říkejte to Měsíčňanovi), musel se do věci vložit Space Interpol, ačkoliv (podle názoru Dana Younga) by na to měla stačit obyčejná celní pohraniční stráž. Teď se tedy kolem Měsíce řítily čtyři patrolovací lodě S. I. a mávaly kolem sebe paprsky radarů. Jejich piloti nedělali nic; objevit v prostoru kolem Měsíce kontejner je tisíckrát obtížnější než najít onu známou jehlu v kupě se na (ani jeden z těch čtyř ovšem neměl přesnou představu, jak takové seno vypadá) a rozhlížet se po okolí jako hlídka ve vraním hnízdě jim z téhož důvodu samozřejmě nikdo nenařídil. Bavili se tedy chvílemi intercomem mezi sebou a chvílemi zas každý po svém, a nechávali na automatice, aby našla ty zatracené kontejnery, zaměřila je, ohlásila, kde jsou a kde v ten či onen čas spolehlivě budou, a zapojila program návratu na kosmodrom.
Dan Young byl od svých dvou let Měsíčňan a ve své osobní IC (identifikační kartě) měl zakódováno, že je občanem SRL – tedy Suverénní republiky Luna. Přesto si uchoval vřelý vztah ke třetí planetě, kde se před šestadvaceti roky narodil, a na které, jak s oblibou argumentoval v polemikách s rodilými Měsíčňany, to všechno kdysi dávno začalo. Měl pravdu, pokud nebudeme uvažovat o protoplanetárním oblaku kolem mladého Slunce nebo rovnou o velkém třesku.
Čas od času, ve chvílích, kdy se nudil kdesi na pusté orbitě v jednosedadlové patrolovací lodi (jako třeba právě toho dne, kdy poprvé uslyšel jméno Deuce Worm), se pokoušel představit si ono kdysi dávno na obrazovce svého vademeca. Přestože živé obrazy toho, co vymyslel (a co snad na Zemi skutečně existovalo před čtyřmi miliardami let) nepůsobily nijak lákavě, žil i nadále s vědomím, že je to jeho rodiště, a pokud trasa jeho patroly vedla některou z terraorbitálních elips, otevíral všechny iluminátory a s jakousi nostalgií vyděděnce hleděl na panorama mračen, hnědozelené kontinenty, smetanově bílé polární čepičky a zrcadlové hladiny moří. Ale osobně se tam vracel nerad, jelikož každý návrat ho stál měsíc času – měsíc strávený adaptací na nešťastné jedno g… A tak pokud nepatroloval v terralunárním sektoru, případně neměl něco na práci na některém umělém satelitu, zdržoval se na Měsíci, který se stal jeho druhým (teď už by se dalo říct prvním) domovem.
Dan Young, agent Space Interpolu, tedy byl Měsíčňanem se vším všudy – a přesto se nedoslechl o Deuce Wormovi až do té chvíle, kdy spolu se třemi dalšími piloty kroužil kolem Měsíce a hledal ztracené (či ukradené) kontejnery.
"Nula šedesát sedmičko," vyrušil ho tehdy hlas komunikátoru z četby prastaré papírové knihy napsané a vytištěné někdy v dobách, kdy luník poprvé vyfotografoval odvrácenou stranu a první rangery se rozbíjely o měsíční povrch.
"Nula šedesát sedmičko," opakoval hlas, "zablokujte vstupy, následuje zpráva D. S."
D. S. znamená Dead Secret, přísně tajné – a pro Dana Younga to znamenalo konec sladkého snění nad stránkami, jaké už málokdo dovedl přečíst.
"Nula šedesát sedm," řekl. "Vstupy zablokovány. Připraven k příjmu zprávy D. S."
"Takže, ehm…" Lhostejný a poněkud suchý baryton spojovacího robota z měsíční centrály vystřídal hlas majora Livingstona, Danova přímého nadřízeného. "Tohle si nezaznamenávejte, poručíku, ale zapamatujte. Tím myslím normálně zapamatujte. Nikoliv přes hypno."
"Ano, pane," řekl Dan Young. "Rozumím."
"Slyšel jste někdy jméno James Thompson?" zeptal se major Livingstone. "Profesor James Thompson?"
"Archeogenetik?" zeptal se Dan Young.

"Ano, to je on."
"Ústav pro výzkum DNK," řekl poručík. "Genetické inženýrství a tak dále. Vědecká báze na Sandwichových ostrovech; pobočky jsou v Hobartu, tuším že také v Bluefontainu… a Punta Arenas.
Ženatý, dvě děti…" Po krátké odmlce dodal: "Dcera Sarah získala letošní titul Miss Australe."
"Naprosto jedinečná paměť," řekl major.
"Speciálně školená. Taky sleduju zpravodajství a hodně čtu, pane."
"Doplním vám údaje o jeho dětech: Harry, šestnáct, trochu infantilní na svůj věk. Sarah, necelých osmnáct, ani trochu infantilní – když pomineme její účast v té pitomé soutěži."
"Co znamená trochu infantilní, pane?" zeptal se Dan Young. "Je snad ten chlapec mírně slabomyslný?"
Major se zasmál. "Ne, poručíku… Spíš lehkomyslný. Hračička. Snílek. K tomu taky patřičně rozmazlený. Jinak je snad normální. Ještě nějaký dotaz?"
"Ta zpráva D. S. – se týká jeho?"
"Přesně tak. Co byste řekl tomu, že se nám tu vyskytl případ kidnappingu?"
"Mladého Thompsona ukradli…?"
"Inu, ehm," major Livingstone si odkašlal svým typickým způsobem (šly o něm fámy, že tajně holduje tabáku), "kdopak ví, jestli ho právě ukradli… Snad byste se dověděl víc na místě, ale nemáme čas na vaši adaptaci. Dám vám hlavní údaje sám, jak nám je zjistil zvláštní agent z pozemské centrály. Snad vám to postačí."
"Poslouchám, pane."
"Rodina profesora Thompsona žije na Key Westu," začal major Livingstone. "Paní Cathe Thompsonová se tam baví tenisem ve společnosti několika mezinárodních šampiónů. Pobývá tam například Hermann Lang, loni světová dvojka… Můžeme předpokládat, že profesor o tom všem ví a toleruje to. Tamtudy asi vzduch neuchází. Čímž nechci říct, že je to bezkonfliktní selanka, Dane.
Například ta Sarah…"
"Žárlí na matku?"
"Ne. Matka na ni," zasmál se major. "Ale to je čistě jejich špinavé prádlo, pokud to vůbec všechno nejsou jen řeči. Nic pro nás, poručíku… Nám jde o mladého Thompsona – a v souvislosti s ním o věci mnohem důležitější. Hm… Abych to zkrátil; na Key Westu má radioteleskop…"
"Ten infantilní Harry Thompson, pane?"
"Možná že jsem se vyjádřil nepřesně," řekl major. "Je spíš jaksi – jednostranný, než infantilní. Radioteleskop si postavil sám, začal s tím prý už někdy ve dvanácti, součástky dostával k narozeninám, nosil mu je Santa Claus a tak všelijak… Teď si hraje na hledání signálů cizích civilizací. Jeho sestra říká, že v poslední době skutečně něco zachytil a byl na to příslušně hrdý. Už prý jsou dávno mezi námi, povídal. A jeho že si snad vybrali za prostředníka… A kdesi cosi. Povídám, je to dětina.
Jenomže hned tu noc nato zmizel – před šesti týdny."
"Proč se pátrání nerozběhlo dřív?"
"Rozběhlo se hned druhý den. Jen co zjistili, že nespal ve své posteli. Dělal to místní šerif, samozřejmě na nic nepřišel… Teprve minulý týden někoho napadlo přehrát záznam signálů z jeho radioteleskopu. Něco už bylo vymazané… Ale zůstala tam jedna relace, která byla adresovaná Harryho otci."
"Výkupné?"
"Kupodivu… V životě jsem se s něčím takovým nesetkal. Chtějí dokumentaci projektu, který profesor nedávno dokončil. Jde o rekonstrukci vyhynulých druhů na základě zachovaných řetězců toho – těch, ehm –"
"Dezoxyribonukleové kyseliny," řekl Dan Young.
"Tak," řekl major Livingstone. "Jsem rád, že o tom máte informace. Jak to chápu já, může Thompson vypěstovat ve zkumavce mamuty… nebo třeba dinosaury."
"Chtějí, aby jim odvysílal – něco jako návod…?!"
"Ne. Zřejmě se obávají, aby to nezachytil někdo jiný."
"Spíš by to bylo naivní, pane. Na tomhle projektu, pokud vím, pracoval řadu let celý kolektiv báze na Sandwichových ostrovech.
V nějaké krátké relaci je to tak jako tak nesdělitelné."
"To hlavní zřejmě zná jenom Thompson. Má s tím přiletět do Port Royalu. Tam se mu prý někdo přihlásí."
"A kruci," řekl Dan Young. "Promiňte, pane."
"Neomlouvejte se, poručíku," řekl major Livingstone. "Je to zatracená věc."
"Podepsali se nějak?" zeptal se Dan Young.
"Ne…," řekl major s malým zaváháním. "Nepodepsali. Jenom určili poznávací znamení. Muž, který má profesora kontaktovat v Port Royalu, má čtyři prsty."
"Čtyři prsty…?"
"Ano. V té zprávě stojí: Ubytujte se v hotelu Mornig Star. Čekejte na muže se čtyřmi prsty."
"Mínili tím, že ten člověk je… zmrzačený? Neupřesnili to nějak, pane?"
"Ten muž," řekl major Livingstone, "je hříčka přírody. Od narození mu chybějí malíčky… Vzhledem k tomu je zřejmě od útlého dětství jaksi výjimečný. A snad proto se také stal tím, čím je."
"Znáte ho, pane?"
"Já… Osobně ne, Dane. Ale máme ho v databázi. Jmenuje se snad Charles Korotkoff nebo Philip Stuart, možná taky Alberto Mantegni. Říká si Deuce Worm."
"Ani jedno z těch jmen mi nic neříká."

"Ovšem. Do dneška to bylo D. S. i pro naše agenty. Zdá se, že zaujímá vysoké postavení v organizaci, která si říká Spasitelé.
Nevím, koho nebo co chtějí spasit, ale podle mého mají prsty ve všech možných lumpárnách. Možná i v té, kvůli které teď kroužíte okolo Měsíce. Důkazy ovšem chybějí."
"Ta jejich organizace – je tajná?"
"Jak se to vezme. Navenek se tváří jako jakýsi folklórní spolek – asi jako Poslední Mohykáni nebo Sběratelé poštovních známek.
V Port Royalu mají cosi jako klub, kupodivu přístupný i neregistrovaným zvědavcům. Stačí doporučení některého člena, někdy i novinářský průkaz. Předstírají, že nemají co skrývat."
Dan Young mlčel. Obrovitá zemská koule sinale nahlížela do kajuty levým iluminátorem. Z opačné strany hleděly lhostejné kvězdy a nažloutlý srp Měsíce.
V Port Royalu měli v té chvíli noc.
Port Royal původně nebylo jméno města, které jaksi živelně vyrostlo na místě zrušené základny v měsíčním Mare Orientale.
Kdysi tam býval pomocný přístav nákladních raket, sklady pohonných hmot a pár továrniček; později, když se veškerý měsíční průmysl stáhl na odvrácenou stranu, vykoupily opuštěné stavby různé soukromé společnosti. Základna se zvolna měnila v turistické středisko, jakési měsíční Las Vegas, ale časem, když se do heren, hotelů, restaurací, night-clubů a přístavních špeluněk začala stahovat chátra ze všech špinavých koutů solárního systému, se vžil název starého pirátského přístavu na Jamajce, ráje neřestí zničeného zemětřesením a následnou vlnou tsunami v roce 1692.
V měsíčním Port Royalu byl také pohodlný přístav. Městská policie se tam nikoho na nic neptala, pokud měl v pořádku kreditní kartu.
Kšeftovat se tam dalo se vším – a městské zastupitelstvo v čele s guvernérem Thanem Wu si svého času vymohlo (nebo koupilo) statut svobodného města s právem azylu. Měsíční vládě to neslo slušný příjem na daních z heren, dancingů i hotelů, takže spokojenost byla na obou stranách. Vědělo se sice, že v Port Royalu se děje všelicos, ale Měsíc byl už řadu let suverénní republikou, do jejíchž vnitřních věcí neměla Země co mluvit.
Space Interpol, to bylo něco jiného; sídlil všude, pozemským ústředím počínaje a zastrčenou vartou někde na Phobosu konče, většinou skrytý pod nevinnou firmou nějakého rejdařství nebo obchodní společnosti, jako byla třeba Earth-Moon Mineral Trade, případně Interfood Comp. Ltd.; podobných kanceláří byly na hlavní třídě Moon City stovky.
"Asi tušíte, co od vás budu chtít," řekl major.
"Tušení je málo," řekl Dan Young. "Co řekli únosci o předání mladého Thompsona?"
"Nic," odpověděl major.
"Mám odletět do Port Royalu?"
"Jeden náš člověk už tam je. Jenže se nehlásí."
"A tak… To je zlé."
"Poslyšte, poručíku," řekl major Livingstone, "ono je to všechno ještě mnohem horší. Profesor Thompson si nepřeje žádný zákrok z naší strany. Tvrdí, že projekt patří jemu, a že si s ním může dělat, co uzná za vhodné. Jenže… Nu, prostě nemáme zájem, aby se dostal do rukou Deuce Worma a jeho Spasitelů. Musíme osvobodit Harryho tak, aby dokumentace zůstala v rukou jeho otce. Nemůžu vám dát žádný přesný příkaz, co máte dělat. Jste agent pro zvláštní úkoly, i když se zrovna teď flákáte na orbitální. Víte sám nejlíp, co bude nejlepší. Povoluji změnu letového kursu bez omezení; to je zatím všechno, co pro vás můžu udělat. Pokud se časem vyskytnou nějaké novinky, dostanete je do hotelu Morning Star v Port Royalu."
"Jsem ve stálém spojení s letkou. Jak mám zdůvodnit –"
"Drobná porucha plynových kormidel. Přistání v doku povoleno."
"O. K., pane. Ohlásím se."
"Dejž bůh, abyste se ohlásil," řekl major Livingstone, který byl podobnými předpotopními výroky proslulý. "Konec relace, poručíku… a – zlomte vaz."
Když bylo Danu Youngovi osm let, chtěl se stát spisovatelem. Pak se dověděl, že všechny příběhy, které hltal na obrazovce svého osobního vademeca (dostal je k šestým narozeninám), napsali buď lidé dávno mrtví, nebo počítače. K tomu ještě současné písmo, jinak skvěle vystihující svou uhlazenou lineárností univerzální jazyk inter, se absolutně nehodilo pro tisk. Dan se sice s vrozenou pílí naučil číst starou abecedu, ale málokdy ji použil pro psaní – nejen pro její obtížnost, ale i proto, že všechno, co v ní napsal, dokázal přečíst jen on sám.
Jeden z jeho strýců byl důstojníkem policejního sboru v Moon City a Dan se rozhodl, že ho bude následovat. Matce, která byla lékařkou se specializací na kosmickou medicinu, to málem způsobilo šok, ale otec, přednášející na lunární univerzitě psychologii, se postavil na synovu stranu. "Ačkoliv lidstvo mívalo svoje idealistické představy," řekl tenkrát, "nevymýtila se špatnost sama od sebe dobytím kosmického prostoru. Je to choroba jako každá jiná… A bojovat proti ní je stejně záslužné jako zbavovat lidi poruch vestibulárního ústrojí. Ne-li záslužnější. Ostatně my jsme taky mohli zůstat na Zemi."
Díky tomu Dan nastoupil do policejní školy, kterou absolvoval v šestnácti letech s vyznamenáním; čekaly ho potom další čtyři roky studia na vysoké škole spolu s dvouletou praxí, která zahrnovala i řízení všech možných i nemožných kosmických lodí, pomineme-li veškeré způsoby boje proti zločincům.
Když studium úspěšně ukončil, nastoupil jako elév v kosmickém odboru Interpolu, kde to za tři roky dotáhl na poručíka-agenta pro zvláštní úkoly.
Táhlo mu na šestadvacátý, když se vypravil do Port Royalu, aby se setkal s mužem, jemuž chyběly malíčky a dával si

jméno Deuce Worm, což by se dalo ze staré angličtiny přeložit jako Ďas Červ nebo Ďábelský červ. Ale taky to nemuselo znamenat vůbec nic, protože slovo deuce někdy označuje i karetní dvojku, případně shodu v tenisu. O čtvrtém možném významu onoho slova Dan Young nevěděl, ač to možná byl pravý význam jména čtyřprstého vůdce gangu Spasitelů.
Slovo deuce totiž znamená také mor.
-
Metropole SRL, Moon City, byla geniálním dílem měsíčního stavitelství. Kolektiv architektů vedený Louisem Marcem (kterému se dostalo lichotivé přezdívky Šílenec, když vládě předložil svoje plány) využil kráter Sulpicius Gallus na úpatí pohoří Haemus v jihozápadní části Mare Serenitatis. Dvanáct kilometrů široký kráter překlenul ve výšce šestnácti set metrů několikanásobnou vrstvou durelastikové fólie schopnou zadržet mikrometeority. Větší z těchto kosmických vetřelců vyhledávaly automaty a ničily je laserovým paprskem, takže na klenbu Moon City dopadal nanejvýš neškodný prach.
Pod tímto průhledným víkem byl vzduch, světlo i teplo; jediné, čím se bulváry a náměstí Moon City lišily od pozemských (pomineme-li věčně černou oblohu), byla nesčetná šlapací letadla, neboť díky šestinové gravitaci byl podobný způsob dopravy mnohem méně namáhavý než jízda na kole pozemskou silnicí.
Moon City bylo první zastávkou turistů – a ve městě samém to zase bylo sídlo vlády, nazývané Hrad, protože je rozmar Louise Marca umístil na centrální vyvýšeninu a vybudoval v jakémsi pseudogotickém slohu z kvádrů měsíčního bazaltu. Od Hradu se rozbíhalo osm bulvárů navzájem propojených širokými okružními třídami, které zase křížily očíslované ulice. Všechny tyto městské komunikace existovaly dřív než domy, které je později obklopily v pestré směsici, neboť pozemky prodávala vláda každému, kdo je mohl zaplatit, a na čerstvých majitelích nikdo nechtěl víc, než aby respektovali přesné rozměry půdorysu. Tak vznikla bizarní směs budov všech možných stylů, z nichž sice mnohé nebyly právě krásné – ale celek lahodil oku příchozího právě svou mnohotvárnou pitoreskností.
Mezi Jižní a Jihozápadní třídou, ve svahu, který končil zhruba dvě stě metrů pod klenbou, se po vrstevnici táhla 35. Jižní ulice. Bylo tu mnoho bungalowů i slepenců třípatrových domů z bazaltových kostek, nafukovacích hal, pustých nezastavěných proluk a ohrad z vlnitého hliníkového plechu, zdánlivě zapomenutých a bezúčelných. Přesto však 35. Jižní, periférie Moon City, nepostrádala parkoviště pro elektromobily i airbusy.
Bungalowy, ošklivé baráky i nafukovací haly totiž skrývaly řadu podniků, kde se hrálo a holdovalo tanci, provozovaly různé měsíční hry a sporty, případně popíjelo pivo s plombou státního monopolu.
Jedním z takových podniků byl Bubble's Saloon, kde Dana Younga znali jako průměrného novináře. Majitel Sandy McMillan, řečený Bublina, si s Danem vždycky rád poklábosil s věčnou nadějí, že díky tomu se jeho podnik dostane do novin – když ne do oficiálního Moon City Observeru, tak aspoň do Evening Postu, obsáhlého večerníku, který díky pomalé měsíční rotaci vycházel jednou za čtrnáct pozemských dní.
"Haló, Danny," pokynul od svého barpultu, když Dan Young prošel turniketem otáčivých dveří. "Dlouho jste se neukázal."
"Víte, jak to chodí," řekl Dan a usadil se na vysoké barové židli. "Co tady? Žádná návštěva?"
Ve výčepu posedávalo jen několik hostů, zřejmě místních, u plechovek s pivem a nad šachovnicemi pro čtyři hráče. U baru neseděl nikdo kromě tlouštíka klímajícího nad poloprázdnou sklenicí americké limonády, pravděpodobně vylepšené nějakým nepříliš zákonným kořením. Ale to nebyla Danova věc. Od jednoho stolu se zvedla černá dívka oblečená do kompletu tak přiléhavého, že by nebyl pozorovatelný, kdyby nebyl růžový. Měla hladce oholenou hlavu, na očích čtyřhranné modré brýle a houpavě přikráčela k pultu.
"Touhle dobou tu mnoho hostů nebývá," zabručel Bublina. "Ty, Opal… Tenhle mládenec sem kvůli tobě nepřišel. Co si dáte, Danny? Limonádu? Pivo…?"
"Jedno si dám," kývl Dan. "Slečně dejte taky."
"Náramně se mi líbíte," řekla Opal a vyšplhala se na židli vedle Dana. "Díky za pivo, ale radši bych si dala dvojitý murchison."
"Slyšel jste, Bublino?" řekl Dan Young.
"Nemusíte jí hned skočit na všechno," zabručel barman.
"Koukejte," na to Dan, "zrovna se chystám balit kufry a nechci za sebou nechat zklamané děvče s tak krásnýma nohama. Jen jí ten dvojitý murchison namixujte."
"Vy jste ze Země, že jo?" řekla se Opal.
"Proč?" na to Dan.
"Kterýpak Měsíčňan má takový ramena?"
Dan Young se zasmál.
"Balíte kufry?" řekl barman. "Kampak, Danny?"
"Reportáž na objednávku," řekl Dan a sáhl po plechovce, kterou mu McMillan podal z lednice. "Poslyšte, Bublino… Neznáte někoho ze své branže v Port Royalu?"
"Jedete tam?"
Dan neurčitě pokrčil rameny. "Někdo si myslí, že tam ulovím něco zajímavého."
"Vy si to nemyslíte?" řekla Opal.
"Ne, lásko," řekl Dan Young. "Už proto, že se tam nikomu z těch mistrů světa nechce. Ty pověsti určitě přehánějí… Jsou to jen takové řečičky pro turisty, aby se tam dali vyblejsknout u rulety se zaručeným mafiánským bossem nebo čtyřma holkama v bederních rouškách a nechali tam přitom co nejvíc oběživa. Dal bych krk na to, že ten mafiánský boss je najatý italský herec… a pokud se slečen týká – určitě tam nejsou o nic hezčí než tady."
"A co tam teda chcete ulovit?" vyzvídala Opal. "Kšeft?"

"Kdepak. Nějakou exotiku. Obyčejná herna, kasino, to nic není.
Spíš nějaký soukromý klub s orgiemi, duchaře, co hledají na Měsíci Říši stínů… Takových pošuků prý je v Port Royalu plno."
"Na Měsíci je pošuk každej druhej," řekla Opal. "To je z toho zadeklovanýho života."
McMillan řečený Bublina před ni postavil vysokou sklenici s napěněným oranžovým nápojem. "Padej," řekl. "Jdi si to vypít ke stolu."
"Slečna je můj host," řekl Dan Young.
Barman se opřel lokty o pult a naklonil se k Danovi. "Já na vás trpím," řekl s úsklebkem. "Jinak bych vám asi žádný tip nedal."
"A dáte?" řekl Dan Young a taky se ušklíbl.
"Jo… Ale jenom vám."
"Co se dá dělat, Opal," řekl Dan Young. "Buďte hezky hodná a jděte si to vypít někam jinam. Strejdové si budou šuškat tajnosti."
"Vy jste mi tak sympatickej," řekla Opal, "že vás poslechnu. Dík za pitivo. Třeba na mě budete mít čas jindy. Jenom si nemyslete, že jsem nějaká… jako ty v Port Royalu. To teda nejsem."
"Jasně, jasně," odehnal ji Bublina. "Jsi vysokoškolačka na vejletě." A když se Opal klouzavě vzdálila, naklonil se ještě blíž a řekl tiše: "Co takhle Spasitelé, Danny?"
"Spasitelé…? Co to má být?"
"Neslyšel jste o nich?"
"Ne. Zní to jako název nějaké náboženské sekty."
"Nemám šajna, jak dalece je ta sekta náboženská. Já dokonce nevím, co tím myslíte. Nejspíš je to soukromý klub. Možná že jsou to pošuci, jak říkáte… Možná taky ne. Něco by vám o nich možná pověděl můj bratranec, taky McMillan a taky barman. Má takový šikovný malý podniček na Kosmickém nábřeží. Říká se tam U admirála Benbowa. Trochu herna, trochu hospoda. Biliár, pivo, kyselé rybičky, plachetnice ve flaškách… No, gotika. Je to takové starosvětské."
"Námořnická putyka na březích vesmíru?"
"Dá se to tak říct. Jestli chcete, brnknu mu."
"To by bylo fajn, Bublino. On se s nimi zná?"
"Se Spasiteli…? Něco mi o nich povídal, když tu naposled byl. Zaboha už si nevzpomenu, co. Něco utrousil a pak toho nechal. Možná by vám moh dát tip, jak se k nim dostat. Ale bejvák si najděte jinde."
"Jo… Že prý Morning Star…"
"Moc hogofogo. Tam za to dáte balík."
"Ze svého to platit nebudu," řekl Dan Young. "O. K., díky."
Bublina mávl tlustou prackou. "Není zač. A nezapomeňte na Bubble's Saloon. Co vám to udělá?"
"Už párkrát jsem to měl napsané. V redakci mi to vyhodili, že je to reklama, kterou byste musel zaplatit."
"Kruci," rozčílil se Bublina, "co v tomhle všivým světě nemusíte zaplatit?"
"Umřít můžete zadarmo," řekl Dan Young. "No jo, abych šel…
Musím si zabalit kufry, linka mi letí za dvě hodiny."
Klímající tlusťoch u nedopité americké limonády se probudil a vyprskl smíchy.
"Nic legračního se tu nepovídalo," řekl barman. "Nebo jo?!"
Tlouštík hekl, opřel se o druhý loket a klímal dál.
"Něco se mu zdálo," řekl McMillan a mávl rukou. "Takovýhle hosti, co se přijdou vyspat… Zastavte se, až se vrátíte."
"Jak by ne. Mějte se, Bublino."
Dan Young vyšel na ulici a rozhlížel se po nájemné rikše, když ho zarazily výkřiky za otáčivými dveřmi Bubble's Saloonu. Zaváhal jen okamžik; pak se obrátil na patě a v tu chvíli vyrazila ze dveří Opal. Brýle jí spadly, oči měla jen samé bělmo a fialová ústa dokořán. "Co je?" řekl Dan a uchopil ji za ramena.
"Pusťte mě," zaječela a klopýtavě se rozběhla ulicí.
Dan Young se za ní dvě tři vteřiny díval; pak vzal za madlo dveří a vrátil se do saloonu. Skupinka hostů se tam tlačila u výčepního pultu.
"Co se stalo?" zeptal se Dan Young.
"Ten chlap…," řekl někdo, "ten tlustý, co vypadal, že chrápe…"
"Zavolejte poldy," ozval se kdosi jiný.
Dan se protlačil k pultu a pohlédl přes jeho desku do uličky, odkud Bublina McMillan obsluhoval hosty. Nebyla o mnoho širší než obvod jeho břicha; proto chudák barman neupadl, jen se svezl do dřepu a tak zůstal, když zemřel po zásahu do levého spánku.
Poručík okamžitě identifikoval stopu po kapesní laserové pistoli zvané mamba.
"Kde je ten tlusťoch?" zeptal se. "Ten co tu pospával?"
"Kdopak by si všimnul?" řekl jeden z hostů. "Bublina shodil flašku, když padal. Teprv pak jsme zvedli oči od šachů. Chlápek se vypařil… Možná zadem. Ale byl to on."
"Střílet jste ho neviděli?"
"Samozřejmě ne… Ale kdo jiný by to mohl být? My to přece neudělali a nikdo jiný tu nebyl."
"Co ta holka…?" vzpomněl si někdo.
"Ta to taky neudělala," řekl Dan Young.
Pár vteřin nato se přiřítil elektromobil městské policie, kterou zavolal jeden z hostů kapesním comem. Dan Young se posadil s ostatními k jednomu stolu a nezúčastněně sledoval činnost policistů.

Jeden z nich se pustil do kontroly identifikačních karet svědků.
"Dan Young," zabručel, když se dostal k poručíkovi. "Odkudpak to jméno znám?"
"Z novin, seržante," řekl Dan. "Jsem reportér."
"Zajímavé. A co mi řeknete tady o tom?"
Dan pokrčil rameny. "Zřejmě jsem byl poslední, kdo s ním mluvil… Toho člověka, který to snad udělal, jsem si ani pořádně nevšiml. Když jsem odcházel, klímal nad nedopitou limonádou."
"Hele," řekl seržant, "kde je sklenice, ze které pil?"
"Já ji neodnesl."
"Norrisi… Slyšel jste?"
"Ano, pane, už ji hledám."
Seržant se znova obrátil k Danovi. "Taky se odtud ztratila nějaká ženská," řekl. "Prý jste jí platil pití."
"To souhlasí," řekl Dan. "Jmenuje se Opal… Párkrát jsem ji tady už viděl. Určitě ho nezastřelila."
"Tak proč utekla?"
"Seržante… Prostě zpanikařila. Srazil jsem se s ní ve dveřích, docela jistě u sebe neměla žádnou zbraň."
"To nemůžete vědět."
"Ale jo. Měla na sobě takový ten oblek, co se mu říká snakeskin.
Růžový."
Seržant se zasmál. "Aha. No, v tom by neschovala ani fazoli, to je fakt. Můžete mi říct, o čem jste se s McMillanem bavili?"
"Dohromady o ničem… Zašel jsem si na jedno pivo. Bublina mě uháněl o reportáž z jeho hospody."
"Nic jiného…?"
"Ne. Byl jsem tady snad deset minut."
"Dobrá," řekl policista a okopíroval si Danův IC do odřeného služebního vademeca. "Díky… Myslím, že už vás potřebovat nebudu, když jste u toho vlastně nebyl."
"Najdete mě kdykoliv," řekl Dan Young. "V redakci Evening Postu vám řeknou."
Potom pokývl ostatním přítomným a vyšel z Bubble's Saloonu.
Tentokrát už ho nic nezastavilo.
Hodinu nato seděl v linkové raketě směr Port Royal.
-
Třeba říct, že články v různých měsíčních listech podepisované Dan Young, případně D-ng nebo jen D. Y., psal na objednávku pokaždé někdo jiný. Nikdo z těch pisálků neměl tušení, proč to dělá; kolovala jen jakási fáma, že skutečný Dan Young je bohatý povaleč, který si prostě platí novinářskou popularitu. Něco pravdy na tom konečně mohlo být, honoráře byly více než štědré.
Protože ale autoři reportáží spolu se smlouvami podepsali i mlčení, blíž se o to nezajímali.
Právě tak nelze opominout, že informace od Bubliny McMillana poručík nezískal náhodou, jak by se mohlo zdát. Jeho vademecum, napojené tajným kódem i na policejní databanku, mu McMillana uvedlo mezi dalšími jmény, která měla tak či onak co činit s hesly Spasitelé, případně Deuce Worm. Bublinovo zavraždění těsně po tom, co dal Danovi tip na svého bratrance v Port Royalu, s tím samozřejmě mohlo souviset…
O tom všem Dan Young přemýšlel, zatímco linková loď klouzala po nevysoké křivce nad Zálivem veder, minula obrovité kruhové pohoří Copernicus a blížila se hranici stínu uprostřed Oceánu bouří.
Cestující, upozornění letuškou, se věnovali pozorování rozervané krajiny a nadšeně na sebe navzájem pokřikovali, když se na terminátoru objevila valová rovina Gassendi, podobná gigantickému prstenu s perlou. Dan Young už to viděl mnohokrát a nevzrušoval se tím; kupodivu to nezapůsobilo ani na dívku sedící naproti němu přes uličku mezi sedadly – ale Dan si jí nevšiml jenom proto.
Byla totiž nevšedně krásná.
Pousmála se, když zachytila jeho pohled. "Vás Měsíc nudí?" zeptala se.
"Žiju na Měsíci odmalička a všechno, co se tu dá vidět, už jsem viděl," odpověděl.
"Chcete říct – celou planetu?!"
"Jak se to vezme. Měsíc není planeta, slečno…"
"Lizzy Setonová."
"Pardon. Dan Young."
"Místo vedle vás je volné?" zeptala se.
"Rezervované."
"Ach tak… Pro vaše pohodlí?"
"Pro vás," řekl Dan Young. "S radostí vám budu dělat společnost až do Port Royalu, pokud neletíte dál."
Lizzy Setonová se rozesmála, ale vzápětí zmlkla, když si chtěla nenuceně přesednout k Danovi a v nepatrné tíži zavrávorala.
Poručík natáhl paži a přitáhl dívku na sedadlo vedle sebe.
"Oh," vzdychla, "nechovám se snad jako blázen, pane Youngu?!"
"Tady přece neplatí pozemská měřítka," řekl Dan.
"Jen mě, prosím, nepovažujte za dotěrnou… Jsem tady poprvé, o Měsíci nic nevím… Říkáte, že to není planeta? Myslela jsem, že je stejně velký jako Země."
"Ať vám vrátí školné," řekl Dan Young. "Není to ani čtyřikrát Austrálie, slečno Setonová."
Zatvářila se zamyšleně a řekla: "Ale ze Země vypadá větší, nemyslíte?"

Bylo to krásně ženský nelogické; tentokrát se rozesmál i Dan.
"Přiletěla jste ho poznat?" zeptal se.
"Ano," kývla. "Měsíc… i Měsíčňany. Co vlastně dělají bez moří, bez vzduchu, bez lesů…?"
"Bojují o holý život," řekl Dan. A když zachytil její soustrastný pohled, dodal: "Ne, není to tak zlé. Spousta věcí je tu stejných jako na Zemi… Například tu vycházejí noviny. Tím se živím."
"Píšete?"
"Pořád se tomu tak říká."
"Takže jste patřičně zvědavý…?!"
"Ovšem. Nemůžu napsat jenom to, že se na Měsíc přiletěla podívat slečna Lizzy Setonová."
"Přece o mně nebudete psát? Všelijaké významné osobnosti sem snad přilétají napořád. Nebo se mýlím? Proč byste měl psát o bezvýznamné turistce?"
"O. K., nenapíšu o vás ani řádek. Ale mohu se vám aspoň postarat o řádné bydlení, pokud chcete strávit nějaký čas – eh, vlastně nevím, kam cestujete."
"Jen do Port Royalu. Mám tam zajištěný pokoj v hotelu Morning Star."
"V tom případě vás pozvu na večeři."
"Snad tam nebydlíte také…? Jaká náhoda."
"Kdo ví, jestli je to náhoda," řekl Dan Young. "Ostatně je to jediný opravdu slušný hotel v Mare Orientale. Proč jste se vydala právě tam? Moon City je zajímavější."
"Jenže v turistické příručce –"
"Měsíční Las Vegas, kde lze za večer prohrát – nebo vyhrát – milion. Přístav na březích vesmíru, mondénní společnost a tak dále…?!"
"Není to snad pravda?"
"Každý líc má svůj rub. Ale taky je to věc vkusu."
V té chvíli loď přeletěla terminátor a povrch Měsíce zešedl, osvětlený jen popelavým svitem Země.
"Takhle tady vypadají noci?"
"Tady ano."
"Jak to myslíte – tady…?!"
"V Port Royalu uvidíte ze Země jen nepatrný kousíček a někdy ani ten ne," řekl Dan. "Mare Orientale leží z větší části na odvrácené straně… Země je odtamtud vidět jen díky libracím."
"Co jsou to librace?"
"Měsíc se trochu kolébá sem a tam."
"A tak… Je to ještě daleko do Port Royalu?"
"Ne. Támhleto už jsou měsíční Kordillery. V podstatě vnější val Mare Orientale, které je zase jen velká valová rovina zalitá lávou."
"A tam stojí město?"
"Přímo na rovině ne. V jednom menším kráteru na východním břehu.
Není to žádný břeh, samozřejmě; ale říká se tomu tak."
Lizzy se zahleděla z okna lodi na zvlněný obzor, čímž Danovi poskytla pohled na svůj krásný řecký profil.
Brzy nato letuška ohlásila přistání v Port Royalu.
-
Dan Young, který měl ubytování v hotelu rezervované přes jednu cestovní kancelář, použil koupelnu se skutečnou vodní sprchou (pokoj byl také pořádně drahý i na Port Royal), oholil se a převlékl. Pak se usadil do křesla, vytáhl vademecum a stiskem patřičných kontaktů vyvolal na miniaturní obrazovce tvář Lizzy Setonové, kterou v nestřežené chvíli sejmul kamerou v manžetovém knoflíku. Byla to nevšedně krásná tvář a Dan si ji chvíli prohlížel. Nato se napojil na hotelový infor a požádal o přehled archivních pořadů z pozemského zpravodajství z jisté doby. Když našel, co hledal, zapnul obrazovku na stěně a zvolil příslušný kód: VOLBA MISS UNIVERSE / PARIS, EUROPE… Potom si spokojeně natáhl nohy a zahleděl se na defilé krásek. MISS NORTH AMERICA…, běžely titulky. MISS AFRICA… MISS ASIA… Ryčná hudba, pohled na první řady diváků, slavná představitelka shakespearovských rolí Diane Voigtová, průmyslník Svan Torstensson, nějaký ministr, kněžna jakéhosi zapomenutého knížectví, exkrál Baudoin… MISS AUSTRALE.
Dan zastavil obraz a přiblížil si tvář dívky oděné jen do barevných světelných efektů a obláčků popelavého stříbra. "No vida," řekl spokojeně. "Zase jsem měl nos."
Zrušil program a přes tajný kód se spojil s centrálou Space Interpolu v Moon City. Když se ohlásil automat, vyťukal Dan složitou šifru a řekl: "Naléhavé a D. S. Pošlete do hotelu Morning Star v Port Royalu pomocnou sílu typ alfa-omega. Image:
Turista ze Země, trochu přihlouplý, můj starý známý. Budu mu říkat… třeba Frank. Kontakt pouze v hotelové restauraci. Spěchá to, čekám."
"Potřebujeme hodinu padesát minut."
"To stačí. Konec."
Když Dan Young vyjel výtahem do restaurace na střeše hotelu, Lizzy Setonová už na něj čekala. Vybrala si stůl u velkého panoramatického okna a melancholicky hleděla k východu, kde nad oblými vrcholky Kordiller nahlížela do Mare Orientale modrá Země pokrytá bělavými šálami oblačných systémů.
"Už se vám stýská?" řekl Dan Young.
"Ne… Proč myslíte, že se mi stýská, pane Youngu?"

"To nic," řekl Dan. "Prostě náhražka řečí o počasí. Tady totiž žádné počasí není. Už jste si vybrala jídlo?"
"Ne. Trochu si nevím rady… Myslela jsem, že mi poradíte."
Dan vytáhl z kapsy vademecum, napojil se na kuchyň a položil přístroj před Lizzy. "Prosím. Můžete vybírat. Tímhle tlačítkem."
"Tohle na Zemi nemáme," řekla. "Copak tady nechodí číšníci s jídelními lístky?"
"Na Zemi je dost lidí na podobnou zbytečnou práci," řekl Dan.
"Tady bylo lidí vždycky málo, zato mnohem kvalitnějších; proto je dnes Měsíc před Zemí o celé věky – přinejmenším v automatice.
Nahrazujeme si tím naprostou absenci jiných věcí… Ovzduší, modrou oblohu s mraky, déšť…"
"Rozumím. Mají tady bifteky, pane Youngu?"
"Ne takové, jaké znáte. Ale jíst se dají. Jsou dokonce s vejcem, to je pravé, i když jeho žloutek není žlutý. Nejdražší z toho jsou brambory… Dovážejí se."
"A to maso – to není… hovězí?"
"Ne. Soyax."
Povzdychla si. "Asi to nechám na vás, pane Youngu."
V restauraci mohlo být kolem padesáti hostů; jednotlivé stoly pro čtyři osoby od sebe byly značně vzdáleny a navíc odděleny stěnami z umělých rostlin. Pod bizarním stropem s falešnými dubovými trámy svítily tepané lucerny, zatímco v průčelí lichoběžníkové místnosti hořel oheň v rozložitém krbu z měsíčního kamene. Široká okna z trojitého pancéřového skla byla po dvou v delších stranách místnosti. Port Royal nebyl pod jedinou klenbou jako Moon City; byla to soustava menších kopulí, průhledných i ze silného titanového betonu, pospojovaných tunely, chodbami a schodišti.
Některé vysoké budovy z té změti trčely do volného prostoru – jednou z nich byl právě hotel Morning Star. Za cenu radarového zařízení s výkonným laserem na ničení meteoritů na jeho střeše by se na Zemi dalo pořídit rovnou menší město.
Vyhlídka z restaurace byla skvělá. Pokud tu byl den, dalo se dohlédnout až za hranice města; v noci byl výhled ještě zajímavější, neboť nic nebránilo svitu nesčetných reklam, girland z výbojek, průhledných kopulí, laserů, ohňostrojů a světlometů.
"Trváte na salátu?" zeptal se Dan.
"Ano… Ne. Vlastně nevím. Proč?"
"Čínské zelí," řekl Dan. "Z místních skleníků. Příšerně drahé. Co k pití? Máme tady domácí značku Champagne le Monde."
Lizzy se pobaveně usmála. "Prosím vás, na mě se neohlížejte. Máte hlad? Já ano. Budu jíst to, co vy. Na penězích nezáleží, moje úvěrová karta –"
"Dobrá, varoval jsem vás," řekl Dan a vyťukal na klávesnici vademeca objednávku. "Úvěrovou kartu nechte na pokoji. Pozval jsem vás… a platí to jedna redakce."
"Tak roztomilou nabídku se neodvážím odmítnout."
Právě se otevřela stolní deska a zdola se vynořilo objednané menu, když se ve vchodu jídelny zastavil typický pozemský turista v poněkud špatně padnoucím tvídovém obleku a pátravě se rozhlížel jako někdo, kdo nerad sdílí stůl s neznámými společníky. "Jak je ten Měsíc malý," řekl Dan Young. "Támhle vidím starého známého…
Omluvíte mě na okamžik? Nerad bych ho zval k našemu stolu, to jistě chápete."
"Nevím, jestli to chápu, pane Youngu. Jenom nemám ráda studené jídlo."
"Ani já ne. Hned jsem zpátky." Dan Young se pustil přímo k muži u dveří. "Haló, Franku," zavolal, "to je ale náhoda. Snad taky nebydlíte v hotelu?"
"Netušil jsem, že vás tu najdu, Youngu," řekl muž a potřásl poručíkovi nabídnutou pravicí.
"Jen pár slov," řekl tiše Dan. "Tu ženu, která se mnou večeří, nesmíte spustit z očí. Představuje se jako Lizzy Setonová; ve skutečnosti je to Sarah Thompsonová, dcera muže, který sem měl přiletět, aby vyměnil dokumentaci svého objevu za uneseného syna Harryho. Kontaktovat ho má muž se čtyřmi prsty, známý jako Deuce Worm. Může se jmenovat Charles Korotkoff, Philip Stuart nebo Alberto Mantegni. Je nebezpečný a zastává důležité místo v organizaci Spasitelů. Sledujte i mě – budu nepřetržitě vysílat IS na 1063 / A, případně B."
"Domníváte se, že ta žena má dokumentaci u sebe?"
"Bojím se, že ano."
"Přednost má dokumentace, nebo ona?"
"Obojí. A k tomu ten unesený Harry Thompson… a taky jejich otec, kdyby se tu nedejpánbu objevil."
"Nedejpánbu…?!" řekl Frank a pozdvihl obočí.
"Nedejpánbu – nula," řekl poručík. "Všechno jasné?"
"O. K., šéfe."
"Musíme někdy zajít na skleničku," zahlaholil Dan, zmáčkl Frankovi tvídové rameno a tiše dodal: "Pokud nás někdo slyší, říkej mi Danny."
"Jak by ne," na to Frank se širokým úsměvem. "Chvilka se jistě najde. Mějte se, Danny!"
Dan Young se vrátil ke své společnici. "Trochu komický človíček," řekla.
"Ano… Jak se říká – ze staré školy. Není to Měsíčňan, ale bývá tu často. Obchoduje, dělá reklamní akce, někdy management… Od všeho něco a všechno nanejvýš průměrně. Ale nechme ho plavat, slečno Lizzy. Co říkáte tomu bifteku? Dá se jíst? Výborně. Tu technologii vyvinuli Japonci. A co po večeři? Tančíte?"
"Ráda," přiznala se dívka s úsměvem.

"Vyzkoušíte to v měsíční gravitaci. Jestli jste na Zemi vážila šestapadesát –"
"Čtyřiapadesát," opravila ho.
"Tak tady nemáte ani deset kilo. Není to nádhera? Tady netančíte, tady se vznášíte."
"Snad se to dá ocenit, když vám tanečník dupne na nohu," řekla.
"Jinak mi to zatím je na obtíž. Každý pohyb musím kontrolovat…
Vidíte? Chci si podat sousto do úst a málem si vyrazím oko."
"Pokud vám tanečník dupne na nohu," řekl Dan, "není to o nic lepší než na Zemi. Setrvačnost zůstává stejná."
"Nerozumím tomu ani za mák. Ale salát je výtečný."
Po večeři vypili po dvou sklenicích měsíčního šampaňského. Potom si zatančili v suterénním baru. Dívka se zdála být spokojená.
Poručík v duchu hádal, kdo z okolních návštěvníků baru je jeho pomocnou sílou alfa-omega, kterou namátkou pojmenoval Frank. Onen muž se nejmenoval Frank. Nejmenoval se nijak, měl jen jakési identifikační číslo. Ani muž to nebyl; byl to android, který mohl důmyslným optickým zařízením měnit podobu ve zlomku vteřiny.
Dýchal, ale nepotřeboval vzduch. Jedl a pil, i když mu to k ničemu nebylo. Vyměšoval, aby se toho zase zbavil. Myslel jinak než člověk.
Co cítil, věděl jen on sám.
-
Dan Young doprovodil svou krásnou společnici ke dveřím jejího pokoje. Když jí popřál dobrou noc, zeptala se, zřejmě jen ze zdvořilosti: "Jaký program máte zítra, pane Youngu…?"
"Musím začít vydělávat," odpověděl. "Mám v plánu obejít některé zajímavosti Port Royalu… Chcete mě doprovodit?"
"Za jiných okolností ráda… Bohužel, mám se tu zítra s někým sejít. Soukromá věc, patřičně nudná. Tak hodně štěstí, pane Youngu. A díky za příjemný večer."
"Děkovat bych měl já."
Když se za dívkou zavřely dveře, objevil se na chodbě hotelový boy, kteří tu byli pro ozdobu, stejně jako umělé palmy; všechny běžné služby kromě recepce byly automatizované. Dan se obrátil k odchodu, ale vtom zaslechl boye, jak tiše řekl: "Frank, pane…"
Setkali se na konci chodby, v dostatečné vzdálenosti od řady dveří jednotlivých pokojů.
"Dokonalé," řekl Dan. "Nějaké zprávy…?"
"Nic, pane," odvětil android alfa-omega, který v té chvíli byl skutečným boyem, od kulaté čepice se znakem hotelu Mornig Star, přes zlaté knoflíky na modré uniformě až po dokonale vyleštěné střevíce. "Očekávaný muž se neobjevil. Pokračuju ve střežení… oné dámy. Jinudy než dveřmi se k ní nikdo nedostane."
"O. K., Franku," řekl Dan Young. "Kdyby snad došlo k nějakým změnám, vzbuďte mě comem. Pro všechny případy – číslo pokoje sedmnáct."
"Vím, pane." Hotelový boy se zdvořile uklonil. "Dobrou noc, pane."
Poručík se usmál a řekl: "Můžu vám taky popřát dobrou noc, Franku?"
"Není třeba, pane."
"Dobrá… Ještě něco: pro případ, že bych vás potřeboval kontaktovat někde ve větší společnosti, a vy byste měl jinou podobu –"
"Poznávací znamení?"
"Ano, ale nenápadné. Nemůžete si vetknout do klopy chryzantému jako turista ve tvídu."
"Zlatý zub," řekl android. "Levý horní špičák."
"To je ono, ten může mít leckdo. Přece jenom – dobrou noc."
Čerti vědí, jaká to je vlastně noc, říkal si Dan Young, když se podruhé probudil a vyšel v županu na chodbu, aby se tam na chvíli opřel lokty o parapet panoramatického vyhlídkového okna. Poprvé tam potkal rozespalého muže v pyžamu, teď zas obtloustlou madam, která se zřejmě vracela z hotelového baru. Oba měli na trojce vlevo nahoře zlatou korunku. Poručíka to trochu uklidnilo; potom už spal až do rána, které se tu ovšem dalo rozeznat jen podle displeje nástěnných hodin.
Snídani si Dan objednal do pokoje; zatímco jedl vybledlá měsíční vejce s topinkami a popíjel čaj, vyhledal mu hotelový infor adresu McMillanovy hospody U admirála Benbowa. Potom odeslal nádobí, oblékl se a sjel výtahem do vstupní haly hotelu. Nikde neviděl nikoho, kdo by měl zlatý zub, ale neznepokojilo ho to; počítal s tím, že dívka i její hlídač jsou v restauraci na snídani.
Když míjel recepci, automaticky se zeptal, zda nepřišla nějaká pošta na jeho jméno. Překvapilo ho, když mu úřednice za pultem předala malou kazetu. "Právě jsem to chtěla odeslat do vašeho pokoje," řekla. "Přišlo to ani ne před desíti minutami."
"Můžete mi objednat taxi?" zeptal se.
"Použijte hotelové… Výtahem o poschodí níž. Funkce nastartujete zeleným tlačítkem. Příjemnou cestu, pane."
Poděkoval a vrátil se k výtahu. Dole si vybral jednomístné vozítko; zmáčkl tlačítko a dveře se otevřely. "Prosím, nastupte si," řekl hlas automatického řidiče. "Zasuňte svou kreditní kartu do štěrbiny v levém opěradle. Kdykoli zastavíme, můžete ji opět vytáhnout."
Nastoupil. Když zasunul kreditní kartu, dveře se zavřely. "Kam, prosím?" zeptal se řidič.
"Moment," řekl Dan Young.
"Vyčkám dalších pokynů," řekl řidič. "Za pět minut se zeptám znova."
Poručík zasunul kazetu, kterou dostal v recepci, do svého vademeca, nastavil dešifrátor a na displeji si přečetl:
S. T.: Dvě zavazadla. Navštívila Sandwichovo souostroví. Odtamtud neznámo kam. J. T. tvrdí, že dokumentace zůstala

na místě a zmizení S. T. bagatelizuje. Okopírování není vyloučeno. Zpráva získána ve 4.73 / 11 času P. R. Podpis: AA 01.
Dalším tlačítkem zprávu smazal a prázdnou kazetu zasunul do kapsy. "Kosmické nábřeží 253 bis," řekl.
-
Kosmické nábřeží se táhlo po vnějším svahu kráteru Port Royalu; bývalo tu něco jako kosmodrom pro nákladní rakety, ale z toho dnes zbývalo jen pár betonových skeletů někdejších ramp. K západu se stovky kilometrů táhla valová rovina Mare Orientale před věky zalitá tmavou lávou. Protože z nábřeží, krytého dvoukilometrovým tunelem v několika vrstvách, bylo za dne vidět až na obzor, vzhledem k výšce promenády vzdálený něco kolem patnácti kilometrů, připomínalo to tu skutečně přístav na břehu vesmíru.
Když vozítko zastavilo před číslem 253, vytáhl Dan Young ze štěrbiny svou kreditní kartu, vystoupil, zavřel dvířka vozidla a prošel jakýmsi průjezdem do dvora, kde stála menší budova s nápisem McMillan's Inn a dalším, větším, který hlásal: U admirála Benbowa. Uvnitř pod nízkým trámovým stropem s imitací acetylénové lampy byl výčep s podlahou posypanou mokrými pilinami a s veselými kostkovanými ubrusy na stolech pro čtyři. Bylo tu skoro obsazeno a Dan místo u stolu nehledal. Protlačil se k výčepnímu pultu pobitému mědí a zeptal se unaveně vyhlížející výčepní na McMillana. "Ten tu není," zněla nevrlá odpověď.
"Kde bych ho našel, paní?"
"Proč ho sháníte? Visí vám prachy?"
"Nic takového. Nedostal zprávu z Moon City?"
"O čem jako?"
"Jeho bratranec je po smrti."
Výčepní se zarazila. "Cože? Starej Bublina?!"
Kdosi Dana odstrčil a halasně se dožadoval obsluhy. "Počkej, Ivane," okřikla ho výčepní. "Tuhle pán povídá, že starej Bublina McMillan z Moon City zaklepal bačkorama."
"Tvojumať… A kde je hostinský?"
"Večír tu za ním byl nějakej chlápek," řekla výčepní. "Sebral se a šel s ním. Povídal, abych ho nečekala, a do rána se nevrátil."
"Hele," řekl další z hostů, "že on jel na pohřeb?!"
"A co se Bublinovi mělo stát?" zeptala se výčepní.
"To nevím," řekl Dan Young. "Jeden jeho známý mě požádal, abych se tu stavil, když sem mám cestu. Tak to vyřizuju… Ale možná že už to panu McMillanovi řekl ten host, co tu byl večer."
"To je divný… Že by jen tak zničehonic vypadnul do Moon City?
Neměl žádnej kufr a sotva že si oblík kabát. Ňák mi to neštimuje."
Muži od stolů se tlačili kolem pultu a překřikovali se hlasitými úvahami o podivném zmizení hostinského a pravděpodobných příčinách náhlého skonu jeho bratrance. Dan Young se nenápadně vytratil a o minutu později už seděl ve svém pronajatém vozidle.
"Zpátky do hotelu," řekl, když zasunul na patřičné místo kreditní kartu.
Zmizení hostinského, který měl styky se Spasiteli, poručíkovi až příliš připomínalo zavraždění Bubliny McMillana. Nelíbilo se mu to ani trochu a ještě míň se mu zamlouvalo, když v hotelu nenašel ani Sarah Thompsonovou alias Lizzy Setonovou, ani jejího nohsleda se zlatou trojkou vlevo nahoře. Dívka hotel neopustila, aspoň v recepci o tom žádný záznam nebyl. Přesto nebyla ani v restauraci, ani v baru – a také nebyla ve svém pokoji, do kterého se Dan Young bez výčitek svědomí vloupal pomocí speciálního elektronického paklíče. Nebyla tam ani její zavazadla.
Dan prázdný pokoj pečlivě prohlédl. Nenašel nic, co by nepatřilo do běžné hotelové výbavy.
Teprve když se vracel do svého pokoje, povšiml si lesklého bodu na tabulce s číslem sedmnáct. V policejní hantýrce S. I. menů se tomu říkalo scale, a to nikoliv ve významu stupnice, ale rybí šupina – přestože málokterý z pracovníků kosmické sekce Interpolu měl příležitost vidět rybí šupinu či rybu vůbec. Scale připomínala rybí šupinu víc než co jiného, a pokud byla svou přilnavou stranou přilepena na lesklém materiálu mimozemských interiérů, všiml si jí jenom ten, kdo znal její pravé poslání.
A tím bylo předávání naléhavých zpráv v nouzi.
Dan Young šupinku z tenké fólie opatrně sloupl a odnesl na špičce prstu do svého pokoje, kde ji zasunul do vadameca. Vzkaz, který na ni nahrál android alfa-omega, byl stručný:
V 5.13 opustila pokoj se zavazadly. Pravděpodobně na výzvu incomem. Nemohl jsem ji monitorovat. Jde k nákladnímu výtahu.
Další scale dle možnosti. A-O Nákladní výtah měl vstup na opačném konci chodby; dal se ovládat hlasem a byl schopen podat aspoň základní informace o vlastním provozu za posledních čtyřiadvacet hodin. Na Danův dotaz po posledních dvou nákladech se na displeji rozběhl text: 5.13-68
532 g / 5.15-78 284 g.
Jednalo se o měsíční gramy rovné pozemským; první údaj zřejmě patřil Sarah a jejím kufrům, druhý se týkal androida alfa-omega.
Když Dan Young dojel do podzemí hotelu, brzy objevil další šupinu na parkovišti hotelových taxi. Android mu sděloval:
Opouští hotel vozem typ Caterpillar společně s D. W. Další zpráva venku. A-O.
Z garáží vedl tunel k přechodové komoře.
Poručík dojel pohyblivým chodníkem až k těžkým ocelovým vratům střeženým dvěma zaměstnanci hotelové správy. Seděli v zasklené kabině a sledovali jakousi hudební produkci na zastaralé špinavé obrazovce. "Hej, pane," řekl jeden z

nich do mikrofonu, "tady nemáte co dělat."
"Běžná kontrola uzávěrů," odpověděl Dan a ledabyle sáhl ke kapse, jako by chtěl vytáhnout průkaz.
"To jo," na to hlídač a mávl rukou. "O. K."
Zřejmě se mu nechtělo vstávat.
Dan Young nastavil na vademecu kód a vlnovou délku; potom zesílil příjem na maximum a pomalu pohyboval přístrojem zleva doprava a zase zpátky. Zprávu ze scale bylo možné sejmout i ze vzdálenosti padesáti metrů, pokud byl přijímač přesně zaměřen, a Dan doufal, že třetí šupina nebude dál.
Asi po patnácti nebo dvaceti vteřinách pípl slaboučký signál; Dan vyslal povel a přečetl si na vademecu:
Na SW cca k bodu 120 W. 30 S. Pokračuji. A-O.
Když se Dan vrátil do pokoje, nechal si inforem promítnout příslušnou část mapy Měsíce. Průsečík udaný androidem alfa-omega ležel v rozervané a nepříliš prozkoumané změti skal východně od trojice kráterů Chebyshev-Langmuir-Brouwer; cesta k němu vedla přímo středem Mare Orientale.
Dan rychle sbalil svoje skrovné zavazadlo a opustil hotel Morning Star.
-
Dan Young si byl vědom, že se dopustil dvou chyb; za prvé nepřesně formuloval příkaz centrále, když žádal o pomocnou sílu typu alfa-omega. Řekl totiž: Kontakt pouze v hotelové restauraci… Automat v centrále to vzal doslova, takže androidovi nejspíš zablokoval dálkový incom. Tato stupidní důslednost automatu pramenila ze zdůrazněného: Naléhavé a D. S.
Druhou chybu Dan udělal, když androidovi řekl, aby ho vzbudil comem, kdyby došlo k nějakým změnám. Neupřesnil, o jaké změny by mohlo jít; navíc nečekal na odpověď a překryl příkaz informací o čísle pokoje. Na to android řekl, že číslo zná, místo aby reagoval na předchozí Danovu větu. Jeho odpověď by v tom případě zřejmě zněla: Budit comem nelze, incom zablokovaný.
V důsledku těchto dvou chyb neměl Dan Young možnost sledovat Sarah Thompsonovou podle androidova signálu a nezbývalo mu, než se spokojit s informacemi na jednotlivých scales, což silně připomínalo skautský hon na lišku. Obě chyby měly tutéž příčinu – kromě jisté improvizovanosti akce to byla sama Sarah, příliš krásná, aby to nechalo chladným poručíka Space Interpolu, byť dokázal ovládat své smysly metodou superjogína Ranbhíndráta Smithe.
Za to všechno si poručík tiše klnul, když čekal před dveřmi náčelníka měsíční federální policie v jedné z výškových budov v centru Port Royalu, dokud ho neosobní hlas automatického sekretáře nepozval dál.
"Poslouchám," řekl muž v uniformě kapitána za strohým stolem, na němž nebylo nic než deska intercomu a kus měsíční brekcie sloužící snad občas jako těžítko.
Dan Young mu na displeji vademeca ukázal obvyklý symbol a identifikační znak S. I. menů.
"O. K.," řekl kapitán, když si údaje ověřil příslušnou linkou incomu. "Co pro vás můžu udělat, poručíku?"
"Nemáte tu hlášení o nějaké mrtvole?"
"To je věc městské policie."
"Můžete se jich zeptat?"
"Nic jednoduššího," řekl kapitán a ťukl do klávesnice.
Vzápětí se na stěně rozsvítila deska trojrozměrné obrazovky – vypadalo to jako okno do vedlejší kanceláře, odkud se od svého stolu ohlédl obtloustlý policista v poněkud operetní uniformě s páskami seržanta.
"Nemáte tam nějakou mrtvolu?" zeptal se ho kapitán.
"Chcete ji poslat?" ušklíbl se seržant.
"Trochu úcty k nadřízené složce by nebylo?"
"Na nás má fousy akorát guvernér. Co máte s jakou mrtvolou, pane kapitáne?"
"Nepotřebujete ji identifikovat?" řekl Dan Young.
"A kdo vy račte bejt?" na to seržant. "My vám můžem bejt ukradený a vy nám taky."
"U všech zablešenejch kráterů!" zařval kapitán. "Budete odpovídat jako slušně vychovanej seržant, nebo se teda mám spojit rovnou s úřadovnou Thana Wu?!"
"Tak se nečilte, kapitáne," zabručel seržant. "Jednu takovou mrtvolu bysme tu měli, takovej dost kuriózní případ. Našla ji obvyklá okružní patrola ve tři osmdesát jedna ráno. Jako by si vyšel na procházku do hor. Jenže bez skafandru. Připadá vám to jako anekdota? Mně taky, kapitáne. Chlápek ležel na štěrku kilometr od hranic města, jenom tak v kabátě, bez čepice a taky skoro bez hlavy. Identifikace ztížená. Dovedete si představit, jak asi vypadal. Tlak tam není žádnej a touhle dobou abyste měl venku teploměr delší než jste sám."
Kapitán přikývl; stejně tak si to dovedl představit Dan Young.
Dva dny před svítáním se ve volném terénu dalo naměřit sto devadesát stupňů pod bodem mrazu.
"Žádné stopy?" zeptal se.
"Povídám, že ležel na štěrku. Jestli ho tam vyhodili z vozidla s pěnoplastovýma kolama… Jo, vypadá to na mord. Proč vás to na federálu zajímá?"
Kapitán se ohlédl na Dana.
"Mohl by to být jistý McMillan," řekl poručík. "Majitel restaurace U admirála Benbowa na Kosmickém nábřeží. Včera večer odešel s neznámým mužem a nevrátil se. Slíbil jsem v jeho podniku, že to ohlásím… Nejsem místní a tak mě nenapadlo, že s tím mám jít na městskou policii."
"Vaše jméno, pane," řekl seržant.
"Dan Young z Moon City. Novinář."
"Vy toho McMillana znáte?"
"V životě jsem ho neviděl."

"Ty lidi mě fakt krkaj, panebože," řekl seržant s očima v sloup.
"Putykář si vyrazí na flám s kámošem a hned by měl bejt zavražděnej. Jděte mi do –"
Kapitán vypnul spojení a seržant zmizel i s kanceláří. "Vy o tom něco víte?" zeptal se.
"Nic, pokud to není McMillan," řekl Dan.
"A kdyby byl?"
"Nechme ho spát. Potřebuju píchnout s něčím mnohem důležitějším, kapitáne."
"Prosím. Udělám, co se dá. A jestli to naštve ty nafrněnce od města, udělám i to, co se udělat nedá, to si pište."
"Zajímá mě trasa odtud na 120 W. 30 S."
"Chcete si to projít? Hm… Moc tam toho nenajdete. Nejdřív skoro osm set kilometrů lávy, potom to, čemu tady říkáme šelf…
Sedmdesát kilometrů. Přibližně deset kilometrů pláže. A pak Rocky Mountains na západním břehu, až ke kráteru Brouwer. Dobrých dva a půl tisíce kilometrů. Můžu vám nabídnout pohled z osmikilometrové výšky."
"Dobrá, pusťte mi to."
Poručík strávil nad trasou, určenou androidem jako pravděpodobný směr jízdy Wormova caterpillaru, dobré dvě hodiny. Na tmavé pustině Mare Orientale nespatřil nic, co by mohlo být případným úkrytem, a pátrání v kamenné změti Rocky Mountains z osmikilometrové výšky nakonec vzdal.
"Snad bych vám pomohl, kdybych věděl, co hledáte," řekl mu kapitán.
"Bohužel je to D. S.," řekl Dan Young. "Ale budu potřebovat vaši pomoc."
"Přijde na to."
"Můžete mi poskytnout patrolovací wanderer, vybavený aspoň na dvacet dní, s rezervou na dalších deset… a kromě skafu pro mě ještě dva navíc, s úplnou autonomií na dvacet hodin, velikost asi 4.25 C?"
"Berete děti na výlet?"
"Skoro to tak vypadá, co?"
Kapitán na něj zkoumavě pohlédl. "Víte," řekl, "kdyby se průkazy S. I. daly falšovat, skoro bych vás tu zadržel, dokud bych si vás neprověřil."
"Díky za upřímnost, kapitáne. Můžu vás ujistit, že jsem se nezbláznil, a že jde o věc nejvyšší důležitosti. Proto je to taky D. S. – a nevymyslel jsem to já."
"Chcete to všechno hned?"
"Už jsem ztratil moře času."
"O. K. Hned se o to postarám."
Existovala sice jistá řevnivost mezi státní a městskou policí Port Royalu, ale nikdo by si byl nedovolil ani náznak neochoty vůči Space Interpolu.
Dan Young obdržel žádané během třicíti minut. Další půlhodinu mu trvala prověrka skafandrů. "Nevím, kdy se vrátím," řekl kapitánovi, než uzavřel kopuli vstupu.
"Kdyby se po vás ptali…"
"Nebudou se ptát. A kdyby přece, vůbec jsem tu nebyl."
"Pak tedy mnoho štěstí," řekl kapitán a zvedl palec.
Chvilku nato se před wandererem otevřela vrata do měsíční prázdnoty, kde panoval o sto stupňů větší mráz než na pólu chladu v Antarktidě, a kde v maximálním podtlaku lidské hlavy explodovaly jako přehuštěné míče.
Dan Young tu byl doma.
-
Povrch Mare Orientale tvoří řádní rovina tmavě šedé rozpukané lávy jen mírně pokryté prachem. Z dvoumetrové výše pilotního křesla neviděl Dan Young dál než na dva a půl kilometru, kde se ostře ohraničený obzor zdánlivě lámal do černé propasti. Průměr obrovité valové roviny činil něco kolem devíti set kilometrů a první vrcholky Rocky Mountains se měly objevit až po třiceti hodinách jízdy. Šestikolový wanderer měl sice možnost zrychlení až ke hranici devadesáti kilometrů v hodině, ale tu bylo možné využít jen krátkodobě, protože životnost pěnoplastových kol nebyla neomezená. Na Měsíci, kde nebyly silnice, se stále jezdilo jako za průkopnických dob, rychlostí kolem třicíti kilometrů. Víc také nikdo nepotřeboval, veškeré delší cesty obstarávaly rakety s kyslíko-vodíkovými motory a v nejobydlenějších částech Měsíce pár desítek kilometrů tak zvané železnice, která měla s běžnou pozemskou železnicí společné jen to, že jezdila po kolejích.
Po deseti minutách se za obzor propadl nejen Port Royal se svou daleko viditelnou iluminací, ale i Kordillery s částí modravého zemského globu. Tím se Mare Orientale ponořilo do tmy, kterou nedokázala zmírnit ani obloha plná hvězd. Dan Young nařídil automatického pilota na kurs 120 W a 30 S a rozsvítil dálková světla. Deuce Worm měl mnohahodinový náskok a pokud mířil k Rocky Mountains, musel být už někde v polovině cesty, čtyři sta kilometrů daleko. A kdyby snad z jakýchkoli důvodů zastavil a Danův wanderer ho dohonil, bylo jistě výhodnější zpozorovat ho včas, i když sám viděn, než se s pronásledovaným caterpillarem setkat zčista jasna, navíc v místě, které by si zvolil Deuce Worm.
Ale nestalo se jedno ani druhé.
Na začátku sedmadvacáté hodiny cesty se za obzorem vynořily první nerovnosti; pak pod pěnoplastovými koly wandereru zmizel tmavošedý čedič a objevilo se to, čemu se u měsíčních moří říká šelf. Pláň z křemičitého prachu a kamení, tu a tam přerušená menším kráterem, se táhla dalších sto kilometrů, aby posléze přešla užším pruhem pláže (od šelfu se lišila jenom nedostatkem kamení) do úpatí vnitřního valu Mare Orientale. Tam Dan změnil směr a pustil se podél valu k severu.
V té době už se udržoval v bdělém stavu kombinací autosugesce s mírnými dávkami antimorfu a věděl, že jeho únavě.

Byl už pouhých dvacet kilometrů před prvními stavbami Port Royalu, když objevil šňůru skutečných stop severně od trasy wandereru.
Když se přiblížil, neklamně rozeznal otisky plochých chodidel androida. Opakovaly se po asi osmi metrech a směřovaly k severozápadu. Dan Young sice neviděl stopy caterpillaru, ale android alfa-omega měl mnohonásobně větší rozlišovací schopnost než člověk. Jistě musel nepatrné otisky poddajného pásu dobře vidět, protože v dohledu sledovaného vozidla se držet nemohl.
Dan se po stopách rozjel, ale už po dvaceti minutách zabrzdil, když se na obzoru zjevila střecha neznámého objektu.
-
Nevelká budova připomínala opuštěné skladiště nebo hangár pro malé jednomístné rakety. Byla asi šest nebo sedm metrů vysoká a její kruhová základna mohla mít v průměru něco kolem sta metrů.
Protože se terén na jejím obvodu mírně zvedal, šlo zřejmě o malý zastřešený kráter. Proto také Dan Young stavbu neodhalil, když studoval předpokládanou trasu caterpillaru z osmikilometrové výšky; shora totiž musela vypadat jako nevelký, lávou zalitý impakt, jakých byly v Mare Orientale stovky.
Dan Young po chvilce váhání dorazil až ke stěně budovy a stále ve stopách androida alfa-omega ji částečně objel; na její západní straně spatřil nízký otevřený vchod.
Uvnitř byla tma a stopy v ní mizely.
Dan rozsvítil reflektor.
Nejprve spatřil záď hledaného caterpillaru; potom tápající paprsek hledáčku ozářil cosi jako bystu trčící z popraskaného betonu nedaleko za hranicí stínu…
Byla to hlava androida zbavená veškerých lidských znaků, nejspíš paprskem laseru, který ji hladce odřízl těsně pod rameny a přerušil spojení s dezintegrátorem umístěným v trupu. Lesklé, jen zhruba vymodelované tvary se zalisovanými krystalickými nervy připomínaly obličej člověka zbavený kůže. Hlava seděla na vláknitém hmyzím krku přecházejícím do kloubnatých ramen.
Dan Young neměl na vybranou; pokud se nechtěl vrátit do Port Royalu s prázdnou, musel riskovat. Neměl čas na dlouhé rozhodování, v nebezpečí nebyla jenom dokumentace objevu l, aby uložil androidovu hlavu do kabiny vozidla. Alfa-omega zřejmě věděl víc než on.
V té chvíli se začaly zavírat venkovní dveře.
-
Dan Young sice měl bleskové reakce jako všichni muži Space Interpolu, ale v okamžiku, kdy se ocelová plotna dala do pohybu, mu bylo jasné, že je v pasti. Byl od vrat příliš daleko, aby stačil doběhnout dřív, než se uzavřou – a v objemném skafandru s vakem autonomního systému na zádech by riskoval, že v nich uvízne, pokud nebude rozdrcen. K smrti udušením by stačilo nepatrné protržení nebo přerušení některého spoje.
Zůstal tedy na místě a čekal.
Vrata zapadla po několika vteřinách.
Dan rozsvítil reflektor žihadla, aby nezůstal v úplné tmě.
Seřídil paprsek na maximální rozptyl a přejížděl jím po stropě a stěnách svého nečekaného vězení.
Neviděl nic, co by mohl využít ke svému osvobození.
Náhle měl pocit, že ručička ukazatele venkovního atmosférického tlaku, kterou měl uvnitř přilby a dosud stála na nule, se mírně pohnula. Zhasl světlo a chvíli čekal. Po minutě už mu bylo jasné, že tlak zvolna stoupá.
Právě tak reagoval druhý ukazatel – to, co zvyšovalo tlak v temném bunkru, byl kyslík.
Dan Young byl v přechodové komoře.
Dalo se předpokládat, že se někde otevřou další vrata, až se tlak a atmosféra vyrovnají s vnitřním tlakem a obsahem kyslíku ve zbytku budovy. Za těmi vraty mohlo být kdovíco. Vrátil se tedy k venkovní uzávěře, ztlumil světlo na úzký paprsek, zhasl a v naprosté temnotě vyčkával.
Trvalo dvanáct minut, než se vnitřní vrata komory pohnula směrem nahoru. Byla v zadní stěně, tam, kde je hledal a nenašel. Nejprve zahlédl tenký proužek světla na podlaze, pak se pohyb ocelové desky zrychlil, až docela zapadla do stropu a v incomu Danova skafandru se ozval čísi nepříjemný hlas:
"Můžete otevřít hledí. Vejděte. Nepokoušejte se o nějaké hlouposti. Míří na vás velice výkonný laser. Odložte všechny zbraně."
"Omlouvám se," řekl Dan. "Nejsem ozbrojený. Do vaší přechodové komory jsem vjel čistě ze zvědavosti… Jsem Dan Young, novinář."
"Říkáte novinář?" řekl hlas. "Výborně. Už proto vejděte. Stanete se svědkem historické události. I když nevím," hlas se skřípavě zasmál, "jestli o ní někdy něco napíšete."
"Záleží na vás," řekl Dan. "Nevím sice, o jakou historickou událost by mohlo jít právě tady… Ale pokud je to tak, jak říkáte, bylo by na místě informovat veřejnost. Jestli si to ovšem nepřejete… Nejsem zaměstnancem nějakého revolverového plátku, pane –"
"Deuce Worm," odpověděl hlas. "Možná jste o mně slyšel v Port Royalu."
"Zajisté," řekl Dan. "Deuce Worm, Spasitelé… Jde o nějakou charitativní společnost, nadaci, nebo něco takového, že?"
"Ano, to je skvělá charakteristika," zasmál se Worm. "Rád vám potřesu pravicí, pane Youngu. Jak už jsem řekl – vejděte. To ostatní, co jsem říkal, zapomeňte… Při naší vědecké práci musíme dodržovat přísná bezpečnostní opatření. Když vjede takový tank do tranzitu bez ohlášení, nemůžete se divit, že –"
"Nedivím se. Nemusíte se omlouvat."
Dan Young otevřel hledí přilby a prošel vnitřními vraty přechodové komory. Za nimi byla jen pustá chodba s dveřmi na

konci. Když k nim došel, automaticky se otevřely.
Spatřil prostornou kruhovou halu osvětlenou shora sluncem a přepaženou průhlednou stěnou sahající až ke stropu. Za stěnou bylo cosi, co zpočátku považoval za obrovskou hromadu hnědozelených, jen ledabyle naházených plastikových plachet, z nichž se na Měsíci vyrábějí křídla a potahy šlapacích letadel.
Po jedné straně skleněné přepážky bylo krátké schodiště vedoucí k dalším dveřím asi o tři metry výš. Jinak byla hala prázdná až na několik obyčejných plastikových židlí u stěny.
Muž, který šel Danovi vstříc, měl bílý overal a ve tváři chladný úsměv. "Vítejte," řekl. Jak pokynul, spatřil Dan úzkou dlaň se čtyřmi prsty. "Váš oblek je nepohodlný," pokračoval Worm a usmál se jedním koutkem krutých, jakoby bezkrevných rtů. "Bohužel tady nemáme náhradní overaly… Ale ten pokus nebude trvat dlouho."
"Chystáte tedy nějaký pokus?"
"Ano… Zabýváme se rekonstrukcí vyhynulých druhů. Zatím ve skrovných podmínkách, samozřejmě. Přesto jsme docílili jistých úspěchů. Eh… Možná se vám zdá, že jsem trochu samolibý, pane Youngu. Hned pochopíte proč… Přišel jste v pravou chvíli, abyste mohl sledovat finální experiment. Nebudete sám – pošlu vám sem společnost. Můžete ty lidi vyslýchat, jak se vám zachce."
"Vyslýchat?" řekl Dan. "Jak to myslíte?"
"Snad jsem se špatně vyjádřil… Nemyslel jsem výslech; vy tomu asi říkáte interwiev."
"Radši bych si pohovořil s vámi," řekl Dan Young. "Vy tady přece šéfujete, ne? Naše čtenáře bude zajímat –"
Deuce Worm mávl rukou. "Až potom. Až to uvidíte… Je to těžko uvěřitelné. Nikdy jste nic takového neviděl. Vzkříšení života po milionech let, pane Youngu."
"To sice zní zajímavě," řekl Dan, "ale pokud vím, je dávno dokázáno, že na Měsíci nikdy život nebyl. Nebo snad chcete dokázat opak?"
"Ne, ne… Máte naprostou pravdu," kývl Deuce Worm. "Však také netvrdím, že jde o nějakou místní faunu. Dovezli jsme preparáty ze Země. Životaschopné buňky, neporušené řetězce DNK… Jde o zcela ojedinělou záležitost –, ale my těch tvorů můžeme vyrobit nekonečné množství, jedinců naprosto identických, ideálních tvorů nadaných sílou, rychlostí, dravostí… Já jim k tomu pouze přidám trochu inteligence – a budou dobývat vesmír, pane Youngu. Nezatíženi lidskou sentimentalitou, předsudky…"
"Nedovedu si představit, o jaké tvory jde," řekl Dan. "Snad nějaký gigantopithecus?"
Deuce Worm se zasmál. "Gigantopithecus…?! A co bychom získali, kdybychom dali gigantopithekovi inteligenci? Zase jenom člověka se všemi neduhy té tak zvané morálky… Ne, pane Youngu, není to gigantopithecus. Je to něco mnohem lepšího. Uvidíte. Udělejte si pohodlí, pokud to ve skafandru jde. Spustíme to za půlhodinku.
Zatím si pohovoříte s těmi lidmi… Nejsou to ovšem mí přímí spolupracovníci… Jenom externí." Znova se krátce zasmál. "Ale i od nich se dovíte spoustu zajímavostí. Teď mě omluvte – musím do řídicího centra."
Dan Young zatím neměl důvod, aby Deuce Worma zadržel. Pokud se chtěl dovědět víc, bylo lepší setrvat v roli zvědavého a poněkud přihlouplého žurnalisty. "Samozřejmě," řekl. "Nemusíte se přece omlouvat, pane Worme."
Deuce Worm se poněkud toporně uklonil a vystoupil po schodišti.
Ve dveřích, které otevřel, nebylo vidět nic, ale ozval se odtamtud hluboký vibrující tón jakoby z velkého transformátoru.
Pak Deuce Worm vešel dovnitř, Dan zaslechl hlasy a ze dveří vyšly dvě postavy v bílých overalech.
Drobný hubený mladík s krátkozrakýma očima měl přes rameno kameru; druhý příchozí byla Sarah Thompsonová.
Dveře se za nimi zavřely.
-
"Nečekala jsem, že se uvidíme tak brzy," řekla Sarah. "To je vskutku náhoda, že jste materiál pro své noviny objevil právě tady. Nebo se snad s panem Wormem znáte? Harry… To je Dan Young, novinář. Nezmínila jsem se vám o bratrovi, pane Youngu?"
"Ne," řekl Dan Young. "Nemám ani tušení, že Lizzy Setonová má nějakého bratra. Těší mě, mladý muži."
"Jaká Lizzy Setonová?" řekl mladík s kamerou.
"Copak vaše sestra není Lizzy Setonová?" řekl Dan Young.
"Musíte mě omluvit," řekla Sarah. "Přiznávám se, že jsem vás oklamala. Ale nemohla jsem si dovolit prozradit svoje skutečné jméno. Teď už na tom nezáleží. Jmenuju se Sarah Thompsonová."
"Nepovídejte," řekl Dan. "Snad ne… No ovšem! Byla jste mi povědomá. Vy jste přece Miss Australe. Tohle je váš bratr Harry, jehož koníčkem je příjem signálů cizích civilizací… A váš pan otec je James Thompson, archeogenetik."
Zatímco mluvil, zapnul přístroj, jaké jsou pouze v příslušenství policejních skafů. Nebyl větší knoflíku, ale dokázal zjistit jakýkoliv skrytý mikrofon v okruhu sto padesáti metrů. Výsledek byl negativní.
"Odkud tohle všechno víte?" zeptal se podmračeně Harry. "Třeba o tom mém radioteleskopu?"
"Odkud berou novináři informace? Poslyšte – spolupracuje snad váš otec s panem Wormem? Podílíte se také na tom – experimentu?
Říkal, že jste externisté…"
"E. T. Worm vás sem pozval?" zeptal se Harry.
"Ovšem," kývl Dan Young. "Chce, aby u toho byl nějaký novinář. A já jsem tady na Měsíci jeden z nejlepších."
"To ale znamená," řekl Harry, "že se konečně rozhodl odhalit svůj původ! Úžasná věc… Pane Youngu, senzace století! Víte, odkud sem přišel E. T. Worm?"
"Proč říkáte E. T.? Jmenuje se přece Deuce."
"To je právě ta úžasná věc. Víte přece, co znamená to E. T.?
Exterrestrial… Ve staré angličtině se tak říkalo mimozemšťanům, lidem z jiných hvězdných soustav. Říkal jste, že máte

informace o mojí práci. Myslím – o těch kontaktech s cizími civilizacemi."
"Nijak přesné," řekl Dan. "Mluvilo se o tom… Obávám se, že jsme to my novináři nebrali příliš vážně."
"Všichni si mysleli, že si hraju… I otec. Smál se mi, i když mi pár let kupoval součástky pro můj radioteleskop. A já to dokázal, rozumíte? Navázal jsem spojení a E. T. Worm mě jmenoval svým důvěrníkem, zástupcem Země. Pochází z planety Barnardovy hvězdy, pane Youngu."
"Jak jste se dostal na Měsíc?"
"Přiletěli pro mě na Key West… V noci."
"Mimozemskou lodí?"
"Ne… Malou helikoptérou. Potom mě uvedli do hypnospánku…
Z důvodů utajení. Dokud neměli jistotu. Sem na Měsíc mě prý transportovali hyperprostorem, ale já o tom nevím. Spal jsem. Teď už mi samozřejmě plně důvěřují, proto mě taky E. T. Worm jmenoval prostředníkem…"
Jeho sestra vzdychla. "Ach, Harry…"
"Jen to řekněte, slečno Thompsonová," pobídl ji poručík. "Myslím, že je nejvyšší čas, aby se váš bratr dověděl pravdu." Obrátil se k Harrymu: "Jaký je váš úkol v tom Wormově experimentu? Obrazová dokumentace?"
"Ano. Mám všechno natočit. Můj záznam se stane základem pro zprávu –"
"Možná že to natočíte," přerušil ho Dan Young. "Ale ne pro E. T. Worma, obyvatele planety Barnardovy hvězdy. Není to žádný E. T., vy osle. Je to obyčejný gangster. Když víte, co znamená exterrestrial, mohl byste vědět, co znamená ve staré angličtině Deuce Worm. Nevíte? Ďábelský červ. To přece není jméno; ve skutečnosti se jmenuje Korotkoff, Stuart nebo Mantegni, kdopak ví, které z těch jmen je pravé. Vylákal vás sem, aby mohl vydírat vašeho otce. Ten váhal, protože dobře ví, jak by se jeho objev dal zneužít. A vaše sestra zatím dokumentaci ukradla a přivezla ji sem. Wormovi. Tak je to, mladíku."
Sarah se přitom kousala do rtů. "Harry," řekla, "já nevím, odkud má pan Young všechny tyhle informace. Taky nevím, kdo je Deuce Worm… Ale s těmi otcovými papíry je to pravda. Neukradla jsem je sice, jenom okopírovala. Měla jsem o tebe strach… Proto jsem přiletěla na Měsíc, abych Deuce Wormovi předala dokumentaci za tvou svobodu."
"Proč jste odtud rovnou nevypadli, když už Worm dostal, co chtěl?" řekl Dan.
"Harry nechtěl," řekla Sarah. "On skutečně věří, že je zástupcem Země a důvěrníkem obyvatel té – Barnardovy hvězdy. Když mě sem Worm dovezl a převzal ty papíry, řekl mi, že odtud Harryho snadno nedostanu. A jak jsem to taky měla udělat, pane Youngu? Nemám přece žádné vozidlo. Worm slíbil, že nás odveze do Port Royalu, až skončí s prvním pokusem. Chtěl se tím také přesvědčit…"
"Že vaše kopie jsou kopiemi pravé dokumentace?"
"Ano… Asi ano."
"Já nevěřím –," začal vztekle Harry.
"Na tom nezáleží, jestli věříte nebo ne," přerušil ho Dan. "Mám v přechodové komoře čtyřmístný wanderer a v něm dva skafy pro nepředvídané okolnosti. V nejhorším případě můžeme dojít do města pěšky, je to sotva dvacet kilometrů, a člověk se ve skafu chodit naučí, když musí."
"Já nikam nejdu," řekl Harry. "Ta věc se musí nejdřív vysvětlit."
"Jsem téhož názoru," řekl Dan Young. "Jenom bych ji radši vysvětloval trochu dál od pana Worma. Nejlíp někde v Mare Smithii."
"Proč v Mare Smithii?" zeptala se Sarah.
"Protože je to přesně na opačné straně Měsíce… Vypadněme odsud.
Pojďte. Třeba si nevšimnou, že tady nejsme. Nemám sice ponětí, kde je ovládání venkovních vrat, ale ve wandereru mám laserové dělo."
"Prosím tě, pojď, Harry," řekla Sarah.
"V nejhorším případě ho tam odnesu," řekl Dan. "Jenom nevím, jestli se mi podaří vecpat ho násilím do skafu."
Harrymu přeskočil hlas: "Dovolte…?! Mluvíte o mně, jako bych byl nějaká věc –"
"Tak už zavři klapačku, ty zástupče Země," okřikl ho Dan Young. "Půjdeš sám? Nebo tě mám popadnout za gatě?"
Harry přejel očima po hřmotné postavě Dana Younga,
Chýba strana

jestě u. Přichází na svět jako nevědomé dítě; ale do jeho mozku už se vlévá nepřetržitý bleskový proud informací. Už ví, co je to relativita. Už pohrdá člověkem a jeho směšným humanismem. Už je mu jasné, kdo je jeho jediným pánem. Dokonce už ví, jak chutná maso, i když je nikdy neochutnal. Skrze něj jsem teď pánem světa já, Deuce Worm!"
Bledá Sarah a její bratr zděšeně hleděli na převalující se hmotu.
Dokonce i Dan Young, po všech stránkách trénovaný a dokonale uzpůsobený čelit všem možným šokujícím dojmům, cítil cosi jako předvěký strach… Viděl, jak se tvor za stěnou zvedá na strašných sloupovitých tlapách s půlmetrovými drápy, u kořene silnými jako mužské stehno; úděsný ještěří ocas se natáhl, aby podepřel zdvíhající se trup. Pak se na konci krku s visícími záhyby šupinaté kůže vztyčila hlava, velká jak jednomístný elektromobil, a tvor otevřel rudý jícen zející jako propast za mřížovím šavlovitých tesáků. Pak strnul; jen kůže na krku a na břiše se zachvívala, jak netvor dýchal.
"Stojí," houkl Deuce Worm. "Přikázal jsem mu to. Stojí, abyste si ho dobře prohlédli. To je budoucí obyvatel světů a jejich pán skrze mě, Deuce Worma. A já jsem jediným bohem vesmíru skrze něj a milióny jeho bratří. Nikoliv člověk, ale dinosaurus. A to z dinosaurů nejdravější – Tyrranosaurus Rex. Hromovládný ještěr, královský hromovládce, bůh. Už svým jménem, které mu kdysi člověk dal, je určen, aby člověka zničil a nahradil!"
Zatímco Sarah a Harry němě hleděli na nestvůru, šel Dan Young ke dveřím, jimiž se dostal do haly na pozvání Deuce

Worma. Byly zamčené, ale to se dalo předpokládat.
"To bylo divadlo, které jsem vám přichystal," zachechtal se Worm.
"Není třeba spěchat, pane Youngu… Přichází druhé dějství, které jsem přichystal pro sebe!"
"Co chce dělat, proboha?" vykřikla Sarah.
"Nestarejte se o to, co chce dělat," řekl Dan. "Musíme jednat. Worm nás sice neslyší, ale vidí. Rychle… Sem, ke mně!"
Sarah se ani nepohnula, zkamenělá děsem; průhledná stěna, dělící je od procitnuvší nestvůry, se začala zvolna rozestupovat a hlas Deuce Worma vítězně zahřměl: "Maso! Synáčku, maso! Vezmi si svoje první maso!!"
Ještěr znova otevřel tlamu a hromově zařval.
Jeho hlava se trhaně pohnula a malé žlutozelené oči se upřely na Sarah. Tříprstá tlapa udělala první krok.
Rychlým soustředěním veškeré vůle, jak ho to na vysoké policejní škole naučil profesor Rabhíndrát Smith, se poručík Dan Young změnil v bleskově fungující mechanismus s pouhým zlomkem promile možné chyby v určení pořadí důležitosti nutných úkonů.
Nejprve jediným přesným výstřelem své laserové pistole roztavil zámek dveří a kopnutím je otevřel. Pak přiskočil k potácející se dívce, hodil si ji přes rameno jako pytel a druhou rukou ukázal Harrymu na dveře. Když se tam chlapec rozběhl, couval za ním, aniž by přitom spustil z očí Wormovu příšeru.
Ozvalo se nové, sluch drásající zařvání.
"Maso!" zaječel Wormův hlas. "Maso!!"
Dinosaurus bleskově otočil hlavu a pak se vrhl vpřed, jako by neváží víc než pozemská ještěrka. Jeho svalstvo bylo pozemské, stavěné na šestkrát větší gravitaci; ale díky tomu také nebyl jeho skok přesný. Ještě se vrávoravě řítil halou, když mu ostrý paprsek Danovy pistole projel lebkou skrznaskrz.
Výsledek výstřelu už Dan neviděl; zabouchl za sebou dveře a se Sarah Thompsonovou přes rameno se rozběhl k otevřeným vratům přechodové komory.
-
"Vlezte tam," křikl Dan Young na Harryho. "Tady máte svou sestřičku. Pomozte jí nahoru…" Až sem doléhal nepříčetný řev obludy a lomoz a třeskot, jak se svými čelistmi podobnými drapáku dobývala do otvoru, kterým jí unikla jistá kořist. "Hoďte sebou… Támhleto jsou skafandry. Vlezte do jednoho. Tou dírou nahoře!"
Dan vsunul bezvládnou Sarah do wandereru a stačil se ještě vrátit k odříznuté hlavě androida; popadl ji jako rugbyový míč a přehoupl se do kabiny.
"Propána," vykřikl Harry, "co je to?!"
"Nevšímejte si toho," řekl Dan Young. "Nasaďte si přilbu. Tady se to zacvakne… Dělejte. Musím se postarat o Sarah."
"Já… sama," řekla dívka ztěžklým jazykem. "Dokážu to. Promiňte… Asi jsem přece jenom byla hysterická. A pak jsem omdlela, ne?"
"Tudy," řekl Dan. "Rychle. Tak, ještě ruce. O. K., nasadím vám přilbu. Hledí uzavřít. Vy taky, Harry. Kdyby se kabina rozhermetizovala. Sem, Sarah… Posaďte se vedle mě, je to tu víc kryté. Harry, vy si sedněte dozadu a skloňte hlavu."
Právě v té chvíli se Deuce Worm rozhodl, že se svědků zbaví tou nejjednodušší cestou. Dan Young viděl, jak se vnitřní vrata přechodové komory rychle zavírají a v témže okamžiku, kdy jejich dolní hrana zapadla do spodní těsnící lišty, začala se zvedat ocelová deska venkovní uzávěry. Ozvalo se syčení unikajícího vzduchu, které vzápětí utichlo.
Dan spustil motor wandereru a pozpátku vyjel na pláň Mare Orientale, do černého stínu, který vrhala stovky metrů daleko budova ozářená nízkým sluncem. Potom obrátil příď vozidla k jihu, zvýšil rychlost a stiskl knoflík maximálního zrychlení. Wanderer sebou trhl a vyřítil se do pouště zvedaje za sebou prach jako ohon komety.
"Mluvit můžete," řekl Dan Young. "Slyším vás v incomu stejně jako vy mě. Pokud vás ovšem napadne něco rozumného… Ty obleky vás asi tlačí, ale s tím teď nic nenaděláme. Byli byste museli svléknout ty overaly… A na to nebyl čas."
"Já to vydržím," řekla Sarah.
"Myslím, že jsem byl opravdu pitomec, pane Youngu," řekl Harry Thompson. "Panebože… Maso, synáčku, maso!"
"Musí to být šílenec…," řekla Sarah. "Pane Youngu… Asi jste nám oběma zachránil život… v poslední chvíli."
"Dalo mi dost práce, než jsem vás našel," řekl Dan. "A ještě není vyhráno. Nezvedejte hlavy. On sice myslí, že nás udusil v tranzitu, ale jestli pozná, že se mu to nepovedlo… Naštěstí caterpillar nemá ani poloviční rychlost, než má náš wanderer. Ale přesto bych už byl rád za obzorem včetně toho prachového ocasu.
Dělat terč, to se mi ani trochu nezamlouvá."
Po obou bocích vozidla se od kol rozstřikovaly fontány prachu, který se ovšem ve vakuu zase rychle usazoval. Zadní sedadla byla obrácena proti směru jízdy, což bylo pro Harryho velké pokušení; vytáhl z brašny kameru a zamířil hledáčkem na budovu Wormovy hrůzné laboratoře, která se ostře rýsovala na obzoru.
"Podívejte!" vykřikl náhle, "koukněte se dozadu!"
To, co se v té chvíli odehrálo, viděl Dan jen na malé zadní obrazovce a Sarah to neviděla vůbec. Zato Harry to prožil naplno a později to vždy tvořilo zlatý hřeb jeho vyprávění o dobrodružství na Měsíci. Samozřejmě se nepřiznal, že měl u oka kameru, kterou zapomněl spustit…
V jednom okamžiku viděl kruhovou stavbu, valem kráteru mírně vyvýšenou nad okolní terén. Pak náhle cosi jako obrovitá pěst rozrazilo střechu, a zatímco vzhůru vyrazil gejzír unikajícího vzduchu, bez jediného zvuku rvoucí a unášející cáry krytu a rozervaná žebra konstrukce, zablýskly se naposled strašlivé zuby netvora, než se roztržen vlastním přetlakem zhroutil do trosek haly, kde se před krátkou chvílí narodil.
-
"To je ten zatracený intercom," řekl znechuceně Dan Young a odložil jídelní hůlky. "Úděl novináře, znáte to. Omluvte mě…

Hned se vrátím."
Vyšel z příjemného salonku svého bytu na střeše jedné výškové budovy v centru Moon City, prošel předsíní a otevřel dveře zvukově izolované místnosti.
"Young," řekl, když za sebou tiše a pečlivě zavřel.
"Zablokujte vstupy," řekl strohý hlas automatu. "Následuje zpráva D. S."
Stiskl patřičná tlačítka. "Vstupy zablokovány," hlásil.
"Připraven k příjmu zprávy D. S."
"Poručíku Youngu," ozval se hlas majora Livingstona. "Uděluje se vám čtrnáctidenní dovolená. Nějaké připomínky?"
"Díky, pane. Žádné připomínky. Snad pár dotazů."
"Ptejte se."
"Jaký výsledek mělo vyšetřování případu McMillanů?"
"Asi jste pochopil, že pro nás pracovali. Deuce Worma a jeho organizaci naneštěstí trochu podcenili. Pusťte to z hlavy, Dane. Ještě něco…?"
"Patřil mozek, voperovaný dinosaurovi, skutečně jednomu z nich, pane?"
"Ale, ale," řekl Livingstone, "snad vás netíží svědomí pro ten přesný zásah?"
"Nemyslím, že by byl příliš přesný, pane," řekl Dan Young. "Aspoň na vitalitě té obludy to nebylo ani trochu znát."
Major Livingstone se zasmál. "Vy nevíte, že dinosauři měli ještě jeden mozek na zádech? Když jste zničil ten lidský, ovládaný na dálku Deuce Wormem, začala se jeho prehistorická obluda řídit svým vlastním. Ten samozřejmě nestačil k tomu, aby pochopila, že na Měsíci není vzduch k dýchání. Chtěla si prorazit cestu ven – a to ji definitivně zabilo… Včetně lidí v budově, to jest i pana Deuce Worma."
"Kolik lidí tam bylo?"
"Pět nebo šest."
"Přesné číslo neexistuje?"
"Hm… Je to pro vás nějak důležité, poručíku?"
"Pro mě osobně ne, pane."
"Potom je to v pořádku. Opakuji: Pět nebo šest."
"A ten – zbytek Spasitelů v Port Royalu –?"
"To už nechte na nás, Dane," řekl major Livingstone otcovsky.
"Proč si přidělváte starosti? Užijte si zaslouženou dovolenou. Mám vám tlumočit tisíceré díky od profesora Thompsona… Tedy – tomu šikovnému a statečnému novináři. Můžete mu to příležitostně vyřídit."
"Díky, pane, jistě na to bude hrdý. A co ten chlapec… Harry, pane – je v pořádku?"
"Prý o tom natočí film," zasmál se major Livingstone. "Nemá to ten ubohý vědec s dětmi lehké… Harry shání financiéra na ten film; prý se to nedá natočit jen za kapesné, které dostává. On je na jednu stranu dětina a na druhou se náramně vyzná, poručíku; například si v hollywoodském trikovém studiu zcela vážně objednal program s virtuálními dinosaury. Podle jeho vlastnoručního zadání by se mohlo zdát, že se všechno odehrálo nejméně na Jupiteru a ten Wormův ještěr byl vysoký jako 21st. Century Building v Detroitu."
"Tomu se říká umělecká autorská licence, pane."
"Já jsem asi trochu staromódní, Dane," povzdychl si major. "Umění se přece dá dělat i bez peněz."
"Asi máte pravdu, pane," řekl Dan zdvořile. "Například ty staré tištěné papírové knihy, které sbírám a občas čtu, přišly docela jistě mnohem laciněji."
"Jiné dotazy nemáte, chlapče?"
"Už jenom jeden, pane. Deuce Worm chtěl s tímhle dinosaurem, kterému dal lidský mozek, ovládnout svět. To je samozřejmě naprosto šílená myšlenka. Jak ho chtěl využít, když s ním nemohl z té své laboratoře ven? Nebo pro něj měl skafandr, pane?"
"Nejste první, koho to napadlo. Naštěstí už si s tím hlavu lámat nemusíte."
"A tak. Je to D. S., pane?"
"Především už to není vaše ani moje věc. Přemýšlejí o tom povolanější, poručíku. Ještě něco?"
"Ne, pane."
"Dobrá. Á – málem bych zapomněl… Sarah Thompsonová už prý zase není k nalezení. Ale tentokrát to snad nebude tak horké…
Thompson myslí, že jela na studentský vandr po Evropě, prý o tom svého času mluvila se svými přítelkyněmi. Já osobně si myslím, že se nejspíš kdovíkde dobře baví s nějakým tenisovým šampiónem, kterého přebrala matince. Eh, co to povídám. Stárnu a zajímám se o všelijaké klepy… Tak si tu dovolenou hezky užijte. Konec relace."
"Díky, pane. Konec."
Poručík S. I. Dan Young se vrátil do svého příjemného salonku.
"Právě jsem se z redakce dověděl," řekl, "že celých čtrnáct dní nemám nic na práci. Dali mi dovolenou. Není to skvělé?"
"Čtrnáct dní?" řekla Sarah Thompsonová. "A jakých dní, Dane?
Pozemských – nebo těch zdejších?"

2 / ĎÁBLOVO KLADIVO

"Královny krásy," řekl Danu Youngovi jeden z mála přátel, které ve svém osamělém povolání měl, "spadají do kompetence agenta S. I. stejně málo jako apollónské planetky. Myslím, že bys to neměl brát vážně, starouši."
Rozhovor se týkal dopisu, který Dan Young dostal před několika hodinami. Velice se omlouvám, psala v něm Sarah Thompsonová, úřadující Miss Australe, že v dohledné době nebudu mít čas cestovat na Měsíc. Přijala jsem exkluzivní nabídku od 21st Century. Jistě chápeš, že nemohu odmítnout hlavní roli ve filmu, kde bude mým partnerem Tanguy

Silverstone.
"Neberu to vážně," řekl Dan Young. "Rád jsem tě zase jednou slyšel, Jordane. Buď zdráv."
Pak oba odložili své intercomy, Dan ve svém bytě v Moon City a Jordan Gusev v jedné z centrál Space Interpolu na Staré dámě, jak se mezi agenty S. I. říkalo planetě Zemi.
Těžko říct, jak to v případě poručíka S. I. Dana Younga bylo s královnami krásy, ale apollónské planetky do jeho kompetence nespadaly zcela jistě, ať si třeba měly hmotnost řádově deset tun na dvanáctou a průměr přes dvacet kilometrů; aspoň tolik měla planetka R 673 nazvaná (snad poněkud romanticky) Ďáblovo kladivo.
Zaměstnáním poručíka S. I. Dana Younga bylo potírat organizovaný zločin tak či onak spojený s volným prostorem, a proto ho výše zmíněná planetka naprosto nezajímala, i když měla tak pěkné jméno.
Ostatně – to si vysloužila až později.
Některé z oněch bludných hor mají jen nepatrnou schopnost odrážet světlo. Někdy to je sotva pět procent, jindy ještě méně. O takové planetce se neví; její dráha je většinou tak vzdálena systému Země-Měsíc, že by ji bylo možné objevit pouhou náhodou. Proto jak na Zemi, tak na Měsíci existovaly výkonné radary zaměřené hlavně na rovinu oběžné dráhy obou těles kolem Slunce, aby vyloučily sice málo pravděpodobnou, ale přece jenom možnou událost, k jakým v pradějinách nesčetněkrát došlo. Památky po nich se najdou i na Zemi; na povrchu Měsíce jsou jich stovky a tisíce a když sestoupíme k těm nejmenším, napočítáme jich miliony…
V první polovině dvacátého století, kdy bylo planetek s krátkou oběžnou dráhou známo jen několik, se pravděpodobnost kontaktu takového tělesa se Zemí či Měsícem považovala za vcelku nepatrnou až zanedbatelnou. Později, se stále novými objevy dalších a dalších planetek, se nebezpečí srážky začalo brát vážně. Nejdříve se přešlo od pouhého pozorování a fotografování oblohy k systematické strážní službě. Potom byly na nízkých oběžných drahách kolem Země i Měsíce umístěny pozorovací stanice vybavené veškerou dostupnou technikou, aby případného vetřelce odhalily dřív, než se stane nebezpečným. Tehdy už nebylo nemožné letět podobnému nebezpečí vstříc, přistát na povrchu planetky a umístit na jejím povrchu nálož, jejíž výbuch sice obrovitý balvan nezničil, ani jeho dráhu nezměnil o mnoho, ale stačilo to k tomu, aby na své další cestě Zemi nebo Měsíc minul. Lidé na to byli připraveni, ale k ničemu takovému nedošlo až do chvíle, kdy radar měsíční družice 0 (ZERO) / D ohlásil dosud neznámý asteroid, jehož objev vzápětí potvrdila největší lunární astronomická observatoř v kráteru Morse na odvrácené straně Měsíce.
Tam mu dali označení R 673.
-
"Co víte o planetoidách s krátkými oběžnými drahami, poručíku?" zeptal se major Livingstone ve své kanceláři, která v Moon City pracovala pod krycí hlavičkou jedné firmy zabývající se importem mořských produktů od planktonu, řas a krillu až po mražené filé z atlantických tuňáků.
"Planetky typu Apollo," řekl Dan Young. "V podstatě jde o tělesa podobná Marsovým měsícům. Perihélium některých leží uvnitř dráhy Země… Většinou mají značně protáhlé oběžné dráhy a přibližují se značně ke Slunci, například Ikarus až na dvacet osm miliónů kilometrů. Další z nich –"
"To stačí," mávl rukou major. "Slyšel jste už o planetce R 673, poručíku?"
"Jen to, co bylo v oficiálním zpravodajství, pane."
"Pokud vím, bylo tam, že ji objevili."
"Ano," pousmál se Dan. "Víc ne. Koho to zajímá? Lidé mají docela jiné starosti."
"Máte pravdu, málokoho to zajímá. Ale jistě by se to stalo zajímavým, kdyby vláda uvolnila další informace. Jenže ona to neudělá."
Poručík mlčel. Pokud si ho major zavolal proto, že s planetkou R 673 něco nebylo v pořádku, řekne mu to sám.
"Ta zatracená planetka," pokračoval major Livingstone, "uhání po takové dráze, že se střetne s Měsícem. Dojde k tomu za jednadvacet e-days – zhruba někde na sto sedmdesátém západním poledníku, pár stupňů pod rovníkem. Asi tam, co jsou krátery Daedalus a Ikarus."
"Je to jisté, pane?"
"Takové věci se dají přesně spočítat, poručíku," řekl major Livingstone poněkud školometsky.
"Pokud vím, tak se tam něco staví," řekl Dan. "Nijak jsem se o to nezajímal, ale ty objekty jsou vidět z oběžné dráhy. To je smůla… Myslím, že takové těleso dokáže udělat stokilometrový kráter jako je třeba Arzachel, Tycho nebo Catharina. A další menší díry okolo."
"Přesně tak, Dane. Bezprostředně to ohrozí území nějakých pět set kilometrů v průměru. Říkám bezprostředně, protože víme, co zůstalo dodneška třeba po impaktu Tycho, o kterém jste se zmínil.
Ty paprsky vyvržených hornin se táhnou přes polovinu Měsíce."
"To znamená, že je v nebezpečí i observatoř v kráteru Morse, pane…"
"Ta se dá přestěhovat za týden," řekl major. "S tím velkým objektem v předpokládaném centru dopadu je to ovšem horší. Něco tam budou muset nechat… A rychle rozhodnout, co, aby byla škoda co nejmenší."
"Odklonit planetku není možné?"
Major chvíli mlčel a hryzl si knír. "Možné to je," řekl. A po odmlce dodal: "Možné… Jenže to je málo."
"Chcete snad říct, že nejsou připraveni, pane?" zeptal se Dan Young.
"Ne, to samozřejmě nechci. Pohotovostní loď je zakonzervovaná na oběžné dráze, stačí tam dopravit posádku a nálože, oživit systémy a zadat program. Cíl by dostihli včas. Jenže to není vyzkoušené, jen vypočítané. Může se stát, že se planetka zachová jinak, než se předpokládalo, nebo se posádce pro nějaké neočekávané příčiny nepodaří včas uložit a načasovat nálož. Hm… Já přece nejsem odborník, k čertu."
"Co v tom můžeme udělat, pane?"
Otázka byla na místě; Dan Young marně přemýšlel, proč ho major zavolal. V duchu se pousmál, když se mu vybavil

rozhovor s Jordanem Gusevem. Záležitost planetoidy R 673 skutečně nespadala do kompetence policie, byť šlo o kosmickou sekci Interpolu.
"Nejspíš znáte princip fotonového motoru," řekl major Livingstone.
"Fotonového motoru, pane?" řekl poručík, poněkud udiven změnou tématu.
"Snad jste o něm aspoň slyšel?"
"Slýchávám o něm od dětství. Vždycky jsem byl toho názoru, že je to jenom zbožné přání několika potrhlých konstruktérů, protože neexistuje hmota, která by to vydržela."
"Už existuje."
"Skutečně? Chcete snad říct, že v tom objektu –"
"Přesně tak. V objektu mezi krátery Daedalus a Ikarus se staví fotonová loď."
"Kdo ji staví, pane?"
Major Luvigstone se pousmál. "Otázka vlastence?"
"Ne, pane… Nenarodil jsem se na Měsíci, jak víte. Zajímá mě, jestli je to projekt Země nebo měsíční vlády."
"Je to koprodukce… Jenomže ne Země a Měsíce, ale poněkud jiných partnerů: Martian Flight Company a zdejší Moon Space Laboratory.
Aspoň to tak navenek vypadá."
"Mars…?!" podivil se poručík.
"Ano, Mars. Víte, že tam usilují o samostatnost. Chtějí se vymanit ze závislosti na Zemi, i když Stará dáma se od nich nezdá zdaleka tak veliká jako od nás. My bychom si teprv mohli stěžovat, co? Nemáme snad komplex z té koule, co nám kouká do talíře?"
"Nevím, pane," řekl Dan Young a pokrčil rameny.
"Máme," pokračoval major Livingstone. "Dokonce už od Apolla 11.
Jeden z prvních dvou lidí, kteří se měli vyspat na Měsíci, napsal ve svých pamětech, že Země nahlížela do okna jako velká modrá noční bulva. Nedala mu spát… Nedivme se, že první fotonová loď je záležitost Marsu a Měsíce; podle těch patriotů do toho Staré dámě nic není. Prostě už mají dost jejího nahlížení do okna."
"Proto se usadili na odvrácené straně?"
"Nejspíš taky proto, poručíku."
"To je směšné, pane."
"Ovšem. Z našeho hlediska." Major znechuceně mávl rukou. "Víte, co je skutečně směšné, poručíku? Dodneška je to muselo stát řádově bilion, když to budeme počítat na moon-dolary. A najednou přijde pitomá planetoida, která si to namíří rovnou na to jejich staveniště. Říká vám něco babylónská věž, poručíku?"
"Space Interpol je interplanetární, pane," řekl Dan Young. "A přesto žádné zmatení jazyků nepadá v úvahu."
"Ano, v S. I.," kývl major a udeřil dlaní do stolu. "Taky tu nejsme pro nějaké šovinisty a gigantomany. Jenomže nemůžeme dělat, že se nás to netýká. Fotonová loď je bezesporu obrovský krok v kosmické dopravě, i kdyby se používala jen v solárních dimenzích. Při tom kvapném stěhování vezme veškeré utajení za své… A nějaké akce případných ještě větších bláznů se předem vyloučit nedají. Víte přece právě tak jako já, že terorismus je stejně tak interplanetární, jako naše bohulibá instituce. Je to ostuda lidstva a můžeme to omlouvat jedině tak, že nejde o normální jedince, ale o psychopaty."
"Myslíte – někoho ze Země?"
"I na Měsíci existují všelijaké skupiny… Jen si vzpomeňte na Spasitele, Dane."
"Ty jsme přece zlikvidovali."
"Dejme tomu, že ano," řekl major. "Dejme tomu."
Dan Young pokrčil rameny. "Kdo si může dovolit tvrdit s naprostou jistotou," řekl, "že v Port Royalu je všechno O. K.? Ani Than Wu, pane."
"Nejde o Port Royal."
"Mám odletět na staveniště, pane?"
Major otevřel zásuvku stolu; byl ze staré školy, studoval v Evropě a potrpěl si na všelijaké staromódní zbytečnosti, jako byl třeba tenhle stůl se zásuvkami. Bylo to dobré jen k hromadění dalších zbytečností a krámů, ale Dan Young majora chápal – sám se přece svého času naučil znakové písmo, aby si tu a tam mohl přečíst starou tištěnou knihu nebo časopis. "Vzácné pozemské pivo," řekl Livingstone a postavil na stůl dvě plechovky. "Oni je tam sice podávají chlazené, ale já si na příliš studené nápoje nepotrpím. Zebou mě nohy, když si jenom pomyslím, kde žijeme.
Jestli mě s Měsícem něco smiřuje, tak gravitace… Nedovedu si představit, jak bych se s tím svým revmatismem na Staré dámě pohyboval. Ačkoliv tam bych ho zase třeba neměl. No prosím – jedna je pro vás."
"Díky, pane."
Otevřeli uzávěry a napili se.
"Takže k věci," řekl major Livingstone. "Už jsem se zmínil o hmotě, která umožňuje postavit fotonový motor. Vynalezli ji na Marsu, a protože tam nemají dostatečné kapacity pro stavbu tak velké lodi, spojili se s Moon Space Laboratory. Bývá sice zvykem, že větší lodi se budují ve volném kosmickém prostoru, jenomže i ty dvěstětisícitunové jsou minimálně o polovinu menší. Kdyby všechno, co je v halách mezi Daedalem a Ikarem, muselo na oběžnou dráhu, jenom doprava by spolkla hezkých pár miliard. Už takhle ten projekt stojí neuvěřitelné sumy. Prostě je to tak, jak to je, loď se staví na povrchu Měsíce. A protože to není žádný vůz, nezbývá, než ji kvůli té zatracené planetoidě R 673 vytáhnout pomocnými remorkéry na orbitu a schovat na opačnou stranu Měsíce, i když ještě zdaleka není dostavěná."
"A potom? Zase ji spustí dolů?"
"To nevím, poručíku… Třeba ji dodělají nahoře, třeba vinou toho všeho zkrachují. A to už není naše věc. Ale vraťme

se k tomu novému materiálu, se kterým celý projekt stojí a padá.
Pojmenovali to returnit. Nemusím říkat, že je to strašlivě drahé.
Parabolické zrcadlo z téhle hmoty by nezaplatila celá Sluneční soustava… Proto je vyrobené z tenké titanové slupky, na kterou nanesli returnit ve vrstvě o síle pěti mikronů."
"To je velice zajímavé, pane," řekl Dan Young.
"Bohužel nejste jediný, komu se to zdá zajímavé," povzdychl si major Livingstone. "Jsem z toho nervózní. Já nechodil na přednášky Rabhíndráta Smithe jako vy… Všechna tahle kouzla, co se jim říká kalokogathia, hathajóga a jánevímjak, se mi vždycky příčila, a ty uválené proroky s jejich sušením prostěradel na nahém těle nemůžu vystát. Hrom aby do toho…" Znova otevřel zásuvku. "Omluvte mou slabost, poručíku. Tohleto je dýmka, tohle je tabák. Od tabáku k returnitu je asi tak daleko jako od krytolebce k Newtonovi."
Major Livingstone naplnil tabákem hlavičku dýmky. Dan mlčky pozoroval, jak ji bere mezi zuby a zasouvá do tabáku rozžhavený drátek trčící z nepatrného, zřejmě amatérsky vyrobeného přístroje. "To je zapalovač," řekl major a zabafal. "Udělal jsem si ho sám." Ještě jednou bafl a modravý kouř okamžitě zmizel pohlcen ventilátorem. "Nezapomeňte, poručíku, že tohle, co jste teď viděl, je D. S. Vztahuje se na to nevímjaký paragraf zákona o znečišťování atmosféry."
Dan Young řekl: "Rozumím, pane."
"Snad se vám zdá," řekl major, "že okolo toho problému chodím jako kočka kolem horké kaše, jak se trefně říká v některých rustikálních zákoutích Staré dámy. Hned pochopíte proč, Dane. Je to zatracené… Poslyšte: divil byste se, kdyby o returnit projevil zájem ještě někdo jiný?"
"Divil bych se, kdyby ho neprojevil, pane," řekl Dan Young.
"Například na Zemi je jistě řada potenciálních zájemců."
"Na Zemi…," zabručel major Livingstone. "Zajisté. Jenže o takové zájemce teď nejde. Myslím tím naše podsvětí."
"Měsíc bohužel není prostý všelijakých temných existencí," kývl Dan Young.
"Vyjadřujete se jako básník, poručíku."
"Omlouvám se, pane. To je tím, že ve volných chvílích čtu starou literaturu."
"Neomlouvejte se. Je to jistě zdraví prospěšnější, než moje fajfka… Ale k věci: Společným mluvčím Martian Flight Company a Moon Space Laboratory je nějaký Arcadia White; podle jména je to Marťan a pracuje tady společně s pár dalšími… Jsou to lidi kolem returnitu: Isidis Brown, Aeria Scott a nějaký Utopia Baranowski. Tihle tři zřejmě znají recepturu. Nevím, zda ještě někdo další. Arcadia White předal velitelství federální policie v Moon City depeši, kterou přijali v dočasném lunárním sídle Martian Flight v Port Royalu. Z federální to pochopitelně poslali k nám, a přes centrálu jsem to zase dostal na stůl já. Patří to do naší kompetence, i když nemám tušení, co s tím uděláme."
"Jaká je to depeše, pane?" zeptal se Dan Young, když se major odmlčel a znova zapaloval dýmku, která mu během řeči vyhasla.
"Hned vám ji přehraju."
Stiskl patřičná tlačítka na intercomu a na malé obrazovce se objevil text v lineárním písmu:
VYŠLETE MUŽE SE VZORKEM RETURNITU A VÝROBNÍM POSTUPEM NA PLANETOIDU R 673. POKUD TO NEUČINÍTE, NEPOVOLÍM ODKLON A PLANETOIDA DOPADNE V URČENÉM ČASE NA 176 W. 7 S. MÁTE 24 EARTH-TIME NA ROZMYŠLENOU.
"Podpis žádný?" řekl Dan Young.
"Ne, podpis žádný," řekl major Livingstone.
"Může to být mystifikace."
"To ovšem může," kývl major. "Bohužel nemůžeme čekat, jestli ten gangster svou hrozbu splní. Loď s nákladem má odstartovat zítra. Na planetoidě by měla přistát šest dní před kontaktem… Je to nejzažší možný termín, říkají, že planetoida mine Měsíc o pouhých pět tisíc kilometrů, pokud všechno půjde dobře… A jestli ten mizera sedí přímo na tom zatraceném balvanu, může celou akci znemožnit. Fotonovou loď se snad podaří zachránit, pokud ji remorkéry stačí vytáhnout mimo Měsíc; ale nikdo nemůže předem říct, jakou spoušť náraz udělá. Stokilometrový kráter určitě; ale kdo kdy byl svědkem takové katastrofy? Sám dobře víte, co nadělal třeba takový Tycho! Déšť kamení a prachu spadne na celý Měsíc.
Žádný laser to nevychytá, co není zakopané ve skále, vezme čert.
Ano, jak jsem řekl… Čert. Je to takové – ďáblovo kladivo, Dane."
Dan Young mlčel.
"Máte nějaký návrh, poručíku?" zeptal se major.
"Neudali délku vlny pro odpověď," řekl Dan.
"Nebylo to třeba. Stačí směrované vysílání na běžné komunikační vlně. Víme přece, kde R 673 je."
"V tom případě bych s nimi nejdřív vyjednával. I když to k ničemu nebude, poznáme aspoň, jestli depeše skutečně přišla odtamtud.
Jejich vysílání by bylo třeba přesně monitorovat."
"Spojím se s Arcadia Whitem."
"Nedělal bych to, pane. Způsobilo by to zmatek. Budou mít dost starostí s transportem lodi na oběžnou dráhu. Nechceme přece těm gangsterům vydat returnit…?!"
"Samozřejmě že ne."
"Jednejme tedy jménem Arcadia Whita… Přidělíme mu jiný kód a jeho přepojíme sem. O tom se na R 673 – pokud tam skutečně jsou – nemůžou dovědět. Budou svoje vysílání směrovat k nám a my budeme mluvčí Martian Flight."
"Dobrá… To samozřejmě není problém. Ale o čem s nimi chcete jednat, poručíku? O prodloužení lhůty?"
"To by zřejmě nemělo smysl. Jediná možnost je předstírat, že vzorek returnitu veze loď, která odstartuje zítra. Bude to

vypadat docela přirozeně – přistaneme na planetoidě, předáme returnit, gangsteři odletí a naše posádka v klidu vykoná svou práci. Tak by se to mělo odehrát a oni by měli věřit, že právě s tímhle počítáme. Ve skutečnosti by posádka pohotovostní lodi neměla o ničem vědět; bylo by třeba vymoci na pirátech jediný možný kontakt, předstírat, že je to třeba pro naše vlastní utajení – a to sice přes kód tak zvaného Arcadia Whita, což bude kód náš. A ještě bych pro jistotu na loď usadil našeho radistu, aby blokoval případné pokusy R 673 o přímé spojení s lodí."
"Chcete letět jako radista?"
"Ne, pane. Lepší bude, když na palubu dosadíte některého pracovníka z pomocných sil. V oblasti R 673 převezme velení a rozhodne o případném přistání."
Livingstone se zachmuřil. "A vy, poručíku…?"
"Já, pane," řekl Dan Young, "poletím v rychlolodi typu Dart II., Sting Double nebo Gemini. Budu na R 673 o tři dny dřív než loď s nákladem… A ta nepřistane, dokud se mnou ten námi dosazený radista nenaváže spojení a neujistí se, že je po nebezpečí. Budu mít tři dny na to, abych to ďáblovo doupě vykouřil."
-
Dan Young dostal k dispozici většinu kapacity centrálního computeru měsíční ústředny S. I. s možnostmi napojení na další databanky včetně pozemských. Od computeru potřeboval tři věci: aby mu určil nejvhodnější typ lodi, našel nejvhodnějšího pilota a vypočítal nejvýhodnější kurs.
Jako nejvhodnější typ lodi označil computer Dart II, sice poněkud nehospodárný, ale vzhledem k důležitosti akce to nebylo třeba brát v úvahu. Aby zbyl dostatek paliva pro případné nečekané manévry, doporučil start na třístupňovém nosiči, který byl ihned použitelný na kosmodromu v New Chicagu. Veškeré údaje o nejrychlejší trajektorii včetně oprav mohl předat během minuty palubnímu počítači, pokud by k tomu dostal pokyn.
Nejvyšší bodové ohodnocení z možných pilotů dostal jakýsi Lacey Georgiu; Dan Young o něm nikdy neslyšel, ale hlavu si s tím nelámal. Požádal computer, aby dotyčnému oznámil, že se má hlásit u firmy Vegetable's Import Ltd. v New Chicagu, kde se doví další.
Příkaz byl opatřen řadou různých D. S., High Priority a SPLNIT IHNED, a podepsán šifrou, o které sice nikdo z S. I. menů nevěděl, komu patří, ale znamenala jediné: sklapnout kufry a neprodleně udělat, co se na adresátovi žádá.
Mezitím major navázal jménem Martian Filght Company spojení s Ďáblovým kladivem; odpověď, která došla za devět minut, zněla:
SOUHLAS. LOĎ ZAPARKUJE NA ORBITĚ 120-90 PLUS MINUS DVA. VYČKÁ DALŠÍCH INSTRUKCÍ. JAKÝKOLI POKUS O PROTIAKCI BUDE MÍT ZA NÁSLEDEK OKAMŽITÉ A TOTÁLNÍ ZNIČENÍ LASEROVÝM DĚLEM MX 064.
Podpis opět žádný, ale majora v tu chvíli mnohem víc zajímalo, jak se gangsterům dostalo do rukou laserové dělo MX 064; takovou zbraň nemohl získat žádný soukromník, ne pro její cenu, která byla samozřejmě vysoká, ale prostě proto, že to bylo protizákonné. Podobné dělo mohly vlastnit jedině vládní ozbrojené složky na celoplanetární úrovni, protože už nejmenší typ, kanon MG 019, dokázal za pár desítek vteřin dokonale vymazat ze světa hromadu jakéhokoliv materiálu odpovídající hmotností hoře Piton.
Pokud jakýsi nepodepsaný civilista vyhrožoval typem MX 064, přinejmenším desetkrát silnějším a výkonnějším, bylo to na pováženou a nebylo divu, že major Livingstone vzápětí vrhl do éteru (jak říkával) celou řadu rozmanitých dotazů, šmahem označených D. S.
Tehdy se právě vrátil Dan Young od centrálního computeru.
"Poslyšte, poručíku," řekl mu major zachmuřeně, "ten mizera vyhrožuje em-ikskou nula čtyřiašedesátkou. Možná že ve skutečnosti nic takového nemá… Ale myslím, že je dobré vědět, co tam můžete očekávat."
"To je bluff, pane," řekl Dan. "Dá se to ověřit?"
"Právě na tom pracuju. Máte loď?"
"Dart II. na třístupňovém boosteru v New Chi, pane."
"A – pilot?"
"Nějaký Lacey Georgiu."
"U všech… Lacey Georgiu?!"
"Znáte ho, pane?"
"Vím, kdo to je," řekl major Livingstone. "Byl bych radši, kdyby pilotoval někdo jiný a změnil bych to, kdybych mohl… No – uvidíte sám."
Rozhovor přerušil intercom; Dan Young neviděl na displej, a protože mu major nedal žádný pokyn, mlčky čekal. Major chvíli sledoval ubíhající řádky lineárního písma, průběžně dekódované, a znovu podvědomě sáhl po dýmce. "Je to zlé," řekl, když intercom ohlásil konec relace. "Těch děl bylo vyrobeno celkem šestnáct kusů. Dva z toho jsou mimo provoz, šest jich je na Zemi, na Marsu nic, osm u nás. Jenomže v místě jedné z posádek došlo před dvěma měsíci k sesuvu… Víte, takové to nepříliš časté lunotřesení.
Kamenná lavina zavalila část objektu… A laserové dělo, které tam měli, zůstalo pod tím. Nechali to být – než by je odtamdtud vykutali, uběhly by roky. Nestálo to za to, práce by přišly na tisíckrát větší částku, než taková zbraň stojí, i když sama o sobě není nejlevnější. Hm… Není to žádný důkaz, ale nic to taky nevyvrací, protože, jak se zdá, nikdo si není jistý, jestli tam kanón byl, když to spadlo."
"Jak je to možné, pane?"
"Jak? Nemám tušení. Nikdy jsem neměl valné mínění o vládním vojsku. U děla prostě nebyla žádná hlídka, protože stálo ve volném prostoru… Poslyšte, Dane – nemám sice právo dát vám rozkaz, ale poradit vám mohu: Kdybyste snad musel použít vlastní zbraně, abyste zachránil život sobě nebo pilotovi, neváhejte."
"O. K., pane. Zařídím se podle vaší rady."

"Dobrá," kývl major. "Tak – jak jsme to říkávali za starých časů:
Dobrý trysk a zlomte vaz, poručíku."

-

Čtyři hodiny nato přistál Dan Young na kosmodromu New Chicaga ve starém kráteru Murchison. "Někdo mě tu má čekat," řekl androidovi v recepci hotelu postaveného sedm kilometrů od vlastního kosmodromu. "Někdo od Vegetable's Import z New Chi."
"Čeká vás v restauraci, pane," řekl recepční. "Mám zařídit, aby vám odnesli zavazadla, pane?"
"Díky," řekl Dan. "Žádná nemám."
"Prosím, pane."
V restauraci sedělo asi dvanáct hostů. Po odečtení dvou skupinek, které zřejmě přišly společně, zbyli čtyři, každý sám u stolu.
Jeden z nich byl hřmotný muž s býčí šíjí, na první pohled pilot, další dva byli nenápadní chlapíci středních let, jeden v turistickém, druhý ve společenském obleku. Čtvrtý host byla nevelká a na první pohled křehká dívka s chlapecky ostříhanými černými vlasy.
Vybraný pilot dostal zároveň s příkazem snímek tváře Dana Younga a měl se mu přihlásit sám; poručík si tedy vybral dobře viditelný stůl pod popínavým rostlinstvem v ozdobných květináčích, vademecem si objednal sklenku vína své oblíbené značky Champagne le Monde a čekal.
Ten hromotluk se mu příliš nelíbil. Bývají hádaví a za navigačním pultem je mnohdy popadá velikášství. To je v případě dvoučlenné posádky zvlášť nebezpečné. Major Livingstone přece řekl, že by byl radši, kdyby pilotoval někdo jiný…
Jenomže tento muž mu nevěnoval víc než jeden znuděný pohled, zatímco chlapecky ostříhaná dívka vstala a přešla k poručíkovu stolu. "Vy jste Dan Young?" zeptala se.
"Jsem," odpověděl. "Ale vy určitě nejste Lacey Georgiu."
"Ale ano." Dívka se usmála. "Jak jdou obchody té vaší skvělé Moon Fishing Trade?"
"O nic líp než vaší Vegetable's Import Limited," řekl Dan. "Račte se posadit… Rád bych od vás koupil dvacet vagónů cibule na speciální úpravu sleďů pro ruský sektor."
"Neříkejte… On ještě existuje ruský sektor?" podivila se Lacey Georgiu a posadila se naproti poručíkovi.
"Jak by ne," odpověděl. "Stejně jako americký a evropský. Odkud pocházíte vy? Vaše příjmení zní albánsky."
"Ještě můj dědeček byl obyčejným chudým rybářem na Kypru. Budete se divit, když vám řeknu, že jsem se tam narodila?"
"Na Kypru…?"
"To je ostrov ve Středozemním moři. Víte, je to takové divné moře… Je v něm voda."
"Neuvěřitelné," řekl Dan Young. "Objednal jsem si šampaňské, dáte si se mnou?"
"Naše měsíční?"
"Jaképak jiné?"
"Nepiju ani místní, ani import, kolego. Přinesu si k vám svou sklenku sargassa… A můžete se dát do nějaké souvislé řeči.
Třeba o tom, proč jsem dostala příkaz ověšený tolika nálepkami, že jsem se málem přetrhla samým spěchem."
"Prosím, jak si přejete."
Dan Young samozřejmě věděl, kde leží Kypr, stejně jako že v moři bývá voda vždycky; za to, že všechny lávové pouště na Měsíci se jmenují moře, mohou dávní hvězdáři, kteří tmavé roviny za moře považovali. Budiž jim ke cti, že na rozdíl od horstev, jejichž názvy jenom otrocky kopírují názvy horstev pozemských, u názvů moří poezií nešetřili. Stejně jako na Měsíci nejsou skutečná moře, nejsou tam ani sektory; to bývalo v dávné minulosti a jak Lacey Georgiu, tak Dan Young to nepamatovali. Pokud o tom mluvili, byl to jenom jakýsi pokus o humor, neboť si byli oba dobře vědomi vážnosti situace.
"Nechápu, proč centrální computer vybral právě vás," řekl Dan Young, když se Lacey vrátila se svou skleničkou.
"Zeptejte se ho," odsekla.
"Poslyšte, drahá kolegyně," řekl Dan Young, "vím, že vás vybral na základě bodového ohodnocení. Jaká kritéria podobné bodování sleduje, to ví jenom on a možná pánbu, jak by řekl major Livingstone. I kdyby mi to sám computer vysvětlil, nepochopil bych to. Zřejmě bych to nepochopil ani v případě, že by vybral chlapa, natož –"
"Natožpak ženskou, jste chtěl říct?"
"Nechme toho." Dan Young sáhl po své sklence. "Ťukněme si na úspěšnou spolupráci šampaňským a tou vaší vitaminovou limonádou a pojďme na kosmodrom. Tady vám stejně nemůžu vykládat podrobnosti – dejme tomu o obchodu s rybami. Zatím to berte tak, že pilotujete Dart II. Startujeme na třístupňovém nosiči. Letový plán je v palubním počítači."
"Jak daleko?"
"Asi padesát miliónů."
"Jak by řekl major Livingstone – vzdušnou čárou?"
"Ne… Vlastně to nebude padesát miliónů. Neuvědomil jsem si, že nám cíl letí naproti."
"A tak," kývla. "Víc mi nemusíte říkat. Tak na naši další úspěšnou spolupráci… Zdá se, že je velmi nutné, aby byla úspěšná. Stalo se něco s tím strojem, který tak úspěšně rozváží vaše frutti di mare?"
"Ten startuje taky," řekl Dan. "Jenže my ty zatracené škeble musíme dodat aspoň o tři dny dřív. Jinak nám zasmrádnou a nikdo je od nás nekoupí."

-

"Odpočítávání pokračuje," řekl automat na sedmnácté rampě kosmodromu v kráteru Murchison, kde se do nedozírné

výše tyčil trojnásobný booster lodi Dart II 12/b. Neměla žádné jméno; nemělo by význam, stejně jako neměla význam jména agentů Space Interpolu. Lacey Georgiu a Dan Young byli jenom mikroskopickými součástkami obrovitého organismu, které se prostě vymění, když selžou a vypovědí službu.
Seděli v anatomických křeslech, předpisově oblečeni do skafandrů a s přilbami v pohotovostní poloze. Zatímco ochranné oděvy měly řadu variant co do velikosti i objemu, přilby se vyráběly stejné a drobný výrazný obličej Lacey za zvednutým hledím se zdál ještě drobnější. Jako jedna z těch dávných pohádkových hrdinek, oblečená do rytířského brnění, napadlo Dana. Jako novodobá Johanka z Arcu, která táhne do boje proti Zlu.
"Tenhle předpis s povinnými skafy při startu je nehorázně pitomý," řekla Lacey. "Naposled došlo k dehermetizaci někdy v dobách ruských vostoků."
"Během startu se to dá vydržet," řekl Dan. "A vám ta přilba docela sluší."
"Nestál jste o ženskou," odpověděla. "Takže si můžete ušetřit i všelijaké trapné lichotky."
Pro přísné utajení akce nebyli napojeni na startovací věž kosmodromu a mohli si podobné poznámky dovolit.
"Šestnáct – patnáct – čtrnáct," odpočítával plechový a neosobní hlas letištního automatu. "Třináct – dvanáct…"
"V letadlech rozdávali před startem bonbóny," řekla Lacey Georgiu. "Jak se cítíte?"
"Na Dartech mám šestku. Co vy?"
"Osmičku. Sláva… Už jedeme."
"Nula," řekl automat. "Předávám řízení letu. Good Luck."
Motor prvního stupně se rozeřval. Chvíli nato začalo stoupat přetížení, ale protože úniková rychlost na Měsíci činí pouhých 2,38 km za vteřinu, nebylo velké a netrvalo dlouho. Ucítili slabý otřes, když se odpojil první stupeň a zažehly motory druhého.
"Hodinky v chodu," zasmál se Dan Young. "Tak se to říkávalo v dobách, kdy hodinky ještě mívaly ručičky."
"Major Livingstone to říká dodnes."
"Znáte ho osobně, Lacey?"
"Můj otec býval jeho blízký přítel," odpověděla po chvilce.
"Zahynul, když demontoval teroristickou bombu na palubě Majestiku. Těch bomb tam bylo dvanáct… Díky tátovi se ostatní pyrotechnici nespletli a loď se zachránila, i když poškozená. Snad jste o tom případu slyšel."
"Ano," řekl Dan. "Promiňte."
"Už je to dávno."
"Proto jste se dala do služeb S. I.?"
"Zní to moc dramaticky," řekla. "Slyšíte? Třetí stupeň se odpoutal. Máme povoleno vylézt z těch zatracených tepláků. Můžete mi přitom vyprávět o té cibuli pro ruský sektor."
"Kolik děláme?"
"Osmadvacet." Sejmula přilbu. "Všechny budíky jsou na GO. Spusťte. Nebo chcete napřed posvačit?"
"Ne. Čím dřív budete vědět, o co jde, tím líp. Věc se má tak, že na planetoidě R 673, která míří na průsečík 176 W. a 7 S., sedí banda gangsterů. Říkají, že mají laserový kanón MX 064. Není to nemožné, jeden takový se na Měsíci zřejmě postrádá. Chtějí vzorek a výrobní postup returnitu, což je hmota pro paraboloid fotonové lodi. Ta loď se staví tam, kam planetoida dopadne, pokud returnit nepředáme – protože ti mizerové loď s náloží na planetoidu nepustí."
"Jak chtějí převzít returnit?" zeptala se Lacey věcně.
"Loď má zaparkovat na orbitě a čekat na jejich příkazy. Pokud by se posádka o něco pokusila, zničí ji tím laserovým dělem. Ta loď samozřejmě žádný returnit nepoveze… Taky to nebude třeba, protože my tam budeme o tři e-days dřív."
"Letíme tam tedy proto, abychom –"
"Abychom jim to pokud možno zatrhli. Tak to s námi vypadá, děvče."
"To není právě nejsnadnější úkol pro zelinářku," řekla Lacey.
"Nebylo by vám snad také líp u vašich slanečků, kolego?"
"Zajisté bylo… Kdyby ovšem můj rybářský krámek nestál právě na průsečíku 176 W. 7 S."
"Tam nic nevědí?"
"Ví to pár chlápků od returnitu. Marťani. Nevím, kdo další. Celá fabrika se horempádem stěhuje a ten fotonový krám vytáhnou remorkéry na oběžnou dráhu. Snad to stihnou. Jenže pokud tam to zatracené Ďáblovo kladivo dopadne, odnese to celý Měsíc. Takové bombardování nemůže přežít žádná střecha… Všechna města by bylo nutné evakuovat, jenže není kam."
"Ďáblovo kladivo, říkáte?"
"To vymyslel major."
"To je vtipné."
"Taky jsem se tomu moc nasmál."
"Máte nějaký plán?"
"Ano. Je naprosto šílený."
"Něco už jsem o vás slyšela. No, svěřte se tetě Lacey. Určitě je to něco náramného."
"Nepozorovaně tam nemůže přistát žádná loď."
"Zdá se, že ne."
"Ale třeba se tam podaří přistát jinak."
"Hm… Zdá se, že je to mnohem šílenější, než jsem si dovedla představit. Chcete tam prostě seskočit?"
"To nelze," řekl Dan Young. "Oni jistě vědí, jak vypadá loď s výsadkem, která jim má přivézt returnit. Je to šestimístný křižník, jeden z těch osmi nebo devíti typhoonů, postavených před pěti roky. Od Dartu II se liší siluetou i velikostí. Pokud nemá být zpozorován, nemůže k planetoidě blíž než na půl miliónu. Ale i tak to bude riziko, pokud tam mají

nějaký silný lokátor spřažený s dalekohledem; ale dejme tomu, že nemají."
"Mají zaměřovač na tom laseru."
"Jistě. Ale tím přece nemávají jako zahradnickou hadicí. A i kdyby – na půl miliónu to nestačí."
"Dobře. Co dál?"
"Letíme jim naproti. Musíme se vyhnout, minout planetoidu v dostatečné vzdálenosti a pak loď otočit, aby letěla v jejich kursu, ale za nimi. Pak je třeba vypočítat dráhu sondy, kterou vypustíme tak, aby planetoidu dohonila a přistála na její noční straně. To by neměl být pro palubní počítač problém."
"To jistě ne – pokud známe rotační periodu."
"Údaje jsou v paměti, dodal je ústřední computer."
"O. K. A co tam ta sonda bude dělat?"
"Sonda nic," řekl Dan Young. "Já."
"To je naprosté šílenství," řekla Lacey.
Rychloloď Dart II 12/b polykala každou minutu dalších osmnáct set šedesát kilometrů. Lacey Georgiu přejela pohledem stovky ciferníků a displejů a opakovala: "Je to šílenství, Dane. To nemůžete přežít."
"Před chvílí jste říkala něco o svačince."
"Ale – jděte k čertu! Nesnáším pozéry. Vůbec vám teď nejde o jídlo. Chcete udělat dojem."
"Myslíte, že by mě s tím nechali u S. I.? No tak, nebuďte naivka, Lacey. Prostě jsem dostal hlad."
Chvíli mlčela; pak si odepnula pás, odrazila se od křesla a doručkovala ke spižírně. "Játrovou pastu, chlebové kostky a chlorelový salát?" zeptala se. "Co k pití?"
"Snad je tam chlazený čaj. Nebo máte radši kávu?"
"Čaj… Jako vy. Nejste pozér, jste blázen."
"To je jen dokonalá charakteristika S. I. mana. Kdybych nebyl blázen, vybral bych si pokojnější profesi."
"Slova, slova, slova."
"Jak by řekl major Livingstone."
"Nikoliv, Hamlet. Divadelní hra. Napsal to jistý Shakespeare v šestnáctém století v Anglii."
"Já vím. Je to země obklopená mořem, ve kterém je kupodivu voda.
Díky… Čtyři chlebíčky stačí."
"Vysvětlete mi to, člověče."
"Vykucháme ze sondy všecko, co není nezbytné, a co by tam překáželo," řekl Dan. "Necháme jenom brzdicí jednotku a chlazení.
Poletím v sondě; s sebou beru kromě kyslíku a koncentrátů jenom laserovou pušku a balík antiradarové fólie. Až se sonda dostane na určenou dráhu a oddělí se od pohonné jednotky, vylezu ven a obalím celou sondu fólií. Pak si možná chvíli posedím na sondě tváří v tvář vesmíru. Načež zalezu dovnitř a dám si šlofíka, abych měl menší spotřebu kyslíku… A potom už jenom ohlídám brzdy, aby to se mnou o planetoidu moc nepraštilo – ale to všechno záleží jen na přesném výpočtu dráhy. Naštěstí počítač na téhle rychlolodi není žádný blbec a vy máte pilotní osmičku."
"Vaše šílenství je systematické. Co dál?"
"Udělám si z fólie plášť neviditelnosti. Budu se držet pouze na noční straně planetoidy, což bych měl pěšky zvládnout. Až narazím na doupě těch banditů… Potom se uvidí."
"Mají kanón a jistě je jich víc."
"Pro mě hraje moment překvapení."
"No prosím. Chcete je zatknout a předvést?"
"Obávám se, že s podobnou variantou centrála nepočítá," řekl Dan. "Ti lidé se jistě zatknout nedají… A protože od nás nějaký podraz očekávají – nu, jak by řekl major Livingstone: Je to hop nebo trop."
"Bere centrála v úvahu, že trop nic nevyřeší?"
"I já to beru v úvahu," řekl Dan Young.
"Dobrá. Dejme tomu, že všechno dobře dopadne, gangstery tak či onak zlikvidujete… Jak se odtamtud vrátíte?"
"Sonda má směrový vysílač. Nedá se sice použít pro běžnou fónii, ale nám by měla stačit stará dobrá morseovka. Namontovat k vysílači klíč nebude problém. Až tu věc vyřídím, vrátím se k sondě a zavolám, abyste mě přišla sebrat."
"A když se neozvete?"
"To by mohlo mít dva důvody," řekl Dan. "Poruchu ve vysílači nebo neúspěch. V prvním případě počkám na typhoon. Z jeho paluby vás zavolám. V případě druhém… Ale k tomu nedojde."
"A kdyby přece?"
"Zavoláte typhoon, Lacey. Ohlásíte se jim policejním kódem D. S., radista je náš člověk. Pak byste se měla co nejrychleji vrátit na základnu. I když by možná bylo lepší zaparkovat ve třetí parkovací zóně Země a počkat. V případě mého neúspěchu udělá Ďáblovo kladivo na té naší kuličce pěknou paseku. Na parkingu budete v bezpečí."
"No ne," řekla Lacey, "málem jste mě rozplakal. Vám jde o život, ne mně. O mou bezpečnost se starat nemusíte."
"Starost o vaši bezpečnost je v rámci mých povinností," řekl poručík. "Jako velitel akce jsem ještě nikdy o žádné lidi nepřišel. Dost řečí. Času je málo, pilote."
"O. K.," kývla Lacey Georgiu. "Dáme se do toho."
-
Planetoida R 673, kterou major Livingstone nazval Ďáblovo kladivo, byla čtyřiadvacet miliónů kilometrů od Měsíce a každou vteřinou se mu o dalších dvacet osm tisíc šest set osmdesát tři metry přibližovala, aby do něj v průsečíku sto sedmdesátého šestého západního poledníku a sedmé jižní rovnoběžky narazila nezmenšenou rychlostí za devět dní, šestnáct hodin a čtyřicet jednu setinovou minutu, vytvořila stokilometrový kráter a následným kamenným

bombardováním poničila velkou část všeho, co člověk za posledních osmdesát let na povrchu Měsíce vybudoval.
V téže chvíli se po její dráze jen o půl miliónu kilometrů dál od Měsíce řítila rychloloď Dart II 12/b jako na neviditelné niti.
Posádka za sebou měla pár perných dnů, kdy přetížení dosahovalo až 3,5 G. Teď letěli s nulovým zrychlením po orbitě planetoidy a Dan Young se chystal ke své neuvěřitelné cestě, aby v nepatrné sondě během necelých osmi hodin dostihl Ďáblovo kladivo a přistál na jeho noční straně.
V palubním teleskopu už planetoidu viděli; byl to balvan jen zhruba kulovitého tvaru, posetý impaktními krátery a rýhami, jehož rotační osa měřila něco ke dvacíti kilometrům. Na zbrázděném povrchu nebyly žádné stopy lidské přítomnosti ani činnosti, ale to se vzhledem ke vzdálenosti a mnoha černým stínům v klikatých rozsedlinách dalo očekávat. Zato radar odhalil na severní polokouli místo, které dávalo intenzivní kovovou ozvěnu; bylo to zhruba na pětačtyřicáté rovnoběžce, kde obvod tělesa neměřil víc jak padesát kilometrů, a protože rotační perioda byla na tak relativně malé těleso velice pomalá – pět celých a třicet šest setin hodiny –, postačila desítikilometrová rychlost, aby se člověk udržel na její noční straně.
"Je bezvětří," řekl Dan Young, když s Lacey vyšli na horní nekrytou palubu lodi, kde čekala sonda připojená k motorové jednotce. "Doufám, že se počasí nezkazí."
"Vtipný za každou cenu. Dvacet tři minuty do T nula. Máte čas právě tak na poslední přání, poručíku."
"Váš vtip byl ještě horší. Žádná přání, pilote. Instrukce jsem vám dal. Požádal bych vás, abyste mě políbila na rozloučenou, kdyby to mělo nějaký smysl."
"Měl jste si vzpomenout dřív."
"Proč jste si nevzpomněla vy, Lacey?"
"Nenapadlo mě, že byste o to stál."
"Co se dá dělat, příležitost jsme zmeškali," řekl Dan Young a otevřel nevelký průlez v plášti sondy. "Můžeme se k tomu vrátit později. Pokud žádné později nebude, pozdravujte ode mě majora Livingstona. Můžete mu říct, že jsem své muže neopustil a střílel do poslední chvíle."
"Good Luck," řekla Lacey. "Opouštím horní palubu. Čas do T nula dvacet dvě minuty dvacet tři. Očekávám první relaci ze sondy po odpojení pohonné jednotky, a to v čase T nula plus –"
"Zajištění odpálení provedení," přerušil ji Dan a spustil se nohama napřed do temného vnitřku čtyřmetrového válce.
"Někdy mi připadáte jako kříženec Diany a počítače."
"Proč Diany?" zeptala se.
"A proč se neptáte: Proč počítače?" zasmál se Dan Young.
"Ptám se, proč Diany."
"Diana byla bohyně Měsíce. Trochu chladná, ale krásná jako měsíčná noc. Vždycky jsem si ji představoval černovlasou a tmavookou. Musela vypadat jako vy – a proč by také ne, když se zrodila někde v okolí Kypru."
"Jděte k čertu, Dane Youngu," řekla Lacey.
"Však se tam zrovna chystám."
Lacey neodpověděla a zabouchla za sebou průlez do nitra lodi. Dan se natáhl, jak to jenom v úzkém válci bylo možné, zavřel a zajistil poklop vstupního otvoru a napojil se na palubní počítač.
"Osmnáct minut dvacet šest do T nula," hlásil automat.
"Je to milé děvče," zabručel Dan. "Zvlášť když se zlobí. Mohla by se jmenovat Diana, i když Lacey taky není nejhorší jméno."
Načež dal povel k rozsvícení světla a pustil se do poslední kontroly vnitřních systémů a vlastního ochranného obleku.
-
Sonda, která během osmi hodin dostihla planetoidu R 673, zvolna klesala k jejímu povrchu, který teď vypadal jako pouhá černá díra do vesmíru. Slunce se skrylo za hmotou planetky a daleko nejjasnějším objektem mezi hvězdami se stala Země s Měsícem, třikrát zářivější než Venuše.
Nepatrná gravitace planetoidy táhla sondu k vypočítanému bodu přistání. Ležel na opačné straně, než místo, jehož kovová radarová ozvěna prozrazovala základnu vyděračského komanda. Dalo se předpokládat, že je to velká kosmická loď podobného typu jako očekávaný typhoon.
Protože sonda neměla okna, sledoval Dan Young přistávací manévr pootevřeným poklopem průlezu, dokud se zdánlivá temná propast dole nestala tůní, do které se sonda nořila. Tehdy poklop uzavřel a čekal na závěrečnou fázi cesty.
Neměl jistotu, zda sonda nedosedne na svah některého kráteru, z něhož by se mohla skutálet; nevážila tu sice skoro nic, ale kdyby se Danova přilba dostala mezi ni a povrch planetoidy, byla by rozdrcena stejně jako v podmínkách normální tíže.
Chvíli nato sonda dosedla s lehkým otřesem.
Dan znovu otevřel poklop a zapojil infračervený filtr v hledí přilby. Potom vysunul hlavu přes okraj průlezu s rozhlédl se.
Sonda stála opřená o přistávací opěry na kousku rovné kamenité plochy; obzor se prudce lámal necelých sto metrů od ní a vyčnívaly nad ním nevysoké zaoblené vršky, v infračerveném filtru přízračně hnědozelené. Nad nimi už zářily hvězdy na černé obloze, jako kdyby sonda přistála na vrcholu hory.
Dan zapojil vysílač a vyslal GHY, volací signál lodi.
GHY QRV, odpověděla Lacey. GHY QRV. Loď připravena na příjem.
KONTAKT O.K., vysílal Dan Young. OPOUŠTÍM GHY 2. QRU. Zatím nemám nic dalšího.
Lacey odpověděla: 55.
Dan se zasmál a vyťukal číslo 88.

Dočkal se odpovědi: 99.
Ve smluvených kódech pradávných radiotelegrafistů zámořských lodí znamenalo 55 mnoho úspěchů, 88 milé pozdravení a polibky a 99 zmizte.
Nebylo povinností agentů S. I. znát morse až do takových detailů; Dan Young je znal jen díky vlastní píli a zájmu o historii.
Potěšilo ho, že není sám.
Přerušil spojení. Potom s laserovou karabinou a malým detektorem kovů opatrně vylezl ven. Přístroj reagoval na sebemenší množství kovu bez ohledu na jakékoli překážky až do vzdálenosti pětačtyřicíti kilometrů a například na Zemi by nebyl k ničemu.
Zato na planetoidě chondritického typu, složené z uhlíku a ledu, měl ukázat zcela neomylně k pirátské lodi, jakmile se s ním Dan dostatečně vzdálí od tělesa sondy. Těch několik málo kovových součástí laserové karabiny a skafandru nemohlo situaci zkreslit.
Dan Young venku odložil zbraň i detektor a zvnitřku sondy vytáhl připravený plášť z antiradarové fólie. Byla to jakási kutna, do které se zahalil celý. Jenom v místě průhledu byl vystřižený otvor. Stejným materiálem byla obalená celá sonda, radarem prakticky nepostižitelná.
Potom Dan zaklapl víko průlezu, ukryl pod kutnu laserovou karabinu, a detektor zavěšený na opasku spojil s ukazatelem uvnitř přilby. Od toho okamžiku se stal neviditelným, při čemž mu ručička na nepatrném displeji přesně určovala směr cesty a díky infračervenému filtru dobře viděl, přestože skála, ohřátá sluncem za krátkého dvouapůlhodinového dne, rychle chladla.
Díky naprosto přesné práci lodního computeru i sondy se Dan Young nalézal necelé dva kilometry od západního terminátoru a věděl, že když dokáže pěšky vyvinout stejnou rychlost, jakou se zdánlivě pohybovalo slunce směrem k západu, bude viditelnost stále stejná.
Kdyby byl přistál na opačné straně, poblíž východního terminátoru, pravděpodobně by neviděl nic; tepelné vyzařování skal, ponořených dvě a půl hodiny do hluboké tmy a kosmického mrazu, jistě nebylo téměř žádné.
Pustil se na cestu neustávající nocí.
Udržet potřebnou rychlost – tedy asi deset kilometrů za hodinu – mělo svá úskalí a člověk, který nebyl zvyklý na častý pobyt v beztížném stavu i v prostředí značně snížené gravitace, by si pravděpodobně nevěděl rady. Pokud by používal nohou jako při jednom G, vznášel by se nad povrchem a ztrácel čas pomalým padáním zpět. Tady bylo třeba dělat co nejdelší kroky skoro vsedě a spíš se přitahovat k nakročené noze, než se od druhé odrážet.
Byl to poněkud směšný způsob chůze, ale plnil svůj účel.
V místech, kde byl terén hodně členitý, se Dan dokonce pohyboval po čtyřech, aby se vzápětí přes různé brázdy a trhliny vrhal střemhlav jako plavec.
Postupoval tak vpřed dvě a půl hodiny, stále v patách slunci, které zapadalo dva kilometry před ním, desetkrát dál, než dohlédl.
Byl právě v mělké úžlabině, když nad blízkým obzorem vyvstal zářící bod. O několik desítek metrů dál už Dan věděl, že je to zahrocený vrchol svisle stojící lodi, dost vysoké, aby její příď jiskřila paprsky zapadajícího slunce, zatímco u její paty už panovala hluboká noc.
Dan se zastavil, aby uvážil další postup.
V tom okamžiku na něj dopadla síť s hustými oky; sáhl po pažbě karabiny, ale síť mu přitáhla paže k tělu. Kukla z antiradarové fólie se mu přitom posunula přes hledí přilby.
Neviděl nic a měl pocit, že je čímsi unášen.
Nevěděl, jak dlouho to trvalo, jistě ne déle než čtvrt hodiny či dvacet minut. Většinu toho času ho neznámá síla svírala, že se nemohl pohnout. Po několika marných pokusech se přestal bránit a šetřil silami. Neslyšel nic, ani únoscův dech.
Chvíli nato cítil, že je něco vynáší vzhůru.
Pak byl prudce postaven na nohy. Kdosi mu vytrhl karabinu, hned nato, co povolila síť. Černá kutna mu ještě zakrývala výhled; ale pak mu ji čísi ruka strhla.
Dan vypnul infračervený filtr, protože před ním zářilo jasné světlo. Spatřil muže v tmavém overalu, který seděl zády k němu v otočném anatomickém křesle před navigačním pultem s mnoha obrazovkami a přístroji.
"Můžete sejmout přilbu," ozval se hlas v Danově intercomu.
"Vzduch vám bude vyhovovat."
Po těch slovech se muž i s křeslem obrátil a upřel na poručíka S. I. studený pohled.
Na obou rukou, volně položených na kolenou, mu chyběly malíčky.
-
Dan Young zvedl hledí přilby a řekl: "Deuce Worm…?!"
Muž se pousmál jedním koutkem úzkých rtů a odpověděl: "Tak… Deuce Worm. A vy jste Dan Young, novinář. Co vás pohání, příteli, abyste se mi i nadále pletl do cesty? Opět profesionální zvídavost?"
Major Livingstone byl o Wormovi přesvědčen, že se stal zločincem pouze pro své čtyřprsté ruce, jimiž se už jako dítě vymykal z normálu. Dan Young si to nemyslel. Učinil krok vpřed a cosi mu sevřelo ramena.
"Ten muž je host… Zatím," řekl Deuce Worm. "Pusť ho, Ghoole. Odnes tu zbraň. Čekej venku. Zavolám."
Dan se ohlédl, pokud mu to přilba dovolila. Stvoření, Deuce Wormem nazvané Ghool, skutečně mohlo být bájeslovným netvorem, živícím se mrtvolami. Nebyl vyšší než Dan, ale jistě dvakrát tak široký v ramenou; jeho paže dosahovaly ke kolenům krátkých a křivých nohou a hlava byla pouhá koule bez jediného vlasu. Oči byly vypouklé a složené jako oči hmyzu a v ústech beze rtů, širokých tak, že z jedné třetiny poltily lebku, se leskly žlutavé zuby s nápadnými špičáky.
Byla to podivná zrůda, tvor, jaký nežil na Měsíci ani na Zemi. Příšerný dojem umocňoval overal, v němž byl oblečen.

"Obávám se, že se vám můj sluha nelíbí," řekl Deuce Worm, když se za příšerou zavřely dveře. "Estetika tu samozřejmě nehrála roli… Je to prostě výhodná kombinace různých tvorů ze současnosti i minulosti Země."
Dan pokrčil rameny.
"Víte přece," pokračoval Worm, "že mým koníčkem je genetické inženýrství. Snažím se to dělat stejně dobře jako vy svou profesi S. I. mana."
"Mýlíte se, Worme," řekl Dan Young.
Deuce Worm se ušklíbl. "Nemýlím se… Po našem posledním setkání jsem vydal značné prostředky na objasnění vaší úlohy v té politováníhodné záležitosti. Nikdy jste nenapsal jediný článek; zato spousta novinářů po celém Měsíci dostává čas od času královské honoráře za reportáže, které potom vyjdou podepsané vaším jménem či značkou. A sem, příteli, by se nedostal žádný žurnalista už proto, že noviny by byly poslední instancí, na kterou by se Arcadia White obrátil. Zato první by jistě byl Space Interpol. Čekal jsem něco podobného… Proto se nám podařilo monitorovat vaše vysílání morseovým klíčem a zachytili jsme i slabý odraz vašeho detektoru. Poslal jsem vám naproti Ghoola; jak jste se sám přesvědčil, splnil svůj úkol dokonale. Ale posaďte se někam, prosím vás. A odložte ten skaf, chcete-li. Netrvám na tom, samozřejmě… Vím, že je to většinou váš společenský oděv."
Dan Young usedl do jednoho z křesel. "Myslel jsem, že jste mrtvý," řekl.
"Kdekdo si to myslel," kývl Deuce Worm. "Všichni se mýlili. Měl jsem prostě štěstí, Youngu. Vyvázl jsem a odnesl s sebou i dokumentaci Thompsonova objevu. Víte, že jsem chtěl vytvořit nadčlověka… Zkoušel jsem dát inteligenci tyrranosaurovi a byl jsem na dobré cestě. Překazil jste mi to vy. Od té doby se mi už nepodařilo získat životaschopné buňky dinosaura. Viděl jste Ghoola… To je také pokus. Nevyhovuje… Na jednu stranu je příliš emocionální a na druhou zase nesamostatný. Obávám se, že ve starém dobrém Brehmovi svého Pána světů nenajdu; je třeba hledat mimo solární systém."
"A k tomu potřebujete fotonovou loď."
"Jste důvtipný."
"Ale tu přece nepostavíte sám."
"Nejsem přece sám, Youngu… A mám všechno, co je třeba. Chybí mi jen returnit. Získám-li returnit, jsem na nejlepší cestě k ovládnutí vesmíru."
"Inteligentními obludami?"
"A co jiného byla ona dávná vojska sloužící mocným? Všichni ti generálové, maršálové a tak dále? Inteligentní obludy, které pracovaly na bojištích pro větší moc a slávu svých pánů."
"K čemu vám bude moc a sláva, Worme?"
Deuce Worm spočinul pohledem svých krutých očí na Danově tváři.
"Nechtějte mě přesvědčit, že jste hlupák, Youngu," řekl.
Poručík chtěl cosi odpovědět, když se na panelu jedné z obrazovek rozsvítil červený signál. Deuce Worm se obrátil k pultu a jedním prstem ťukl na složitou klávesnici pod obrazovkami. Objevila se krajina ozářená sluncem, plná tušově černých dlouhých stínů.
V popředí ležela Danova sonda obklopená čtyřmi muži v oblecích pro volný prostor. Jeden z nich se obrátil tváří ke kameře, která obraz snímala, a z reproduktoru se ozval jeho hlas: "Našli jsme to, Mistře. Je to obyčejná bezpilotní sonda. Mohl v tom uletět nanejvýš milión kilometrů… Spíš méně. Uvnitř je vysílač s primitivním telegrafním klíčem – zřejmě ten, který jsme monitorovali. Jinak nic."
Worm si přitáhl mikrofon. "Dobrá," řekl. "Zapněte vysílač a signalizujte: GHY. AKCE ZDÁRNĚ SKONČENA. IHNED PŘILEŤTE A PŘISTAŇTE NA DOHLED ZAPARKOVANÉ LODI. POTVRĎTE PŘÍJEM. DALŠÍ RELACE NEMOŽNÁ. ČEKÁM. YOUNG. Až to odvysíláte, vraťte se."
Deuce Worm vypnul obrazovku a zesílil příjem intercomu. Dan slyšel ťukání klíče sondy a vzápětí zaslechl i zřetelnou odpověď z Dartu II 12/b.
Lacey vyslala pouze trojnásobné QSL.
"Vaši jsou dost struční," řekl Worm.
Dan Young pokrčil rameny. QSL znamená potvrzení o přijetí zprávy.
Byl by býval radši, kdyby Lacey zprávu nepřijala, i kdyby měl nadosmrti zůstat v zajetí Deuce Worma.
"Co chcete dělat, až tady loď přistane?" zeptal se. "Na její palubě returnit není."
"Takže to není typhoon s náloží?"
"Ne."
"Nepodařilo se mi s ním navázat spojení," řekl Deuce Worm.
"Arcadia White mě ujistil, že returnit je na cestě. Ta vaše akce… To je nějaká soukromá iniciativa S. I.?"
"Dá se to tak říct."
"V jaké lodi jste přiletěl vy?"
"Záleží na tom, Worme?"
"Jakpak by na tom nezáleželo!? Až tady přistane, zničím ji. Počkám na typhoon. Předají mi returnit a já je zničím také. Potom odstartuju a planetoidu nechám letět směrem, který si sama vybrala. Dopad podobného tělesa na Měsíc ještě nikdo neviděl…
Já budu první a Měsíc na mě bude mít věčnou památku. Doufám, že ten kráter pojmenují po mně."
"Chcete mě odvléct s sebou?"
"Ale jděte… Co vás napadá! Odvléct… Taková slova! Dám vám svobodu. Nechám vás tu s dostatečnou zásobou kyslíku, potravin a vody… Vaše dojmy jistě překonají moje, drahý příteli. Asi budete litovat, že posledních sto kilometrů uletíte za pouhé tři vteřiny."

Dan Young mlčel. Ďáblovo kladivo byl vskutku ten nejvhodnější název pro planetoidu R 673. Neboť Deuce Worm byl ďábel – pokud nebyl něčím ještě horším.

-

Opíral se zády o stěnu nevelké kajuty, kterou mu Deuce Worm poskytl jako hostu. Stál tak už šest hodin; jeho nohy nesly nepatrné zatížení a bylo mu lhostejné, jak stráví čas do příletu Lacey. Věděl a myslel na jediné: že Lacey nezachrání nic jiného než on sám – a že zatím nemá ponětí, jak to udělá. Byl si vědom chyb, jichž se dopustil do této chvíle, řady chyb, která měla svůj počátek už v plánování letu k planetoidě… Sám sobě to omlouval spěchem, ve kterém přípravy probíhaly, ale zároveň některé drobnosti považoval za zcela neomluvitelné; například to, že s sebou neměl ani jednu ze svých laserových pistolí Stinger 0.008, maskovaných jako značkovač nebo svítilna. O karabinu přišel. Jediná zbraň, která mu zbyla, a o které Worm nevěděl, byla dobře ukrytá misericordia; ve středověku tak bojovníci zakutí do oceli nazývali dýku, jíž udělovali ránu z milosti. Muži S. I. tak říkali pružnému svitku neuvěřitelně tenké čepele ze speciální kovové slitiny, která neztrácela své vlastnosti ani ve volném prostoru. Svitek se dokázal bleskem rozvinout v metrovou bodnou zbraň, neboť ve chvíli, kdy se čepel napřímila, nebylo už síly, která by ji stočila zpátky. Byla to tedy zbraň na jedno použití, na jedinou bitku, často poslední zbraň, která S. I. manu zůstala. Nikdo už nevěděl, kdo ji pojmenoval misericordia, ale název se vžil.

Tuto misericordii měl Dan svinutou v límci skafandru a byl rozhodnut ji použít – nejen proto, že mu to před odletem radil major Livingstone. Bohužel nevěděl, jestli k tomu dostane příležitost.

Koncem sedmé hodiny čekání se otevřely dveře a objevil se v nich obludný Ghool. Dan dosud neslyšel jeho hlas, dokonce byl přesvědčen, že netvor vůbec mluvit nedokáže. To, že široká tlama s vyčnělými tesáky vydávala lidské zvuky, bylo neskonale hnusné.

"Mistl čeká," řekl. "Ty sebou hoď, Jank!"

"Kdo tě naučil mluvit?" zeptal se Dan.

"Mistl," řekl Ghool. "Dopajiný? Héé!"

Dan se odpoutal od stěny, o kterou se opíral sedm hodin, a následoval Wormova přísného služebníka.

"Budete se mnou sledovat první dějství dramatu," uvítal ho čtyřprstý zločinec Deuce Worm. "Vaše loď přistane během desíti minut. Uvidíte její zkázu. Nikoliv jen na obrazovce. Taková scéna si zaslouží přímý pohled." Stiskem knoflíku uvedl v činnost kovovou žaluzii dosud zakrývající velké panoramatické okno.

"Přistupte blíž… Tam dole pod námi stojí moje baterie zkázy.

Její obsluha je dokonale vyškolená. Co rána, to zásah. Znáte ten typ, milý příteli? Laserový kanon MX 064… Paprsek je tenký jako nit, ale jeho účinek je více než uspokojivý. Uvidíte sám."

Dan Young přistoupil k oknu a pohlédl dolů; ve Wormově navigační kajutě byl jako na rozhledně. Tento typ kosmické lodi, zřejmě speciálně upravený osobní stroj, byl vysoký skoro sto padesát metrů a zatímco dole na povrchu planetky nebylo vidět dál než na dvě stě metrů, z vrcholu lodi byl rozhled skoro desetinásobný.

Dvacet metrů pod panoramatickým oknem, silně vypouklým, byla z trupu vysunuta asi deset metrů dlouhá a čtyři metry široká plošina. Na ní bylo umístěno laserové dělo, za jehož mířidly seděla postava ve skafandru. Další muž sledoval malou obrazovku přenosného radaru. Ozářeni slunečními paprsky vypadali muži v bílých ochranných oblecích jako dvojice astronautů v činorodé práci, zatímco se připravovali k spáchání neslýchaného zločinu.

"Tam dole," řekl Deuce Worm, "jsou dva z mých nejspolehlivějších mužů. Ten u zaměřovače je jistý Hans Schneider, odborník v oboru laserových zbraní. Na dva kilometry by trefil ptáka v letu – kdyby tady nějací byli. Ten druhý najde sebemenší a sebevzdálenější cíl a bleskově určí jeho polohu v prostoru. Teď už vidí vaši loď. Spojení těch dvou mužů je ideální. Žádný cíl jim nedokáže uniknout."

"Už jsem se jednou ptal," řekl Dan Young, "a vy jste mi řekl, že se tak může ptát jedině hlupák. Přesto se vás zeptám znova, Worme: K čemu vám to všechno bude?"

"Jak to myslíte?" řekl Deuce Worm.

"Vraždíte ve velkém."

"Vraždím? Ale to je jenom věc pohledu… Já mám prostě jiné stanovisko, než vy. Chci být pánem světa. Ne jenom těch dvou nebo tří mizerných kamenných koulí… Pánem celé Galaxie… Ostatních hvězdných soustav…"

"Chcete být bohem, Worme?"

"Není-li k dispozici jiný termín – proč ne?"

"Člověk nemůže být bohem. Leda ďáblem. A to ďáblem nedokonalým, protože je smrtelný."

"Kdopak ví, jsem-li smrtelný," řekl Worm. "Ale podívejte se támhle… Ta hvězda. Pohybuje se. Jako můra zmámená světlem lampy. Letí do záhuby. Posádka žije poslední minuty svého života… Neví o tom. Ale já o tom vím. Jsem pánem nad životem a smrtí druhých. Už teď jsem bůh. I vy jste přiletěl jako můra a žijete poslední dny svého života. Nevěděl byste to, kdybych vám to neřekl. A jakou skvělou smrt jsem vám připravil! Stanete se součástí kataklyzmatu nevídaného za celou éru lidských dějin – počínaje opicemi z olduwayské rokle a sapientním nedochůdčetem dnešní doby konče. Dívejte se na tu můru, Youngu; její křídla se vznítí a můra zemře."

To, co vypadalo jako hvězda, se změnilo v protáhlý ovál; minutu nato už se dal pouhým okem určit typ přistávající lodi. Dart II 12/b, podobný lesklé štíhlé rybě, zvolna klesal zádí napřed k místu vzdálenému od Wormovy lodi necelý kilometr.

"Být pánem života a smrti," řekl Deuce Worm, "není to podstata božství, Youngu…?"

"Nepřipadám si ani trochu jako bůh," řekl Dan Young a prudce vytrhl z límce skafandru misericordii.

Deuce Worm pochopil, když se v Danově ruce zaleskla metrová čepel. Vymrštil se z křesla a hmátl k opasku. Vysoké opěradlo trčelo mezi nimi a Dan byl ve svém skafandru mnohem méně pohyblivý.

Spatřil úzkou hlaveň laserové pistole typu Mamba, jak se po něm otáčí, a ve zlomku vteřiny zmobilizoval vlastní vůli.

Vrhl se na podlahu, prudce se převalil a odrazil se nad Wormovu hlavu.
Paprsek zločincovy zbraně přejel po opěradle křesla a hladce je odřízl. V téže chvíli Dan shora bodl a zasáhl Worma do krku těsně pod límcem overalu…
Kupodivu to nemělo skoro žádný účinek; Worm jenom odskočil stranou, aby mohl lépe zamířit. Dan neměl na vybranou – smrt byla příliš blízko. Rozmáchl se a mrštil tenkou čepel přímo proti zločincově hrudi.
Metrová misericordie projela Deuce Wormem skrznaskrz přesně v okamžiku, kdy znovu stiskl spoušť laseru. Jeho ruka se zřejmě stáhla křečí, a jak se potácel, tenký, sotva viditelný paprsek pustošil armaturu navigačního pultu. Dan Young uskočil, aby se nedostal do dráhy paprsku; neuvědomil si mlčenlivou přítomnost Ghoola a gorilí tlapy mu smrtelným stiskem skoro rozdrtily ramena… V tom paprsek mamby přejel po pancéřovém skle panoramatického okna.
Na všechny strany se rozběhly klikaté praskliny; pak vnitřní tlak roztrhl rozrušenou tabuli a jak do prázdného prostoru venku vyrazila vánice miniaturních střípků, sevření Ghoolových paží povolilo.
Danova přilba se automaticky uzavřela.
Deuce Worm padl na tvář a znehybněl; paprsek pistole zhasl a zločincovo tělo se okamžitě pokrylo vrstvou jinovatky.
Dan se ohlédl na Ghoola a hned se zase odvrátil; vnitřní přetlak roztrhl ohavnou hmyzí hlavu netvora jako přezrálou dýni.
Dan nutně potřeboval zbraň, ale marně se pokoušel vypáčit mambu z Wormových prstů ztuhlých na kámen kosmickým chladem.
Z okna bylo vidět Dart II 12/b, jak dosedl na své přistávací podpěry. Dan nemohl vědět, jestli muži u děla čekají na povel, či zda do napadení Lacey Wormovou baterií smrti zbývají pouhé vteřiny. Vyhoupl se na okenní parapet a vrhl se dolů.
Naneštěstí svůj pád nemohl nijak urychlit a muži u děla měli svoje rozkazy. Zatímco Dan zvolna klesal, vyšlehl tenký paprsek, v prudkém slunečním svitu takřka nepozorovatelný. Dan pohlédl na vzdálenou elegantní věž Dartu II a s děsem viděl, jak se její horní třetina láme a pomalu padá podle zkomoleného trupu. Oblak zmrzlého vzduchu, který vytryskl ze smrtelné rány, klesal stejnou rychlostí na povrch Ďáblova kladiva.
To už Dan dokončil svůj skok a ocitl se na plošině mezi oběma muži. Byli v nevýhodě, protože si neuvědomili, že příchozí je nepřítel. Oba měli pistole a poručíka zachránil jen moment překvapení. Snad si ti dva mysleli, že mezi ně klesá shůry sám Mistr Deuce Worm…
Vytrhli pistole se značným zpožděním. Dan Young měl jen holé ruce, ale mnohaletý trénink všech možných způsobů boje, umocněný ještě schopností koncentrovat vůli podle metody Rabhíndráta Smithe, jeho síly zmnohonásobil. Jeho tělo se vřítilo mezi muže jako obrovitý kyj; zatímco hledí přilby jednoho z nich puklo pod zásahem poručíkovy boty jako skořápka vejce, ruce v rukavicích z elastického pancíře uchopily rukáv druhého zločince a prudce trhly. Muž v rozervaném skafu přepadl přes okraj plošiny.
V témže okamžiku si Dan všiml, že laserové dělo je stále v činnosti; paprsek teď sice směřoval do prázdného prostoru, ale protože hlaveň děla byla před zásahem Dartu II uvedena do horizontálního pohybu, musela se během několika vteřin obrátit přímo proti lodi Deuce Worma. Žádný S. I. man nebyl seznámen s ovládáním laseru MX 064; byla to zbraň určená pro zcela jiné úkoly, než byly úkoly Space Interpolu.
Zastavit pohyb děla tedy nebylo v Danových možnostech; během zlomku vteřiny si uvědomil, že paprsek laseru se zařízne do Wormovy lodi, stejně jako se před chvíli zařízl do trupu Dartu II. Bylo v tom smrtelné nebezpečí – řítící se trosky by Dana s největší pravděpodobností rozdrtily.
Ještě jednou pohlédl na laserové dělo připomínající velkou třínohou želvu s pštrosím krkem; a protože věděl, že nevhodným zásahem by mohl nebezpečí ještě zvětšit, skrčil se na okraji plošiny a s mohutným odrazem se vrhl šikmo vpřed směrem ke vraku Dartu II.
Dvě tři vteřiny nato se paprsek děla MX 064 dotkl trupu stopadesátimetrové věže.
Dan Young se zvolna snášel k povrchu planetoidy a neviděl, co se odehrává za ním…
Paprsek byl ve dvou třetinách trupu, když unikající a okamžitě mrznoucí vzduch roztrhl titanový pancíř jako obyčejnou konzervu.
Reaktivním tlakem unikající atmosféry se dvacetimetrová příď zlomila nazad a jak se trhaly zbývající pláty obšívky, zkroutila se a nadzvedla i plošina, na které stálo dělo. Po šikmé podlaze plošiny pomalu klouzalo směrem k zející studni shora otevřeného trupu, a ve chvíli, kdy se horní část odtrhla úplně a řítila se dolů, táhnouc za sebou zkroucené cáry titanových plechů, přepadlo dělo dovnitř. Protože bylo stále v činnosti, rozřízl jeho paprsek trup odshora dolů klikatým řezem; obě části se zvolna naklonily do protilehlých stran a pak se začaly kácet, zatímco mezi nimi se bez jediného zvuku řítily přepážky, armatury a nádrže pohonných hmot, které se dole tříštily, aby nakonec unikající okysličovadlo pomocných raketových motorů přispělo ke konečné zkáze. Paprsek laseru zapálil tryskající pohonné hmoty; na planetoidě R 673 poprvé a naposledy vyšlehl do obrovské výšky plamenný sloup, unášející a rozmetávající trosky na všecky strany.
Teprve s ním uhaslo i laserové dělo MX 064.
Dan Young měl velké štěstí, že ho žádný z letících úlomků nezasáhl. Když sám dopadl na povrch planetky, snažil se co nejvíc rozložit svou nepatrnou váhu, aby se znova neodrazil vzhůru.
Přesto udělal ještě několik nekonečně pomalých skoků, než se zastavil na tmavošedé skále.
Krátce se ohlédl na Wormovu zničenou loď; potom se pustil co nejrychleji ke vraku Dartu II, který teď ze svého nízkého stanoviště neviděl; teprve po čtyřech minutách S. I. manovy opatrné chůze se zmrzačený vrcholek vynořil nad blízkým obzorem.
Když Dan Young došel k vraku, spatřil beznadějný obraz zkázy.
Ničivý paprsek laseru odřízl příď s pilotním prostorem a částí obytné sekce; troska dopadla na bok několik desítek

metrů od stojícího trupu, když se vlastní setrvačností zlomila o jednu z ocelových opěr. Skála kolem byla poseta zdeformovanými kusy navigační armatury, střepy obrazovek, balíčky jídla, nesčetnými součástkami a nedefinovatelnými troskami, cáry a úlomky. Bylo tu několik rozsáhlých kaluží, zmrzlých a spojených dlouhými rampouchy s popraskanými vodními tanky.
Pod jedním z nich našel tělo Lacey Georgiu.
Snad by se byla zachránila, kdyby v okamžiku zásahu lodi měla stejnou možnost jako Dan. Byla oblečena ve skafandru, jehož hledí bylo zavřené. Naneštěstí se při pádu v troskách dostala pod těžké nádrže a jedna z nich jí svým tlakem zdeformovala přilbu natolik, že se v jediném okamžiku odpojila od autonomie… Ta přestala dodávat kyslík; zároveň se zřejmě porušila i termoregulace, protože hledí přilby bylo zevnitř pokryto neprůhlednou vrstvou ledu.
Lacey se zároveň udusila a zmrzla.
Dan Young nebyl sentimentální; to by nemohl vykonávat práci S. I. mana. Uložil tělo opodál, usedl na balvan a snažil se konstruktivně přemýšlet o dalším postupu. Lacey už pomoci nebylo; zato planetoida se dál řítila po své vražedné dráze. Za čtyřiadvacet hodin přiletí typhoon s náloží, zaparkuje na bezpečné oběžné dráze – to jest minimálně půl miliónu kilometrů daleko – a radista S. I. bude čekat na instrukce, které nedostane. Co udělá? Bude váhat, až už bude pozdě na odklon planetoidy? Rizikový faktor je pro posádku lodi vysoký… Dalo se předpokládat, že radista bude hledat na všech možných vlnových rozsazích. Mohl by zachytit i směrovou vysílací stanici na sondě, pokud by vysílala nepřetržitě smluveným kódem. Dan ovšem svoje vysílání nemohl směrovat, protože o pozici typhoonu nebude mít ani zdání. Musí prostě vysílat nepřetržitě a doufat, že radista jeho signály zachytí…
A protože přístroj sondy není uzpůsobený pro automatické vysílání zpráv Morseovou abecedou, musí všechno obstarat sám.
Sebral v troskách několik speciálních balení koncentrované potravy. Byly to podlouhlé válečky, které se daly zasunout do patřičných otvorů skafandru. Autonomie už se sama postarala, aby na signál dopravila astronautovi pružnou hadičkou jídlo až do úst.
Krátkým pohledem se rozloučil s nehybným tělem Lacey a vyrazil za zapadajícím sluncem; tentokrát potřeboval světlo, protože jeho detektor neochvějně ukazoval mezi dvě hromady kovu, ve které se změnily obě kosmické lodě, a pro lokalizaci nepatrné sondy bude použitelný až v závěru cesty.
Šel a skály proti němu vrhaly svoje dlouhé stíny.
Sondu objevil po osmihodinovém bloudění, přičemž ho dvakrát dostihla noc. Našel ji chvíli po třetím západu slunce, neboť pro svůj černý obal byla mnohem teplejší než okolní terén.
V infračerveném filtru ji prozradil i její pravidelný tvar.
Měl štěstí, že Wormovi lidé vysílačku nezničili. Otevřel vstup, nasoukal se dovnitř a zapnul přívod proudu z akumulátorů slunečních baterií. Pak začal vyťukávat zprávu, kterou si cestou připravil. Zněla:
OX-DW-QUR 173. D. S. R 673 ČISTÁ. PŘISTAŇTE OKAMŽITĚ.
Vysílal šestadvacátou hodinu, obě ruce mu už kroutila křeč a s kyslíkem byl skoro na dně, když k němu dorazila záchranná výprava z policejního typhoonu, který přistál na opačné polokouli u obou zničených lodí.
Výpravu vedl radista, pracovník pomocných sil S. I., který k lokalizaci místa, odkud se vysílalo, nepotřeboval přístroje. Kupodivu nepotřeboval ani skafandr a vykračoval si v čele záchranné výpravy v lehkém overalu a prostovlasý… Nebyl to člověk, stejně jako nejsou lidmi ostatní členové pomocných sil, a centrální computer ho vybral proto, že Danu Youngovi dlužil záchranu – ne života, ale bytí.
Radista byl android typu alfa-omega a Dan mu říkal Franku, ačkoliv žádné jméno neměl.
-
Protože zpráva o všeobecném ohrožení se nedostala do oficiálního zpravodajství, málokterý občan Suverénní republiky Luna si povšiml bledého kotoučku, stokrát menšího než Země v úplňku, který se objevil na východě a za necelou hodinu pohasl a zmizel v záři zapadajícího slunce.
"Máme to za sebou," řekl major Livingstone. "Buď sbohem, Ďáblovo kladivo i s ďáblem. Pojďme dolů, poručíku."
Vraceli se po točitém schodišti z ploché střechy budovy Moon Fishing Trade a Dan Young řekl: "Na výsledek akce nejsem právě hrdý, pane. Mohlo to dopadnout líp."
"Co to plácáte, hrome?!" řekl major Livingstone. "Zachránil jste returnit, s definitivní platností jste zlikvidoval toho zatraceného Deuce Worma, jedině díky vám se podařilo poslat Ďáblovo kladivo ke všem čertům… Kdyby se vám to bylo nepovedlo, právě by tu probíhala názorná instruktáž na téma: Vznik velkých impaktních kráterů včetně průvodních jevů a jejich následků pro planetu a její exosféru. Co byste ještě chtěl, člověče?"
"Však víte, pane," řekl Dan.
Došli ke dveřím majorovy kanceláře. "Mám tu láhev Champagne le Monde," řekl major. "Obstaral jsem ji speciálně pro tuhle příležitost. Samozřejmě můžete počítat s delší dovolenou, zvýšením platu, zvláštní prémií a tak dále. S povýšením bohužel ne, při své kvalifikaci máte nejvyšší možnou hodnost… Leda že byste stál o změnu služebního zařazení?"
"Povýšit na úředníka?" Dan Young mírně zavrtěl hlavou. "Ne, děkuji, pane."
Major Livingstone se dal do smíchu. "Dobrá, poručíku… Aspoň konečně vím, co si myslíte o mém vlastním postu. Ale tu láhev vypijete se mnou."
Dan Young pokrčil rameny. "Jak si přejete, pane."
Major otevřel dveře a vyzval ho, aby vstoupil. "Není to proto, že si to přeju, pokud si to nepřejete i vy," řekl. "Jste jedním z mých nejlepších mužů."
"Ztratil jsem pilota i loď."
"O tom si promluvíme později," řekl major a nalil do sklenic, opatrně po stěně, aby víno nevystříklo. "Nejdřív si připijeme… Jak se to říkávalo? Cheerio? Na zdraví? Mnogaja ljeta? Díky vám se Měsíc znova narodil."

Dan Young se pousmál a zvedl sklenici.
Když se napili, řekl major: "Jste si jistý, že to byl on, poručíku?"
"Naprosto, pane," odpověděl Dan. "Nejen podle jeho čtyř prstů. I podle hlasu – a podle idejí, které hlásal."
"Hm… Dobrá. Pak je ovšem škoda, že jste nemohli přivézt jeho tělo. Totiž – to podivné zmrtvýchvstání u Port Royalu mě znepokojuje…"
"Teď je definitivně mrtvý, pane. Nejdřív jsem ho probodl skrznaskrz a pak se dostal do kosmického vakua v obyčejném overalu. To by, myslím, docela stačilo, i kdyby jeho mrtvola nebyla pohřbená pod troskami zničené lodě. Navíc se ve vraku vznítily PHM a všechno tam shořelo na popel. Sám jsem to viděl, pane…"
"Ano. Sledoval jsem dokument, co mi dodali, velice pečlivě. Jenže – minule to bylo podobné… A neměli mnoho času, aby se tam rozhlíželi."
"V Mare Orientale jste neměl nikoho, kdo by byl přímým svědkem jeho smrti. Dokonce jste sám neměl jistotu o počtu mrtvých, které tam našli."
"Máte pravdu… Snad si tam stačil navléknout skaf, pokud ho neměl na sobě, když začal ten – pokus. Vy jste ho přece při tom neviděl. Mohl pak nenápadně zmizet. Je to sice značně nepravděpodobné – ale možné to je. Muselo se to tak nějak stát.
Hm… Rád bych věděl, kdo za ním stojí. Na takové gigantické akce, jako byla ta na R 673, jistě nemá prostředky z vlastní kapsy. Copak to dělo, to prostě ukradli a pár pánů důstojníků kvůli tomu odešlo do civilu… Ale ta loď… Podle trosek soudě šlo o speciál docela neznámého typu."
"Docela jistě, pane," řekl Dan. "Nenechali mi tam sice mnoho času na to, abych se porozhlédl, ale navigační kabina se rozměry i detaily značně lišila od kabin všech typů lodí, které znám. Jako by to byl nesériový speciál, nebo snad i prototyp… Nebylo to jen upravené. Byla to docela nová loď."
"Ano. A teď mi řekněte, kdo to vyrobil, že o tom neexistuje dokumentace – a kdo to zaplatil."
"A – Spasitelé, pane?"
"Žádný kapitál, jen spousta pomatených mozků. Eh, Dane… Co vlastně nutí geniální odborníky všech možných speciálních oborů, aby se přidávali k podobným sektám? Tohle všechno bude jednou třeba odhalit. Kdo ví, třeba je to další úkol pro vás – ale ne dřív, než po zasloužené dovolené. Máte už nějaký plán?"
Dan Young zavrtěl hlavou. "Až mě propustíte, pane," řekl, "zaletím si nejspíš do New Chi a stavím se v Murchisonu na sklenku sargassa. Dál nevím… Snad nějaká cesta, možná i na Zemi. Rád bych se podíval na Kypr."
"Sám?" zeptal se major.
"A jak jinak?"
"Možná že byste měl nejdřív zajít za svou matkou. Ty vaše řeči o sargassu v Murchisonu a výletu na Kypr… svědčí přinejmenším o značném nervovém vyčerpání, ne-li o těžké melancholii. Ďáblovo kladivo vás řádně vykolejilo."
"Myslíte, že to matka spraví? Už dávno nejsem zlobivý kluk plný komplexů."
"Copak není specialistkou na kosmickou medicinu?"
"Můj zdravotní stav nemá s kosmem nic společného."
"Váš ne, chlapče," řekl major. "Její."
"Nerozumím, pane."
"Hned porozumíte," usmál se major Livingstone. "Tam na R 673 jste udělali to nejlepší, co jste udělat mohli, když jste tělo Lacey Georgiu dopravili na Měsíc v chlazené vakuové komoře. Vaše matka takhle postižené tkáně dovede oživit, pokud nepodlehly vlivu nízkého nebo dokonce nulového tlaku. To se v případě Lacey nestalo, protože její skafandr zůstal hermetický."
"Pane," řekl Dan, "na R 673 všechno zařizoval alfa-omega; udělal to právě takhle jen proto, že sám je android, zřejmě na základě předpokladu, že je třeba zachovat stávající stav pro lunární komisi. Sám víte, že to pro resuscitaci nemělo sebemenší smysl.
Je sice možné oživit tkáně… Ale nikdy neoživíte mozek."
"Lidský mozek samozřejmě ne," řekl major Livingstone. "Jenže Lacey měla v lebce jen dokonalou elektronickou kopii. Díky svému otci, Dane… V téhle profesi se kopie mozků dělají automaticky, protože nebezpečí těžkých úrazů je značné. Když to tehdy Andrias Georgiu podstoupil, nechal udělat kopii i své holčičce… Matku ztratila už dávno před tím a stále toužila po sestře. Až do otcovy smrti tedy měla jakési virtuální dvojče, s nímž mohla přes počítač komunikovat. Při té akci, kdy otec Lacey zahynul, byla u toho. Bylo jí sedm let a nikdo neví, čí neopatrností proklouzla za svým otcem až k bombě. Chtěl, aby okamžitě odešla, vyvedlo ho to z míry… Snad i proto mu nálož vybuchla. Klinicky je to zabilo oba, ale Lacey se podařilo zachránit – díky elektronické protéze a jejímu virtuálnímu alter ego. Má také umělá játra, snad ledviny, řadu kostí… Takové věci už se pár let dělají, i když se to pokaždé nepodaří. Člověk s podobnými umělými orgány samozřejmě vydrží mnohem víc… Přežije i vlastní smrt. Proto ji zřejmě computer vybral jako vašeho pilota. Na svou relativní nezničitelnost musela dostat přes tisíc bodů. Pochopil jste to, poručíku?"
To bylo poprvé, kdy musel Dan Young užít metodu Rabhíndráta Smithe, aby nedal před svým nadřízeným znát, jak ho jeho slova vyvedla z míry.
"Jediný problém je," pokračoval Livingstone, "že některé poškozené části jejího mozku musely být obnoveny s použitím původní kopie… Takže Lacey teď je zčásti agentem S. I. a jedním z nejlepších pilotů, které máme, a zčásti tou dávnou sedmiletou holčičkou. Ale to se jistě brzy upraví, protože všechny ztracené vědomosti lze do jejího mozku velice jednoduše nahrát."
"Nějaké tušení jsem musel mít, už když jsem jí řekl, že mi připadá jako kříženec Diany a počítače," pravil Dan Young, který se během majorových slov dokonale ovládl. "Zeptala se, proč právě Diany… Každá normální ženská by se zeptala na ten počítač."

"Každá normální ženská by byla mrtvá," řekl major. "Tak už jděte, Dane. Můžete jí přispět nějakými informacemi. A pokud vím – srdce má vlastní."
"A taky minimálně za tisíc bodů," řekl Dan Young.
3 / COMEBACK JOHNSON
Připomeňme si, že Dan Young, poručík Space Interpolu, měl útulný byteček ve výškové budově v centru Moon City; že město postavil slovutný architekt Louis Marc v kráteru Sulpicius Gallus v jihozápadním sektoru Sea Serenity (Mare Serenitatis), když překlenul celý kráter durelasitkovou fólií. A že tím vznikl obyvatelný kousek světa, relativně nevelký, ale příjemný svou šestinovou gravitací vůči Zemi. Ti, kdož se na Měsíci narodili, v tom neshledávali nijakou výhodu či dokonce povyražení (pokud ovšem čas od času nemuseli cestovat na Starou dámu), zato pozemské turisty uvádělo takřka do euforie, když poletovali nad bulváry ve šlapacích letadlech.
Víme, že na jednom z těchto bulvárů hlásal ze střechy prosklené věže zelený neon s fantastickou rybou MOON FISHING TRADE. Firma se zčásti skutečně zabývala importem pozemských mořských produktů do měsíčních restaurací a hotelů, ale hlavně sloužila jako krycí hlavička pro velitelství měsíční sekce S. I. A konečně jsme obeznámeni i s tím, že kromě výkonného computeru napojeného na všechny význačné databanky soustavy Měsíc-Země a jeho vysoce kvalifikované obsluhy se tu v dobře ukryté kanceláři vyskytoval major Livingstone, přímý nadřízený poručíka Dana Younga.
Podobných mladých mužů, jako byl Dan, bylo na Měsíci i jinde v solárním systému víc, ale z pochopitelných důvodů se navzájem neznali. Všechny neznal osobně ani major Livingstone.
Poručík Young se dostavil k majorovi na pouhý signál, který ho nekompromisně zvedl od četby antikvárního výtisku staré anglické pohádkové knížky; v poslední době se mu sbírání papírových knih stalo ještě větším koníčkem než dřív, když mu Lacey Georgiu ze svých sedmiletých vzpomínek doporučila Lewise Carolla a Hugha Loftinga. Skoro ho mrzelo, když se ta zábavná švitořivá dívenka začala z jejího mozku pomalu, ale zcela jistě vytrácet. Potom Lacey kamsi odvezli, údajně k doladění některých paměťových bloků, a Dan Young na ni s úsměvem vzpomínal; při patrolovacích letech, když zahlédl na zemské kouli Středozemní moře, a doma nad stránkami Doktora Dolittla a Alenky v Říši divů a za zrcadlem.
"Posaďte se, poručíku," řekl major Livingstone, když se Dan Young předpisově ohlásil. "Omluvte, že jsem přerušil vaše osobní volno."
"Nemusíte se omlouvat, pane," řekl Dan Young. "Nedělal jsem právě nic, od čeho bych nemohl kdykoli odejít. Tudíž jsem tady na váš rozkaz."
"Obávám se, že budete muset odejít mnohem dál. Vysvětlím vám to hned, ale ještě někoho čekám." Major se pousmál. "Je to někdo od Vegetable's Import Limited."
"Snad ne Lacey Georgiu, pane?"
"Tak, tak," kývl major. "Asi jste ji nějaký čas neviděl."
"Vídal jsem ji denně, když jsem měl volno," řekl Dan. "Ale jen dokud se léčila v Moon City. Už je to tři měsíce, co ji odvezli… Kam, to sama nevěděla. Bylo to D. S., jak jistě víte líp než já, pane."
"Nemůžete se divit, že tenhle ústav je přísně utajený i před námi." Major si povzdychl. "Ta naše práce je někdy skutečně k zbláznění, což? Člověk si připadá utajený sám před sebou."
"Pro své povolání jsem se rozhodl sám, pane… A Lacey to přece udělala právě tak."
Major jen mlčky přikývl a poručík dodal: "Nevěděl jsem, že je v Moon City, pane."
"Nebyla tu," řekl major. "Zavolal jsem ji z New Chi. Už tři týdny se tam znova vpravuje do povinností pilota."
Vřelý vztah, který k Lacey cítil Dan Young, nepramenil jen z obdivu nad její schopností pilotovat kdejaký kosmický policejní vehikl od jednomístných patrolovacích člunů až po křižníky o devadesáti tisících tunách; také nesouvisel s jeho vlastním pocitem viny, která ostatně nebyla hlavní příčinou událostí na R 673. Když Lacey poprvé uviděl v palubním skafu, přirovnával ji v duchu k Panně orleánské, pak zase k Dianě, bohyni Měsíce…
Jenže Lacey nebyla jedno ani druhé; měla daleko i k Alence za zrcadlem. Navzdory svému elektronickému mozku (o němž ostatně věděl málokdo) prostě byla milé děvče a odvahy měla jako málokterý chlap, což uznával každý, kdo ji znal.
Zablikalo signální světlo u dveří. Major Livingstone je otevřel stiskem tlačítka na stole.
"Tady mě máte, pane," řekla Lacey Georgiu.
Když spatřila Dana, usmála se a pokývla černou, krátce ostříhanou hlavou. Pak se na pokyn majora posadila. Vedle vysoké postavy Dana Younga a jeho vypracovaného svalstva se zdála nadobyčej drobná; jako by se celá její osobnost v tu chvíli soustředila do temných hlubokých očí pod řeckým, měkce klenutým obočím.
"Nuže," řekl major Livingstone s úsměvem, "dovolte mi vyjádřit potěšení, že vás tu vidím oba živé a zdravé. To za prvé. Za druhé – bohužel – přímo k věci: Co víte o nákladní lodi, kterou nějaký blázen pokřtil Moby Dick?"
Dan Young pohlédl na svou kolegyni.
"Má domácí přístav v Murchisonu," řekla Lacey. "Patří rejdařství Moon Express Company… Je to typ Herschel – nula dvanáctka, sto dvacet tři tisíc tun. Akční radius dvacet pět AU, tedy až za Uran. První navigátor Silvester Venetti."
"Na rozdíl od ostatních herschelů je natřena bíle," dodal Dan Young. "Snad proto dostala jméno podle bílé velryby, kterou stíhal kapitán Achab."
"Cože…?!" řekl major Livingstone.
"Je to starý klasický americký román," řekl Dan. A když major mlčel, dodal: "Existuje i prastarý film, ke kterému napsal scénář Ray Bradbury… Ten spisovatel, který přistál na Marsu mnohem dřív než my – ve své fantazii."
"Autorem románové předlohy je Herman Melville," doplnila Lacey.
"V tomto případě šlo o typický albinismus u druhu catodon macrocephalus… Promiňte, pane. To sem, myslím,

nepatří."
"Nevím, jak to bylo s vaším kapitánem Achabem," řekl major. "Vím jenom to, že s kapitánem Venettim je to špatné. Natolik špatné, že se ředitelství Moon Express Company obrátilo na měsíční policejní centrálu v New Chi snad dvě minuty po tom, co dostalo spěšnou depeši z paluby Moby Dicka."
Dan Young řekl: "Havárka?"
"To by nevolali policii," řekl major.
"Ovšem, pane," kývl Dan Young. "A policie by zase nevolala nás. Takže nejspíš nějaké neřádstvo přímo na palubě."
"Bomba?!" řekla Lacey Georgiu.
"Ne… Není to bomba… Ačkoliv – hm, těžko říct, co to vlastně je. Skutečně, těžko říct, i když ta depeše je velice podrobná…," major sáhl do klávesnice na stole. "Podívejte se na to sami."
Na stěně se rozsvítila obrazovka.
-
Nákladní herschel 012 Moby Dick letěl obvyklou trasou od Marsu přes pás asteroidů do soustavy Jupitera, aby složil na Ganymedu pohonné hmoty, stavební materiál, kyslík a potraviny pro tamější kolonii, když jeho radista zachytil prastarý a dávno zrušený signál S.O.S., který byl nadmíru slabý a zprvu bylo obtížné zaměřit, odkud přichází. Trvalo něco přes hodinu, než bylo jisté, že směr je takový a takový, že jde o automat, který nemá mnoho energie, a že vzdálenost činí jen něco přes tři miliony kilometrů.
Protože žádná loď nemůže takový signál ignorovat, byť jde o signál z dětských let radiotelegrafie, spojil se Moby Dick nejdříve s loďmi, které se nalézaly poblíž. Nebylo běžné, aby tak mohutná loď, jakou Moby Dick bezesporu byl, prováděla neobvyklé manévry; ale jelikož všechny ostatní lodi byly příliš daleko a v nepříznivých kursech, rozhodl nakonec kapitán Venetti, že záchrannou akci přece jen provedou sami.
Hned nato loď začala měnit směr, až se po mírně pozměněné trase vydala k místu, odkud přicházelo volání o pomoc. Dalo se předpokládat, že vysílačka volá z paluby neovladatelné lodi, případně vraku, nebo i z povrchu některé z nesčetných planetek.
Po nějaké době už bylo možné lokalizovat místo vysílání palubním lokátorem; v mnohonásobném zvětšení se na obrazovce objevil zhruba kulovitý balvan zbrázděný rýhami a posetý krátery; jeho rotační osa neměřila víc jak dvacet kilometrů.
"Trošku připomíná Phobos," poznamenal radista Ben Groof, když obraz zaostřil. "Moc by mě zajímalo, kdo si do takového rumiště sedl."
"Nějaká menší loď," mínil první důstojník Race. "Ale odkud by musela startovat, aby se dostala tak daleko?"
Druhý důstojník Morris řekl: "Třeba je to ztracený tanker … Se slunečními energetickými články může to svoje S.O.S. vysílat tak dlouho, dokud se nerozpadne."
"Na dohady je trochu brzy," řekl první navigátor kapitán Silvester Venetti. "Nebude jednoduché tam přistát, pokud nebudeme maximálně brzdit. Upřímně řečeno, radši bych se bez toho obešel.
Co říkáte, pane Raci?"
Zabrzdit loď o 123 000 BRT samozřejmě vyžadovalo značné množství pohonných hmot a rezervy pak mnohdy stačily jen pro let k nejbližší tankovací stanici; a každé takové tankování musel kapitán složitě zdůvodňovat.
"Poslal bych šalupu, pane," řekl první důstojník. "Předstihne nás, přistane, případně poskytne pomoc… Moby Dick nemusí brzdit, nanejvýš korigovat trajektorii. Šalupa z planetky odstartuje v čas T, aby se s lodí setkala."
"Spotřeba PHM bude minimální," dodal Morris.
"Ano," přikývl kapitán. "Ale než se do toho pustíme, moc rád bych věděl, jestli na té bramboře neleží jenom nějaká zapomenutá vysílačka."
"To zjistíme brzy," řekl Race. "Pokud je to vrak, lokátor takovou hromadu plechu odhalí."
"Je ta planetka v katalogu, pane?" zeptal se radista prvního důstojníka. Race pokrčil rameny a spočinul tázavým pohledem na kapitánovi.
"Hoďte parametry computeru, pane Raci. Nemyslím sice, že by nám to k něčemu bylo… Ale vzhledem k hlášení… Abychom nevypadali jako pitomci."
Po několika vteřinách se na jedné z obrazovek palubního počítače objevilo: R 673.
"Jako by mi to něco říkalo," podotkl Race.
"Těžko," řekl kapitán. "Podle imatrikulace je to docela nedávno objevená apollónská planetka… Dost se divím, že ji nenašli dřív. Je to slušná hora, co říkáte?"
"Trochu tmavá," řekl Morris. "Možná proto se o ní nevědělo."
V té chvíli se ozval signál; radista Groof stiskl několik přepínačů a na obrazovce radaru naskočil schematický obrázek něčeho, co nejvíc připomínalo šroubovitě rozříznutou trubici obklopenou nestejně velkými nepravidelnými fragmenty. Rudě blikající bod označoval místo, odkud přicházel signál S.O.S.
"Vrak," řekl kapitán Venetti.
"Ano, pane," kývl Race. "Je to vrak. Vypadá to na nějaký typhoon… Rád bych věděl, co ho takhle divně rozpůlilo. A hrome… Támhleto je nejspíš taky vrak."
Počítač vyčlenil na obrazovce další obdélník s jinou schematickou kresbou; další ztroskotaná loď ležela nedaleko první, rozlomená ve dvě nestejné části.
"Tahle je menší, pane," řekl radista.
"Asi tak Sting Double," na to první důstojník. "Nebo Dart II – jenže ten by byl dost nehospodárný pro cestu do tak vzdáleného sektoru. Leda že by byl odsud, ale tady se tyhle typy nepoužívají. Myslím, že přistání se nevyhneme, pane… I kdyby tam nebyl nikdo živý, jsme povinni přivézt aspoň lodní deníky a černé skříňky."

"Připravte šalupu," řekl kapitán Venetti. "Poletí Larsen s potřebným záchranářským vybavením… Pilotovat bude Briand; velení má pan Morris."
"O. K., pane," řekl druhý důstojník.
Záchranná výsadková šalupa Moby Dicka dosáhla nízké oběžné dráhy kolem planetoidy R 673 o padesát tři minuty dřív, než se na černé obloze měla její posádce objevit mateřská loď.
Trosky už byly vidět pouhým okem a šalupa nad nimi třikrát přeletěla, než se druhý důstojník Flatt Morris rozhodl k přistání. "Támhle," řekl. "Mezi oběma vraky je slušná rovinka, Briande. Posaďte loď tam. Zhruba doprostřed, ať se nezapleteme do nějakých plechů. Vypadá to, že se jich tam válí požehnaně. Jako kdyby ty rachotiny vybuchly."
"Myslíte, že tam někoho najdeme, pane?"
"Moc bych se tomu divil."
"Jak to tady může ležet dlouho?" řekl třetí muž posádky výsadkového člunu, záchranář Larsen. "Nevzpomínám si, že by o tomhle něco bylo v bulletinu."
"Mohl jste to přehlídnout," řekl Morris.
"Těžko, pane… Když se ztratí loď takovéhle tonáže, není to jen v Lloydově bulletinu. A o tomhletom nebyla zmínka ani ve zpravodajských relacích pro záchranáře."
"Uvidíme," řekl Morris. "Jděte na přistání, Briande."
"Rozkaz, pane."
Brzdicí plynové motorky pracovaly tři a půl vteřiny a eliptická oběžná dráha šalupy se změnila v parabolickou. Šalupa zvolna klesala nad noční polokoulí planetky vstříc sluneční záři, na jejímž pozadí vyvstávaly temné a ostré obrysy skal.
"Přejděte na ruční," řekl Morris. "A vypněte spojení."
"Ano, pane. Spojení vypnuto. Přecházím na ruční, pane."
Šalupa se naráz vyhoupla do plného dne, když ve výši pouhých čtyř set metrů přeletěla terminátor; oba vraky nebyly dál než dva kilometry, ale vzhledem k zakřivení povrchu planetky viděl druhý důstojník Morris jen bližší, velký vrak. Druhá, ve dvě nestejné části rozlomená loď se objevila, až když šalupa přelétla hromadu trosek.
"O. K.," řekl Morris. "Jděte dolů, Briande. K přistání máte GO."
Šalupa se obrátila zádí k povrchu planetky; v té chvíli měla nulovou dopřednou rychlost a začala zvolna klesat. Briand čekal, až výškoměr ukáže pouhých deset metrů, a pak vysunul přistávací opěry. Brzdit už nebylo třeba, přistávací rychlost šalupy nečinila víc než několik centimetrů za vteřinu.
"Kontakt," řekl Briand.
Zvedlo se něco prachu a šalupa se zhoupla na svých odpružených opěrách.
"Výborně, Briande," řekl Morris. "K těm větším troskám to není dál než nějakých…," odečetl údaj na displeji malého radaru, "sto padesát metrů. Obávám se, že tady procházka nebude nic příjemného."
"Nejlíp lézt po čytřech a v nejhorším případě skobovat." Larsen se zazubil. "Vyrazíme hned, pane?"
"Musíme tu věc vyřídit, než přiletí Moby," řekl Morris. "Spojte mě, Briande…" Sáhl po mikrofonu. "Šalupa MD 02," řekl, když mu Briand pokynul. "Šalupa MD 02. Slyšíte mě, Moby? Přistáli jsme."
"Moby Dick, mluví kapitán," ozvalo se z reproduktoru. "Zapomněl jsem na vaše oblíbené frajeřinky, pane Morrisi. Proč jste vypnul spojení, sakra?"
"Abych nerušil přistávací manévr, pane," řekl Morris.
"Chtěl jste říct, abych ho nerušil já. Hm… Jak to tam vypadá?"
"Stojíme sto padesát metrů od té větší hromady trosek," hlásil Morris. "Tu menší teď nevidíme. Tady moc daleko nedohlédnete."
"Chodil jsem do školy," odsekl kapitán. "Ven jde Larsen a vy…
Pro nouzový návrat musí zůstat na palubě šalupy zdravý pilot. Ať mi Briand podrobně hlásí, co vidí. Ale ne, starého čerta. Napojte svoje incomy na šalupu. Briand bude hlídat retranslaci. Jasné?
Chci, abyste mi nahlas popisovali každý krok, který uděláte. Taky chci slyšet, o čem se spolu bavíte. Žádné riskování. Pokud nebude možné vlézt dovnitř a najít tam deníky a černé skřínky, postačí, když to zdokumentujete a zjistíte imatrikulaci."
"O. K., pane," odpověděl Morris. "Rozumím."
"Moby Dick najede na vysokou oběžnou podle plánu v čase T nula."
"Ano, pane. Náš čas je dvě sedmnáct nula tři."
"Souhlasí. Dvě šestnáct devadesát – sedm. Na čistou akci nemáte víc než hodinu. Spusťte to, pane Morrisi."
"Rozkaz, pane."
Druhý důstojník Morris ještě jednou přejel pohledem impozantní trosky tyčící se před výsadkovým člunem. "Přilby uzavřít," řekl.
"Připravte se k dehermetizaci kabiny."
"Tyhle herschely nejsou nejhorší pro dopravu objemných nákladů," hartusil v radiokabině Moby Dicka kapitán Venetti, "ale to je taky jejich veškerá přednost. Proč nemáme možnost přenosu obrazu z těch zatracených šalup? Nepřipadáte si s tou fónií jako na nějakém zámořském old timeru, pane Raci?"
"Inu, u takového obra, jako je Moby Dick, pane," mínil první důstojník, "se nepředpokládá, že by se věnoval záchranářské činnosti. K běžnému kontaktu mezi lodí a čluny fónie stačí."
"Tak proč nic neslyšíme, sakra?"
"MD 02," říkal monotónně radista Ben Groof, "MD 02, ozvěte se. Příjem." A znova: "MD 02, ozvěte se…"
Konečně v reproduktoru zapraskalo. "Tady MD 02, Morris," ozval se hlas. "Dehermetizovali jsme kabinu, jsme venku… Eh… Já – díky, Larsene. Nedá se tu pořádně chodit, kapitáne."

"Jenom zlomeček G," řekl Race.
"Pochopitelně," zavrčel Venetti. "Chtěli tam snad tancovat? Groofe… Řekněte mu, ať hlásí všechno, co vidí."
Radista to opakoval do mikrofonu.
"Ano, pane," odpověděl Morris. "Lezeme po čtyřech k těm větším troskám. Mohla to být loď třídy Typhoon, ale taky nemusela. Možná nějaký speciál… Trup je odshora na dvě půlky, dost divně roztržený, jde to nějak do spirály. Jen co budeme trochu blíž…"
"Pozor," řekl Larsen.
"Ano, díky… Kapitáne," řekl Morris, "když v jednom kuse mluvím a přitom okukuju ten zatracený vrak, nemůžu dávat pořádně pozor na cestu. Je tady spousta všelijakých ostrých úlomků."
"Buďte opatrní, sakra," řekl kapitán Venetti do mikrofonu. "Odtud vám těžko pomůžeme… A druhou šalupu bych tam posílal nerad."
"Ano, pane," řekl Morris. "Děláme, co můžem."
Pak bylo chvíli slyšet jen zrychlený dech obou mužů.
"Ten vysílač bude určitě automat," poznamenal první důstojník.
"Zbytečně riskujeme, pane."
Kapitán se kabonil a mlčel.
"Ale, sakra," ozval se najednou hlas Larsena, "vidíte to co já, pane Morrisi? Támhle… U těch drátů."
"Jo," řekl Morris. "Je to roztavené… Pane – to je zajímavé.
Dostali jsme se k místu, kde je hrana roztrženého trupu skoro na zemi. Jsou tady chuchvalce armatur… Moment, jen to obejdeme."
Chvíli mlčel. "Tak," řekl po několika vteřinách, kdy byl slyšet jen jeho dech, "jsme přímo u toho. Řekl bych, že trup nepraskl nějakým nárazem. Vypadá to jako… No, nerad bych se mýlil, ale je to řez, pane. Opravdu je to natavené, jako by to rozpáral laser. Ale muselo by to být pořádné dělo… Jsou to skoro dva metry keramzitu, tungstenkarbidu a izolace – a ten řez jde rovně skrz."
"Dostanete se dovnitř?" zeptal se kapitán Venetti.
"Není kam, pane," řekl Morris. "Tady, kam jsme došli, je trup vlastně jenom něco jako tunel…"
"Jo," bylo slyšet Larsena, "spíš jako komín."
"Tak. Jako komín," pokračoval Morris. "Jako obrovská stará výfuková roura od předpotopního spalovacího motoru. Slyšíte mě, kapitáne? Vypadá to, jako kdyby se trysky motoru obrátily a propálily trup po celé délce. Támhle někde mohla být navigační kabina… Není tam nic. A všecko je to k nepoznání roztavené.
Myslím, že praskly tanky s okysličovadlem a došlo k požáru."
"Chcete říct, že z vnitřního zařízení nic nezbylo?"
"Přesně tak, pane. Nejsou tam žádné přepážky. Zdá se, že se loď roztrhla, když přistávala… a přepážky se zřítily dolů k zádi. A odtamtud zase přišel ten požár."
"A jak chcete vysvětlit ten řez shora dolů, Morrisi?"
Reproduktor chvíli mlčel; pak se ozvalo Morrisovo odkašlání a hlas: "Inu, pane… Nesnažím se to vysvětlit. Říkám vám, co vidím."
Race řekl: "Myslím, že nemá smysl riskovat podrobnější pátrání, pane. Jistě tam je spousta trosek, které by se mohly zřítit."
"Morrisi," řekl kapitán Venetti, "slyšíte mě?"
"Ano, pane, slyšíme vás dobře."
"Dobrá… Chvíli počkejte. Nepodnikejte nic, co by vás mohlo jakkoli ohrozit. Pokusíme se odtud přesněji lokalizovat tu vysílačku. Je divné, že funguje, když to tam všechno shořelo, jak říkáte. Možná že je v tom druhém vraku. Buďte na příjmu."
"Ano, pane."
Kapitán Venetti se obrátil k radistovi: "Pokuste se zaměřit ten signál, Groofe. Jsme teď mnohem blíž. Nezdá se, že by vysílač byl právě v těch troskách."
Při největším přiblížení ukazovala obrazovka plochu asi tři krát dva kilometry. Groof zaostřil a zesílil příjem signálu v přístroji, který lokalizoval jeho zdroj. "Aha," řekl vzápětí první důstojník Race, "měl jste pravdu, pane. Je to blíž k těm druhým troskám."
"MD 02," zavolal radista. "MD 02, slyšíte nás?"
"Ano, MD 02 slyší," ozval se okamžitě Morris.
Kapitán Venetti si přitáhl mikrofon. "Pane Morrisi," řekl, "vysílač není v troskách. Leží volně v terénu. Přesně vám to určit nemůžeme, ale je to asi dvě stě nebo tři sta metrů od menšího vraku směrem ke stanovišti MD 02. Nechte ten velký vrak být… Pokuste se najít vysílačku. Přitom se můžete podívat na tu menší loď, třeba nebude tak poničená. Ale nezapomínejte sledovat čas. Do T nula máte padesát osm nula tři… To není mnoho."
"Ano, pane," řekl Morris. "Jdeme na to."
"Co se to tam mohlo stát, k čertu?" řekl kapitán Venetti ke svému prvnímu důstojníkovi.
Race jen pokrčil rameny.
Druhý důstojník Moby Dicka Morris a záchranář Larsen se zvolna vraceli k šalupě. Když ji minuli, postupovali dál k obzoru klikatě narýsovanému tak blízko, že se zdál být na dosah ruky.
Ale protože zdánlivě mizel na všechny strany směrem dolů do černé propasti, skličoval oba muže pocit závrati. Pak se sluneční paprsky zaleskly na nepravidelném okraji nakloněného trupu menšího vraku. "Je to Dart II," řekl Morris.
"Zlomil se pod navigačním prostorem," řekl Larsen.

"Jsme na dohled druhé lodi," hlásil Morris.
V jeho sluchátkách se ozval hlas kapitána: "Jak to tam vypadá?"
"Navigační kajuta je pryč… Snad až budeme blíž. Nějaké trosky jsou pár desítek metrů od nás."
"S největší opatrností, Morrisi."
"Samozřejmě, pane."
"Ale hrome," řekl najednou Larsen. "Támhle… Vidíte to, pane Morrisi?"
"Kde?"
Larsen natáhl paži. "Vedle toho balvanu… To je přece –"
"Jo," řekl Morris. "Musí být dávno po smrti."
"Cože?" povykoval v incomu kapitán Venetti. "Kdo? Co to tam máte, ksakru?"
Poblíž balvanu, na který ukazoval Larsen, leželo lidské tělo. Muž neměl ochranný oblek, jen tmavý overal s měkkými holínkami. Jeho tvář byla pokrytá jinovatkou a oči se změnily v kousky ledu. Ale nejpozoruhodnější na něm bylo cosi jako stříbřitá jehlice trčící z prsou více než stopu.
"Našli jsme tělo," hlásil Morris. "Muž, oblečený jen do overalu. Zdá se, že zemřel násilnou smrtí, pane."
"Jak jinak?" ozval se popuzený hlas kapitána Venettiho. "To vím taky, že si nevyšel v overalu na procházku po tom zatraceném asteroidu, aby ho sklátil infarkt. Co to plácáte, pane Morrisi?"
"Je probodnutý nějakým… Snad je to drát, pane."
"To není drát," řekl Larsen. "Už jsem to jednou viděl, používá to tajná služba, pane. Říkají tomu nějak španělsky nebo italsky…
Oni to nosí všelijak svinuté, a když se to jednou narovná, už se to nedá ohnout."
"Misericordia," vzdychl kapitán Venetti.
"Jo, to je ono, pane."
"Co s ním máme dělat, kapitáne?" zeptal se Morris.
"Zatím ho nechte, kde je. Pokuste se ještě najít tu vysílačku. Se vší možnou opatrností. Vypadá to, že jsme narazili na nějaké zatracené… Pokud zdroj signálu nenajdete, nechte plavat i ten druhý vrak. Počítám, že se o to bude zajímat Space Interpol. Ale to tělo tady nechat nemůžeme."
"Ano, pane," odpověděl Morris. "Pokusím se najít vysílač. Tělo dopravíme do šalupy a odstartujeme v čase T nula."
"Umístěte tělo venku," řekl kapitán. "Nevím, jak by přestálo teplotu a tlak v kabině. Ale ne, sakra… Ještě byste to někde ztratili. Vemte ho dovnitř a kabinu nechte dehermetizovanou, jasné?"
"Jasné, pane."
Vtom se do vysílání vmísil pilot šalupy. "Kapitáne," řekl, "tady Briand… Dovolte mi připomínku."
"Slyším vás," odpověděl kapitán Venetti. "Co máte?"
"Pokusil jsem se odtud lokalizovat ten signál," hlásil Briand. "Nemám tu sice tak dokonalý přístroj a většina je navíc blokovaná pro přenos od pana Morrise, ale zase jsem mnohem blíž než Moby Dick. Mám poměrně přesný směr, odkud to přichází… Pořád je to jen S.O.S., nic jiného."
"Tak ten směr dejte panu Morrisovi," řekl kapitán Venetti.
"Slyšíte Brianda, pane Morrisi?"
"Ano, slyším," řekl druhý důstojník. "Briande…?!"
"Jde to přímo od vás," řekl Briand.
"Jak to myslíte, Briande?"
"Jak to povídám," řekl Briand. "Zdroj signálu leží na spojnici MD 02 a vás, pane. Vidím vás odtud dobře a můžu vás vést, jestli chcete."
"O. K.," řekl Morris. "Zkusíme to."
Kapitán Venetti na palubě Moby Dicka chvíli poslouchal Briandovo "doprava… kousek doleva… to je ono, přímo…" a pak se po několika minutách ozval Morris: "Slyšíte mě, kapitáne?"
"Kapitán slyší," řekl Venetti.
"Ušel jsem nějakých tři sta metrů," hlásil druhý důstojník.
"Právě jsem ztratil MD 02 z dohledu. Nenarazil jsem na nic, co by mohlo být zdrojem signálu."
"Mně se to všecko nějak nelíbí," řekl kapitán Venetti.
"Mně taky ne, pane," řekl Morris a rozhlédl se po nevlídných nakupeninách ostrohranných balvanů. "Pokud by šlo o signál automatu, nedovedu si představit, že by při té havárii doletěl až sem. Jsem někde uprostřed mezi těmi dvěma vraky; žádné trosky tu nejsou. Jenom kamení."
"Vraťte se," řekl kapitán. "Naložte tělo a připravte se ke startu v čase T nula."
"Ano, pane," řekl Morris a hlasitě si oddychl.
Na palubě Moby Dicka řekl kapitán Venetti prvnímu důstojníkovi:
"Taky si oddychnu, až je budu mít zpátky na palubě. Tahle věc smrdí, pane Raci. A na Ganymedu na nás čekají jak na Ježíška.
Dostali by se tam do pěkných trablů, kdybychom nedoletěli."
"Snad to nebude tak zlé, pane," řekl Race.
"Snad ne," kývl Venetti. "Zavolejte doktora."
Šalupa MD 02 odstartovala v čase T nula a podle programu přistála na palubě své mateřské lodi, kterou nepatrný tah motorů začal vracet na původní kurs.
Doktor Francis Lenoix, navlečený do obleku pro volný prostor, vyšel z přechodové komory na otevřenou palubu a nedůvěřivě se rozhlédl. Nebyl zvyklý na zející černé nebe s nesčetnými hvězdami, a přestože byl zajištěn lanem,

pokoušela se o něj závrať. "Haló, pane Morrisi," řekl, když zahlédl postavu vylézající z otevřeného průlezu výsadkového člunu. "Jste to vy…?"
"Á, doktor," řekl Morris. "Možná že by se tu nějaký ten koroner uplatnil líp. Už to táhneme ven."
Doktor se přidržel madla na stěně a pokusil se dosáhnout na zábradlí. Okamžitě se zvedl do výšky a vyplul ze stínu do slunečního svitu. Dlouhé poutací lano se za ním zvolna odvíjelo.
"Jen když vás vidíme," ozval se hlas druhého důstojníka. "Hned jak to vyneseme na palubu, přitáhneme si vás. Zatím se trošku rozhlížejte po okolí. Ten pruhovaný pumlíč naproti slunci je Jupiter… Máte vzácnou možnost vidět ho pouhým okem v úplňku a ještě se všemi měsíci."
"Eh," bručel doktor, kterému se dělalo zle od žaludku, "na kosmické objekty se radši dívám v planetáriu… Nebo dalekohledem, když už to musí být." Pak konečně nahmatal lano a začal ručkovat zpátky na palubu.
"Tady ho máte," řekl dole Larsen.
"Ať vám neuletí," na to Morris. A třetí hlas, Briandův, řekl:
"Možná že by mu bylo líp, kdyby uletěl."
"Hej," řekl doktor, "kapitánovi na něm dost záleží."
"Krucisakra," zahřměl jim všem do sluchátek hlas kapitána Venettiho, "nemám nic proti troše humoru, pánové, ale jestli to tělo ztratíte…"
"Jenom klid, kapitáne," řekl doktor. "Nikdo tady nemá v úmyslu poslat toho nebožtíka na věčnou oběžnou dráhu."
Doktor si to mohl dovolit, neboť byl civilista a pro Moon Express Company pracoval pouze externě, aby si doplnil praktické znalosti v kosmické medicině.
Chvíli nato už se skláněl nad ztuhlým tělem, které jasně ozařovaly sluneční paprsky. "Nojo, pánové," řekl, poněkud v rozpacích. "Tady jsem opravdu zbytečný. Tenhle člověk vypadá tak mrtvě jako málokterá mrtvola. I takový Ramesse Veliký by vedle něj vypadal náramně čiperně. Slyšíte mě, kapitáne?"
Kapitán Venetti se kupodivu neozval. "Moment," řekl místo něho první důstojník Race. "Máme tu nějaký problém. Počkejte chvíli."
Problém spočíval v tom, co kapitánovi právě ohlásil radista Ben Groof; totiž to, že i když se od R 673 vzdalují, signál S.O.S. nápadně zesílil a přichází zničehožnic odněkud shora – kolmo na kurs Moby Dicka sledujícího zhruba rovinu ekliptiky jako všechny lodi, pokud právě neletěly oversunem.
"Pane Morrisi," řekl konečně kapitán Venetti, "nechce se mi věřit, že ten váš nešťastník má někde na opasku vysílačku, kterou jsme slyšeli na tři milióny kilometrů."
"Nerozumím, pane," řekl Morris. "Nebožtík nic takového nemá. Jenom obyčejný palubní overal."
"Vůbec nic, kde by mohl mít vysílač?"
"Ne. Jenom nějaké pouzdro… Prázdné. Snad od nože, nebo takové té malé pistolky."
"K čertu…," zaklel kapitán. "Přineste toho chlapa dovnitř. Jestli je po smrti, nebude si dělat legraci z počestných zaměstnanců Moon Express Company."
"Tělo se okamžitě rozloží," řekl doktor.
"To se teprv uvidí," řekl kapitán zavile. "Jestli se rozloží, zodpovím si to. Ta mrtvola vysílá S.O.S., je vám to jasné? Nejspíš sama od sebe."
"No, to snad ne, pane," řekl Morris.
"Přineste ho. Nerozuměl jste rozkazu?"
"Rozuměl, pane," řekl Morris a zvedl tělo za opasek.
"To se mi nelíbí," zabručel Larsen. "Tahle loď má zatracené jméno… a povídá se o Comeback Johnsonovi…"
"Kdo to tam co skuhrá o Comeback Johnsonovi?" zahulákal kapitán Venetti, až čtyřem mužům na palubě zalehly uši.
"Nějaké strašidelné povídačky… Sem s ním, rozuměli jste?"
"Už jdeme, kapitáne," řekl doktor Lenoix.
Za okamžik se za čtyřmi živými a jedním mrtvým zavřela vrata přechodové komory a vnikající vzduch zasyčel.
Jako všechny lodě podobné tonáže a určení měl i Moby Dick slušně zařízený operační sál. Zatím ho nebylo nikdy použito; teď tu na stole pod silným reflektorem ležela ledová socha, o níž kapitán prohlásil, že vysílá volání o pomoc, a kterou poněkud jednoduchý záchranář Larsen považoval za bájného Comeback Johnsona.
Comeback Johnson byl jakási obdoba Bludného Holanďana.
V hospodách na všech březích poznaného vesmíru se o něm šuškalo, že se stále vrací, aby mohl znova a znova prožívat ztroskotání, jehož obětí se kdysi stal. Mohli jste se s ním sejít v kdejakém zastrčeném sektoru a loď, která ho vzala na palubu, byla předem odsouzena k zániku. Vzdělaní absolventi vysoké navigační takovým žvástům samozřejmě nevěřili, ale když se podobný vzdělanec stal kapitánem středotonážní dopravní lodi a k tomu všemu měl italské předky, přinejmenším neměl rád, když se za všelikých podivných okolností o Comeback Johnsonovi mluvilo.
Jinovatka z tváře mrtvého rychle zmizela; hned nato mu roztály oči. Doktora udivilo, že se nezměnily v bláto; spíš připomínaly barevné sklo. "Vezměte si masky, pánové," řekl. "Za pár minut to začne hrozně páchnout."
Kapitán Venetti s oběma důstojníky sáhli po maskách. Pátý z přítomných, dokumentarista O'Donnelly, se zeptal, jestli může odejít. "K čertu, ne," řekl kapitán. "Jen pokračujte… Nemůžeme vědět, co od nás budou chtít."
Neřekl kdo, ale všem bylo jasné, že to nebude jenom jedna komise.
Přinejmenším se dalo počítat se správní radou rejdařství, pojišťovacím Space Lloydem a kosmickou centrálou Interpolu. A taky s obvyklým šťouráním sdělovacích prostředků.
"O. K., pane," řekl dokumentarista. "Pokračuju v záznamu."
"Dobře, pane O'Donnelly," řekl doktor Lenoix. "Ještě tohle, prosím. Pánové – vidíte to?"
Na bílém potahu operačního stolu se zvětšovala špinavá kaluž, jak roztával led, jímž bylo tělo zčásti obaleno, jako by

mrtvého při katastrofě zalila okamžitě mrznoucí voda. Všichni se podívali, kam doktor ukazoval prstem v gumové rukavici.
"Ale hrome," řekl kapitán, "on má jen čtyři prsty!"
"Nějaký úraz?" řekl první důstojník Race.
"Ne," řekl doktor. "Má čtyři prsty na obou rukou. A řekl bych, že jich nikdy víc neměl."
O'Donnelly obíhal stůl s mrtvolou a hledal nejvhodnější úhly záběrů.
"Člověk odjinud…?!" řekl tiše Morris.
"Pane Morrisi," zavrčel kapitán, "vyprošuju si podobné řeči! Nejdřív ten Larsen s tím zatraceným Comeback Johnsonem… A vy mi sem budete tahat nějaké mužíčky! Viděl jsem člověka, který měl na nohou šest prstů a pocházel z Vichita Falls."
"To je možné, pane," řekl dotčeně Morris. "Jenže určitě neměl místo žaludku vysílačku."
"Co to plácáte? Místo žaludku?!"
"Jo, pane," hádal se druhý důstojník. "Sám jste to přece říkal. Proč by ten drát, co z něj trčí, nemohla být anténa?!"
Otevřely se dveře a vešel radista Ben Groof. "Pane," řekl, "máme poruchu na vnitřním spojení… Možná jen mezi můstkem a operačním sálem. Tak jsem si řekl, že sem radši zajdu –"
"Proč?" houkl kapitán Venetti. "Něco se stalo?"
"Ten signál, pane… Ustal."
"Teď?"
"Už před chvílí, pane… Hned po tom, co jste dal rozkaz, aby toho… nebožtíka přenesli dovnitř."
"U všech prašivých meteorů," zaklel kapitán Venetti, "už bych sám rád viděl, co má pod tím overalem. Třeba jste mi sem přitáhli nějakého androida. Doktore… Vytáhněte ten sakra drát, ať už je to zbraň nebo anténa, jak tvrdí pan Morris."
Doktor pokrčil rameny. "Jak myslíte… Já bych ještě chvíli počkal. Uvnitř to bude ještě dlouho zmrzlé, třeba tu věc ulomím."
"Dělejte," řekl kapitán. "Podle vašich prognóz už měl taky dávno smrdět jako tisíc čertů z pekla."
"Dobrá," řekl doktor Lenoix. "Ale android to není, kapitáne. Tkáň je bezesporu lidská…"
"Android by se taky nikdy nemohl dostat do podobného stavu," řekl Race. "Kdyby to byl android, neležel by tam obalený ledem. Býval by tuhle panu Morrisovi přišel naproti."
"To by ještě scházelo," řekl Morris.
Doktor Lenoix uchopil rukou v rukavici trčící tenkou čepel a zatáhl. Čekal odpor, ale šlo to hladce. Dalo se předpokládat, že na čepeli bude krev. Ale nebylo tam nic, kov byl naprosto čistý.
Druhý konec vypadal, že se zlomil, když muž dopadl na záda.
"Neviděli jste tam někde ten ulomený kus?" zeptal se první důstojník Race.
"Nic takového," řekl Morris. "Ale nemuseli jsme si toho všimnout… Bylo tam plno prachu a štěrku."
V té chvíli se oči mrtvého pohnuly.
"Ale – k čertu…!" houkl kapitán Venetti.
"To je nesmysl," šeptal doktor a cítil, jak mu po zádech stéká kapka potu. "To není možné… Dekomprese, kosmický chlad… Ten člověk je mrtvý. Snad je to tím, jak roztává…"
Oči mrtvého obkroužily tváře nakloněné nad stolem. Potom se na úzkých promodralých rtech kmitl krátký úsměv – pokud to nebylo něco jiného.
O'Donnelly zúžil záběr na tvář mrtvého a využil maximálního zvětšení; proto dobře viděl, jak se oční víčka zachvěla a vzápětí se pohnula chřípí zahnutého nosu, jako by muž zkoumal kvalitu vzduchu.
"To všechno se dá vysvětlit docela přirozeně," řekl doktor. "Jak se rozhřívá led, tkáně povolují… Naše nervy jsou vybičované.
To, co skutečně vidíme, si příliš zveličujeme, takže se nám zdá –"
Nedomluvil. Všichni o krok ustoupili, když se tělo na stole pohnulo. "Panebože!" vykřikl Morris.
Zdánlivě mrtvý muž se naráz posadil, aniž by se opřel rukama.
"Thou art the man," zašeptal doktor, když se mu z podvědomí vynořila zasutá vzpomínka na příšernou povídku, v níž oživlá mrtvola obvinila svého vraha. "Thou art the man…"
"Comeback Johnson," řekl Morris.
Kapitán Venetti mlčel. V té chvíli ho napadaly jenom samé kletby.
Pouze první důstojník Race, vždy korektní a zdvořilý (proto se také stal prvním důstojníkem), řekl: "Jak se cítíte, příteli?"
Hlava neznámého se obrátila a oči pohlédly na prvního důstojníka.
Pak se ozvalo zachroptění. To všechno bylo mnohem příšernější, než kdyby se snažila promluvit egyptská mumie.
Chraptivý zvuk trval snad minutu, jako by muž vypuzoval z plic poslední krystalky ledu.
Race přistoupil blíž a uchopil muže za loket. "Budete v pořádku," řekl. "Doktor vás z toho dostane."
"Dok-tor," vydralo se z úst neznámého.
"Tuhle," řekl Race. "Doktor Lenoix."
Doktor se konečně probral z ustrnutí. "No tak, pánové," řekl, "čeká mě spousta práce. Myslím, že byste měli jít po svých.
Samozřejmě vy taky, kapitáne; snad by mi tu byl platný pan Larsen…"
"Tak to ne, kruci," řekl kapitán. "Nejdřív chci vědět, co mi to vlastně pan Morris přitáhl na palubu." Pokročil k sedícímu muži, kterého první důstojník stále držel za loket. "Kdo sakra jste?

Byl jste mrtvola a nejste mrtvola… V tom chci mít jasno. Vypadl jste ze ztroskotané lodi jen tak v overalu, zabil vás mráz a vakuum volného prostoru, a vy mi tady sedíte a šklebíte se. Jaký je to zatracený nesmysl? Tohle je paluba počestné obchodní lodi, kteréžto mám čest být kapitánem; a pokud tím kapitánem budu, nepřipustím na palubě zázraky a podobný švindl."
Úzkými rty muže opět kmitl podivný úsměv.
"Třeba nerozumí anglicky," řekl Race.
Vtom sedící muž setřásl jeho ruku ze svého lokte, obrátil se na stole o čtvrt kruhu a jeho chodidla dopadla naráz na podlahu. Pak stejně naráz povstal. Když udělal první krok, kapitán Venetti ustoupil s pocitem, že do něj muž vrazí.
V tichém ustrnutí všichni sledovali, jak oživlé monstrum kráčí ke dveřím sálu; plochá chodidla v nízkých měkkých holínkách pleskala o plastový povlak podlahy a cosi rytmicky povrzávalo, snad podrážky, snad klouby. Dveře na chodbu byly otevřené; muž jimi prošel, ani se neohlédl. Zůstala jen řada mokrých šlápot na podlaze.
"Zatraceně," řekl kapitán Venetti, "nemám ponětí, co si o tom mám myslet… Krucisakra! O'Donnelly… Pokračujte v dokumentaci. Pánové, za ním. Vy taky, doktore. Třeba se za chvíli někde zhroutí. Nejspíš ani neví, co dělá."
"To nemůže být člověk," řekl doktor.
"Říkal jste, že to nemůže být android."
"Android to taky není."
"Ať je to, co je to… Na chodbě to žádnou škodu nenadělá. Jestli to člověk přece jenom je, vzpamatuje se, nebo omdlí… A pokud je to něco jiného – snad si s tím taky poradíme."
"Jenom jestli," zahuhlal druhý důstojník k prvnímu.
"Pane Morrisi," řekl Race, "kapitán už jednou řekl, že na lodi nestrpí Comeback Johnsony. Prosím vás, abyste to respektoval."
Vyšli na chodbu za kapitánem.
Neznámý kráčel chodbou směrem k přídi; jeho krok byl dokonale pravidelný, přestože v lodi vládla jen zcela nepatrná gravitace – a to jen díky motorům, které Moby Dicka automaticky vracely na trasu ke Ganymedu. I ta však měla záhy zmizet.
O'Donnelly se zapřel nohama o madlo ve stěně a natáčel; kapitán se zastavil, aby mu nevešel do obrazu. "Vy jste přece studoval kybernetiku a robotiku, pane Raci," řekl k prvnímu důstojníkovi.
"Jen okrajově, pane," řekl Race. "Přesněji řečeno jen ve vztahu k palubním zařízením: automatům, servomechanismům… a tak dále."
"Je to robot."
"Nesmysl," protestoval doktor. "Pokožka tváře, vlasy, dokonce oči… Všechno přirozené."
"Před chvílí jste říkal, že to nemůže být člověk," zabručel Morris. "A taky, že to není android. Já sice nejsem pověrčivý jako třeba Larsen… Ale když vidím tohleto… Třeba se s tím už někdy někdo setkal a pak z toho vznikly ty fámy o Comeback Johnsonovi."
"Rád bych věděl, kam jde," řekl radista Ben Groof.
"Nejspíš to sám neví," řekl doktor.
"Snad jsme ho měli zastavit," řekl Race. "Měl jste mu dát nějakou injekci…"
"Pane Raci… Ten tvor přežil teploty pod minus dvě stě Celsia a absolutní podtlak. Skoro bych se přikláněl k tomu, co tady před chvílí nadhodil pan Morris: Člověk odjinud. Jestli ten organismus pochází z jiného světa než my, nemůžu mu dost dobře píchnout injekci."
"Samé žvásty," řekl kapitán Venetti. "Lidé z jiných světů existují leda v televizi."
Šli dál; neznámý míjel odbočky z hlavní chodby bez povšimnutí, až se dostal na dohled těžkých vrat, která hermeticky uzavírala můstek a celý navigační prostor. Otevřít se dala povelem, který ovšem bylo třeba znát.
"Teď se zastaví," řekl Race.
"Doktore," řekl kapitán, "připravte se…"
"Nevím na co," odsekl doktor Lenoix.
"Nikdo z nás neví na co, ksakru," řekl kapitán Venetti. "Až se mi příště odněkud ozve S.O.S., dám příkaz zapnout u všech motorů forsáž. Jsem odpovědný za náklad a za lidi, hrome."
"Když se zapne forsáž u všech motorů," zašeptal Morris, "náklad se rozfláká."
Race zapomněl na své dobré vychování a řekl: "Proboha, co to žvaníte, pane Morrisi?!"
Jak se dohadovali, propásli okamžik, kdy se cosi muselo stát; ani později nepochopili, jak neznámý přiměl vrata, na stopu tlustá, aby se před ním otevřela. Prostě náhle viděli, jak se šedivá masa bezhlučně zvedá, zatímco muž stál a čekal. Sotva dolní okraj vrat dosáhl jeho hlavy, neznámý se mírně sehnul a prošel na druhou stranu. Vzápětí začala vrata klesat.
"To je neuvěřitelné," řekl Race.
"Stop," rozkřikl se kapitán Venetti. "Stop, sakra!"
Vrata se nedala zastavit. Kapitán zblízka sledoval, jak zvolna zapadla do těsnění v podlaze.
"Šest nula dvanáct," řekl. "Nahoru."
Vrata se ani nehnula.
Kapitán opakoval heslo. Marně.
"Máme dnes opravdu šest nula dvanáct?" řekl Morris.
"Chcete ze mě udělat idiota, pane Morrisi?" zahulákal kapitán.
"Šest nula dvanáct nahoru a dvanáct nula šest dolů. Já nevím, proč ta zatracená vrata nereagují."
"Zkuste se zeptat hlavního, pane," řekl Race.

"Freddie," zavolal kapitán Venetti.
Hlavní palubní computer se sice nejmenoval Freddie, ale na obchodních lodích bylo zvykem přejmenovávat počítače lidskými jmény. "Ano, pane…?!" ozvalo se od stropu chodby.
"Na jaké heslo se dnes otvírají vrata?"
"Která, pane?"
"Hlavní spojovací."
"Šet nula dvanáct nahoru."
"A dolů?"
"Dolů se neotvírají, pane."
"Kruci… Na jaké heslo se zavírají hlavní spojovací vrata, Freddie?"
"Dvanáct nula šest dolů."
"Tak… A proč to nefunguje?"
"Vrata nereagují, pane?"
"Ne. Registroval jsi toho muže, co jimi teď prošel?"
"Neregistroval jsem žádného muže."
"A koho jiného?"
"Nikoho, pane."
Kapitán se obrátil na ostatní: "Tak to vidíte."
"Pane," ozval se Freddie sám od sebe, "mám tady pro vás nějaký vzkaz. Byl jsem požádán, abych to nahrál a zpomaleně vám onu relaci zprostředkoval. Jste-li připraven, mohu to přehrát."
"Přehraj to, Freddie."
"Kapitáne," ozval se sykavý, nepříjemný hlas, "musím vám poděkovat, že jste mě zachránili, i když to pro mě byla jen otázka času, kterého mám dost. Ale mně to nestačí. Potřebuji vaši loď. Štěstí pro vás bylo, že jste předali řízení automatům, a že v navigačním prostoru ani na můstku ve chvíli mojí návštěvy nikdo nebyl. Nemáte ztráty na životech. Teď jsme odděleni hlavními vraty; já ovládám navigaci a motory, zatímco vám ponechám celý zbytek lodi. Můžete ho využívat podle libosti, dokud vám ovšem nedojde kyslík. Já ho nepotřebuju. Právě tak nemusím jíst a pít.
Všechny zásoby vzduchu, potravin a vody jsou vám tudíž k dispozici a mně je lhostejné, jak s nimi naložíte. O svých úmyslech s vámi hovořit nebudu, nepochopili byste je. Příjemný zbytek existence, pánové; doufám, že máte na palubě dostatek společenských her.
Konec relace."
"Říkal jsem vám," prohlásil Morris, "že na té povídačce o Comeback Johnsonovi něco je."
-
Oživlá mrtvola, která se zmocnila obchodní lodi Moby Dick, se nikdy nejmenovala Johnson; byla známá spíš pod jménem Charles Korotkoff či snad Philip Stuart nebo dokonce Alberto Mantegni.
Jméno Deuce Worm znali hlavně pracovníci Space Interpolu. Dan Young věděl, že je to zločinec; ale teprve nyní, kdy došlo k jeho neuvěřitelnému zmrtvýchvstání na palubě Moby Dicka, začal chápat, že proti nim nestojí člověk, ale cosi zcela jiného.
"Věřil jsem, že zůstal v troskách své lodi," řekl, když obrazovka v kanceláři majora Livingstona zhasla. "Probodl jsem ho skrznaskrz; pak se vysypalo okno a Worm se dostal do vakua a extrémně nízké teploty. A nakonec neovládaný laser celou loď rozpáral a následný požár ji propálil od jednoho konce k druhému.
Zdá se, že ho něco vymrštilo mimo trosky. Jistě by ho byl někdo našel, ale času bylo málo a nálože se ukládaly na druhé polokouli planetoidy."
"Eh… Byli jsme rádi, že se ji podařilo odklonit, aby se nezřítila na Měsíc. Kdo mohl tušit, že tam ten gangsterský boss přežije kolik měsíců? Bez potravy, bez kyslíku, jen v overalu? I kdyby ta akce tenkrát nebyla utajená a kapitán Venetti dnes věděl, co se na R 673 odehrálo, stejně by tam přistál. S.O.S. je prostě S.O.S.; našel trosečníka… a zachoval se, jak by se zachoval každý. A teď tu máme díky tomu pěkné nadělení."
"Myslíte, že vysílal Worm, pane?"
"Netroufám si hádat, mráz mi z toho běhá po zádech. Pokud je ten neřád umělý, musí existovat někdo, kdo ho vyrobil. Ten by potom byl mnohem horší a nebezpečnější než celý Deuce Worm. A jestli to nic takového není, mohl by mít pravdu i ten druhý důstojník Moby Dicka. Totiž že ten tvor vůbec není z našeho světa."
Dan mlčel; Lacey se po něm podívala a pousmála se.
"Nemám vhodnější lidi," zabručel major. "Zase to zůstává na vás, poručíku… A samozřejmě na vás, Lacey. Uvážíme-li možnosti toho… té bytosti –"
"Já vím, pane," přerušila ho Lacey. "Deuce Worm je vlastně takové Frankensteinovo monstrum. Takže vzhledem k mému mozku je mi jaksi… podobný. To jste chtěl říct, ne?"
"Víte dobře, že nic takového jsem říct nechtěl." Major povstal a se zasmušilou tváří přešel kanceláří. "Situace je následující," pokračoval. "Moby Dick dokázal celou tu podrobnou zprávu vyslat. Proto víme, že posádka ovládá směrovou anténu… Ale od té chvíle další zpráva nepřišla. Loď je někde v oblasti mezi sektorem Pásu a sektorem Jupitera. Nemůže být daleko od původního kursu. Známe dráhu R 673, právě tak známe dráhu Ganymeda, kam Moby Dick mířil.
Neměl by být velký problém najít ho… Kdybychom ovšem byli aspoň v sektoru Pásu. Ale to nejsme."
"A Jupiter je teď na opačné straně od Slunce," poznamenala Lacey.
"Máme k němu skoro miliardu kilometrů."
"Poslouchejte," řekl major a vrátil se za svůj historický psací stůl. "To, co vám teď řeknu, podléhá maximálnímu stupni

utajení. Není to obvyklé D. S. – je to přímo D. D. S. Poletíte křižníkem třídy Typhoon C; ale do oblasti, kde se vyskytuje Moby Dick, vás i s křižníkem dopraví někdo jiný."
"A tak," řekla Lacey. "Deštník."
Deštník byl slangový výraz pro fotonovou loď.
"Slyšel jsem, že už se má zalétávat," kývl Dan Young. "Hezky sebou hodili, všechna čest."
"Díky vám dvěma," řekl major Livingstone. "Kdyby totiž Ďáblovo kladivo dopadlo na povrch Měsíce, práce by se zdržely o rok, možná o dva. Teď je loď hotová a pracuje se na projektu mezihvězdné trasy k Barnardově hvězdě. Nijak neuškodí, když v rámci zalétávání podnikne kratší cestu solárním systémem. Háček je v tom, že pro takového obra, který nemůže složitě manévrovat, to není příliš bezpečné. Proto poletí oversunem, aby se vyhnul rovině ekliptiky, a oversunem se zase vrátí – ale opačnou stranou. Takže vlastně opíše kruh o poloměru zhruba pěti set padesáti milionů kilometrů a v jistém vypočítaném místě vypustí po tečně váš typhoon."
"Budeme mít jeho rychlost a kurs kolmý k dráze Moby Dicka," řekla Lacey. "To znamená brzdit na hranici únosnosti, jinak nám výhoda rychlosti, kterou nám dá deštník, k ničemu nebude."
"Předpokládám, že si s tím poradíte, Lacey."
"Ano… Doufám."
"O. K., pane," řekl Dan Young. "Dejme tomu, že Moby Dicka dostihneme. Jaké jsou další rozkazy?"
"Rozkazy? Vzhledem k informacím, které máme, by asi bylo nejlepší Moby Dicka zničit i s tím svinstvem. Typhoon s sebou poveze aspoň nouzové zásoby kyslíku a vody pro Ganymed… Jenže tam nemůžeme nechat posádku. Budete muset na místě uvážit… Snad by mohli loď opustit, mají celkem tři šalupy. Jistě byste je dokázali sebrat.
Nejtěžší bude úkol, který vymysleli nahoře…"
Tam nahoře seděli mocnější, než byl on. Nikdy je neviděl, ale důvěřoval jim. Jinak by tuhle práci nemohl dělat… Možná i proto, že by nedokázal takové lidi, jako byl Dan Young a Lacey Georgiu, posílat co chvíli na smrt z vlastní vůle.
"Ano, pane…?!" řekla Lacey, když se major na okamžik zamyslel.
"Chtějí aspoň vzorek," řekl major Livingstone.
"Vzorek čeho?"
"Deuce Worma."
"To bude vskutku zábavné, pane," řekl Lacey. "Máme zničit Moby Dicka a jako trofej přivézt Wormovu hlavu?"
"Tuhle ironii chápu, děvče," kývl major Livingstone. "Celkem vzato je to úkol nad lidské síly. Ale proč myslíte, že jsem vybral právě vás a poručíka Younga? Pokud to nedokážete vy, nedokáže to nikdo. A jestli nám Deuce Worm znova zmizí, dá se v nejbližší době očekávat nějaký ještě větší malér."
Lacey i Dan mlčeli.
"Můžete to odmítnout," řekl major.
"Hm." Danův pohled se střetl s majorovým. "Kdy odstartujeme? Pokud ovšem Lacey souhlasí."
"Myslím, že Wormovi cosi dlužím," řekla Lacey Georgiu.
-
Kdyby ve vesmíru existovalo nějaké nahoře a dole, klesala by obrovitá fotonová loď Barnard po kružnici k sektoru Pásu rychlostí, o jaké se běžným planetoletům mohlo jenom zdát. Když její palubu opustil křižník třídy Typhoon C, řítil se k vnějšímu okraji sektoru stejnou rychlostí a jeho brzdicí motory dělaly, co mohly, aby se kurs lodi změnil v ekliptický. Trvalo to s krátkými přestávkami několik dní a Lacey i Dan tu dobu strávili v amortizátorech, protože přetížení dosahovalo hodnot blízkých 10 G. Když manévr definitivně skončil, zdálo se oběma, že se znova narodili.
Prostý smrtelník by si byl zoufal; vnější okraj Pásu je široký zhruba půl druhé AU, což je asi tolik jako vzdálenost Marsu od Slunce. Přestože se tady po rozmanitých drahách pohybují desetitisíce planetek, komet, hor, balvanů a různého smetí, neznamená to proti rozsáhlosti Pásu nic. Prostor tady je stejně beznadějně prázdný, jako kdekoli jinde, a malé Slunce vyvolává tíseň v duši – pokud něco takového vůbec existuje.
Lacey Georgiu a Dan Young na podobné úvahy neměli čas; věděli, že prostor kolem nich je prázdný, neboť takový je ve vesmíru všude.
Že se Slunce zmenšilo, zavinila vzdálenost od něj, a ani ta konečně nebyla tak hrozná, protože pomyslná hranice solárního systému byla pětkrát dál; odtamtud by Slunce viděli jen jako jednu z hvězd.
Typhoon C byl jedním z nejdokonalejších typů poslední doby; jeho akční radius mu umožňoval bez tankování doletět daleko za dráhu Neptuna (i když to zatím žádná loď tohoto typu nezkoušela, neboť nebylo proč), pro nenadálé případy byl vyzbrojen laserovými kanóny – kromě jiných konvenčních zbraní – a i když byl při plném obsazení šestimístný, byl snadno ovladatelný pro dvoučlennou posádku, při čemž mohl ve svém nitru bez problémů umístit až čtyřicet mužů a zásobovat je potravinami, vodou a kyslíkem půl pozemského roku a v havarijním režimu skoro jedenáct měsíců.
K příslušenství křižníku patřila výsadková šalupa, která si svými parametry nezadala s typem Sting Double, což znamená, že i bez mateřské lodi mohla operovat v celém sektoru vnitřních planet a v případě nutnosti až do poloviny Pásu.
Když Lacey Georgiu ukončila kontrolu systémů, navázali spojení s centrálou, které řídil sám major Livingstone. Nebylo to jednoduché; signál potřeboval skoro čtyřicet minut, aby doletěl z lodi na Měsíc, a dalších čtyřicet, než se vrátil. Jakýkoli normální rozhovor byl vyloučen. Když konečně směrová anténa zachytila Livingstonovo volání, slyšeli oba policisté delší dobu pouze orientační signály.
Seděli právě u spartánského astronautického oběda, když se konečně ozval majorův hlas.
"V téhle chvíli už byste mě mohli slyšet," řekl. "Podařilo se navázat další spojení s Moby Dickem, i když vysílají jen nouzovou vysílačkou. Příjem nebyl ideální, situace na palubě se zdá stabilizovaná. Známe kurs, pro jistotu vám ho budu opakovat každé dvě minuty, dokud nepotvrdíte příjem. Pro zahájení stíhání máte GO. Kurs Moby Dicka…"

Následovala řada čísel, kterou major opakoval. "Za dvě minuty další hlášení, konec."
Dan Young potvrdil převzetí dat. Pak se obrátil k Lacey: "Říká vám ten kurs něco?"
Dívčino obočí se stáhlo. "Ten kurs vede Moby Dicka pryč od Slunce… pod divným úhlem… Je to divoký kurs a není mi jasné, co může Worm sledovat, pokud na něj loď navedl úmyslně."
"Když budeme Moby Dicka pronásledovat – jakou máme naději, že ho dostihneme dřív, než vyčerpáme možné maximum PHM?"
"Počítám, že už letí setrvačností," řekla Lacey. "Jeho rychlost tomu nasvědčuje. My jsme sice o rychlost Barnarda přišli brzděním, ale i tak dokážeme během několika hodin zrychlit na padesát, možná šedesát… Když to půjde dobře, mohli bychom mít Moby Dicka na optické do tří dnů."
"To není tak zlé. Za jakého přetížení?"
Lacey se zasmála. "No, do skoku nám asi nebude."
"Zase deset G?"
"Tak… Možná dvanáct."
"Dobrá. S majorem bude komunikovat computer. Taky mu zadáme spojení s Moby Dickem, bylo by výborné, kdybychom se mohli s kapitánem Venettim domluvit – i když moc nevěřím, že se to podaří. No… Tak dejte computeru program, Lacey, a můžeme zase na pár hodin do beden."
"Zajímalo by mě, kam Deuce Worm letí."
"Opravdu v tom směru není nic? Co Saturn, Uran…?"
"Co by dělal v soustavě Saturnu nebo Uranu, Dane?"
"Máte pravdu, Lacey. Mluvím nesmysly."
"To všechno je navíc z úhlu," řekla Lacey zamyšleně. "Ten kurs se vzdaluje od ekliptiky k severu… Směrem, kde není nic, o čem bych věděla. Pokud nebudeme brát v úvahu vesmír sám."
-
Kapitán Venetti, první důstojník Race, druhý důstojník Morris a radista Ben Groof se tlačili v malé kajutě, kde radista před čtyřmi týdny instaloval rezervní vysílač. Podařilo se mu využít periférních obvodů palubního computeru Freddieho tak, že jakákoli informace o případném spojení nemohla proniknout k uším záhadné bytosti v navigačním prostoru přídě. Problémy měli se směrovou anténou, kterou museli nastavovat ručně; Moby Dick, teď letící setrvačností, zvolna rotoval kolem podélné osy a udržet anténu v potřebném směru byla sysifovská práce, i když vysílaná zpráva šla přes automat zrychleně.
"Je to zatracená smůla," opakoval kapitán už poněkolikáté. "Třeba nás už dávno slyšeli a odpovídají… Jenže my nevíme kdy a nemůžem tu prokletou anténu včas nastavit. Vysílat CQ se s tímhle kafemlejnkem taky nedá… A ještě k tomu moc nevěřím údajům Freddieho."
"Myslíte kurs, pane?" řekl Race. "Ale v tom se přece computer nemůže mýlit."
"Ále…" Kapitán Venetti mávl rukou. "Nezapomeňte, pane Raci, že ten zmetek může informace falšovat. Nemyslím Freddieho. A moc bych za to nedal, že to dělá."
"Údaje o kursu udává computer z vlastních zdrojů," řekl první důstojník. "Do těch nemůže zasáhnout nikdo, pokud neudělá zásadní změny v zapojení. A to by snad zvládl tým odborníků, kteří Freddieho stavěli, a ne nějaký nesmrtelný mizera."
"Ten kurs je nesmyslný," bručel kapitán. "Vede Moby Dicka ke všem čertům."
"Signál," řekl najednou Ben Groof.
Všichni zpozorněli. Radista přepnul na hlasitý poslech a z reproduktoru se chraptivě vydraly volací znaky Moby Dicka.
"MD Moon šestnáct," opakoval monotónně hlas automatu, "MD Moon šestnáct… Za deset minut po signálu následuje důležitá zpráva… Pozor. Signál za deset vteřin: osm, sedm, šest…" Ben Groff sáhl po tlačítku stopek. "Nula."
Krátké houknutí označilo začátek odpočítávání.
"Deset minut, ksakru," řekl Venetti, "do doby se Moby otočí a anténa bude nastavená do pekel horoucích."
"Ještě vysílají," řekl radista.
"MD Moon šestnáct," pokračoval hlas, "sledujte nepřetržitou relaci, sledujte nepřetržitou relaci. Každých patnáct minut pro vás opakujeme důležitou zprávu. Nejbližší vysílací čas za devět minut po signálu, pozor, signál za deset vteřin: osm, sedm…"
"To je něco jiného," řekl kapitán. "Groofe – snažte se udržet spojení za každou cenu. Zdá se, že naše hlášení přece jenom zachytili… Pane Raci – vezměte si dva muže a vystupte na venkovní palubu. Musíte anténu udržet co nejdéle nastavenou.
Groofe… Můžete přepnout signál do přilby pana prvního důstojníka? Bylo by to jednodušší."
"Můžeme to zkusit," řekl radista. "Ale signál nebude nejkvalitnější, pane."
"Nevadí. Hlavně aby poznal, jestli se zhoršuje nebo zlepšuje. Na poslechu budeme my… A taky máme záznam."
"Ten bych právě vypnul, pane," poznamenal Morris.
"Cože…?!"
"Vypnul bych ho," opakoval druhý důstojník. "Záznam nahrává Freddie, a ten by ho mohl přehrát i Johnsonovi, eh, promiňte, pane – tomu vetřelci. Myslím, že by bylo lepší, kdyby John-, ten zatracený chlap nevěděl, že máme spojení se základnou. Nevíme, co nám chtějí sdělit, třeba nějaké řešení."
"Zlatá slova," řekl kapitán, "nebýt v tom tolik Johnsonů. Co takhle jezinky a hejkal, pane Morrisi?"
"To je zvyk, pane," řekl Race. "Všichni už si jaksi zvykli říkat tomu Comeback Johnson. I já se občas přistihnu, že… Samozřejmě ne před vámi."
"Nechme toho," zavrčel kapitán Venetti. "Přesto by neškodilo záznam mít. Kdyby nám diktovali nějaká čísla… Co

říkáte, Groofe?"
"Můžu to nahrát do obyčejného osobního vademeca," odpověděl radista. "To není problém."
"No ovšem," kývl kapitán. "Udělejte to tak. Takže do toho, pánové… Tu zprávu ze základny nesmíme propásnout."
Race, Larsen a Eddie Singh vyšli z přechodové komory na venkovní palubu Moby Dicka. Larsena si první důstojník vybral pro jeho kvalifikaci odborníka na složité zákroky ve volném prostoru za neobvyklých podmínek (zjednodušeně se tomu říkalo záchranář), tedy ne pro víru v Comeback Johnsona. Eddie Singh byl specialista na kosmické dálkové radiotelevizní spoje a vlastně nebyl členem posádky; měl vystřídat kolegu téže profese na Ganymedu. Všichni tři tvořili nejvhodnější tým pro úkol, na jehož zdárném provedení možná závisely životy dalších sedmnácti mužů.
Z hlubokého stínu přechodové komory se táhla skoro dvě stě metrů dlouhá horní paluba Moby Dicka, na níž parkovaly tři výsadkové čluny usazené na svých vlastních katapultech. Na levém i pravém boku lodi za otevřenými krovkami hermetické střechy se táhly do dálky jemné konstrukce antén, radarů, nosičů slunečních panelů a řady pomocných plynových kormidel. Pro tohle sříbřité krajkoví se vžil prastarý název takeláž podle lanoví plachetních lodí brázdících kdysi hladiny moří Staré dámy.
"Zapněte jisticí lana," řekl první důstojník.
"Zapnuto," řekl Larsen.
Eddie Singh dodal: "O. K., pane."
"Jdeme," zavelel Race.
Samozřejmě nešli; odrazili se prostě směrem k přídi a zvolna se vznášeli podle trupu Moby Dicka, při čemž se dlouhá jisticí lana odvíjela za nimi. Minuli nejbližší šalupu a zachytili se žebříku na pravoboku. Potom se přesunuli na vodorovný nosník (vodorovný z hlediska polohy Moby Dicka v prostoru), po němž přeručkovali ke složité armatuře směrové antény.
"Největší malér je naše poloha," řekl Eddie Singh. "Země s Měsícem je za Sluncem…"
"Ne docela," řekl Race.
"Já vím," řekl Eddie Singh. "Byla by to pěkná Jitřenka, být o něco blíž. No, pane… Nechtěl bych anténu nastavovat jenom tak od oka. Pustíte mě k optice, nebo to zaměříte sám?"
"Dejte se do toho," řekl první důstojník.
"Máte poslech?"
"Zapínám ho," odpověděl Race.
Vzápětí se mu ve sluchátkách ozval vzdálený a nezřetelný hlas:
"MD Moon šestnáct… MD Moon šestnáct…" Pak se hlas ztratil v praskotu a šumu radiových bouří blízkého Jupiteru.
"Ruší nás Jup," řekl Race.
Eddie Singh řekl: "Nevadí. Pokud bude anténa v optimálním terralunáním směru, dokáže to Ben Groof korigovat. Eh… Mohl byste se podívat na tu matici náměru, Larsene? Myslím, že je moc utažená."
"Jo," zabručel Larsen a odepnul si z nohavice skafu klíč. "Pořád říkám, že by to mělo mít nějaké vyhřívání zevnitř. V takovéhle zimě si materiál dělá, co chce. Které čuně to utahovalo, hrome?"
"Stačí," řekl Singh. "Už to jde."
První důstojník Race se zachytil nosníku a několikanásobným filtrem se zahleděl směrem ke Slunci. Věděl, že pár stupňů vlevo od mateřské hvězdy je Země, ale neviděl ji. V přilbě mu nepřetržitě praskal radiový hlas Jupiteru a prvního důstojníka zničehožnic napadlo, že mu to silně připomíná zvuk čerstvého bifteku vrženého do rozpáleného másla.
"Mám ho," řekl Eddie Singh.
Šum v Raceově přilbě ustoupil a znovu se ozval hlas automatu:
"Následuje důležitá zpráva… Za dvacet vteřin následuje důležitá zpráva… Patnáct, čtrnáct…"
"Držte to, Singhu," řekl Race. "Máme ohromné štěstí. Právě začínají vysílat. Udržte to za každou cenu."
"Ano, pane," řekl spojař. "Budu se snažit."
První důstojník napjatě poslouchal.
"Během několika nejbližších hodin," ozvalo se ve sluchátkách, "k vám dorazí loď třídy Typhoon C. Pokuste se o spojení. Pro případ, že spojení není možné, existují dvě varianty záchrany. Za prvé: posádka nastoupí do šalup a vzdálí se od Moby Dicka na padesát kilometrů. Záchranná loď vás najde podle automatických orientačních signálů šalup. Za druhé: Pokud by šalupy nemohly odstartovat, pokusí se záchranná loď o přímý kontakt výsadkovým člunem někde v oblasti venkovní paluby. Posádka MD Moon šestnáct vystoupí na palubu a přejde do záchranné lodi. Tato druhá varianta bude použita jen tehdy, když záchrana jiným způsobem nebude možná. Za třetí: Docílíte-li spojení se záchrannou lodí, pokuste se najít jiné vyhovující řešení. Ve všech případech je ale bezpodmínečně nutné opustit Moby Dicka, aby mohl být zničen.
Volací kód pro typhoon je GY 2. Opakuji: GY 2. Opakujeme zprávu pro MD Moon šestnáct: Během několika nejbližších hodin…"
Ve sluchátkách cvaklo a první důstojník zaslechl kapitána Venettiho: "Slyšel jste to, pane Raci?"
"Ano, pane," odpověděl.
"Co tomu říkáte?"
"Nejsem z toho moudrý, pane."
"Hrome!" povykoval kapitán. "Zničit Moby Dicka jen proto, že se v něm usadil ten parchant! To nepřipustím. Jednou jsem kapitán…
Loď je plná zatraceně drahých zásob a materiálu pro Ganymed. Lidi tam čekají na náš kyslík… Krucisakra! Který idiot vymyslel všechna tahle debilní řešení?"
"To nevím, pane," řekl zdvořilý první důstojník. "Předpokládám, že na základně vědí líp než my, koho máme na palubě,

pane."
"Hm," na to kapitán Venetti. Vzápětí si k vlastní hrůze uvědomil, že ho zčista jasna napadl Comeback Johnson.
"Máme pokračovat v zajišťování příjmu, pane?" zeptal se první důstojník.
"Ano. Ne. Sakra… Myslíte, že nám poradí něco lepšího? Kašlu na ty jejich popletené žvásty. Pane Raci… Kyslík máte na osm hodin. Zůstaňte na palubě a dívejte se po tom zatraceném typhoonu. Nemáme přístup k radaru. Tady odtud můžeme jen zkoušet spojení, ale ven nevidíme. Zkuste ho zaměřit anténou… A pro všechny případy… Ne, nic. Někdy si připadám, že jsem měl zůstat na Zemi a dělat kapitána na některé z těch výletních atlantických lodí Old Time White Star Line. Ale přece jenom – když už jste venku na palubě, zkontrolujte šalupy. Člověk nikdy neví."
"Ano, pane," řekl první důstojník a s veškerou zdvořilostí si pomyslel, že starému šplouchá na maják, protože na třech šalupách nebylo co kontrolovat, aspoň ne takhle. – Mám je snad proklepat? zabručel skoro nahlas.
"Nerozuměl jsem," řekl kapitán Venetti.
"Nic, pane. Jenom jsem –"
"Všichni si pořád něco huhláte," zavrčel kapitán. "Například o nějakém Comeback Johnsonovi. Ti idioti na základně na něj nejspíš taky věří, když chtějí zničit Mobyho. Jen přes mou mrtvolu."
"Provedu kontrolu šalup, pane."
"Tak… Budete je potřebovat."
-
Lacey Georgiu a Dan Young měli Moby Dicka na radaru i na teleskopické; zatímco radar ukazoval schematický trojúhelník s koulí můstku a navigačního prostoru v přídi, v teleskopu viděli dlouhou bílou trubici se síťovím takeláže i lesk okének v kulovité přídi včetně nápisu MOBY DICK – MOON a tří výsadkových šalup na člunové palubě.
Lacey přepnula na hlasitý poslech a sejmula sluchátka. Kajutu naplnil šum a praskot nepřetržitě chrlený do prostoru hromovládným Jupiterem, který visel na černé obloze jako měděná, v ohni vyžíhaná mince. "Buď nevysílají," řekla, "nebo to prostě polyká Jup."
"Počkáme," řekl Dan Young. "Poslyšte, Lacey… Máte nějakou představu, jak získáme vzorek Deuce Worma?"
Lacey vysunula ze stěny stolek a začala na něm rozestavovat magnetické nádobí s víčky. "Ne, Dane," řekla. "Nemám a příliš nadšená z toho úkolu nejsem. Přitom představa, že major nemá vhodnější lidi, než jsme my –"
"Ta by nás měla povznášet," řekl Dan. "Ale spíš bychom o tom vůbec neměli přemýšlet. Je to práce jako každá jiná a je v ní zakalkulovaná i smrt."
"To zní hrozně. S vámi nikdy nehnou žádné city? Ale to je asi tím, že žijeme v tom umělém prostředí."
"City?" řekl Dan Young. "Například když se dívám na vaše ruce, jak prostírají k večeři… Nebo když vraštíte obočí…, napadá mě, jak příjemné by bylo sedět u večeře jinde. Třeba na ostrově Kypru. Nemít za okny tu věčnou tmu, ale Středozemní moře.
Poslouchat šplouchání vln a cikády…"
"Jak víte, že jsou na Kypru cikády?"
"Něco jsem si o vašem rodišti přečetl."
"Na to, abyste mě uváděl do rozpaků, není ta nejvhodnější chvíle." Lacey se zamračila. "Víte, Dane… Často si říkám, že se jednou vydáme do akce, která nám nevyjde. Už na R 673 –"
"To si říkat nesmíte."
Odmlčeli se a dali se do jídla.
"Ve volném prostoru vzorek nezískáme," řekl Dan po chvilce.
"Dejme tomu, že Moby Dicka zničíme; ale co dál? V těch troskách, které se rozletí na všecky strany, budeme těžko hledat aspoň kousek Deuce Worma – nehledě na těžké radioaktivní zamoření."
Lacey se na něj pozorně zadívala. "Aha," řekla. "Takže další šílený plán."
"Nevím, jestli je šílený. Pokud se něco nezměnilo, je Worm oddělený od zbytku lodi jedinými vraty. Kdybych ta vrata otevřel, dostal bych se k němu."
"Jako do tygří klece!"
"Není ozbrojený. Na palubě Moby Dicka lasery nemají. A já bych tam nešel s holýma rukama. Na R 673 jsem proti němu měl jen misericordii, když na mě vytáhl mambu. I tak jsem na něj stačil. Navíc to, že se nepustil do přímého konfliktu s posádkou Moby Dicka, svědčí o tom, že není docela v pořádku. Nebylo by divu, po tom, co přestál."
"To jsou jenom vaše dohady."
"Nic jiného k dispozici nemám."
Lacey naplnila čajem speciální šálky s násoskami.
Chvíli popíjeli silný nápoj a věnovali se svým myšlenkám. Dan Young v duchu zdokonaloval svůj plán a Lacey se chmuřila, protože dobře věděla, na co myslí.
Vyrušil je signál základny.
"Předpokládáme, že spojení je v pořádku," řekl major Livingstone po časovém údaji a kódovém symbolu relace.
"Zachytili jsme dobře všechny zprávy vašeho automatu, když jste letěli za vysokého přetížení; nevíme, zda už jste na místě, a žádáme o potvrzení příjmu obratem." Major si odkašlal. "Zpráva: Před dvěma hodinami potvrdil MD MOON 16, že zachytil naše vysílání. Kapitán Venetti dostal instrukce o příletu GY 2. Pro případ, že se s vámi nebude moci spojit, mu byly navrženy dvě varianty záchrany posádky.
První: Opustí MD MOON 16 v šalupách, vzdálí se na padesát kilometrů a tam počkají, dokud nedokončíte úkol. Pak byste pro ně zaletěli a sebrali je. Druhá: Počkají na vás na palubě a vy se pokusíte o přímý kontakt. Není to právě nejbezpečnější… Třetí: Naváží s vámi spojení a pokusíte se domluvit na jiném řešení.
Zlomte vaz. Pro jistotu zprávu opakujeme každé další čtyři minuty, dokud nepotvrdíte příjem. Zdar. Konec relace."

"Je to milý staroušek," řekl Dan Young. "Zkuste znova spojení s Moby Dickem, Lacey."
"Nejdřív potvrdím příjem."
"Samozřejmě."
Lacey odvysílala potvrzení a začala pátrat po stupnici v okolí vlnové délky vysílačky Moby Dicka, když Dan, který se posadil před obrazovku teleskopu, vykřikl: "Lacey…! Šalupy odstartovaly!"
"Museli odletět, zatímco my jsme v klidu popíjeli čaj a vedli řeči o citech," žehral Dan Young zíraje na Moby Dicka. "Na člunové palubě nic není… Ještě před hodinou tam byly všechny."
"Jsem radši, Dane," řekla Lacey. "Váš plán je tímpádem neproveditelný. Dovnitř Moby Dicka se nedostanete, když vám někdo z posádky neodblokuje vstup. Jen pořád nevím, jak získáme ten nešťastný vzorek."
"Přiblížíme se na deset kilometrů," řekl Dan. "Odříznu laserem celou navigační kabinu. Když ji potom pořádně rozpárám, měl by Worm nakonec vypadnout ven. Pak bude stačit, když odstartuju s malým člunem."
"Připadá mi to jako vražda."
"Vražda? Kterýpak normální organismus by oživl po půl roce, kdy ležel ve vakuu za extrémně nízké teploty kosmického prostoru – a ještě skrznaskrz propíchnutý? Jakápak vražda? Jenom likvidace nějakého nepovedeného androida, který se vymkl kontrole."
"Androida, který chtěl ovládnout svět?"
"Ovšem. Zlého androida."
"Zní to nesmyslně."
"Celá existence Deuce Worma je nesmyslná. Jedeme, Lacey. Ať to máme z krku. A potom nejmíň dva měsíce dovolené… Třeba Kypr, když mě pozvete."
"Celé jedno G," řekla Lacey. "Myslím na Kypru."
"Pro vás to vydržím. Ostatně vy se taky musíte nejdřív adaptovat, ne?"
Lacey mírně zrůžověla; pak svraštila obočí a sáhla po opěradle pilotního křesla. "Posaďte se a zapněte si popruhy," řekla.
"Budeme mít třikrát tolik, než na Kypru."
Přetížení 3 G ovšem pro trénované atronauty nic neznamenalo, i když při něm drobná Lacey měla víc než sto padesát kilogramů.
Zabořeni do křesel sledovali, jak se obraz Moby Dicka zvolna zvětšuje. Po hodině letu Lacey zapnula brzdicí motory a za další půlhodinu řekla: "Tak… Můžete začít se svou řezničinou, Dane."
Dan se odpoutal od křesla a ještě jednou pohlédl na obraz Moby Dicka v teleskopu; loď zdánlivě nebyla dál než nějakých tři nebo čtyři sta metrů a byla k nim teď obrácena člunovou palubou.
Typhoon C jako by se vznášel nad Moby Dickem.
V té chvíli Dan pocítil nechuť k tomu, co musí udělat – a pak zahlédl na člunové palubě obchodní lodi jakousi pohybující se skvrnu. "Někdo tam je," řekl.
"Cože…?!" podivila se Lacey.
"Ano. Na člunové palubě."
"Nemýlíte se? Šalupy přece odletěly."
"Někdo tam zůstal. Mohli pro to mít kdovíjaké důvody. Nebo ho tam prostě zapomněli… K čertu! Teď přece nemůžu Moby Dicka rozstřílet."
"Není to Worm?" řekla Lacey a pokusila se obraz ještě přiblížit.
"Ne. V tomhle zvětšení už je to sice hodně hrubé, ale určitě je to člověk v obleku pro volný prostor. Co budeme dělat, Dane?"
"Poletím tam," řekl Dan. "V malém výsadkovém člunu."
-
Dan Young naletěl nad palubu Moby Dicka od zádi; celou cestu od křižníku byl ve střehu, nohu na pedálu laseru. Čím déle o tom přemýšlel, tím víc se utvrzoval v názoru, že ten muž ve skafu je nějaká léčka Deuce Worma. Byl odhodlán při prvním podezřelém pohybu zamést laserem palubu po celé délce, ale muž pod ním nic podezřelého neudělal; jen zvedl paže nad hlavu a zamával jimi, jako by Danův člun odháněl.
Dan Young si to vyložil po svém; ten muž, ať už zůstal na člunové palubě z jakýchkoli důvodů, mával, aby na sebe upozornil. A tak zabrzdil na nulu, počkal, až se magnetické opěry člunu přisají k palubě, zaklapl hledí přilby a vypustil z kabiny vzduch. Potom stiskl páčku ovladače příklopu.
Když vylézal ven, muž mu vyšel vstříc; stále mával rukama a vypadal značně rozčileně. Dan Young, který neznal vlnu intercomu Moby Dicka, uvolnil krátký kabel fonie a zasunul jeho zástrčku do přilby mužova skafandru.
"… ke všem čertům," zaslechl okamžitě. "Povídám – táhněte do pekel. Nevím, který suchozemský kretén si vymyslel, že zničí Moby Dicka, ale já vám povídám, že jestli se to stane, tak i se mnou.
Nejsem nějaký –"
"Vy jste kapitán Venetti," řekl Dan Young.
"Samozřejmě. Kdo bych měl u všech ďasů být?!"
"Jak jste docílil toho, že vás tu nechali?"
"Dal jsem jim rozkaz, sakra," odsekl kapitán. "Žádný velitel neopustí svou loď pro tak malichernou příčinu, jako je nějaký nesmrtelný lump v navigačním prostoru."
"To je zajímavé, kapitáne," řekl Dan Young. "O podobných tvrdohlavcích psával Joseph Conrad; ale to bylo v předminulém století."
"Jo? Nade vše miluji literární večírky na palubě. Kdo račte být? Taky spisovatel?"

"Poručík S. I.," odpověděl Dan. "Na jménu nesejde. Mám příkaz zničit Moby Dicka, protože tvor, kterého jste sebrali na R 673, je mnohem nebezpečnější, než si vůbec dokážete představit. Ale vzhledem k tomu, že jste zůstal na palubě, zatímco posádka je v bezpečí…, myslím, že by se dalo udělat i něco jiného."
"A co, k čertu? Rozložit si lehátka? Mám zavolat stewarda, aby přinesl čaj?"
"Pokud vím, čekají vás na Ganymedu…?"
"Ano. A tím taky veškerá legrace končí. Jestli Moby Dick nedoletí, budou muset přejít na havarijní režim včetně kyslíku."
Jak přitom zuřivě gestikuloval, vznesl se metr nad palubu a ocitl se ve vodorovné poloze. "Eh, sakra," řekl, "postavte mě laskavě zase na nohy."
Dan ho stáhl na palubu a řekl: "Ta spojovací vrata, která nemůžete otevřít, nejsou nepostradatelná, co?"
"Ne. Ale jsou zavřená."
"Vypálím do nich díru."
"Cože?! V mojí lodi, poručíku?"
"Nechovejte se jak malý kluk," řekl ostře Dan. "Když na to přijde, mám v kapse rozkaz zničit vaši loď a taky to udělám, když nebudu mít lepší možnost Deuce Worma zlikvidovat."
"Nikdo se takhle pitomě nejmenuje," zavrčel kapitán. "Taky nemáte žádné kapsy. Vypálit díru do vrat…! Čím byste to chtěl udělat, fajfkou?"
"Tímhle," řekl Dan a poplácal pažbu těžkého laseru zavěšeného na opasku.
Kapitán chvíli mlčel. "Chm," udělal. "Dobrá, dejme tomu, že zpřístupníte navigační prostor. Co dál?"
"Zlikviduju Worma."
"Taky tímhle? Je vám jasné, kde všude vypálíte další díry? Bude to stejné, jako zničit celou loď. Stačí, abyste se strefil do ovládacího pultu… Nebo do okna."
"Ano, to vím. Musíme to riskovat, kapitáne. Ostatně mohu seřídit délku paprsku na minimum."
"Jste první člověk, který mě umluvil," řekl kapitán Venetti. "Tak pojďte. Já vám s tím pomůžu. Vždycky jsem snil o tom, jak se jednou na palubě své lodi porvu s piráty."
"Držte se radši vzadu," řekl Dan Young.
"Na téhle lodi jsem kapitánem já," řekl Venetti a sáhl po uzávěře kesonu. "Tudy, račte. Vítejte na Moby Dickovi. Mimo jiné, vy nemáte incom, že si telefonujeme?"
"Neznám vaši vlnu," řekl Dan. "Ale nechme to tak, kabel je dost dlouhý. Worm by náš rozhovor mohl monitorovat."
"Dobrá," řekl kapitán Venetti.
Když se přechodová komora naplnila vzduchem, řekl Dan Young kapitánovi, aby neotvíral hledí. "Člověk nikdy neví," řekl.
"Kdyby došlo k dehermetizaci… Potom stačí, aby se automat hledí zasekl."
"Jo. Máte zkušenosti. Tak… tudy."
Krátce nato stanuli před šedou masou vrat. "Může sem vidět?" zeptal se Dan Young.
"Jako na každém herschelu," řekl kapitán Venetti a ukázal na vypouklou čočku širokoúhlého vstupu palubního computeru ve stropě.
"Jak silná jsou ta vrata?"
"Necelou stopu. Ocel."
"Dobrá… Přikryjte to zvědavé oko dlaní. Můžete zesílit svoje vnitřní chlazení, kapitáne? Bude to pálit a váš skaf nemá povlak z antithermu jako můj. Radši se držte od vrat co nejdál."
"Chcete toho moc najednou," zabučel kapitán Venetti. "Nemůžu držet dlaň Freddiemu na oku a přitom být od vrat co nejdál.
Nejsem gumový, k čertu." Vyšplhal se po stěně ke stropu a vmáčkl se tam mezi dvě žebra konstrukce. "Líp to nejde," řekl a natáhl paži ke skleněnému krytu čočky.
"O. K.," řekl Dan Young. "Snad to postačí."
Seřídil laser na potřebnou délku a sílu paprsku. Pak stiskl spoušť a na šedé ploše vrat zazářil rudý bod. Zakouřilo se, jak se pálil nátěr; potom začala vytékat stružka roztaveného kovu.
Deuce Worm na druhé straně slyšel syčení laseru. Dal povel computeru, aby mu ukázal, co se za vraty děje, ale oko jako by osleplo. Opakoval povel se stejným výsledkem. Přemýšlel sotva vteřinu a z rozboru situace vyplynuly jen dvě možnosti – buď se někde ukrýt a pokusit se neznámý počet nepřátel zlikvidovat postupně, nebo vyrazit ven a využít momentu překvapení. Rozhodl se pro to druhé.
Ve chvíli, kdy Dan Young dokončil okrouhlý řez a vypnul laser, kopl Deuce Worm do vypáleného místa; kruhová deska s roztavenými žhavými okraji vypadla ven a Worm proběhl otvorem jako liška vykouřená z nory. Zaregistroval jen dva muže a pocítil uspokojení. Byl sice beze zbraně, ale věděl, že je nesrovnatelně rychlejší a mnohem silnější než člověk.
Nikdy neslyšel o Rabhíndrátu Smithovi; než pochopil, že ani jeho nelidské bleskové reakce na rychlost poručíka S. I. nestačí, našla laserová karabina bezchybně svůj cíl. Z otvoru ve vratech se vyřítila smrtelně nebezpečná šelma, ale vzápětí pluly v mastném dýmu dva kusy trupu rozříznutého v půli. Přesto se dolní část okamžitě přisála chodidly ke stěně a vykročila k ustupujícímu poručíkovi, zatímco druhá zběsile veslovala pažemi ve vzduchu jako nestvůrný skřet.
"Zase ty," blábolily úzké promodralé rty, "proč zase ty, Youngu? Proč se věčně stavíš do cesty božství? Nikdy nemůžeš zvítězit, Youngu… Vždycky se vrátím…"
Dan trhl hlavní laseru a oddělil hlavu od trupu; pak ji odkopl ke stěně a změnil ji v bublavý rozžhavený rosol.
"Fuj, poručíku," řekl kapitán Venetti. "I pirátům se dávala možnost obhajoby, než je pověsili na ráhno."

"Ono to sice mluvilo," řekl Dan Young, "ale člověk to nebyl, kapitáne… Pozor, ty nohy jdou k vám. Uhněte."
Další šleh paprsku oddělil nohy od sebe; ale nebezpečí už zřejmě nehrozilo, protože po zničení hlavy ztratily ruce i nohy koordinaci a jen sebou nepříčetně trhaly jako v epileptickém záchvatu.
Zatímco se kapitán Venetti znechuceně opíral o stěnu, tavil Dan Young Wormovy pozůstatky ve škvařící se hmotu, která stékala z trosek modravého skeletu.
"Modré kosti," řekl kapitán a zhnuseně si odplivl. "Nikdo na celém Měsíci mi to neuvěří."
Dan Young konečně vypnul laser. "Tohle," řekl a oddělil botou na podlaze kus nevábné kaše s úlomky kostí, "si vezmu jako vzorek. Zbytek bude nejlepší uložit do kontejneru, vynést ven a zničit anihilátorem. Pokud se týče toho, jestli vám to někdo uvěří nebo ne… Je mi líto, kapitáne. Musím vzít vás i celou posádku Moby Dicka do přísahy, že o tom nikde ani nepípnete."
"Jak že se to jmenovalo?" řekl s odporem kapitán Venetti. "Worm? Ten praštěný pověrčivý Larsen tvrdil, že to je Comeback Johnson. I ten Morris… No – asi bych vám měl poděkovat, poručíku."
"Comeback Johnson?" řekl Dan Young. "Vidíte, na toho jsem nevzpomněl. Ne, tohle byl Comeback Worm… A doufám, že poslední. Dovedete mě k vysílačce, kapitáne?"
Chvíli nato se Dan spojil s Lacey.
"Je to O. K.," řekl jí, když se ohlásila. "Posádka se vrátí na palubu, hned jak ji kapitán zavolá. Vy přileťte sem, přeložíme na Moby Dicka ty nouzové zásoby pro Ganymed… A pokud to bude nutné, předá mu typhoon do nádrží aspoň tolik paliva, aby se v pořádku dostal do přístavu."
"Ach, Dane…," řekla Lacey, "věděla jsem, že to dokážete." A pak, jako by se zastyděla za své city, dodala komisním hlasem:
"Když zmenšíme vlastní množství paliva jen o deset procent, nedoletíme zpátky do Murchisonu. Těmi složitými manévry jsme vyčerpali přes polovinu, poručíku."
"Inu, děvče," zasmál se Dan, "nejbližší lidi jsou buď na Ganymedu, nebo na Marsu. Pokud vím, Ganymed je pouhá vědecká báze… Tudíž příšerná nuda. Mars už je lepší, mám tam nějaké známé… A v Arcadii je to skoro takové, jako na tom vašem Kypru.
Jenom ty cikády tam nejspíš nebudou."
"Poslyšte, vy…," řekla. A pak dodala: "Ano, pane."
"Proboha," řekl kapitán Venetti, když mu Dan Young pokynul k vysílačce, "vy máte na palubě ženskou? A to se nebojíte havárky, poručíku?"
4 / DĚTI UPÍRA
O soukromém životě majora Livingstona, velitele měsíční sekce Space Interpolu, jsme se dosud nedověděli víc, než že je to starší pán, který nejspíš není měsíčním rodákem, občas pronáší zastaralé fráze, nemá rád studené pivo a tajně kouří dýmku.
Lze dodat, že mimo službu žil major Livingstone normálním životem počestného občana Suverénní republiky Luna; pravidelně navštěvoval svůj oblíbený golfový klub Bachelor's Delight a čas od času se zúčastňoval schůzek se sobě podobnými starými mládenci, z nichž jen málokterý tušil, že obchod s rybami a další žoužely z moří Staré dámy je pouze zástěrkou skutečné Livingstonovy činnosti.
Jedním z mužů, kteří měli jakési zdání o majorově skutečné práci, byl starý právník Eustace Moore.
Popíjeli spolu čaj v Moorově bytě na 28. Jihozápadní onoho dne, kdy došlo k podivné loupeži v jednom z vědeckých ústavů v Moon City. Ani Eustace Moore, ani major Livingstone o tom v té chvíli neměli tušení a jejich rozhovor se točil kolem běžných měsíčních záležitostí, dokud je nevyrušil Moorův sluha a tajemník v jedné osobě Sparks. "Pane," řekl, "přišel pan Joe Dempsey. Pán si ho ráčil objednat na tuto hodinu při včerejším telefonickém hovoru."
"Já už stejně musím…," řekl major Livingstone.
"Ne, příteli, zůstaňte," řekl Moore. "Pozval jsem toho muže proto, abyste se s ním seznámil a poslechl si jeho historku. Je přinejmenším… zajímavá."
"Kdo je to?"
Moore se usmál. "Nebudete mi věřit… Soukromý detektiv. Dokonce s kanceláří a inzeráty v novinách."
"Proboha!" zvolal major, "ten Joe Dempsey – vaše starosti na mou hlavu, boží oko a tak dále?"
"Ano, ten… Ale on není tak – pitomý, jak si myslíte."
"Hm," udělal major Livingstone, který si už z profese o podobných povoláních myslel své.
"Ať jde dál," řekl Eustace Moore Sparksovi. "Že prosím." A k majorovi poznamenal: "Dempsey mi často prokázal platné služby, když jsem ještě vykonával praxi. Je naprosto diskrétní, mlčenlivý…"
Major si pomyslel, proč tedy onen diskrétní a mlčenlivý soukromý detektiv bude vyprávět svou zajímavou historku člověku, o němž nic neví – leda to, že je ředitelem nějaké rybárny. Pak pohlédl ke dveřím, jimiž vešel vysoký hubený muž v poněkud nemoderním převlečníku.
"Pan Dempsey," řekl Eustace Moore. "Pan Livingstone."
"Šálek pro pána?" zeptal se Sparks.
"Pane Dempsey…?" obrátil se na hosta Moore.
"Ano… Díky," řekl Dempsey.
Jeho přízvuk byl pro Livingstona příliš pozemský; pohlédl na něj zpod přimhouřeného obočí a shledal, že je to jinak celkem příjemný člověk, u něhož by se těžko dalo předpokládat tak kuriózní povolání. Ostatně to, co dělám já, pomyslel si major, není o nic méně neobvyklé; snad by se i dalo říci, že to je totéž, jen na vyšší úrovni.
Sparks přinesl čajový šálek a opatrně Dempseymu nalil; v nevelké měsíční gravitaci to bylo třeba dělat pozorně. Pak postavil konvici na stolek a zeptal se, zda si pánové budou přát ještě něco. Eustace Moore řekl, že si nepřejí nic. Nato

Sparks odešel.
Dempsey usrkl čaje. "Nevím, co jste panu Livingstonovi řekl a nerad bych něco opakoval," poznamenal. "Váš čaj je balzám, doktore. Já si čaj nechávám posílat z automatu."
"To je ovšem hrůza," pokývl Eustace Moore. "Řekl jsem panu Livingstonovi, že přicházíte s podivným příběhem; to je vše. Pan Livingstone… Eh, nerad bych tvrdil, že právě on vám poradí; ale je to můj starý přítel a má styky na zajímavých místech."
Hleďme, řekl si v duchu major Livingsone. Copak o tom starý Eustace ví?
"Ano… Dobrá," kývl soukromý detektiv. "Tak tedy, pane Livingstone – doktorovi jsem to už vyprávěl –, včera v poledne se mi stala taková věc… Nechci přehánět, ale pro mě je naprosto nevysvětlitelná. Bylo to v době, kdy moje sekretářka odchází na oběd… Telefonistka měla volno a dva další zaměstnanci byli mimo kancelář. V takovém případě nepřijímám klienty…"
"Chcete říct, že jste byl v kanceláři sám," řekl major.
Dempsey se široce usmál. "Nu, pane, přinejmenším jste na první pokus vyhmátl jádro toho, co jsem chtěl říct. Možná vám připadám mnohomluvný, jenže ten případ je natolik podivný –"
"Jen to klidně vyprávějte po svém," řekl major Livingstone. "Nechtěl jsem vás přerušit."
"O. K. Byl jsem tedy v kanceláři sám… Objednal jsem si ten čaj z automatu, kde ho nejspíš vaří z odpadu nějaké papírny, natáhl jsem si nohy a pustil polední zprávy… Nechal jsem otevřené dveře do předpokoje, kde bývá telefonistka a kde má svůj stůl sekretářka – abych slyšel, kdyby se mi snad někdo dobýval dovnitř i přes to, co mám na dveřích."
"Co máte na dveřích?" zeptal se major.
"Když neúřaduji, svítí tam nápis NEKLEPEJTE, NEZVOŇTE."
"A lidé přesto klepou a zvoní."
"Čas od času ano," zasmál se Dempsey. "Víte – každý ten potenciální klient je přesvědčen, že… Nu, snad znáte moje inzeráty."
"Vaše starosti na mou hlavu?"
"Jo… Taky JOE DEMPSEY BDÍ, I KDYŽ SPÍTE. A podobně. To všechno vymyslela reklamní agentura. Ale abych pokračoval… Seděl jsem u stolu s nataženýma nohama, sledoval polední zpravodajství a ukusoval sendvič, na nějaké opulentní obědy nechodím, žiju poněkud spartánsky; právě běžel záznam z valné hromady té akciové společnosti… No, nevzpomenu si, jak se jmenuje, ale to není důležité. Najednou dveřmi z předpokoje vešel ten člověk. Nezaklepal, nezazvonil… Prostě vešel. Udělal něco jako: Ehm…
A pak řekl: Joe Dempsey."
"Hm," kývl major. "A dál?"
"Nepozdravil, rozumíte? Ani neřekl třeba: Pan Dempsey? Prostě tam najednou stál a řekl moje jméno. Joe Dempsey. Tečka. Byl to takový divný chlápek; věci, co měl na sobě, byly drobátko jakoby… Nevím, jak to říct. Někde chybělo zapínání, jeden rukáv byl o něco kratší… a tak. Ne že by to byl nějaký trhan, to ne; jeho oblek se zdál trošku halabala vyrobený. Obličej toho člověka… Měl jsem dojem, že je to maska. Že je to natažené na docela jiné tváři. Tady na Měsíci to není obvyklé, ale třeba na Staré dámě je to běžná věc. Nasadí vám tam podle katalogu, co si vyberete a vydrží vám to osm hodin. Můžete být Roald Amundsen nebo Frank Sinatra… To byl nějaký gangsterský boss, myslím."
"Pokračujte," řekl major, když se Dempsey odmlčel.
"No… Já povídám – jo, Dempsey, to jsem já. Co má být, jak jste se sem dostal, neumíte číst… A tak podobně. Chlápek počkal, dokud jsem neskončil a pak řekl: Za třicet sedm hodin vás navštíví osoba ženského pohlaví, žluté pleti, velice přitažlivá.
Není podstatné, proč navštíví právě vás. Důležité je, abyste při jejím příchodu okamžitě uvědomil člověka jménem Dan Young."
"Dan Young?!" řekl major Livingstone.
"Ano… To je ten novinář," kývl Dempsey. "Znám jeho jméno z některých novin… Musí to být zvláštní chlápek – někdy napíše parádní reportáž a někdy to z něj zase leze, že se to nedá číst.
Nikdy jsem ho neviděl. Taky to povídám tomu – té návštěvě. A on na to jenom – uvědomte člověka jménem Dan Young hned po příchodu osoby ženského pohlaví, žluté pleti, velice přitažlivé…"
"Za třicet sedm hodin?"
"Za třicet sedm hodin."
"Víc neřekl?"
"Jo – ještě něco: Anomálie je jinde. Tohle že mám tomu Youngovi říct… Že je anomálie jinde. Byl jsem z toho poněkud… Než jsem stačil nějak zareagovat, položil ten člověk na stůl kreditní kartu, otočil se a šel. Musel jít zatraceně rychle; já se za ním totiž hned rozběhl, ale když jsem prošel spojovací dveře, už v předpokoji nebyl. Chtěl jsem se podívat na chodbu… Jenže, pánové – dveře byly zamčené."
"Měl klíče," řekl major Livingstone.
"Ne. Nemohl mít klíče, pane," zavrtěl hlavou detektiv. "V mé kanceláři je příliš mnoho informací, abych ji zamykal na zámek.
Dveře se zavírají a otevírají daktyloskopicky. Nikdo jiný než zaměstnanci kanceláře –"
"Lidé nebo androidi?"
"Samozřejmě lidi."
"Tak jim nevěřte," řekl major.
"Jsou to nejspolehlivější zaměstnanci, jaké Měsíc nosí."

"Připusťme tedy zázrak," zasmál se major.
"Ano, připusťme ho," kývl Dempsey. "Říkal jsem, že nechal na mém stole kreditní kartu? Víte, čí karta to byla? Moje. Karta na moje jméno se vším příslušenstvím. Není falešná. Je zcela identická.
Rozumíte? Mám teď dvě kreditní karty; jednu používám už nějaký pátek a její současný stav činí něco přes dvě stovky… Ta druhá se liší od první jenom výší částky. Je na ní sto tisíc. Můžu tu první zahodit a tuhle si nechat. Nikdo nic neodhalí. Není co. Obě karty jsou pravé, ačkoli neexistuje podobná možnost vzhledem ke blokádě v bankovním computeru."
"Hm," pokývl major. "Myslíte, že je to honorář?"
Eustace Moore řekl: "Může to být pokus o zkorumpování… Nebo vás někdo chce znemožnit, protože na něj něco víte. Kde je ta karta teď, Dempsey?"
"V bankovním sejfu, samozřejmě," odpověděl detektiv. "Nejsem blázen."
"Co jste dělal dál?" zeptal se major Livingstone.
"Pokusil jsem se sehnat toho Younga. Myslel jsem si, že se nic nestane, když mu o tom řeknu předem. Mohl mi třeba i vysvětlit, o co kráčí. Jenže… Krátce řečeno, mám dojem, že Dan Young je jenom značka početné společnosti novinářů, kteří pod tím jménem píšou; to by vysvětlovalo nevyrovnanost těch výtvorů. Za žádnou cenu toho chlapa nemůžu najít…"
"Zvláštní případ," řekl Moore.
"Oněch třicet sedm hodin," řekl major, "vyprší někdy za hluboké noci, pokud se nemýlím."
"Nemýlíte se. S tím podivínem jsem mluvil v poledne, krátce po dvanácté… Třicet sedm hodin – to bude dnes v jednu po půlnoci.
Ale to nehraje roli; je moonday a já mám provoz non stop. Dempsey bdí, i když spíte. Samozřejmě – taky si občas musím zdřímnout."
"To všechno je poněkud komické," řekl major Livingstone. "Ale já náhodou znám dost dobře Dana Younga. Zeptám se ho, jestli bude ochoten… Hm. Počkejte… Možná že tu někde mám jeho telefonní kód."
Major Livingstone si začal prohledávat kapsy a Eustace Moore se zasmál. "Tak co říkáte, milý Dempsey? Neříkal jsem vám, že vám můj přítel poradí?"
"To je opravdu šťastná náhoda," řekl Dempsey s nedůvěrou. "Tak on ten člověk přece jenom existuje?"
"Měl jsem dojem, že mi jednou dal navštívenku," řekl major v roli poněkud roztržitého pana Livingstona z Moon Fishing Trade. "Je mi líto, asi jsem ji někde vytrousil. Ale to nic, pane Dempsey; zjistím vám jeho telefon během odpoledne a nechám vám ho tady u pana Moora."
"Můžu vám zavolat."
"Volal byste marně. Mám nějaké záležitosti, jednání… Oni ke mně v takovém případě žádný hovor nepustí."
"Vidím, že to taky nemáte lehké," řekl Dempsey.
"To víte," řekl Livingstone s úsměvem. "Ryby… Dietní maso, vitaminy a všelijaké ty stopové prvky… Chemie nevyřeší všechno. Kdyby v těch našich zatracených mořích byla voda, jako je v Jihopolárním jezeře…"
"Slyšel jsem něco o artézských studních v oblasti kráteru Endymion," řekl Moore. "Já vím, že nám to k rybám nepomůže, ale mohli by tam najít aspoň minerálku."
"Ano…? Že bychom těžili vodu jako kdysi na Staré dámě ropu? Konečně proč ne. Na Marsu to tak dělají už řadu let. Taky tam dodáváme. Ale spíš konzervy."
Joe Dempsey vstal a odporoučel se.
K večeru zavolal Eustace Moora a byl příjemně překvapen, když mu právník vyřídil vzkaz od pana Livingstona z Moon Fishing Trade:
"Pan Young očekává, že mu v jednu hodinu po půlnoci zavoláte na kód STU 0023, pokud to bude třeba."
-
"Tu jsem, pane," usmál se ve dveřích kanceláře poručík Dan Young.
"Jako vždy hotov ke všemu. Po všech stránkách O. K., ještě pořád trochu unuděný z Marsu. Kam to bude tentokrát, pane?"
"Jindy tolik nemluvíte," řekl major Livingstone.
"Máte pravdu, pane. Promiňte."
"Ale ne… Neomlouvejte se, Dane. Možná že jste se na Marsu nenudil zdaleka tolik, jak říkáte. Nemám pro vás žádný úkol, spíš vás požádám o laskavost." Pohlédl na displej nástěnných hodin.
"Půl deváté… Slíbil jsem jednomu příteli starého doktora Moora, že vás přesvědčím, abyste ho v jednu hodinu po půlnoci nevypnul, až zavolá. Ten dotyčný se jmenuje Joe Dempsey, znáte to – vaše starosti na mou hlavu."
"Ten soukromý detektiv?"
"Ano, ten. Nedivte se… Pokaždé z toho prostě nekouká výlet k Jupiteru ve společnosti krásné dámy. Mimo jiné, mám vám vyřídit pozdrav, Dane."
"Od Lacey, pane?"
"Ano… Ale setkal jsem se s ní jenom tuhle," ukázal palcem k obrazovce na stěně. "Pár dní pro mě pracovala na určité věci… Nic nebezpečného, jenom zase nějaký kontraband ve volném prostoru. Měla by s tím skončit v nejbližších dnech."
"Díky, pane. Co ode mě chce ten – Dempsey?"
Major Livingstone mu to stručně vyložil.
"V jednu hodinu po půlnoci navšíví Dempseyho kancelář nějaká Číňanka," opakoval Dan Young. "Není důležité, co bude od Dempseyho chtít… Až přijde, má Dempsey uvědomit mě a říct mi, že anomálie je jinde. A za to všechno dostal

falešnou kreditní kartu na sto tisíc."
"Nikoli falešnou. Prý je to identický dvojník."
"Což znamená, že je falešná, pane."
"Dá se to tak říct."
"Co ode mne očekáváte, pane?"
"Že ho vyslechnete, pokud v jednu zavolá."
"Za koho mě má, pane?"
"Jste Dan Young, novinář, kterého hledal… a kterého pan Livingstone z Moon Fishing Trade náhodou zná. Pokud se vám do toho nechce… Eh, netrvám na tom, abyste ho vyslechl. Není to rozkaz, prostě jsem chtěl vyhovět svému příteli, který bezmezně věřil, že Dempseymu pomůžu."
"Promiňte, pane, jestli jsem ve vás vyvolal dojem, že mě to nezajímá," řekl Dan Young. "Samozřejmě ho vyslechnu, i když si myslím, že je to spíš záležitost pro policii."
"Kdopak ví," řekl major. "Eustace Moore by byl jistě nevolal mě, kdyby si myslel, že to policie vyřeší."
"On zná vaši skutečnou funkci, pane?"
"Jistě, poručíku. Ví, že jsem důležitým činitelem v importu rybích produktů a proto mám všelijaké styky."
Dan Young se usmál. "Mám vás informovat o výsledku, pane?"
"Ta věc mě zajímá," řekl major Livingstone. "Ale nijak to nespěchá. Zavolejte, až se něco dovíte."
"O. K., pane. Zavolám."
Major chvíli mlčel a hryzl si knír.
"Ještě něco, pane?" zeptal se Dan Young.
"Víte, poručíku," řekl major, "nepovažoval bych to celé za nic, čemu bychom se měli věnovat oficiálně. Nebýt ovšem té kreditní karty. Sám víte, jak složitě je pojištěná proti falšování. Kdyby někdo dokázal všechny tyhle překážky překonat…"
"Nemusí to být tak dokonalý padělek," řekl Dan. "Pochybuju, že by soukromý detektiv, byť sebelepší, měl možnost ověřit si všechny podrobnosti. Některé jsou zjistitelné jenom na speciálních přístrojích."
"Ale proč mu ten člověk padělek dal?"
Dan pokrčil rameny. "To by snad líp vysvětlil finanční odbor měsíční policie," řekl. "Proč se na ni neobrátil Dempsey?"
"Třeba proto, že je soukromý detektiv," řekl major. "Je to takové starosvětské povolání… Jedním z předpokladů pro tuhle práci je už od časů Sherlocka Holmese pochopitelná ochrana klienta, který platí. Hm… Uvidíme, jak se to vyvine. Nespadá to do naší kompetence a nebudeme se o to zajímat nadmíru. Jsme tady ze zcela jiných důvodů."
-
Žena, která navštívila kancelář Joea Dempseyho přesně v udanou dobu, nebyla tak docela žlutá; byl to jenom nepatrný odstín pleti nepostrádající další barvy včetně růžové. Působila exoticky a byla skutečně velice přitažlivá navzdory střízlivě šedé kombinéze. Neměla žádné šperky a kupodivu ani žádné zavazadlo; detektivovi připadalo, že snad bydlí přímo v budově a prostě si do jeho kanceláře odskočila ze svého bytu. Otevřel jí sám, když se ohlásila signálem. V noci pracoval bez sekretářky a telefon obstarával automat.
"Pan Dempsey…?!" řekla hlasem, který byl mnohem chladnější a lhostejnější, než její vzhled.
"Prosím, račte dál," řekl detektiv. "Ano, jsem Joe Dempsey. Co pro vás můžu udělat?"
"Všechno… Nebo nic," odpověděla a následovala detektiva do kanceláře. "Nevím, zda se obracím na správného muže… Nic o vás nevím."
"Mých inzerátů jsou plné noviny."
"Inzerátů… plné noviny?!" řekla, jako by v životě nic takového neviděla. "Četla jsem… venku… to – oznámení."
U vchodu do budovy měl Joe Dempsey napsáno: CO PRO VÁS NEUDĚLÁ NIKDO, TO DOKÁŽE HRAVĚ JOE DEMPSEY. Čas od času na tom dokonce bylo něco pravdy.
"Posaďte se… slečno," řekl. "Nebo – paní?"
"Je to důležité?"
"Pokud mám převzít váš případ –"
Posadila se do nabídnutého křesla. "Jsem Charley Stuartová," řekla. Po malém zaváhání dodala: "Slečna Charley Stuartová."
"O. K., slečno Stuartová," kývl Joe Dempsey. "A teď si můžeme pohovořit o vašich starostech."
"Obávám se, že se vám budou zdát – neobvyklé."
"Každý, kdo sem přijde, má neobvyklé starosti. Jinak by nevyhledal soukromého detektiva."
"Říkáte – detektiva?!"
"Tak se říká mému povolání."
"A tak… Člověk, který hravě dokáže, co pro mě neudělá nikdo, je detektiv?"
"No tak, slečno Stuartová," řekl Joe, "netropte si ze mě šašky."
"Nevím, co tím myslíte."
"Eh, nechme to být. Co máte za problém?"
"Obávám se, že se mě v nejbližší době někdo pokusí zničit, pane Dempsey."
"Zničit? Chcete říct – finančně?"
"Ne. Totálně."
"Teď zase já nevím, co myslíte."
"Nevíte, co znamená totálně zničit?"
"Chcete říct – zabít?"

"Dá se to tak říct. Ano… Dejme tomu. Zabít."
"Kdo je to, slečno Stuartová?"
"Já… Nevím. Je jich víc."
"Kolik?" zeptal se Joe Dempsey. "Dva, tři…?"
"Nevím. Těžko se mi o tom mluví. Může jich být i deset… nebo i víc. Opravdu nevím, pane Dempsey. Oni… Poslyšte, já vám o tom skutečně žádné podrobnosti dát nemohu. Prostě je neznám."
"Jak víte, že po vás jdou?"
"Jak vím, že…"
"Že vás chtějí zabít."
"Prostě o tom vím."
"Dobrá. Jaký k tomu mají důvod?"
"To byste nepochopil."
"Zatraceně – promiňte, slečno Stuartová –, jak pro vás mám něco udělat, když neznám ani základní údaje o vašem problému? Nějaká banda vás chce zabít. Tvrdíte, že bych nepochopil, proč. Chcete, abych vám dal strážce? Kdybych měl použít svoje lidi, bylo by to málo proti desetičlenné bandě. Musím najmout další, příležitostné spolupracovníky. Vzhledem k tomu, že jim nedám bližší informace, budu jim muset hodně zaplatit, aby takovou práci vůbec vzali. Budete na to mít, slečno Stuartová?"
"Myslíte – peníze?"
"No ovšem… Co jiného?"
"Kolik… těch peněz?"
"Dejme tomu pět mužů po padesáti moon-dolarech za čtyřiadvacet hodin… Dvě stě padesát dolarů denně."
"Denně… To se dá zařídit, pane Dempsey."
"Musíte zaplatit zálohu."
"Ano… Chápu."
V té chvíli si detektiv vzpomněl na kreditní kartu, kterou mu nechal na stole jeho zvláštní návštěvník. Napadlo ho, že oněch sto tisíc mohlo být určeno právě na úhradu případu Charley Stuartové. "Nespěchá to," řekl. "Můžu mít ty lidi pohromadě za hodinu… Kde bydlíte?"
"Na to vám mohu těžko odpovědět. Myslela jsem, že mě zatím necháte tady. Na ulici mě najdou."
To už bylo příliš i na Joea Dempseyho, zvyklého na ledacos.
"Poslyšte, slečno Stuartová, pokud se tak vůbec jmenujete – tady není žádný hotel. Proč se vlastně neobrátíte na policii?"
"To… dost dobře nejde," řekla. "Ostatně – nebude to trvat dlouho. Pokud vydržím pár dní, vybijí se mezi sebou. Pak už nebudu ochranu potřebovat."
"Cože? Vybijí se mezi sebou?"
"Ano. Totálně se navzájem zničí."
"Myslel jsem, že je to nějaký gang –"
"Ne. Jsou to… moji bratři, dalo by se říct."
"Hm," zabručel Joe Dempsey. "Chápu."
Po pravdě řečeno nechápal nic. Potil se v podpaží a cítil něco podobného obyčejnému strachu. V duchu se tázal, zda je ta žena šílená, ale hned to zase zavrhoval. Sice mluvila podivně, ale ne dost podivně na šílence. Nanejvýš mohlo jít o stihomam.
"Měla jsem jiný nápad, než se dát střežit pěti muži po padesáti moon-dolarech denně," řekla. "Víte, pane Dempsey, to není příliš chytré. Je to primitivní, upřímně řečeno. Vaši ozbrojenci by ani proti jedinému z těch… desíti neměli šanci. Možná teď, v následující hodině či dvou. Později už ne."
"Dobrá, sem s tím nápadem."
"Musím se dostat mimo – tuhle planetu," řekla.
"Mimo tuhle planetu… Jak to myslíte?"
"Tak, jak to říkám."
"Chcete říct – pryč z Měsíce? Do kosmického prostoru?"
"Ovšem, kam jinam?"
"V tom vám ale nepomůžu," vzdychl detektiv.
"Myslela jsem, že dokážete hravě všechno, co nedokážou jiní. Takže to není pravda, pane Dempsey?"
"Je to reklama," řekl detektiv. "Moje praxe nepředpokládá, že budu zajišťovat kosmické lety pro své klienty. Ale vraťme se k tomu, co jste řekla před chvílí. Jak to, že by mí lidé neměli šanci proti vašim bratrům? A proč by ji měli – možná, jak jste řekla – v následující hodině či dvou, zatímco pak už ne?"
"Pak už budou mnohem nebezpečnější," řekla. "Nevím, jak vám to vysvětlit… Sama mám jenom kusé útržky informací a zatím si nejsem jistá, zda jsou přesné. Ale každou vteřinou se mi upřesňují. Nevím, zda je správné, že se snažím být upřímná, pane Dempsey…"
"Jako moje klientka musíte být upřímná."
"Ano… Já totiž – jsem jiná než oni."
"Jistě. To chápu."
"Nechápete. Asi nejste ten správný – člověk. Jenže já tady neznám naprosto nikoho, víte? Jsem tady jen – velice krátkou dobu. Přišla jsem za vámi, protože jsem si přečetla vaši… reklamu. A teď – říkáte, že mi nemůžete pomoci, abych se dostala mimo… Měsíc, pokud se tak jmenuje vaše planeta. Takže snad bude lepší, když odejdu… Oni mě zničí, ale

na tom ostatně nezáleží."
"V čem jste jiná než oni?"
Charley Stuartová se poprvé usmála. Byl to takový úsměv, že se otrlá duše soukromého detektiva zatetelila. "Já," řekla, "si jaksi uvědomuji rozdíl mezi tím, co prospívá mně, aniž to škodí jiným, a tím, co mi prospívá bez ohledu na jiné. Nevím, jestli jsem to řekla dost srozumitelně, pane Dempsey. V každém případě je to jakási – chyba. Kdesi v podvědomí to cítím, ale zatím to ještě dost dobře nechápu."
"Chcete říct, že děláte rozdíl mezi dobrem a zlem, zatímco oni ne?" řekl Joe Dempsey.
"Ano. Zlo, dobro. To jsou ty pojmy."
"Ale to přece není chyba!"
"Pak by museli být – chybní… oni."
"Pokud vás chtějí zabít a zároveň se chtějí vyvraždit navzájem… K čertu, slečno Stuartová! To bych řekl, že jsou zatraceně chybní."
V té chvíli se ozval signál telefonu. Joe Dempsey automaticky zapnul obrazovku a řekl: "Promiňte, slečno Stuartová, vyřídím to rychle."
Protože se obrátil k přístroji, neviděl, jak rysy Charley Stuartové ztuhly, když se na obrazovce objevila tvář neznámého mladého muže.
"Prosím, Dempsey," řekl detektiv.
"Jmenuju se Dan Young… Náš společný známý pan Livingstone z Moon Fishing Trade mě upozornil, že mě zavoláte v jednu… Protože jste se neozval, volám sám."
Detektiv si v duchu spílal, že ve fantastickém rozhovoru s nepochopitelnou kráskou zcela zapomněl, komu měl zavolat, až Charley Stuartová přijde do jeho kanceláře. "Okamžik, prosím," řekl a přepnul obraz i zvuk do předpokoje.
"Ten obraz… Jako bych toho muže znala," řekla Charley.
"Nevím, jestli ho znáte," odpověděl Dempsey. "Je to možné. Teď mě na chvilku omluvte… V určitých případech musím zachovávat diskrétnost. Hned jsem zpátky."
Charley Suartová jen mlčky přikývla.
Dveře mezi kanceláří a předpokojem byly zcela zvukotěsné. "Pane Youngu," řekl Joe k obrazovce, "nevím, jak dalece jste informován –"
"Takto," řekl Dan Young. "Navštívil vás nějaký podivín, který vám avizoval návštěvu jakési exotické krásky. Důvod té návštěvy považoval za zcela zanedbatelný, ale požádal vás, abyste se spojil se mnou a upozornil mě, že anomálie je docela jinde. To je vše, co mi sdělil pan Livingstone." O tom, že zná i podivnou záležitost s kreditní kartou, se Dan Young nezmínil.
Předpokládal, že mu o ní Dempsey řekne sám, bude-li to považovat za nutné.
"Přesně tak to je, pane Youngu," řekl Dempsey.
"Byla u vás ta dáma?"
"Ještě pořád tu je," vzdychl Dempsey.
"Tak proč jste nezavolal?"
"Zapomněl jsem."
"Jste zapomětlivý?!"
"Ale ne, k čertu. Nejsem zapomětlivý, to bych tuhle práci nemohl dělat. Jsem jenom poněkud vyvedený z míry – a taky si nejsem tak docela jistý, jestli je to záležitost pro noviny. Ten muž mi bohužel víc neřekl…"
"Proč by na vás chtěl, abyste mě informoval?"
"Je to prostě zatracená situace," řekl detektiv. "To děvče je v nějakém těžkém maléru… A je z toho mírně vyšinutá. Říká spoustu divných věcí… A požádala mě, abych jí opatřil dopravu mimo Měsíc, pane Youngu."
"Proč vás?"
"Protože si přečetla mou reklamu. Co pro vás neudělá nikdo, to dokáže hravě Joe Dempsey. Takže za mnou přišla, abych ji vystřelil do vesmíru. Připadám si jako ve snu, pane Youngu."
"Má ta dáma nějaké jméno?"
"Ano. Slečna Charley Stuartová."
"Cože…? Charley Stuartová?!"
"Jo. Charley Stuartová. Vy ji znáte?"
"Něco mi to jméno říká."
"Jí zase něco říká váš obličej."
"Opravdu?"
"Když vás viděla na obrazovce, řekla, že jste jí povědomý."
"Poslyšte, Dempsey –, zdržte ji tam. Řekněte jí třeba, že jste sehnal někoho, kdo ji hravě dopraví mimo Měsíc. Hned jsem tam. Dejte mi pět minut."
"Jenže – já musím chránit klientku, Youngu," řekl detektiv. "A nemůžu jí lhát, víte."
"Nebudete jí lhát, člověče. Můžu ji dopravit třeba na Neptun – a dokonce zadarmo."
"Neříkejte. Zadarmo?"
"Samozřejmě. Zaplatí to noviny, když to bude stát za to. Proč chce mimo Měsíc? Řekla vám to?"
"Někdo ji chce zabít. Ale je to značně popletená záležitost. Vypadá to na nějaký gang… Jenže příbuzenský. Říká, že to jsou její bratři. A protože se ti pánové prý zároveň snaží zlikvidovat jeden druhého, budou v tom možná veliké prachy. Třeba dědictví nějakých pohádkových diamantových dolů."
"Fantazírujete."

"Taky budete fantazírovat, až ji uslyšíte… a uvidíte."
"Krásná?"
"Ještě něco navíc."
"Co ta – anomálie? Pozoroval jste něco?"
"Nevím. Snad to, že dělá rozdíl mezi dobrem a zlem. Její bratři ne."
"To vám řekla?"
"Ano. Řekla to sice jinak… Ale myslela to takhle."
"O. K. Tak za pět minut."
Joe Dempsey vypnul spojení a vrátil se do kanceláře. Jeho návštěvnice se k němu obrátila a řekla: "Kdo je to Dan Young, pane Dempsey? Jeden z těch vašich lidí?"
"Člověk, který by vám za jistých okolností mohl pomoci," řekl detektiv. "Myslím, že za ním stojí nějaké bohaté noviny…"
"Nemusel by mě dopravit až na Neptun," řekla. "Tak daleko bych snad nemusela… Stačila by oběžná dráha kolem Měsíce."
"U všech ďasů… Jak jste mohla slyšet, že mluvil o Neptunu? Ty dveře jsou absolutně zvukotěsné."
"Já nevím, pane Dempsey."
"Slyšela jste všechno?"
"Ano. I o tom – muži, který vám řekl, že přijdu. Kdy to bylo, pane Dempsey?"
"Před osmatřiceti hodinami," řekl detektiv. "Ale… Zaplatil mi. I když ho těžko můžu považovat za klienta, myslím, že by si nepřál, abych vám podával informace."
"Řekněte mi aspoň, jak vypadal."
"Myslíte, že to byl – jeden z nich?"
"Ne… To jistě ne."
Joe Dempsey se rozmýšlel, co odpovědět. Měl pocit, že už si z tváře neznámého nepamatuje vůbec nic – leda to, že se mu zdála falešná. Celý ten muž byl jaksi falešný… Včetně peněz, které mu nechal na stole. Karta sice byla naprosto stejná jako ta, kterou Joe běžně používal; ale nebyla k ničemu, neboť oněch sto tisíc moon-dolarů v bance neměl.
Pak signál ohlásil příchod Dana Younga.
"Pan Young… slečna Stuartová," řekl Dempsey. "Posaďte se, pane Youngu. Slečna Stuartová náš rozhovor slyšela, takže můžeme přejít rovnou k věci."
Charley Stuartová jen nepatrně pokývla hlavou.
Ty oči, říkal si Dan Young v duchu. Ty oči znám, i když jejich pohled je jiný. Chová se chladně, jako by neměla tušení, že jen svým vzhledem působí jako magnet. Velice krásná, velice zvláštní.
A docela jistě strašlivě nebezpečná, přestože o tom zatím zřejmě neví.
"Slečno Stuartová," řekl, "váš případ je přinejmenším podivný. Snad bychom si nejdříve měli objasnit aspoň některé detaily, než se pokusíme o přijatelné řešení."
"Jak myslíte, pane Youngu," řekla. "Snad je ještě čas."
"O. K.," pokývl Dan. "Odkud jste přišla?"
"Já… Není to daleko odtud, pane Youngu. Proto jsem také přišla sem… Reklama pana Dempseyho mi prostě padla do oka."
"To není odpověď."
"A – co vlastně chcete slyšet?"
"Slečno Stuartová – nespadla jste přece z nebe. Jste neobvyklý, nápadný typ… Máte deset bratrů, kteří vás chtějí zabít, přičemž zároveň usilují o život jeden druhému… Něco takového v Moon City – a nikdo by o tom nevěděl? To není možné. Všichni jste odněkud museli přijít docela nedávno. Odkud?"
"Tušila jsem, že právě vy…" nedopověděla. "Pane Youngu, moje situace se každou vteřinou zhoršuje. Pokud mě odtud můžete dostat, udělejte to co nejrychleji. Ptát se můžete potom."
"Kdo byl ten člověk, který na váš příchod upozornil Dempseyho?"
"To nebyl… Neznám ho. Jenom se domýšlím… Nebyl to nikdo z nich."
Rozhovor přerušil signál telefonu. "Nebudu vás rušit," řekl Dempsey. "Vyřídím to vedle."
Když se za ním zavřely dveře, řekl Dan: "Proč se neobrátíte na policii, slečno Stuartová?"
"Myslím, že to víte," odpověděla. "Ten – posel přece požádal pana Dempseyho, aby vás zavolal, až přijdu. A to proto, že jste jediný člověk, který může pochopit můj problém. Jenom nevím, co předpokládají, že uděláte."
"Posel? Čí posel, slečno Stuartová?"
"Těch, co… Ach, někdo vás hledá. Pan Livingstone."
Spojovací dveře z předpokoje se otevřely. "Youngu… Ten hovor je pro vás," řekl Dempsey.
Dan Young pohlédl na Charley Stuartovou. "Nemůžu za to," řekla.
"Slyšela jsem to."
"Máte tichý poslech?" zeptal se Dan detektiva.
"Ovšem… Vezměte si sluchátka."
Dan pokývl a odešel do předpokoje; pečlivě za sebou zavřel, nasadil si sluchátka a stáhl zvuk reproduktoru.
"Pane…?!"
"Poručíku," řekl major, "právě jsem se dověděl, že došlo ke vloupání do jednoho výzkumného ústavu. Větší skupina pachatelů se neznámo jak dostala do zamčených laboratoří… Týká se to čehosi nám známého; ústav pracoval se vzorkem, který jste onehdá přivezl z Moby Dicka. Protože na tom dělalo několik vědeckých týmů, byl vzorek rozdělen

na jedenáct celkem nepatrných částí, s nimiž se pracovalo na různých místech budovy. Pachatelé museli mít přesné informace, protože ani jeden kousek vzorku nezbyl. Ústav opustili hlavním vchodem. Neví se, jak dokázali odblokovat kódové zámky.
Automatický strážce byl vyřazen z činnosti… Jenom záznamní zařízení fungovalo a zaregistrovalo skupinu lidí, když spěšně opouštěli budovu. Viděl jsem to; je to rozmazané a podle tváří je identifikace pochybná. Co tomu říkáte?"
"Okamžik, pane," řekl Dan Young.
Informace, kterou právě obdržel, byla natolik závažná, že musel zkoncentrovat svou vůli a duševní pochody metodou Rabhíndráta Smithe. Něco podobného ovládal málokdo, i když Dan Young nebyl jediný Rabhíndrátův žák. Jeho mozkový potenciál se v několika vteřinách zmnohonásobil a kombinace různých možností řešení problému se střelhbitě ubíraly jedinou správnou cestou. Pak jakoby spatřil jasné světlo.
"O. K., pane," řekl. "Žádám neomezenou možnost činnosti bez nutnosti zdůvodňování, pane."
"To je neobvyklé… Ale budiž. Máte ji, poručíku."
"Dejte příkaz na kosmodrom, pane. Loď Sting Double plus veškeré vybavení pro dvě osoby. Provází mě dívka, stáří asi dvacet let, asijské rysy, oči temně hnědé, nazlátlá pleť, vlasy třpytivě černé, učesané do uzlu, nápadně hezká. Jméno: Charley Stuartová.
Nemá žádný identcard, pane, ale je naprosto nutné, aby ji na kosmodromu nezdržovali. Pokud by ji se mnou nepustili, ztrácí celá akce smysl."
"To je ta – Dempseyho návštěva?"
"Ano. Je naspěch, pane."
"Okamžitě všechno zařídím, poručíku. Ještě něco?"
"Zařiďte také, ať na všech lunárních kosmodromech okamžitě zdvojnásobí stráže až do odvolání. Možná že budou podniknuty pokusy ukrást nějakou loď. Neškodilo by, kdyby všechny lety byly až do odvolání zastaveny."
"To nepůjde. Vzbudilo by to příliš velkou pozornost."
"Aspoň omezeně, pane."
"Dobrá… Udělám, co se dá."
"O. K., pane. Jdu do akce."
"Ehm…," odkašlal si major, "mohu pro tebe něco udělat, chlapče?"
"Ne, pane."
"Pak tedy Good Luck. Zlomte vaz, poručíku."
"Díky, pane," řekl Dan Young a sejmul sluchátka.
V tom okamžiku zaslechl lomoz, který prorazil i bariérou zvukotěsných spojovacích dveří.
-
Okno Dempseyho kanceláře vedlo do dvora budovy. Jeho dvojité tónované sklo se naráz roztříštilo v nesčetné drobné střípky, které pokrývaly koberec. Kdosi v šedé kombinéze vnikl oknem dovnitř a Joe Dempsey po něm okamžitě skočil. Teď se spolu převalovali ve střepech skla a poráželi menší kusy nábytku.
Charley Stuartová se tiskla ke stěně vedle spojovacích dveří; když Dan Young otevřel, vrhla se k němu a vykřikla: "To je jeden z nich…!"
"Ustupte," řekl Dan a vytrhl z tajné kapsy pistoli.
Joe Dempsey se vymanil ze sevření útočníka a zasadil mu ránu pěstí, jaká by mnohem silnějšího muže poslala k zemi; ale vetřelec v šedé kombinéze na ni nereagoval; jako by se ho detektivova pěst vůbec nedotkla.
"Pozor, Dempsey," řekl Dan Young. "Jděte stranou, hrome."
Útočník zaslechl Youngův hlas a obrátil se k němu.
"Nehýbejte se," řekl poručík. "Mířím na vás laserovou pistolí.
Možná že vám to zatím nic neříká, ale pokud stisknu spoušť, znamená to pro vás totální zničení."
Muž se příšerně zasmál. "Totální zničení neexistuje," řekl syčivě. "A ty jsi Dan Young…!"
Po těch slovech se na něj vrhl.
Z poručíkovy pistole typu Mamba vyšlehl tenký paprsek a vodorovně švihl zleva doprava ve výši útočníkova hrdla. S ošklivým zasyčením a mlaskavým zvukem se mužova hlava oddělila a zaduněla o podlahu. Paže zatápaly a kolena se podlomila; bezhlavý trup klesl na všechny čtyři a jako strašidelný bezhlavý pes z jakéhosi dávno zapomenutého hororu lezl po podlaze k poručíkovi.
Dan Young ještě čtyřikrát vystřelil. Teprve když oddělil od trupu poslední z končetin, části těla znehybněly; jen prsty rukou se ještě lehce zachvívaly, jako by hmatem zkoušely kvalitu koberce.
"Proboha," řekl Joe Dempsey, "tohle vám přece nemůže projít, Youngu! Přinejmenším je to zabití –"
"Není to zabití," řekl Dan Young. "Jenom zničení a ještě zdaleka ne totální. Tady toho," strčil botou do ležícího trupu, "si nevšímejte… Nebyl to člověk."
Joe Dempsey se obrátil k Charley Stuartové. "Takže to nebyl jeden z těch – vašich bratří, slečno?"
Dívka pootevřela ústa a zdálo se, že odpoví; ale nakonec neřekla nic.
"Jenom už se sakra nevyptávejte a co nejrychleji odtud vypadněte," řekl Dan Young detektivovi. "Je pravděpodobné, že za ním přijdou další. Máte zbraň?"
"Ano… Mám na ni povolení."
"Mambu?"
"Ne… Ten větší typ Cobra, Youngu."
"Tak se ozbrojte a zmizte. Oni sice půjdou po naší stopě, ale mohli by si myslet, že jim v tom chcete bránit. Jenom mi rychle řekněte, kde vás najdu, kdyby vás bylo zapotřebí."

"Doma… Na Osmatřicáté Jižní, číslo čtyřicet osm. Kód máte v seznamu. Ale hrome, Youngu – vysvětlíte mi aspoň –"
"Jindy. Jděte domů a odtamtud zavolejte pana Livingstona do Moon Fishing Trade. Kdyby nebyl přítomen, řekněte, že pro něj máte vzkaz ode mě… Seženou vám ho." Vzal dívku za ruku. "Pojďme, Charley."
"Ano," řekla Charley Stuartová a obrátila se k detektivovi.
"Děkuji vám, pane Dempsey, nikdy vám to nezapomenu. Kdybyste ho byl nezastavil, zabil by mě."
Dan Young ji důrazně uchopil v podpaží a vlekl ji ven.
"A co mám říct panu Livingstonovi?" křikl za nimi detektiv.
"Řekněte mu," odpověděl Dan zavírajícími se dveřmi výtahu, "že mu tady nechávám náhradu za ty ukradené vzorky."
"Nerozumím!"
Dan Youg neodpověděl; Charley Stuartová se k němu důvěřivě tiskla a výtah klesal do přízemí budovy.
"Řekla jste, že by vás zabil?" zeptal se a usmál se na ni.
"Ano… Nevím, jak mi to slovo přišlo na mysl. Myslela jsem tím, že by mě totálně zničil, pane Youngu."
"Slyším od vás raději lidská slova, pokud vám mám říkat slečno Stuartová. Čím to voníte?"
"Ach… To je jenom quidar, pane Youngu."
"Co je quidar?"
Zdálo se, že ji přivedl do rozpaků. "Quidar…," řekla, "quidar – to jsem já." A jako by o tom dál nechtěla mluvit, spěšně dodala:
"Měla jsem štěstí, že jsem vás potkala."
"To nebylo štěstí," řekl Dan. "Byl to něčí úmysl."
"Máte pravdu… Teď už to vím."
Výtah se zastavil a dveře se začaly otevírat. "Ach… Pozor!" vykřikla Charley.
Muž, který se pokusil bokem vtlačit do úzké skuliny mezi křídly výtahových dveří, vypadal naprosto stejně jako mrtvý nahoře v Dempseyho kanceláři. Dan Young neváhal a máchl mambou shora dolů. Zvedl se oblak čpícího tmavého kouře a vzlétly mastné těžké saze…
Uchopil Charley za ruku a vyběhli z výtahu do krátké chodby. "Tam ne," křikl, když dívka chtěla odbočit k východu na ulici. "Uvnitř budovy je parking… Mám tam vůz."
Běželi na opačnou stranu a ocitli se ve čtvercové hale, nahoře otevřené; to, čemu Dan Young říkal postaru vůz, byl dvousedadlový vírník typu Dragon Fly. Poručík usadil Charley na zadní sedadlo a připoutal ji bezpečnostním pásem. Pak nastoupil sám a spustil elektromotor. Drobná tažná vrtule se rozbzučela.
Nějaká šedá postava vběhla z chodby do haly; ale to už vírník s Danem Youngem a Charley Stuartovou prudce stoupal k široké propusti ve střeše.
-
Jedna z ramp na kosmodromu Moon City byla zvlášť pečlivě střežená a bez speciálního průkazu nebylo možné projít trojitou kontrolou.
Dan Young takový identifikační průkaz měl a o jeho průvodkyni už byly hlídky informovány. Rampa měla označení MC 07 a sloužila pouze lidem Space Interpolu.
"Předpokládám, že nikdo z nich nedokáže pilotovat něco, jako je vírník," řekl Dan, když s Charley vstoupili na pohyblivý chodník spojovacího tunelu.
"Nevím, pane Youngu," odpověděla. "Pravda je, že já to dovedu, i když jsem to nikdy nezkoušela."
"To je špatné," řekl Dan Young. "Ale tam…," mávl paží vpřed, "by jim nebyl nic platný. A hlídky jsou dostatečně informovány majorem Livingstonem."
"Majorem –?"
"Vy už přece víte, kdo jsem."
"Ne… Vlastně ano. Vím to."
"A nemáte ze mě strach?"
"Ne. Proč?"
"To kdybych věděl," povzdechl si Dan Young. "Pohovoříme si o tom později – až budete v bezpečí."
Spojovací tunel skončil u výtahu; byla to nevelká otevřená klec.
Nastoupili a vyjeli vzhůru, kde šachta výtahu hermeticky přiléhala k otevřenému vstupu do kabiny lodi Sting Double. V malém prostoru tam visely dva overaly a skafandry s příslušenstvím.
"Podle předpisu," řekl Dan Young, "musíme mít tyhle overaly a přes ně ochranné obleky pro volný prostor. Je to předpis notně zastaralý, ale jeho přednosti bychom poznali, kdyby došlo k dehermetizaci kabiny."
"Nemůžu si nechat svůj oblek?"
"Ne. To nemůžete. Není upraven pro zapojení všelijakých nutných zařízení."
"Já… Vlastně – máte pravdu. Převléknu se."
"O. K., já už tak činím," řekl Dan Young, který byl oblečen s ležérní elegancí měsíčního novináře. "Před sto lety se ženy před muži nikdy nesvlékaly… A některé si tenhle předsudek zachovaly dodnes."
"Jak hloupé," řekla Charley Stuartová.
"Ano… Velice."
"Ale ne… Nemyslím ten… předsudek. Myslím svoje šaty. Totiž…
Nedovedu je svléknout, pane Youngu."
"Jak to – nedovedete? Copak jste si je neoblékala?"
"Já – vidím ty vaše uzávěry a spojky," řekla. "Jenže moje šaty takové uzávěry a spojky nemají. Zdá se mi, že jsou vcelku."

"Dovolíte?" řekl Dan. "Snad to nějak zvládneme…"
Šaty Charley Stuartové skutečně neměly nic, čím by se daly uvolnit nebo rozepnout; jako by byly vyrobeny přímo na těle nositelky. "K čertu," řekl Dan, "nezbývá než je zničit. Jinak si nemůžete obléknout skaf."
"Zničte je tedy, pane Youngu."
Jediné místo, kde se oblek dal uchopit, bylo na krku, kde těsně pod uzlem černých vlasů odstával ozdobným límcem. Dan za límec zasunul prsty a opatrně šaty na zádech natrhl. Kupodivu, šlo to snadno; lehkým tahem na obě strany se rozdělily na dvě části a spadly k podlaze zvolna jako pavučina. Pod nimi měla Charley Stuartová jen nahé tělo, stejně nazlátle žluté, jako byla její tvář. "Ještě boty," řekl Dan Young. "Musíte si obout tyhle, slečno Stuartová."
"Dobrá, pane Youngu. Budou mi velké."
"Nevadí. Až budeme nahoře, budeme bez tíže."
Hleděl na její drobné bosé nohy, které vypadaly, jako by nikdy nechodily v botách – či dokonce jako by nikdy nechodily vůbec nijak. "Hm," řekl, "slečno Stuartová – můžete mi říct datum svého narození?"
"Ano… Moon 86 05 19," řekla bezmyšlenkovitě.
"Nemýlíte se?"
"Ne – proč?"
"Řekla jste včerejší datum."
"Ano… Ne. Vážně?" Najednou se zasmála. "Samozřejmě, myslela jsem Moon 66. Včera jsem měla dvacáté narozeniny."
"Učíte se bleskově," řekl Dan. "Už umíte i lhát."
Oblékala si overal, který ji podal. "Nechcete přece tvrdit, pane Youngu, že jsem se narodila včera? To by bylo přinejmenším – směšné."
"Pomůžu vám do skafu," řekl.
Chvíli na to usedli do křesel v kajutě lodi; Dan Young se připojil k palubnímu komunikačnímu systému a hlásil skončení příprav ke startu.
"Deset minut do GO," ozval se automat.
"Potvrzuji," řekl Dan. "Deset minut do GO. Odpočítávejte jen minuty. A posledních sto vteřin."
"V pořádku, pane," odpověděl automat a odmlčel se.
Dan Young otočil hlavu a podíval se po Charley Stuartové; z otevřeného hledí přilby se na něj upíral pár hlubokých nazlátlých očí.
"Takhle jste létával s Lacey?" zeptala se.
"Ale kruci," řekl, "co víte o Lacey?"
Usmála se a neodpověděla.
"Až budeme nahoře," řekl Dan Young, "vrhnete se na mě, abyste mě totálně zničila a měla loď pro sebe?"
"Proč bych to dělala, proboha?"
"Protože máte na nohou jen po čtyřech prstech," řekl Dan Young.
"Na kráse vám to samozřejmě neubírá, malíčky stejně většinou mírně zakrňují. Ale je to anomálie, víte? Podobnou anomálii měl jeden… Jenže na rukou."
"Já vím," kývla. "Deuce Worm." Řekla to tak přirozeně, jako by se právě domluvili na společném známém.
"Devět minut do GO," řekl automat.
"Co víte o Deuce Wormovi?" zeptal se Dan Young.
"Něco – poněkud zmateného," odpověděla. "Nečinil rozdíl mezi tím, co prospívalo jemu, aniž to škodilo jiným – a tím, co mu prospívalo bez ohledu na jiné. Pan Dempsey to řekl jednodušeji.
Podle něj by Deuce Worm nečinil rozdíl mezi dobrem a zlem. Nevím ale, jestli to svědčí o jisté dokonalosti… nebo naopak."
"Deuce Worm byl vtělené zlo," řekl Dan Young tvrdě. "Dvakrát mě málem dostal, ale potřetí ho to stálo… existenci. Dnes už vím, že se to životem podle lidských měřítek nazvat nedá."
"Víte, odkud přišel, pane Youngu?"
"Nevím. Znal jsem ho jako hlavu jisté společnosti… Měli sídlo v Port Royalu v Mare Orientale a říkali si Spasitelé."
"Spasitelé… Od slova spása, spasit?"
"Tak. Přitom jim nešlo o nic míň než o dobytí a zotročení světa; poprvé inteligentními dinosaury, jejichž mozky Deuce Worm ovládal. Myslel jsem, že je to zločinec, snad šílený… ale – člověk. Zahynul, když neovladatelný ještěr rozdrtil klenbu jeho laboratoře… Ale jeho mrtvolu tehdy nikdo přesně neidentifikoval."
"A – podruhé?"
"Objevil se na planetoidě R 673, která měla narazit do Měsíce v oblasti kráteru Deadalus a Ikarus. Taková tělesa se dají odklonit, pokud jsou zjištěna včas; jenže Deuce Worm měl těžký laserový kanon a podmínil vstup na planetoidu předáním vzorce na výrobu returnitu."
"Co je to returnit?"
"Látka, bez které nelze vyrobit fotonový pohon."
"A vy… Vy jste –"
"Letěl jsem tam a s trochou rizika jsem Worma zneškodnil. Myslel jsem tehdy, že je mrtvý, když laserový kanon zcela zničil jeho loď. Bylo zbytečné ji prohledávat, všichni zůstali ve spálených troskách. Jenže Deuce Worm se nějak dostal ven; přežil vakuum i kosmický mráz v obyčejném overalu a dal se zachránit obchodní lodí Moby Dick, která o událostech na R 673 nevěděla. Worm ji chtěl okamžitě využít k dalším zločinným plánům… Letěli jsem s Lacey oversunem ve vleku fotonové lodi k Moby Dickovi; jednoduché to nebylo, ale díky několika šťastným náhodám se mi podařilo Worma dostat. Rozřezal jsem ho laserem, roztavil ho na kaši, a tu jsme pak ještě zničili anihilátorem; až na malý

vzorek, který jsem měl na vyšší příkaz přivézt na Měsíc. Byla to chyba, slečno Stuartová."
"Šest minut do GO," ozval se hlas automatu.
"Co se stalo s tím – vzorkem?" zeptala se.
"Byl předán výzkumnému ústavu," řekl Dan Young. "Tam se o něj podělilo několik laboratoří… Dál jsem se o to nezajímal, měl jsem jiné povinnosti. Nevím, co se mohlo stát. Hmota se snad něčím aktivizovala a z každého toho nepatrného kousku během velice krátké doby vyrostl nový Deuce Worm."
"A – já," řekl Charley Stuartová.
"Ano. A vy."
"Věděl jste to dřív, než jste viděl moje nohy?"
"Tušil jsem to."
"Podle čeho, pane Youngu?"
"Podle vašeho jména. Deuce Worm byl znám pod různými jmény… Například Charles Korotkoff, Phillip Stuart, Alberto Mantegni. Prostě jste si dvě z nich dala dohromady. Z Charlese Korotkoffa a Phillipa Stuarta se stala Charley Stuartová."
"Neudělala jsem to úmyslně, pane Youngu."
"Můžete mi klidně říkat Dane, Charley."
"Jak si přejete, Dane… Víte – některé informace jsem měla v hlavě od začátku. Já – je to hrozné, ale skutečně jsem se narodila včera. Nepamatuju si jak… Prostě jsem najednou stála v jakési místnosti, dveře se přede mnou samy otevíraly… Pak jsem se dostala do nějakého davu, cítila jsem, že k němu patřím – jenže jsem najednou pocítila hrozný odpor… k nim. Věděla jsem, že jsme blízcí příbuzní, ale – oni byli jiní. Začala jsem se bát, že mě budou chtít zničit, a brzy nato už jsem to věděla. Nevím, jak se to stalo… Vytratila jsem se, šla jsem ulicí a nevěděla, kam jdu… A pak jsem zahlédla tu reklamu pana Dempseyho…
Myslela jsem, že by mi mohl pomoci. Přitom jsem měla stále víc informací, už jsem znala i cosi z minulosti… Deuce Worma.
Například vás jsem poznala hned, jak jste se objevil na obrazovce… Věděla jsem, že jste člověk, který mě… ho… zničil, ale necítila jsem k vám nenávist. Naopak… Jakousi – důvěru, pokud je něco takového u mě vůbec možné."
"Jste jiná než oni."
"Ano."
"Snad proto, že jste – žena… Nebo jste dostala podobu ženy, protože jste jiná."
"Ale – jaký je v tom rozdíl, Dane? Lišíme se nanejvýš v drobných detailech… Všichni jsme ze stejné hmoty…"
"Z quidaru?"
"Ano. Z quidaru. Ale – jestli vypadám jinak než oni, proto ještě nemusím být lepší."
Dan Young si velice dobře uvědomoval absurditu rozhovoru. Bytost, která si říkala Charley Stuartová, neměla nic společného s člověkem – snad jen to, že člověk stál na počátku řetězce, jehož koncem byla. Ale jaký to byl člověk, když stvořil démona…?
Deuce Worm byl přece vtělené zlo, které beze zbytku pokračovalo v jeho potomstvu; jen Charley byla jakousi výjimkou. Dan přitom dobře věděl, že pro ni nemůže udělat vůbec nic – kromě dočasné záchrany. A co s ní bude pak, pokud nebezpečí pomine? Objekt studia? Pokusný králík, který se zdá být z masa a kostí, a přece je pouze – z quidaru?
Do jeho ponurých myšlenek začal automat odpočítávat posledních sto vteřin. Dan hleděl na jemný profil své podivuhodné společnice a náhle se mu zdálo, že její tvář ztuhla. "Proboha," řekla a Danovi to zaznělo mučivě lidsky, "oni… jsou blízko, Dane."
"Tady nemohou být," řekl. "Uklidněte se."
"Já vím, že tu jsou," vzdychla. "Nemohu vám vysvětlit, jak a proč to vím… Je to v guidarových simurech, které spolu souznějí."
"Možnost omylu?"
"Ani tisícina promile. Vím to. S naprostou jistotou."
"Nejsou v lodi," řekl Dan.
Charley neodpověděla; zdálo se, že pozorně naslouchá zvukům, které nebyly pro lidské uši.
Dvacet vteřin do GO…
Automat dál odpočítával svým lhostejným hlasem.
Deset. Pak pět… Zahřměl motor boosteru, na displeji ulpěla zelená nula a červené GO. Loď Sting Double stála na plameni.
"Teď už je to O. K., Charley," řekl Dan Young.
Loď nastoupila cestu na určenou orbitu kolem Měsíce… Jenže to trvalo sotva několik vteřin; pak jako by těžký beran udeřil do trupu lodi. Přilby skafů se automaticky uzavřely. Nula zmizela, pak pohaslo i GO… Zaplál poplašný nouzový signál.
Vzápětí byla kajuta s Danem Youngem a Charley Stuartovou katapultována záchranným zařízením do volného prostoru.
-
Blatore Ingetman sledoval zánik muže v šedém obleku na prahu výtahové kabiny s jistým potěšením; jeho prudce se obnovující smysly pochopily princip laserové pistole Dana Younga a na okamžik se zastavil nad dvěma spálenými částmi těla, které se ještě nekoordinovaně pohybovaly na podlaze. Jenom díky tomu se Danovi podařilo odstartovat a opustit parkovací halu o pár vteřin dřív, než pronásledovatel doběhl na její práh.
Pilotáž vírníku typu Dragon Fly byla Blatore Ingetmanovi jasná, neboť k tomu, aby se naučil jakékoli lidské činnosti,

mu stačilo nepatrné množství základních údajů. Další stroje stály v hale, připravené k použití; co Ingetmanovi chybělo, byla zbraň. Nechtěl syntetizovat laserovou pistoli přímo z quidaru vlastní ruky – věděl, že tu bude potřebovat k řízení vírníku.
Mozek vydal povel; pružné tělo v šedé kombinéze se rozběhlo zpět k výtahu a čtyřprstá ruka vyrvala z těla totálně zničeného blížence kus kašovité hmoty. Soustředění patřičných bloků nelidského mozku trvalo vteřinu a sedmnáct tisícin; vzápětí třímala Ingetmanova ruka laserovou pistoli Mamba, jejíž identifikační číslo bylo zcela shodné s číslem pistole Dana Younga. Pak se Ingetman vrátil do haly.
Magnetické uzávěry vstupu nejbližšího vrtulníku odblokoval jedinou myšlenkou. Potom nastoupil, zasunul pistoli za opasek a nastartoval elektromotor. Vírník se zvedl z podlahy a začal stoupat.
Nešťastnou náhodou se stalo, že majitel vírníku právě v té chvíli vyšel z budovy mezi zaparkované stroje. Viděl svůj vírník stoupat a zamával rukama v domnění, že snad došlo k omylu, že při odchodu zapomněl nastavit kód zámku a kdosi jiný považuje jeho stroj za svůj. "Haló," vykřikl, "to je moje mašina!"
Pak spatřil žhnoucí bod a zemřel.
V ruce Blatore Ingetmana byla laserová zbraň mnohem nebezpečnější, než kdy mohla být v ruce člověka; nepotřeboval mířidla, jeho mozek ve spolupráci s očima dával ruce přesné souřadnice cíle v prostoru, takže nebylo možné, aby tenký paprsek mamby chybil.
Blatore Ingetman byl spokojen, neboť v tu chvíli věděl, že je ze všech jedenácti nejlepší. Vznikl z kvalitnější hmoty než z jaké povstali oni.
Když se vznesl nad střechu budovy, kterýsi z periférních obvodů mozku mu dal signál a určil směr; ale dřív, než dostihl prchající dvojici, jiný, silnější signál ho svedl z cesty.
Blatore Ingetman věděl, že má-li se stát pánem světa a vesmíru, musí nejdřív odstranit ostatní kandidáty. Bylo lhostejné, v jakém pořadí to udělá. O tom, že pronásledovaná Charley Stuartová chce uprchnout mimo Měsíc, zatím nevěděl.
Někde dole byl jeden z hlavních bulvárů Moon City; v davu chodců, vozítek a létajících bicyklů kráčel vrávoravou chůzí muž v šedém overalu. Trochu nechápavě hleděl na pouliční ruch. Neměl jméno; vznikl z kousku quidaru podřadnějšího a chudšího na simury, částice nesoucí informace o účelu zázračného zmrtvýchvstání Deuce Worma. Byl si vědom jen jednoho: že někde poblíž jsou jemu podobní. Nenáviděl je a nenávist k nim byla hybnou silou pro jeho potácivý krok. Lidé mu byli lhostejní.
Blatore Ingetman ho shora uviděl ve chvíli, kdy signál nabyl nesnesitelné intenzity. Potlačil jeho nutkavé volání. Nepotřeboval už nic jiného, než napřáhnout pravici a stisknout spoušť laseru, když muž na ulici prudce změnil směr a vešel do dveří obchodního centra.
Ingetmanův vírník se zastavil; potom slétl přímo dolů a zablokoval dopravu. Dvě vozítka na sebe prudce narazila, když se pokusila na poslední chvíli uhnout…
Ozvaly se výkřiky, lidé uhýbali z bezprostřední blízkosti srážky a jiní se tlačili blíž, aby viděli, co se stalo.
Blatore Ingetman vystoupil z vírníku; protože v ruce držel pistoli, chodci mu uhýbali z cesty. Vyrazil přímo ke dveřím, za nimiž zmizel pronásledovaný. V té chvíli už kdosi volal dopravní policii a rudá světla havarijních automatů zastavila dopravu v obou směrech.
Když Ingetman stanul opodál dveří ve složitém interiéru obchodního centra, byl už jeho bezejmenný blíženec o poschodí výš. Viděl z ochozu, jak Blatore Ingetman vešel, a pochopil, že je otázkou vteřin, kdy na něj namíří hlaveň smrtonosné zbraně.
Neměl lepší možnost než předvěký primitiv tváří v tvář šelmě, která měla zuby, drápy a nesrovnatelně rychlejší reakci. Ulomil dvoumetrový kus kovového zábradlí a vrhl jím jako oštěpem přímo na Blatore Ingetmana.
Těžká ocelová roura zasáhla přesně; Blatore Ingetman se zapotácel a upustil pistoli. Necítil bolest, ale jeho mozek zaregistroval řadu poplašných signálů z oblasti hrudníku, kde byla mnohá důležitá centra na okamžik paralyzována. Soustředil se na jejich obnovu, zatímco jeho protivník se řítil ze schodiště, aby ho dorazil.
Hala byla plná lidí; někdo přiskočil ke zraněnému ve snaze mu pomoci, jiní zděšeně uhýbali šílenci, který se blížil dlouhými skoky. Nějaká žena začala ječet, pyramida kovových krabic se s rachotem zřítila, tříštilo se sklo, dav se tlačil a poplašné zvonky se rozezněly.
Blatore Ingetman zahlédl útočníka na poslední chvíli. Prudce se rozhlédl a odkopl člověka, který mu překážel; pak laserová mamba jako by sama od sebe skočila do jeho pravice… V témže okamžiku se kolem jeho hrdla sevřely jako svěráky kloubnaté dlouhé prsty.
Stiskl spoušť a vodorovně trhl hlavní mamby.
"Panebože!" zaječel kdosi.
Tlačící se a prchající lidé stanuli a fascinovaně hleděli na cosi jako podivnou harpyji, rdousící vysokého muže s pistolí; laser odřízl horní polovinu útočníkova trupu těsně pod rameny a paže s hlavou teď visely jako hrůzostrašné boa na krku Blatore Ingetmana.
Závěr dramatu později nikdo popsat nedokázal; ženy se naráz daly do křiku a všichni ostatní propadli panice, když dolní část trupu, zbavená orientace, vklopýtala mezi ně.
Major Livingstone dostal hlášení o nevysvětlitelné události v obchodním centru během několika minut; dopravní policisté, kteří přijeli uvolnit zablokovanou dopravu, se dostali mezi hysterický dav, v němž jen s námahou získali jakžtakž věrohodné svědky. Vzápětí jim bylo jasné, že to, co se odehrálo v obchodním centru, naprosto nenáleží do kompetence dopravní policie, a podali hlášení velitelství městské policie. Její velitel nadporučík Randolph už byl upozorněn na možný výskyt mimořádných událostí a bleskově se přemístil na bulvár, když cestou v tajném kódu informoval příslušnou centrálu. Sám neměl tušení, že ona centrála je pouhé dva bloky od místa činu, v budově

společnosti Moon Fishing Trade, a že tam na zprávy netrpělivě čeká major Livingstone.
Krátce nato už bylo možné podat alespoň pravděpodobný popis událostí; zároveň uviděl major na obrazovce ve své kanceláři dvě části trupu, tak jak se našly na podlaze obchodního centra mezi rozházenými krabicemi a rozšlapaným ovocem. "Je to brutální vražda, pane," komentoval záběry nadporučík.
"Kde je pachatel?" zeptal se major Livingstone.
"Zřejmě stačil zmizet," řekl nadporučík. "Okolí bulváru jsme uzavřeli. Předpokládám, že ho dostaneme během několika minut, pane."
"Předpokládáte špatně," řekl major Livingstone a přerušil spojení.
"Člověk dělá, co může," zabručel Randolph.
Načež si všiml, že mu ruka mrtvoly sahá na botu a zděšeně couvl.
-
Blatore Ingetman, už zase veden neodbytným signálem, byl v tu chvíli mimo policejní uzávěru. Hnal se vpřed, neboť jeho mozek, nepřetržitě čerpající informace z okolí a sestavující prognózy a řešení pro další činnost, už věděl, že Dan Young a Charley Stuartová míří ke kosmodromu.
Když poblíž jednoho skladiště spatřil obrovitý zaparkovaný kamion, učinil další bleskové rozhodnutí. Magnetický zámek kabiny mu neodolal ani zlomek vteřiny; Blatore Ingetman skočil dovnitř a zabouchl za sebou dvířka. Nemusel už dělat víc; motor naskočil sám a vozidlo se rozjelo, aniž na cokoli sáhl… Na jeho naprosto lhostejné tváři se kmitlo cosi podobného úsměvu.
Obrovité vozidlo skýtalo výhodu; Ingetman předpokládal, že místo, kam se musí dostat, aby vyřadil dalšího aspiranta světovlády, bude přísně střeženo, ale nákladní vjezd mohl být střežen méně ostražitě, protože jistě ležel někde stranou, mimo zónu, kterou na kosmodrom přicházejí lidé. Také to tak skutečně bylo; za normálních okolností vozy pouze projížděly tunelem, kde jejich náklad dokonale zkontrolovaly senzory a paprsky automatů, a třeba říci, že většinou při vjezdu nebylo co kontrolovat, protože Měsíc dovážel takřka všechno, ale nevyvážel skoro nic kromě některých surovin.
Protože ale v této chvíli byla díky příkazu shora kontrola zpřísněna, stál navíc u vjezdu policista, který od pilotů vyžadoval povolení správy kosmodromu a ty, kteří povolení neměli, bez výjimky vracel.
To byla nečekaná komplikace; naštěstí Blatore Ingetmanovi stačilo, že pilot kamionu, za kterého se před vjezdem do tunelu zařadil, potřebné povolení měl.
V porovnání se svým předchůdcem Deuce Wormem byl Ingetman v mnoha směrech dokonalejší. I na vzdálenost čtyřiceti metrů dokázal přesně okopírovat plastikový obdélníček i s potřebnými údaji a razítky – jako materiálu použil plastového kelímku od kávy zapomenutého v kabině jeho skutečným řidičem.
Když povolení u vjezdu odevzdal, policista mu dokonce zasalutoval. Pak se vrata vjezdu otevřela a kamion s Blatore Ingetmanem vjel dovnitř.
Teď už bylo zapotřebí jediné – dostat se k rampě, odkud měla odstartovat loď s Charley Stuartovou na palubě. Nevěděl, která rampa to je, bylo jich tu víc než třicet, ale signál ho vedl neomylně.
Krátce nato spatřil skleněnou stěnou nákladového prostoru dlouhý přechodový tunel a na jeho konci rampu MC 07 se štíhlým tělesem lodi Sting Double připravené ke startu.
Nákladový prostor byl rozdělen vzduchotěsnými přepážkami na množství menších oddílů, aby v případě dehermetizace nedošlo k úniku atmosféry z celé nákladní haly. Za stěnou ze speciálního pancéřového skla už bylo vakuum volného měsíčního povrchu.
Blatore Ingetman na okamžik zastavil kamion a pozoroval vchod, označený MC 07. Kombinoval různé způsoby, jak proniknout co nejrychleji do tunelu. Zesílil odposlech rozmanitých zpráv, hovorů a technických dat; potom se pod nepřetržitými ozvy simurů Charley Stuartové ozval hlas automatu: Dvě minuty do GO.
Teď už Blatore Ingetman nesměl váhat. Poprvé uchopil do rukou řídicí páky a dupl na pedál. Kamion se prudce otočil na místě; pak vydal jeho motor vysoký hvízdavý zvuk, kola se protočila na plastobetonových dlaždicích a obrovité vozidlo o hmotnosti osmatřiceti měsíčních tun se vyřítilo proti skleněné stěně.
Střepy trojitého půlpalcového skla se s třeskem vysypaly; vzduch vyrazil do vakua a spolu s okamžitě mrznoucí vlhkostí klesl jako jinovatka. Rozeřvaly se a zároveň s uniknuvším vzduchem zase umlkly poplašné sirény. Spojovací přepážky se okamžitě uzavřely.
Dva policisté tak tak stačili uskočit do turniketu vchodu rampy MC 07. "Svatý Armstrongu!" vykřikl jeden z nich a vrhl se k iluminátoru, "to musí být šílenec!"
"Nebo sebevrah," řekl druhý a sáhl po kapesníku, aby si otřel pot, který mu vyrazil na čele.
Byli přesvědčeni, že v kabině kamionu v této chvíli sedí mrtvola, protože jeho pilotní prostor nebyl uzpůsoben pro vakuum a mráz volného prostoru.
Ingetmanovi ovšem absolutní nedostatek vzduchu naprosto nevadil a nízká teplota jeho reakce spíš zrychlila. Kamion se řítil k rampě, kde se právě odklonila ramena podpěr a z betonové šachty pod boosterem vyrazil bílý mrak kondenzovaných par. Zbývalo pár set metrů – právě v té chvíli řekla Charley Stuartová poručíkovi, že cítí blížící se nebezpečí. Sting Double stála na plameni, s boosterem ještě ponořeným v šachtě, když Blatore Ingetman zablokoval řízení vozidla a vyskočil z kabiny.
Kamion ve svém šíleném letu rozdrtil ocelovou zábranu a takřka přeskočil mezeru mezi okrajem šachty a zvolna stoupajícím boosterem. Příď vozidla se roztříštila o tungstenový plášť, záď se zvedla do výšky, načež celé osmatřicetitunové, dvacet sedm metrů dlouhé vozidlo přepadlo do šachty.
Rovnováha obrovité věže boosteru tím byla nepatrně porušena; plamen se odklonil, když začal stravovat trosky kamionu. Automat zrušil program startu a odblokoval záchranný systém.

Blatore Ingetman zpovzdálí pozoroval, jak se ve stošedesátimetrové výšce oddělila od špice lodi čtyři trojhranná křídla krytu; katapult odhodil přídní přístrojovou sekci a vzápětí odmrštil do prostoru krabici navigační kajuty.
Letěla po balistické dráze, automaticky orientována plazmovými kormidly, až jako nepatrná jiskra na pozadí nehybných hvězd zapadla za blízký obzor.
-
"To se nemělo stát," řekla Charley, když osamocená kabina hladce přistála na pustém povrchu Mare Serenitatis.
"Zůstali jsme v dosahu toho… Nevím, jaké slovo použít. Jsme jen dvacet pět kilometrů od rampy, Dane."
"Nejdéle za hodinu nás najdou."
"On tu bude dřív."
"Ale… K čertu. Není všemocný. Jak se sem dostane?"
"Přijde," řekla Charley. "Pětadvacet kilometrů ve volném prostoru pro něj nic neznamená."
"Je sám?" zeptal se Dan Young.
"Cítím, že je sám. Možná je to nejschopnější z nich. Poslední… Ano. Má i jméno. Blatore Ingetman."
Dan Young vyhlížel nepatrným iluminátorem na šedavý štěrk a prach pouště. "Blatore Ingetman," řekl, "jaképak je to jméno, děvče?"
"To je hezké, že mi říkáte děvče, Dane," řekla Charley. "Blatore Ingetman… Jistě to má nějakou souvislost s bývalými jmény Deuce Worma – stejně jako moje jméno."
"A tak," kývl Dan. "No ovšem. Je to přesmyčka… Alberto Mantegni. Nemůžete říct, kde právě je, Charley?"
"Zatím ještě daleko… Ale blíží se."
"Dobrá. Snad by bylo lepší opustit kabinu… Jistě zaútočí na ni.
Můžeme se ukrýt za nějakou dunu nebo do některého z těch mělkých kráterů. Moje pistole může bezpečně zasáhnout na čtyři sta metrů, dál už je rozptyl paprsku příliš velký, aby byl účinný. Co říkáte? Použijeme kabinu jako návnadu?"
"Nevím… Spoustu věcí neznám, Dane."
"Například takových, které souvisejí s ničením?"
"Ano… Je to tak."
"Anděl a ďábel," zabručel Dan Young. "Co myslíte – má nějakou zbraň? A pokud ano, jakou?"
"Omluvte mě na okamžik," řekla. "Potrvá to možná minutu. Zkusím se napojit svými simury na jeho paměťové centrum."
"To dokážete?"
"Mělo by to jít. Jsme přece… Deuce Worm. Všichni jsme Deuce Worm, Dane. I když rozdělený."
"Vy nejste Deuce Worm," řekl Dan Young. "Ten mizera v sobě neměl dobrého ani tolik, aby se z toho dala uplácat blecha. Zkuste to, Charley. Vytáhněte z toho jeho zatraceného mozku, co se dá."
"O. K., Dane."
Charley Stuartová ztichla. Dan Young s mírným mrazením v zádech hleděl, jak se její tvář mění. V očích zaplál podivný narudlý svit, její rty se stáhly do krutého úšklebku, kůže obličeje se napjala, až vyvstal reliéf kostního podkladu. Teď bylo velice dobře znát, že to není lidská tvář.
Po minutě napětí povolilo.
"Má tutéž zbraň jako vy," řekla.
"Šance jsou tedy vyrovnané," řekl Dan. "Ale pokud opustíme kabinu, budeme ve výhodě."
"Nezapomínejte, že mě sleduje podle vlastního lokátoru. Bude vědět, že v kabině nejsme… Dokonce bude znát směr… a možná i vzdálenost od nás."
"Přesto se o to musíme pokusit."
"Můžeme se pokusit o něco jiného," řekla. "Ta jeho pistole, Dane… Je to funkční kopie vaší zbraně – a je syntetizovaná z kusu quidaru… Vy byste řekl – tkáně. Můj mozek sice něco podobného nedokáže… Ale jistě bych dokázala jeho zbraň rozložit na původní hmotu."
"Hrome… Na jakou vzdálenost, Charley?"
Pokrčila rameny. "To nevím… Ale on by zbraň okamžitě syntetizoval znova."
"Okamžitě?"
"Chvíli by mu to nejspíš trvalo, protože nic takového nečeká."
"Jakou chvíli?"
"To nevím… Snad několik vteřin."
"Dokázala byste pistoli zneškodnit těsně před výstřelem?"
"Ano. Když se napojím na jeho mozek –"
"To je ono," kývl Dan Young. "Vystoupíme."
-
Major Livingstone studoval oblast kolem průsečíku 21* Nord a 11* East vysílaný jednou ze stacionárních družic. Byla to plochá, jen mírně zvlněná krajina s několika oblými balvanitými kopci v jihovýchodním rohu obrazu, který mohl mít ve skutečnosti šířku třicet kilometrů. Nepatrný válec navigační kabiny Sting Double nebylo možné pouhým okem rozeznat, ale její polohu určoval computerem zakreslený křížek.
"Ještě nemáte spojení?" zeptal se major dispečera. "Museli se už přece ozvat."
"Nehlásí se, pane," odpověděl hlas z reproduktoru. "Voláme je na všech třech určených frekvencích. Ale nevypadá to na poruchu. Prostě neodpovídají."
"Záchranná četa?"
"Vyrazí nejdéle za dvacet minut."

"S čím se tak babrají, hrome?"
"Dehermetizace poškodila koridor se vstupem do skladu akumulátorů, pane."
"Ani jedno záchranné vozidlo nemá baterku?!"
"Co říkáte, pane?"
Víme, že major Livingstone si občas liboval ve výrazivu poněkud obstarožním. "Ptal jsem se," zafuněl, "jak je možné, že ani jedno záchranné vozidlo nemá akumulátory."
"Zcela podle předpisu, pane. Připojení akumulátorů je přece otázkou minuty. Záchranná vozidla vyjíždějí jen zřídka… Mohlo by se stát, že by vyjely s částečně vybitými…"
"Dobrá. Ohlaste mi ihned, kdyby se ozvali. Konec."
Za dvacet minut, bručel si major. Nebudou u Dana dřív než za hodinu. Za normálních okolností by to stačilo. Jenže tohle nebyly normální okolnosti… Dan Young byl ve společnosti Deuce Worma druhé generace; to, že měl vzhled přitažlivé nažloutlé dámy, na věci nic neměnilo. Mlčení pilotní sekce Sting Double nevěstilo nic dobrého.
Major Livingstone chvíli váhal; potom zavolal hlavní centrálu Space Interpolu na Zemi a požádal o přidělení frekvence nejvyššího nebezpečí.
"O co jde?" zeptal se hlas ze Staré dámy.
"O život mého nejlepšího důstojníka," řekl major.
"Poručíka Younga?"
"Přesně tak."
"Máte WP," řekl hlas ze Země. "Hodně štěstí."
V reproduktoru cvaklo.
"Všem, všem, všem," volal major Livingstone a hlasy na poslechu postupně umlkaly. "Volám lodi blízké poloze Moon 21* Nord, 11* East. Opakuji: Volám lodi blízké poloze Moon 21* Nord, 11* East. Hlaste se neprodleně na frekvenci WP."
Okamžitě se ozvala změť hlasů; major Livingstone zapojil selektor, když zvuky z reproduktoru přehlušil jasný ženský hlas:
"Uvolněte WP. Jsem na stacionární parkovací dráze 20* Nord, 12* East. Prosím o další informace."
"Všem, všem, všem," řekl major. "Opusťte frekvenci WP." A pak se zeptal hlasem bezmála dojatým: "To jste vy, Lacey?"
"Ano, pane," potvrdila Lacey Georgiu, které si major ze svých lidí cenil nejvíc – hned po Danu Youngovi. "Právě jsem se chystala na přistání v Moon City. Co se stalo?"
"Poslouchejte dobře, Lacey," řekl major Livingstone.
-
Charley Stuartová a Dan Young se krčili za hromadou balvanů asi tři sta metrů od kabiny Sting Double. Nebylo to nejvýhodnější místo, ale jinam se nedalo dojít po štěrku, kde nezůstávaly stopy. Všude kolem byl jemný měsíční prach, a protože slunce stálo dost nízko, byly by stopy svými dlouhými stíny daleko viditelné.
Dan se pokoušel vysílačem skafandru volat majora Livingstona, ale protože předem neseřídil přístroj v kabině pro retranslaci signálu, volal marně. Potom si řekl, že by mu major v jeho situaci stejně nepomohl, a že tak jako tak bude muset závěrečné utkání s Wormovými potomky vybojovat sám; spoléhat jen na zákrok Charley nestačilo.
Díval se pozorně k východu, odkud měl Blatore Ingetman přijít.
Proto neviděl loď typu Dart II, dokud ho neupozornila Charley.
"Za námi, Dane," řekla. "Ale není to on."
Dan Young se prudce ohlédl.
V té chvíli šípovitý trup klesal, brzděn plynovými motory, bělostný a krásný jako pískovcová věž gotického chrámu v paprscích slunce. Nebyl od nich dál než několik set metrů. Dole pod tryskami se zvedl oblak prachu. Pak se zvolna začaly vysouvat teleskopické, skoro devadesát metrů dlouhé opěrné sloupy zakončené talíři na mohutných kloubech a Dart II stanul na písčité pláni.
"Jste si naprosto jistá, že to není on?" zeptal se Dan.
"Naprosto," odpověděla. "Slyším ho z opačné strany."
"Ale kdo to je, k čertu?"
V té chvíli v horních oknech navigační kajuty zablikalo světlo.
"Morseovka," řekl Dan Young. "Je to sice poněkud směšné… Ale účel to splní. N – A – S –," četl jednotlivá písmena.
"Nastupte rychle," řekl a popadl Charley za loket. "Pojďte. Přece mu nakonec vypálíme rybník!"
Rozběhli se k lodi a sledovali klesající výtah.
"Signál je už hodně silný," řekla Charley.
Dan se ohlédl přes rameno. "Nikoho nevidím," řekl.
Spěchali dál. Výtah mezitím dorazil k nástupišti a zastavil se.
Trochu se zdrželi obíháním dvou menších kráterů. Potom konečně dorazili k patě mohutné lodi a vrhli se do klece výtahu, která se okamžitě rozjela vzhůru.
Deuce Worm druhé generace, řítící se zvlněnou rovinou Mare Serenitatis, dorazil na dohled Dartu II ve chvíli, kdy z jeho trysek vyšlehly plameny a trup se nadzvedl nad pustou pláň.
Ingetman byl ještě příliš daleko, aby byl jeho laser účinný, a tak běžel dál obrovskými skoky, jakých by nikdy žádný člověk nebyl schopen. Už cítil žár raketové pece a uvedl v činnost svůj termoregulační systém, aby mu vysoká teplota nenarušila preciznost dalšího jednání.
Snop plamenů bil do země a tavil drobná zrnka regolitu ve stometrovém okruhu, ale Ingetman necítil nic neobvyklého,

ani když jeho nohy vstoupily do bublající kaše. Konečně se zastavil; loď, stojící na plameni, byla v té chvíli už víc než sto metrů nad povrchem.
Pro Blatore Ingetmana to nebyla porážka, neboť stačilo jediným výstřelem porušit hermetičnost trupu, aby výtrysk vnitřní atmosféry zapůsobil jako plynové kormidlo. Dart II by se odklonil od svislé osy, a protože jeho výška byla zanedbatelná, patrně by se zřítil na štěrk a balvany a běžící raketový motor by zkázu dokonal.
Ingetman zkřivil rty a zamířil vzhůru hlaveň mamby.
V tom okamžiku se stalo cosi neuvěřitelného; laserová pistole v jeho ruce se naráz změnila v mazlavou nevábnou hmotu, prvotní quidar, který mu protékal mezi prsty a tuhl v mrazu vakua.
Okamžitě se pokusil o rekonstrukci; tentokrát to trvalo o něco déle než poprvé. Konečně znovu svíral zbraň. Ale pokus o další výstřel měl stejný výsledek…
Blatore Ingetman nevěřícně hleděl na ohavný zmrazek, který mu pevně lpěl na sevřených prstech.
Pochopil, že nezbývá než vrátit se do Moon City a hledat další soupeře, pokud ještě nějací zbyli; ale roztavený písek, který mezitím ztuhl mrazem, mu uvěznil nohy. Pokusil se vyprostit je silou; ale přestože mohl na krátkou dobu vyvinout tah o síle čtyř tun, neměl úspěch. Pohlédl vzhůru; kdyby býval byl člověkem, zahrozil by pěstí a vyslal k nebesům kletbu.
Pak zaznamenal, že loď visící nad jeho hlavou klesá.
To Lacey Georgiu, rozhodnutá zničit nadobro vtělené zlo tam dole, řídila Dart II tak, aby tryskový plamen sežehl všechno, co jí připomínalo Deuce Worma.
Blatore Ingetman poznal, že je konec. Soustředil se tedy pouze na termoregulaci a uzavřel se do světa zcela nelidských myšlenek, v závěru splynuvších v jedinou. Ta jako by zůstala nad oním ztraceným koutem Mare Serenitatis ještě po tom, co se Blatore Ingetman v žáru tryskového ohně rozplynul v obláček žhavého plynu.
Jen nepatrná rudá kapka zapadla kamsi do znovu tajícího písku.
-
"Za tenhle manévr vás starý nepochválí," řekl Dan Young své kolegyni, když loď najela na parkovací dráhu víc než pět set kilometrů od povrchu Měsíce.
"Takové věci děláte vy pořád," řekla Lacey. "A společensky jste úplně nemožný."
"Pardon," řekl Dan Young. "Charley Stuartová – Lacey Georgiu. Dovolte, abych vám oběma blahopřál k vydařené akci. Sám jsem přitom fungoval jen jako divák."
"Jsem ráda, že jsem vás mohla osobně poznat," řekla Charley Stuartová. "Zvlášť v tak dramatické chvíli, Lacey."
"Chtěla bych umět to co vy," řekla Lacey Georgiu.
"Nebyla byste – člověk."
"O. K.," řekl Dan Young. "Jsem rád, že jste o tom začala sama. Co pro vás můžeme udělat, Charley? Nerad o tom mluvím, ale už jen pro ten svůj quidar a simury a kdovíco dalšího, o čem jste mi neřekla, protože bych to nepochopil, se na Měsíci stanete… Eh, nevím jak do toho."
"Objektem pokusů," řekla Charley Stuartová. "Pro vaši vědu musím být zcela jistě zajímavá, že? Víte, Dane… Já bych byla také nepotřebovala skafandr, abych mohla chodit ve volném prostoru Měsíce. Oblékla jsem si ho jen proto, abych vám vyhověla… a nepolekala vás. Neuvědomila jsem si, že přitom uvidíte –"
"Má na nohou čtyři prsty," řekl Dan k Lacey.
"Nic si z těch jeho řečí nedělejte," řekla Lacey. "Říkám, že je společensky nemožný."
"Je to – jakési dědictví po vzdálených předcích našich vzorů," řekla Charley. "Bohužel vám nemohu říct, kdo vlastně byli, a proč se mi v podvědomí jeví jako vzory a ne jako prarodiče. Ale to všechno… je jen další důvod, abych měla nevyčíslitelnou cenu pro vaši vědu. Z vašeho pohledu je to samozřejmé, ale já –"
"Vůbec to není samozřejmé," řekl Dan Young. "Aspoň já bych udělal všechno pro to, aby k něčemu podobnému znova nedošlo. Jenže na to nemám naprosto žádný vliv… A nemá ho ani major Livingstone, obávám se."
"Já řešení znám," řekla Charley.
"Řekněte nám je," vyzvala ji Lacey.
"Máte na lodi motorové sondy."
"Ano. Nevím sice, jak to víte –"
"Já také nevím, proč to vím. Ale to není důležité. Máte je. Můžete je navést na určitou dráhu a dát jim přesné zrychlení?"
"Jistě, to můžeme."
"Stačí vám údaj 68,13 východní kvadrant DR 06,52?"
"Ovšem. Zadáme ho computeru."
"Dobrá. Potom je všechno velice jednoduché, Lacey. Lehnu si do pouzdra sondy a vy mě odpálíte zadaným kursem tak, aby konečné zrychlení sondy činilo tři tisíce osm set dvanáct metrů. O víc se starat nemusíte."
"Ale – co tím docílíte, Charley?!"
"Nevím, Lacey. Mám tuhle informaci od začátku svého – své existence. Dokonce se mi zdá – i když to jistě nevím –, že je to informace základní. Snad je to – návrat."
"Nebo smrt," řekla Lacey. "Tímhle kursem se ztratíte ve vesmíru, a pokud sondu nezničí vesmír sám, může se stát, že tak poletíte miliardu let… A ani pak nedoletíte nikam."
"Ne, to není smrt," řekla Charley Stuartová. "Jen se prostě nestanu… objektem výzkumů. Cítím, že tam někam," mávla rukou k iluminátoru plnému hvězd, "patřím. Jsem šťastná, že jsem poznala… člověka. Rozdíl mezi zlem a dobrem. A že jsem se nestala – Deuce Wormem."
"Takže – sbohem, Charley?" řekl Dan Young.

"A co jiného?" odvětila s úsměvem. "Říkal jste přece, že jsem anděl, Dane. Vrátím se tedy do nebe."
"Opakujte mi tu trajektorii," řekla Lacey poněkud suše. "Poručíku – připravte sondu k odpálení."
-
"To je neuvěřitelné," zuřil major Livingstone a tloukl přitom pěstí do stolu. "To je nehorázné…! Dva z mých nejlepších lidí… Já do jisté míry chápu, že vám ta bytost zachránila život, ale jak jste mohli bez konzultace se mnou udělat takovou, promiňte mi, Lacey, pitomost? Po tom, čeho jste byli sami svědky… Syntéza laserové pistole. Nebo tuhleto povolení k vjezdu na kosmodrom," uhodil o stůl plastikovým obdelníkem, "naprosto identické, skutečné… Dokonce přenos myšlenek a já nevím co ještě… A vy jste lidstvo připravili o možnost tohle všechno prozkoumat, pochopit – snad se to i naučit…!"
"Máte devět mrtvol, pane," řekl Dan Young.
"Nemáme vůbec nic," odsekl major Livingstone. "Vy to ještě nevíte… Všechny ty zbytky samy od sebe – anihilovaly. Rozpadly se na jakési svinstvo… A to se zase rozteklo. To, co nakonec zbylo, je destilovaná voda. H2O, k čertu."
Dan se proti své vůli usmál.
"Pane," řekla Lacey, "to všechno přece byly děti Deuce Worma.
Snad je lepší, že se jich solární systém zbavil. Charley Stuartová byla výjimka… Proto si možná zvolila normální lidské jméno."
"Jděte mi se jmény," řekl major a popadl plastový průkaz pilota kamionu. "Tady máte jméno… Nějaký… Blatore Ingetman. Uvědomujete si, že je to přesmyčka jména Alberto Mantegni? Další si říkal Fokt Forok, to je zase Korotkoff, taky jedno jméno Deuce Worma. Ksakru! Běhá mi z toho mráz po zádech. Víte proč?"
"Ne, pane," řekl zdvořile Dan Young.
"Tyhle přesmyčky používali upíři," řekl major.
"Cože, pane?!" řekl Dan. "Upíři…?"
"Tak tak," kývl major Livingstone. "Vy neznáte ten film Carmilla, který natočil jeden z těch moderních bláznů…? Takový upír se mohl vracet v jiné podobě… Ale nesměl použít jiné jméno, leda přesmyčku toho starého. Tahle upírka se nejdřív jmenovala Carmilla, potom Mircalla, Millarca…"
"Ale to si vymyslel Sheridan Le Fanu," řekl Dan. "Není to skutečnost, pane."
Major pokrčil rameny. "V každém případě je to zvláštní shoda," řekl. "Poslyšte, Dane… a vy, Lacey – jediná možnost, jak tenhle průšvih zaretušovat je…" Podrbal se na nose. "Já si to prostě musím nechat pro sebe. Dejme tomu, že ta kráska zůstala taky v tom roztaveném písku."
"Díky, pane," řekl Dan Young.
"Děkuji i za Charley," řekla Lacey Georgiu.
"Tím je všechno uzavřeno, že?" řekl major.
"Ano, pane," kývl Dan. "Díky vám."
"Jenže jste na omylu," řekl major Livingstone. "Zapomněli jste, že příchod Charley Stuartové nám avizoval kdosi neznámý prostřednictvím Joea Dempseyho – o sedmatřicet hodin dřív, kdy Charley Stuartová i její btarři byli jen nechutnou blivaninou ve zkumavkách výzkumného ústavu. Ten divný muž s padělkem kreditní karty stejně identické jako tohle povolení, oblečený v nepadnoucím obleku, zřejmě v masce, procházející zamčenými dveřmi… Jak mohl vědět, že Charley Stuartová, která ještě neexistovala, navštíví Dempseyho? A jak mohl znát její podobu? A odkud věděl, že je třeba upozornit právě poručíka Dana Younga od S. I.?"
"Máte nějaké vysvětlení, pane?" řekl Dan Young.
"Obávám se, že žádné není – a také nebude," odvětil major. "Leda že bychom se obrátili na toho vašeho Sheridana… Jak že se…"
"Le Fanu, pane," řekli Lacey a Dan současně. A Lacey dodala:
"Jenže ten je dvě stě let po smrti, pane."
"Zaplať pánbu," řekl major Livingstone. "Za posledních čtyřicet hodin je to první zpráva, ze které mám opravdu radost."
5 / CESTA SPÁSY
"Posvátná, krůpěji!" volal velekněz oblečený do fantastického kostýmu. "Zázračná kapko, jež ukazuješ cestu! Moste ke spáse! Ty, jež nám dáváš království!"
"…jež nám dáváš kálovství!" opakoval dav rozsazený na židlích u stolů s červenými ubrusy.
"Pijeme na tvou počest!"
"Prosit!" houkl dav jako jeden muž a ruce se sklenicemi kapkovitého tvaru se pozvedly. Rubínový nápoj zajiskřil ve světle elektrických svíček.
"Podruhé pijeme na tvoje zmrtvýchvstání!"
"Prosit!"
"Potřetí pijeme na tvůj věčný život!"
"Prosit!"
Velekněz uchopil a pozvedl skleněnou schránku ve tvaru pyramidy; uvnitř jiskřil nepatrný předmět jako zrnko tmavého jantaru.
"Ó, Worme!"
"Ó, Worme,"opakovali všichni a zvedali sklenice. Kdosi se skácel tváří na stůl; jiný se dal do vzlykání. Brali se kolem ramen, objímali se a líbali. "Ó, Worme…"
Cesare Trumpf vypnul obrazovku.
"Nikdo mě nepřesvědčí," řekl Lou Ferris, "že tyhle kašpary budeme někdy k něčemu potřebovat."

"Ale ano," řekl Cesare Trumpf. "Kdysi se tomu říkávalo kanónenfutr, příteli. To jsou ti hrdinové jdoucí v prvních řadách, aby posléze svými kostmi zúrodnili půdu. A jak se zdá, té půdy bude dost…" Trumpf, nevelký obtloustlý muž s poněkud šilhavýma očima se zasmál. "Zdá se, že celá jedna hvězdokupa, Ferrisi."
"Sousto, kterým se můžeme udávit," zabručel Ferris.
Cesare Trumpf se podíval na svého hubeného světlovlasého společníka a uhnul před studeným pohledem jeho bledých očí. "Ne, Ferrisi," řekl. "V té kapce je – všecko. Sám dost dobře nevím, kolik ještě informací získáme, a nechápu, jak se do tak nepatrného předmětu vůbec vešly. Ale už to svědčí o tom, že je to všechno pravdivé…"
"Riskujete, když ji půjčujete těm bláznům."
Trumpf se zasmál. "To je kopie."
"Modlí se k falešnému bohu?"
"Ano… To je výstižné. Bůh… Přiznám se vám, Ferrisi, že jsem ve Worma opravdu věřil jako v boha. Člověk něčemu věřit musí a Worm měl dalekosáhlé plány. Někdy si myslím, že kapka je skutečně on, že se mu prostě jen zachtělo… Ale čert to vem, Ferrisi; pravda je, že jsme pro něj pracovali, a že bude mnohem zajímavější pracovat pro sebe – s jeho pomocí."
"Kde máte originál?"
"Dobře schovaný… Ale k věci, Ferrisi. Minule jste převzal nějaké úkoly…"
"Tilden a Trelawney v New Chi," řekl Lou Ferris. "Soukromá společnost, export-import. Mají tři lodi typu Herschel –, můžou až za dráhu Uranu. Sto třiadvacet tisíc tun."
"Výborně, Ferrisi. Zahájíme subskripci. Předběžný odhad dělá dvacet miliard…"
"To není právě málo, šéfe."
Trumpf mávl rukou. "Ti blázni nám to rádi dají – i kdyby to mělo být o deset miliard víc. Jak to vypadá s výzbrojí, Ferrisi?
Počítám, že tyhle lodi toho moc nemají, co?"
"Nemají nic… Ale o to se postará Chuck."
"Konvenční zbraně nám nebudou nic platné."
"Samozřejmě." Ferris se ušklíbl. "Už jednou se nám přece podařilo získat laserový kanón… Od té doby jsou sice bezpečnostní opatření zpřísněna, ale Chuck si s tím poradí."
"Na tom by mohla akce ztroskotat."
"Nejsem hlupák."
"A – peníze, Ferrisi…?!"
"Zatím kolem pětadvaceti milionů… Neškodilo by třicet."
"Dobrá, postarám se o to." Trumpf si zamnul dlaně. "Sjednal jste mi schůzku s vedením té společnosti?"
"Můžete se s nimi domluvit sám na běžném kódu, který je v seznamu. Čekají na to."
"A váš další program, Ferrisi?"
"Schůzka s Chuckem v Londýnské pivnici."
"V pořádku… Budu vás potřebovat, až se vrátím z New Chi. Teď musím do kaple… k těm bláznům. Tak či onak, je to přece jenom něco jako správní rada. Chtějí vidět výsledky."
"Správní rada – čeho?" ušklíbl se Ferris.
"Správní rada Cesty spásy," řekl Cesare Trumpf.
-
Rozhovor obou mužů se odehrál v jednom z nenápadných domů v centru Port Royalu. Je nám známo, že jak guvernér Than Wu, tak městská policie dbali na to, aby si tu každý svobodně dělal, co chtěl (pokud na to měl) a vláda Suverénní republiky Luna to přehlížela, protože jí to slušně vynášelo na daních z heren, dancingů i hotelů. Navíc bylo lepší, že ve ztracených končinách Mare Orientale stálo město, než aby se tu rozpadaly kopule a tovární haly opuštěné po velkém stěhování měsíčního průmyslu na odvrácenou stranu. Dnes byl Port Royal vyhledávanou exotickou atrakcí pro návštěvníky ze Země; mizerná pověst, kterou měl, jeho atraktivnost jen zvyšovala.
Asi čtrnáct dní po rozhovoru Cesare Trumpfa s Lou Ferrisem se v budově Moon Fishing Trade v Moon City sešel major Livingstone s poručíkem Danem Youngem.
"Rád bych vás seznámil se zajímavým hlášením, které jsem dostal z New Chi," řekl major. "Poslala ho Lacey Georgiu – zároveň s pozdravem pro vás. Hm… Víte, že oficiální linky se pro tohle používat nemají. Ale když je to Lacey…" Major se pousmál.
"Díky, pane," řekl Dan Young.
Major Livingstone dobře věděl, že ke své časté spolupracovnici chová poručík Young city poněkud vřelejší, než mezi kolegy bývá zvykem. Lacey ho měla právě tak ráda; ale protože byla S. I woman stejně jako byl Dan Young S. I man, museli se smířit s častým odloučením. Dan byl doma v Moon City a Lacey v New Chi, jak se zkráceně říkalo New Chicagu v kráteru Murchison.
"Znáte dopravní společnost Tilden a Trelawney?" zeptal se major.
"Jen v rámci toho, co jsem povinen znát, pane," řekl Dan Young.
"Soukromý podnik; létají s herschely… a nejspíš berou každý náklad, který něco vynese. Všechny soukromé společnosti to tak dělají – a kdo by se jim divil."
"Uzavřeli nějaký obchod s jistou firmou z Port Royalu."
Dan se usmál. "I tam jsou možná poctivé firmy."
"Předseda správní rady je nějaký Cesare Trumpf," pokračoval Livingstone. "Jednal s Tildenem a Trelawneyem osobně na jejich ředitelství v New Chicagu."

"Cesare Trumpf…?" Poručík zavrtěl hlavou.
"Jeho firma se zabývá geologickým průzkumem, ale taky computery a veškerou automatikou kosmické dopravy. Dá se říct – vědecká společnost."
"Máme jich na Luně až až."
"To máme. Hm… U Trumpfa se prý královsky platí a spousta jinak chytrých mozků se na to dala nalákat. Taky jeden profesor doktor akademik a tak dále, který svého času vedl průzkum toho neřádstva z Moby Dicka."
"Hleďme."
"Ten profesor se jmenuje James van Bold… Ale to není všechno.
Díky Lacey… Nebo možná díky tomu, že si jaksi lépe než my pamatuje všechno, co jednou viděla…"
"Pamatuje si absolutně všechno," řekl Dan Young.
"Ano," kývl major. "Někdy je mi jí líto."
Poručík mlčel a čekal.
"Jméno Cesare Trumpf," řekl Livingstone, "podle Lacey figurovalo v seznamu lidí, kteří nějak souviseli se sektou Spasitelů. – myslím Trumpfa – a řekli mi, že za mnou pošlou dva hochy, kteří se o věc budou zajímat. To jste vy, ne?"
Major Livingstone byl jistě dvakrát tak starý jako Tilden. "Ano, to jsme my," řekl. "Ti dva hoši."
Tilden se rozesmál. "Musíte mi prominout moje americké nezpůsoby… Jsem na téhle kouli teprve čtvrtý rok a ne a ne si zvyknout. Ostatně – to je vedlejší, pánové. Co chcete vědět? Rád vám odpovím, je to v zájmu společnosti."
"Nejprve nám řekněte, o jaký obchod jde."
"Že jsme dopravní společnost, a že kromě tří herschelů mám hromadu všelijakých kraksen pro terralunární spoje, to asi víte.
Trumpf by rád použil jednoho našeho herschela pro cestu…
Nějakých půl druhé miliardy mil to dělá. Takový herschel na to stačí – náklad nebude velký. Spíš bude fungovat jako pasažérská loď. K tomu se herschely dají snadno přizpůsobit."
"Kolik cestujících?" zeptal se major.
"Asi čtyřicet," odpověděl Tilden. "V podstatě vědecká výprava…
Chtějí prověřovat nějaké automaty a spojovací mašiny v kosmických podmínkách. Povezou asi čtyři stovky kontejnerů, to není pro skladovací prostor herschela takřka nic. Chtěl jsem s nimi dohodnout, že bych vzal navíc náklad třeba pro Ganymed nebo Mars, měli by to o dost lacinější – ale Trumpf o tom nechtěl ani slyšet. Že potřebují loď pro sebe, a že jim na ceně nezáleží…
Proto jsem taky začal stříhat ušima, hoši. Když někomu nezáleží na pár miliardách, je to podezřelé. Když je zákazníkem vědecká společnost, většinou to nebývá miliarda sem, milarda tam."
"Kdy chtějí odstartovat?"
"To nejde tak rychle. Zatím se nakládá, prověřují se systémy… S takovou lodí je hromada práce, než ji můžete vystřelit tam nahoru. No… Myslím, že to zvládneme do čtrnácti dnů.
Trajektorie se počítat nemusí…"
"Proč ne?" zeptal se Dan Young.
"Dodali program pro computer hotový."
"A vy mu důvěřujete?"
"V tomhle případě ano. Za prvé je to vědecká společnost, takže by se neměli splést při násobilce – a za druhé jde o jejich kejhák, ne? Proč bych jim neměl věřit? Spíš se bojím, aby mi nezůstali dlužni."
"Ten program," řekl major Livingstone, "máte vy?"
"Ano. Zatím je uložený v trezoru v New Chi."
"Můžete nám ho ukázat?"
"Co by ne. Nezavázal jsem se k mlčení. Nevím sice, jak by se to líbilo Trumpfovi – ale když už jsem do toho začal šťourat a řekl A, tak asi musím říct i B, co?"
"My vás nenutíme," řekl major.
Tilden se zasmál. "Já bych se nedal… Víte, mně ten chlápek nějak nesedí. Měl bych rád nějaké záruky, než pošlu Golden Hind až někam za Jupiter. A jak jsem vyrozuměl na vnitru, vy mi je můžete dát, ne? Pokud shledáte, že ten maník s taliánskoněmeckým jménem je all right."
"Dobrá, tak nám ukažte ten program."
"Moc toho není." Tilden vytáhl kapesní vademecum. "Spojím se radši s Trelawneyem… Nemusí do toho vidět kdekdo." Vyťukal na klávesnici patřičný kód. "Haló, starý brachu," řekl, když se ozval signál, "tady Spence… Potřebuju, abys mi přehrál tu kazetu od Trumpfa. Je v trezoru, pokud bys na to náhodou zapomněl."
"Mám tady spoustu práce," ozvalo se z vademeca. "Nemůže to počkat?"
"Nemůže. Je to D. C. D., Tommy."
"A tak… Moment počkej, hned to bude."
Tilden se zazubil. "Ta zkratka, to je Danger in Case of Delay… Prostě že to hoří."
"Třeba to nehoří," řekl major Livingstone.
Chvíli čekali; pak se znovu ozval hlas z Tildenova přístroje:
"Spence…? Chceš to přečíst, nebo ti stačí hodit numera na displej?"
Tilden pohlédl na majora; ten řekl: "Čísla stačí."
"Dobrá, hoď to na displej, Tommy."
"Máš je tam," odpověděl hlas. "Jak to vypadá, Spence?"
"Pracuje se na tom," řekl Tilden. "Konec."

"O. K.," řekl Trelaweyův hlas.
Tilden podal majorovi vademecum. "Tady to máte," řekl. "Myslíte, že to k něčemu bude?"
Na maličkém dipleji přístroje stálo: 68,13 RECT. EAST DR 06,52.
Livingstone mlčky přisunul vademecum poručíkovi. "Ale k čertu," řekl Dan Young, "promiňte, pane. To je přece kurs, který –"
"Který je nám známý," přerušil ho major. "Pane Tildene… Musím vás požádat, abyste aspoň do zítřka neopouštěl Moon City. Ověříme si některé… věci. Navštívíme vás ještě jednou a sdělíme vám výsledek."
"O. K.," kývl Tilden. "Vidím, že jsem měl nos, hoši."
-
"Velice se omlouvám, pane," řekl Dan Young, když opustili hotel Darwin. "Málem bych byl –"
Major Livingstone mávl rukou. "Nemusíte se omlouvat, poručíku. Taky mě to poněkud – vyvedlo z míry. I když, přiznám se, jsem něco podobného čekal. Tilden a Trelawney jsou rejdaři, starosti o navigaci přenechávají placeným odborníkům… Jinak by jim ten podivný kurs musel být hned nápadný."
"Čekal jste to…?"
"Vy máte naprostou jistotu," řekl major Livingstone, "že jste toho posledního potomka Deuce Worma tenkrát s Lacey zničili?"
"Pane," řekl Dan, "vstoupil do písku roztaveného po startu naší lodi; potom tavenina ztuhla a uvěznila ho; a hned nato Lacey s lodí znova klesla. Vypařil se v plamenech trysek."
"Ano," kývl major. "Také jsme tam nenašli víc, než stometrový koláč strusky a skla. Jenže někdy později tam kdosi kopal. Jsou tam hromady všelijak přeházeného materiálu, otisky detekčního přístroje, stopy po prosívání a podobně. Co tomu říkáte?"
"Kdo tam kopal, pane?"
"Nevíme. Je to země nikoho, může si tam kopat, kdo chce. A od města je to skoro třicet kilometrů. To místo nikoho nezajímá."
"Jak se na to přišlo?"
"Náhodou… Podle snímku jedné družice. Tehdy jsme pro jistotu vydali příkaz k namátkové kontrole té lokality. Byl jsem upozorněn na jakési změny… Pak jsem se tam byl podívat osobně."
"Z toho netvora nezbylo nic," řekl Dan Young.
"Bylo by to O. K., kdyby to byla pravda," kývl major. "Ale co když přece jen… Odkud by měla Trumpfova společnost informaci o kursu, na který Deuce Worm navedl Moby Dicka, když se ho zmocnil – a který je totožný s kursem, jímž odcestovala ve vaší sondě ta vaše – Charley?"
"Ta čísla znáte jenom vy, pane," řekl Dan Young. "Potom Lacey… a já."
"Sám sebou jste si jistý?"
"Naprosto, pane."
"Pokud se tedy někdo nenaboural do paměti Lacey –"
"Vyloučeno, pane. Podobné informace dokáže ve svém mozku blokovat… Nebo také zcela vymazat."
"Pak nezbývá, než předpokládat, že v tom zatraceném štěrku přece jen něco zůstalo."
"Nebo nám tu někde běhá další z těch Wormových zmetků," řekl Dan Young. "Eh, k čertu… Vědět, odkud sem to svinstvo přišlo…"
"Vždyť to víme," řekl major Livingstone. "Přišlo odtamtud, kam odletěla Charley Stuartová, a kam zamířil Deuce Worm s Moby Dickem. Pokaždé je to kurs 68,13, východní kvadrant DR 06,52 – kurs podivný, vedoucí ke všem čertům, jak pravil kapitán Venetti."
"Další člověk, který ho zná."
"Dávno ho zapomněl. Pamatuje si jenom, že byl podivný a vedl ke všem čertům."
"Někdo další z posádky Moby Dicka?"
"Oba navigační důstojníci si vzpomněli jen na to, že šlo o východní kvadrant mimo rovinu ekliptiky."
"Takže jste se jich ptal, pane?"
"Zdálo se mi to důležité."
"Máte pro mě nějaké úkoly, pane?"
"Jak by ne," pousmál se major Livingstone.
"A – pro Lacey?"
"Tu z toho pro tentokrát vynecháme, poručíku."
-
Druhý den se oba znovu setkali se Spence B. Tildenem; zastihli ho ve společnosti tlouštíka s prořídlými vlasy, jehož jim Tilden představil jako Toma Trealwneyho, svého obchodního společníka.
"Rejdařství, to jsme my dva," dodal. "Sám bych nerad rozhodoval – a stejně bych to musel konzultovat s Tommym."
"Dovolte mi poznámku," řekl Trelawney. "Jaksi jsem přeslechl vaše jména… A můj společník je, jak se zdá, také nezná. Musíte pochopit mou opatrnost."
Tilden se zasmál. "Víte," řekl, "Tommy Trelawney je Angličan."
"Chtěli jsme vás ušetřit jisté procedury," řekl major Livingstone. "Ale máte pravdu – bude lépe, když budete znát fakta. Nejdřív ovšem musíte…" Vytáhl z vnitřní kapsy obleku destičku vyrobenou pouze pro jediný účel: zavírat lidem ústa.
"Aha," kývl Tilden. "O tomhle už jsem něco slyšel."
"Tím líp," kývl major. "Souhlasíte?"
"Samozřejmě," řekl Tilden a podíval se na svého společníka.

"Dobrá," řekl Trelawney. "Pokud se nám pánové nepředstaví bez toho…"
"Semhle přitiskněte palec," řekl major. "Díky… Vy sem, pane Trelawney. Musím vás upozornit, že porušení přísahy se v posuzuje jako přečin proti bezpečnosti Suverénní republiky Luna a trestá se nuceným pobytem v Andersonu na dobu od šesti –"
"Nechte to být," přerušil ho Trelawney. "Něco takového u nás nepadá v úvahu."
"Takže vy jste od S. I.," řekl Spence B. Tilden.
"Ano," řekl major Livingstone a vrátil destičku do kapsy. "Mně můžete říkat Stone a kolegovi třeba Black."
"O. K., pane Stone. Co pro nás máte nového, že to vyžaduje takové nezvyklé opatření?"
"Nejdřív si vyslechněte historku, která se vám nejspíš bude zdát trochu… nepravděpodobná."
"Žijeme ve světě obchodu," zasmál se Tilden. "Cifry, tuny, trajektorie, letové řády, peníze… a zase peníze. Rádi si poslechneme nějakou pohádku."
"Jistý Deuce Worm," začal major, "který před sídlil časem v Port Royalu, se zabýval pokusy s rekonstrukcí vyhynulých druhů na základě zachovaných řetězců toho – té –" major pohlédl na Dana Younga.
"Dezoxyribonukleové kyseliny," doplnil poručík. "Konkrétně vypěstoval ve zkumavce dinosaura druhu tyrannosaurus rex."
"Živého?!" podivil se se Trelawney. "A k čemu to?"
"Prověřovat automaty a spojovací mašiny v kosmických podmínkách," řekl major, "a vyhazovat miliardy za dopravu do sektoru Uranu, kde jsou podmínky stejné jako třeba u Marsu – k čemu to?"
"Pokračujte, pane Stone," řekl Tilden.
"Deuce Worm měl k dispozici celou organizaci; říkali si Spasitelé. Tomu ještěrovi voperovali mozek jednoho z našich agentů, kterého zavraždili… Tady – pan Black se tehdy zasloužil o – uzavření případu. Došlo přitom i k likvidaci jejich laboratoře. Mysleli jsme, že přitom Deuce Worm zahynul, ale zřejmě jsme se mýlili. Za nějaký čas nato byla hlášena neznámá apollónská planetka… Pokud by se ji bylo nepodařilo odklonit, zřítila by se na Měsíc – do oblasti kráterů Daedalos a Ikaros."
"Tam se stavěla fotonová loď, pokud se nepletu," řekl Tilden.
"Ten hrozný Barnard 01, co se teď zalétává."
"Ale podařilo se ji odklonit, ne?" řekl Trelawney.
"Usadil se na ní Deuce Worm," řekl major. "Byl vyzbrojen ukradeným laserovým kanónem MX 064 a chtěl recept na výrobu returnitu. Co to je, asi víte."
"Ovšem," řekl Tilden. "Mezi námi se to ví, i když… Je to materiál pro reflektor. Nějaká novinka – z Marsu, myslím."
"Co jste mínil tím i když, pane Tildene?"
Tilden se zasmál. "Co bych tím mínil, pane Stone? Myslím, že by se to mezi námi asi vědět nemělo – vzhledem ke všem tajnostem, které se kolem toho nadělaly. A přesto o tom dnes ví kdejaký rejdař. Jak by ne, pane… I když budeme těžko užívat fotonových lodí, koeficient odolnosti returnitu je takový, že by se hodil k použití i na lodích s konvenčním pohonem. Tak třeba jenom na trysky, které se musí vyměňovat… a tak dále. Doufám, že nás teď neobviníte z průmyslové špionáže."
"Ne, pane Tildene," řekl Major Livingstone. "Máme jiné starosti."
"Ani nevím, odkud jsem se o tom dověděl," řekl Tilden.
"Tommy…?!"
"Nevzpomínám si," řekl Trelawney. "Ale pokračujte, pane Stone."
"Víte," řekl major, "naštěstí měl pan Black s Wormem jisté zkušenosti… Podařilo se mu zneškodnit ho i s jeho lodí a kanónem – na poslední chvíli, pánové. Planetka byla odkloněna a minula Měsíc o sedm a půl tisíce kilometrů. Trosky Wormovy lodi zůstaly na jejím povrchu, sám Worm byl probodnut speciální zbraní, vystaven vakuu a posléze zničen v troskách lodi neovladatelným laserovým dělem. Tedy – věřili jsme tomu."
"A náš starý dobrý Měsíc o tom nic neví," řekl Trelawney. "Co tomu říkáš, Spence? K čemu chtěl ten gangster returnit? Na kšeft? Neříkejte, že chtěl sám postavit fotonovou loď?"
"Jak je to dál, pane Stone?" zeptal se jeho společník.
"Svého času jedna dopravní loď," řekl major Livingstone, "zachytila v oblasti oběžné dráhy Jupiteru signál S.O.S. Přicházel z planetoidy R 673 objevené docela nedávno – aspoň podle katalogu."
"Sakra," řekl Tilden, "nepovídejte, že to byla zrovna ta planetoida, kde pan Black zlikvidoval Worma?"
Major přikývl. "Ovšem, byla. Lidé z té lodi tam poblíž trosek sebrali zmrzlou a probodenou mrtvolu muže v overalu a přenesli ji na palubu. Nejdřív zjistili, že volání o pomoc zřejmě vysílala sama mrtvola; potom, když vytáhli čepel z hrudníku, se zdánlivě mrtvý probudil, vstal, odešel do

chýba strana

osti pracuje pro Cesare Trumpfa.
Právě tak si zaslouží pozornost, že kdosi v nedávné době pečlivě překopal místo, kde byl zničen poslední z těch – dejme tomu Wormů druhé generace."
"Všechno to zní jaksi neuvěřitelně," vzdychl Trelawney. "Myslíte, že Trumpfova společnost je nástupnickou organizací těch někdejších lidí Deuce Worma… Jak že si to říkali?"
"Spasitelé."
"Co, nebo koho chtěli spasit?" řekl Tilden s úšklebkem.
"Byli posedlí myšlenkou světovlády."

"Myslím, že slovo spasitel mívalo zcela jiný význam," řekl Trelawney. "Ale k věci: Co navrhujete, pánové?!"
"Pan Black poletí jako druhý pilot," řekl major Livingstone.
-
"Všechno běží podle plánu," hlásil Lou Ferris svému šéfovi Cesare Trumpfovi v jeho domě v Port Royalu. "Máme čtyři velká laserová děla rozmontovaná v bednách. Získali jsme i dva kusy robotů, které jste chtěl. A z jednoho měsíčního vozidla jsme dali dohromady docela slušný obrněný vůz… Něco, čemu se před sto lety říkávalo tank."
"To není špatné, i když si už dneska nejsem jistý, jestli vůbec bude něco podobného zapotřebí. Čím dál tím víc mám podezření, že ti tvorové tam –," Trumpf mávl rukou někam ke stropu, "nejsou schopni odporu. Vypadá to, že se živí čicháním ke květinkám…
Takový nějaký ráj, jestli víte, co myslím."
Ferris se zasmál. "A my budeme vyzbrojeni pro peklo."
"To nemůže škodit," řekl Trumpf.
"Jistě ne… Například vzhledem k posádce. Třeba nebude z kursu Deuce Worma právě nadšená, šéfe."
"Nebude nadšená?"
"K čertu, šéfe… Ani já tím nejsem nadšený. Sám říkáte, že je to kurs, který vede kamsi mimo soustavu… Když se do vyčerpání poloviny paliva nikam nedostaneme, budeme se muset vrátit, protože jinak bychom se nevrátili vůbec. A všechny ty miliardy…" Ferris se ušklíbl. "To abychom pak radši rovnou zůstali na nějakém hodně zastrčeném měsíci."
"Někde v oblasti Uranu začíná Cesta," řekl Trumpf.
"Já vím, ta vaše Cesta spásy. Jak si ji představujete?"
"Nepředstavuju si ji. Prostě v ní věřím."
"Eh, jděte, Trumpfe… Nepovídejte mi, že jste idealista."
"To není z idealismu, Ferrisi. Kapka to říká jasně: stačí dodržet udaný kurs… a dostaneme se na začátek Cesty. Ne, nejsem idealista. Jsem pragmatik. Jak jste na tom s posádkou, Ferrisi?
Našel jste potřebného muže?"
Ferris si samolibě zamnul dlaně. "Mám ho, šéfe. Měli jsme ohromné štěstí. Myslím, že ani Tilden a Trelawney nemají tušení, koho mají mezi piloty. Nějaký Sidney Black… Poměrně mladý chlápek, ale dost nalítáno. Měl dvakrát průšvih s nějakým pašováním drahokamů, vyhodili ho od státních linek. Nějaký čas sekal dobrotu a lítal jen na terralunární. Potom to zkusil u Tildena.
Za jeho papíry bych moc nedal, budou zfalšované."
"Odkud máte informace?"
"Není problém napíchnout se na příslušnou databanku."
"Proč si to nezjistili u Tildena?"
"Neměli proč, nikdo Blacka neshodil. Pilotní knížku má pravou – aspoň po stránce letové praxe. Na Golden Hind poletí jako druhý pilot."
"Bude drahý, Ferrisi?"
"Kanóny přišly dráž."
"Rád bych ho viděl."
"Nic jednoduššího. Čeká dole."
"To není opatrné, že jste ho přivezl do Port Royalu."
"Nepřivezl jsem ho. Má dovolenou a během ní si může jezdit, kam chce. Ostatně prý tady má slečnu."
"Neuškodí, když si ho ještě proklepneme… A někdo by se za ním měl podívat. Co jste mu řekl?"
"To, na co letí. Víme o nějakém asteroidu, který je celý slepený z diamantů. Protože se takové věci nedají soukromě těžit, budeme v určité chvíli muset zatajit svou činnost před posádkou. V tom nám pomůže on, i když zatím nevíme, jak. Počítáme s tím, že něco vymyslí."
"To je dost krkolomné."
"Řekněte mi něco lepšího. Už dvakrát měl malér s pašováním drahokamů."
"Hm… Tak mi ho přiveďte. A zařiďte, ať se mu někdo pověsí na paty, až odtud vypadne. Rád bych věděl, jestli tady skutečně má nějakou ženskou, a co je ta ženská zač."
Ferris odešel do haly v přízemí. Sidney Black tam seděl a znuděně zíral na nepatrnou obrazovku kapesního vademeca, kde si promítal jakýsi poněkud nestydatý film. "Šéf vás chce vidět," řekl mu Ferris. "Tak kdybyste laskavě zvednul kostru, Blacku."
"No, no," ušklíbl se pilot, "potřebuje mě, stejně jako já jeho. Tak si nehoňte triko, Ferrisi. Až budeme nahoře, budete mít každou chvíli plný gatě."
"Já vím, že jsi drsňák, Side," řekl Ferris.
"Tak na to nezapomínej, kašpare," odsekl Sidney Black. "Kde je ta díra, co vede k Trumpfovi?"
"Pan Trumpf," řekl Ferris. "A taky pan Ferris, burane."
"A navrch pan Black," řekl pilot. "Co?!"
Ferris okamžik mlčky studoval jeho rozložitá ramena. "Hm," řekl, "O. K., pane Blacku. Tudy. Račte."
Když Sidney Black hodinu nato opouštěl dům Cesare Trumpfa, spokojeně si pohvizdoval. Stejně spokojeně si hvízdl Ferrisův muž, když o pár ulic dál spatřil dámu, která se k pilotovi připojila. Už hezky dlouho neviděl takový kousek. Ale u těch chlápků od kosmických spojů to nejspíš takhle chodí; ženské se na ně jenom lepí, řekl si.
-
Sidney Black se svou společnicí posléze zapadli do Trocadera, varieté, herny, baru a hotelu v jednom. Ferrisův špeh viděl, jak si v recepci hotelu berou klíč – tady si potrpěli na podobné starosvětské hloupůstky. Chvíli počkal a pak

zašel k recepčnímu pultu. "Poslyšte…," zeptal se, "ten pán s tou dámou – nebyl to náhodou mladý Swan Howe-Ritz?"
"Ne, pane," odpověděl recepční. "Pán s dámou jsou naši stálí hosté… Bohužel vám nemohu poskytnout další informace… Není to tady zvykem, pane; v důsledku toho je mám blokované."
"No ovšem," řekl Ferrisův muž, "andy… Mohlo mě napadnout, že živý recepční by spíš nenápadně natáhl dlaň."
"Nerozumím, pane."
"Nevadí. Kde tady máte komunikační kabinky?"
Android mu mlčky ukázal přes halu; muž vešel do jedné z kabin, zavřel za sebou, pohodlně se rozvalil v klubovce a vytáhl z kapsy vademecum. "Pane Ferrisi," řekl, "vypadá to, že bydlí nastálo v Trocaderu se slečinkou, která je drobátko nad jeho poměry."
"I Trocadero je nad jeho poměry," řekl Ferris. "Pod jakým jménem je tam zapsaný?"
"To jsem se nedověděl. V recepci sedí andy."
"Někdo je nad ním, ne? Jděte tam znova a nebuďte držgrešle."
Ferrisův muž se tedy vrátil k recepci; dal si zavolat šéfa obsluhy a za pět moon-dolarů se dověděl, že jde o pana Sidneyho Blacka a jeho přítelkyni Frankie O'Galbraithovou z Moon City.
Ferrise nechal svého špicla čekat, dokud si několika různými způsoby neověřil, kdo je Frankie O'Galbraithová. Dověděl se, že je to: a) drahá kurtizána pro establishment, b) tajná pornohvězda, c) prvotřídní modelka a d) všeho schopná ženská.
Řekl si, že bude pravděpodobně od všeho trochu, spokojil se s tím a muže odvolal. "Black zřejmě dělá dluhy," zabručel. "Inu… Tím líp."
Nahoře v hotelovém pokoji řekl poručík S. I. Dan Young: "Franku, můžeš tu podobu změnit. Třeba na nějakého… Eh, vyber si, co chceš. Co čínského sluhu? Té ženské už začínám mít plné zuby.
Pryč s ní."
Kurtizána pro establishment zmizela, jako by ji sfoukl, a místo ní se před Danem ukláněl úslužný Číňan s rukama zastrčenýma do širokých rukávů. "Je to takhle doblé, pane?"
Dan Young se zasmál. "Není to špatné, Franku… Jenom, prosím tě, nešišlej a zahoď ten národní kroj. Nejsi jediný Číňan na Měsíci a žádného jsem neviděl pobíhat v županu."
"Snažím se o důslednost," řekl android Frank, teď už oděný ve střízlivý overal. "Máte nějaké přání, pane?"
"Ne, Franku. Musím teď zavolat majora… Snad uděláš nejlíp, když se budeš pozorně rozhlížet. Člověk nikdy neví. Sednu si s tím do koupelny, tam nejsou okna."
"Rozkaz, pane."
Major Livingstone se ohlásil téměř okamžitě.
"Nuže, pane," řekl Dan Young, "je to lepší, než jsme předpokládali. Pochybná minulost Sidneyho Blacka zabrala – už se ho pokusili podplatit."
"Kdopak, Ferris?" zeptal se major.
"Sám veliký Trumpf."
"Co nabídl?"
"Dvě procenta z diamantového asteroidu, který letíme vytěžit, pane."
"Vida, tak diamantový asteroid… Přijal jste?"
"Chtěl jsem dvě a půl."
Major Livingstone se zasmál. "Možná že jste to přehnal."
"Ne, pane," odpověděl Dan Young. "Slíbil mi je, aniž mrkl okem.
Ale to není podstatné, pane… V tom domě jsem strávil dobré dvě hodiny, polovinu z toho dole v jakési přijímací hale. Nějaké schody vedou také dolů do podzemí; nebude to žádný sklep, je na nich drahý koberec… Za tu hodinu, co jsem čekal, tam dolů zašlo sedm lidí. Všichni muži, všichni poněkud – podivní. Z větší vzdálenosti byste řekl: vědecký pracovník. Zblízka ruší dojem poněkud vizionářské pohledy."
"To je přesně ono," řekl major.
"Dále," pokračoval Dan Young, "přístroj, kterým jsem monitoroval záření v co nejširší škále vlnových délek, skutečně kromě běžných šumů zaznamenal něco neobvyklého. Není to žádný brum, pane.
Vypadá to jako – rozhovor."
"Rozhovor…?!"
"Označuju to tak z nedostatku vhodnějšího termínu. Prostě tam znějí jakési otázky a odpovědi… Ty – otázky – jsou vesměs krátké, zato odpovědi nejmíň pětiminutové. Ještě jsem záznam neposlouchal, sledoval jsem to jen v grafickém přepisu vademeca – a přes takový stupidní film."
"Odvysílejte to ke mně," řekl major. "Myslíte, že to potvrzuje existenci jakéhosi –"
"Nevím, pane. Myslím, že tam dole bude nějaká centrála nebo laboratoř… A že tam mají něco, co jim dává rozumy. Čerti vědí, co to je; ale cosi jsem zaslechl mezi chlápky, kteří ukládali bedny do skladiště Golden Hind. Mluvili o nějaké… posvátné krůpěji, pane. Předem se za to omlouvám."
"U všech ďasů, Dane," vybuchl major Livingstone, "načichl jste tam Frankovou korektností. Posvátná krůpěj! Poslyšte, poručíku – nejste jediný, kdo na tomhle případu pracuje; mám signály z více míst. Už jsem slyšel o nějaké červené kapce, zalité do skleněné pyramidy, které se prý říká svatý Worm. A teď vaše hlášení o impulsech v podzemí Trumpfova domu… Co si o tom všem mám myslet, hrome?"
"Všechno dohromady nasvědčuje tomu," řekl Dan Young, "že ten Worm druhé generace, kterého Lacey spálila v Serenity, musel mít schopnost soustředit celý svůj energetický a informační potenciál ve zlomku vteřiny tak, že přežil v podobě jakési kapky. Ta vysílala nějaký signál – stejně jako Wormova mrtvola na R 673 vysílala S.O.S. Cesare Trumpf

zřejmě signál zachytil, lokalizoval… a jeho lidi tam pak vykopali tu zatracenou kapku – promiňte, pane."
"Ano, zapadá to do sebe," souhlasil major. "Ale jaký to všechno má účel, poručíku? Dejme tomu, že ta zatracená kapka Trumpfa informovala o trajektorii. Ale co dál? Kam ta trajektorie vede?
Víme jen, že míří mimo ekliptiku, nějakým podivným směrem… ke hvězdě Phekda. Tedy – Gamma Ursae Maioris jsem chtěl říct. Hm… Pehkda se mi líbí víc. Jak se na to díváte vy – jako navigátor a pilot, poručíku?"
"Každému navigátorovi a pilotovi," řekl Dan, "by se ten kurs zdál podivný. Dokonce by se dalo říct jaksi – zlověstný. V novém heliocentrickém Paulsen-Mauriceově kódu určuje jako cíl hvězdu Phekda v souhvězdí Ursa Maior. Jenže to pro Trumpfa a jeho lidi nemá absolutně žádný význam. I kdyby měli místo Golden Hind fotonovou loď, letěli by tam v nejlepším případě sto padesát let… Myslím pane, že ten kurs sice míří ke Gammě UMa, ale cílový objekt je mnohem blíž. Pravděpodobně ne dál než Uran."
"Jak si ten objekt představujete?"
"Může to být planetka… Ale spíš nějaký umělý objekt, který vůči terralunární soustavě udržuje stále stejnou polohu."
"Což je zřejmý nesmysl."
"Ano. Jaké pro mě máte příkazy, pane?"
"Pokračujte, poručíku. Až k něčemu dojde, musíte postupovat podle vlastního uvážení. Kéž by bylo správné."
"Vynasnažím se, pane."
Major Livingstone chvíli mlčel a pak řekl: "Tak… Zlom vaz, chlapče."
Dan Young odpověděl: "O. K., pane."
-
Golden Hind, rychlý obchodní clipper třídy Herschel o sto dvaceti třech tisících tunách, náležící měsíčnímu rejdařství Tilden & Trelawney, by byl právě míjel dráhu Uranu, kdyby jeho kurs vedl v rovině ekliptiky. Jelikož ale zdánlivě stoupal ke hvězdě Phekda v souhvězdí Velké Medvědice, padesát čtyři stupně ke světovému severu od průsečíku ekliptiky s galaktickým rovníkem, byla teď Golden Hind nad dráhou Uranu sedmnáct a půl astronomické jednotky – tedy bezmála tak daleko jako od místa vlastního startu. Kromě vzdáleného Slunce tady bylo jen prázdno; člověk si tu uvědomoval mnohem zřetelněji, čím je – nebo čím není. A nemusel být právě filosofem, aby dostal mrazení v zádech z Gammy UMa, nehybně tkvící tam, kam mířil nos Golden Hind – sto světelných let daleko.
"Poslyš, Side," řekl Tino Zapp, "ty přece máš slušnou praxi z Pásu, co?"
"Ále… jo," řekl Sidney Black. Sotva přitom zvedl oči od jakési nepříliš duchaplné komedie, kterou sledoval na obrazovce kapesního vademeca.
"A k velkým planetám jsi taky lítal…"
"É… Cože?"
"Povídám, že jsi taky lítal k velkým planetám."
Sidney Black vypnul vademecum, zastrčil je do kapsy overalu a podíval se na prvního pilota. "Hele, Tino," řekl líně, "o co ti jde? Co bys z toho měl, kdybych ti teď řek, že jsem doma všude, kde mají aspoň deset géčka? Tady přece žádná velká planeta není."
"No… Já bych to s takovou jistotou netvrdil," řekl Tino Zapp.
"Já totiž sleduju cvrkot tam venku, protože jsem první navigátor-pilot s pravomocí kapitána a ještě k tomu ve službě. Vidím všelicos, zatímco první důstojník si vykládá v kajutě pasiáns, druhý se někde fláká a můj pan zástupce si pouští biograf."
"Tak se nečil, starouši. Copak je venku? Snad nám tam nedejpánbu nelítaj – jak ono se jim to říkalo?"
"To si jako myslíš, že čumím z okna?"
"Co tě raflo, Tino? No dobrá, nečumíš z okna. Ale kam teda čumíš, že tam vidíš všelicos? Pořád na tu zatracenou Phekdu? Neměl bys to přehánět, z toho by se moh zbláznit i Nor. Natožpak Ital."
"Ty jsi Nor?" podivil se první navigátor.
"Čerta starého," řekl Black. "To byl humor, Tino. Jenom jsem si na něco vzpomněl… Taková historická paralela. No tak – kdepak máš tu velkou planetu, kapitáne?"
"Je před námi," řekl Tino Zapp. "Máme ji přímo před přídí."
Sidney Black zvedl oči k obrovskému oknu, které se táhlo od stěny ke stěně nad celou šířkou navigačního pultu.
"Nesmysl," řekl a ukázal prstem k Velké Medvědici. "Phekda je pořád tam, kde má být. Kdyby byla přímo před přídí velká planeta, nejspíš by tu naši oblíbenou stálici zakrývala, co?"
"Tak se podívej semhle," řekl první navigátor.
Black vstal z křesla a naklonil se nad palubní desku před Zappem, kde nevelká obrazovka ukazovala ve značném zmenšení totéž, co bylo vidět širokým oknem. Obraz se lišil v tom, že jeho střed s Gammou UMa zakrýval černý kotouč, za nímž zmizely i hvězdy Megrez, Dubhe, Merak a Chí Velké Medvědice.
"To je porucha," řekl Sidney Black.
"Než jsem ti o tom řekl, prověřoval jsem to," řekl nervózně Tino Zapp. "Centrální žádnou poruchu nenašel. Takže na obrazovce máme něco, co vypadá jako planeta… A pouhým okem to není vidět."
"Nejen že to není vidět. Vůbec to neexistuje." Sidney Black ukázal na další, kulatou obrazovku. "Lokátor neukazuje nic. Kdyby tam ta věc opravdu byla, dávno by vyhlásil poplach."
"Musíme začít brzdit a změnit kurs," řekl Tino Zapp.
"Proč? Máme ho předepsaný od zákazníka."
"Proč…?" opáčil první navigátor. "Prostě se do toho nechci nabourat."
"Není do čeho," řekl Black. "Tečou ti nervy, Tino. Já tu věc na obrazovce taky vidím, to se ví. Na mou duši, je to záhada; jenomže někde v elektronice, ne v prostoru. Něco nám vytváří na obrazovce černou planetu. Ale ve

skutečnosti před námi je jenom ta Phekda, sto světelných let daleko. Chceš se vsadit? Vlastní oči a radar proti obrázku z kdovíjak staré palubní kamery s dávno prošlou garancí. Ale první navigátor a pilot jsi ty."
"O. K. Zavoláme prvního, ať svolá posádku. Ať už ta věc existuje, nebo ne, jsme moc daleko od přístavu, abychom si tu mohli dovolit záhady v elektronice."
"Jestli ti můžu drobátko poradit," řekl Sidney Black, "tak bys nejdřív měl celou věc předhodit Trumpfovi. Když se to tak vezme, nejsou oni vlastně vědecká výprava? Nechtějí prověřovat automatiku a nějaké nové možnosti komunikace v kosmických podmínkách? Koukej, Tino – jestli je tohleto porucha – a to samozřejmě je –, není to přesně to, kvůli čemu vlastně těch sedmatřicet chlápků vezem? Co jsme odstartovali, neměli nic na práci; a tady se jim zrovna nabízí."
"Ty, Side," řekl Zapp, "jsme na cestě dost dlouho a mám oči. Jsi tady sice jako druhý pilot, šarže hned po mně, ale ve skutečnosti tě platí Trumpf, ne?"
"A kdo platí tebe, Tino?"
"Nedělej, že nerozumíš. Samozřejmě, oba nás platí firma. Ale ty přece normálně lítáš na Pequodu, ne? Sem si tě prosadil Trumpf.
Pan Tilden by na Golden Hind nechal Scotta Grahama."
"Scott šel na dovolenou."
"Jo. Drobátko najednou."
Sidney Black chvíli mlčel. "No… Podívej, Tino," řekl pak zamyšleně, "dejme tomu, že na tom, co říkáš, něco je. Že třeba Graham dostal nějaké odstupné, abych na tuhle cestu moh já. Prostě proto, že Trumpf chtěl mít na palubě jednoho spolehlivého pilota, kterého zná… třeba už nějakou dobu. Nemusí to tak být, ale může… A co z toho? Ta černá placka kvůli tomu z obrazovky nezmizí."
Tino Zapp si chvíli mnul knírek kloubem ohnutého ukazováčku. Pak pozvedl oči ke stropu a řekl: "Padre nostre… Proč musím být zodpovědný zrovna za tuhle loď?"
"Být tebou, tolik bych si to nebral," řekl Sidney Black. "Šéf je tady stejně Trumpf, co si budem povídat. A jestli ne on, tak jeho prachy."
"Nemám rád, když civilové kecají do záležitostí provozu. Jenomže… No, něco na tom je, Side. Trumpf je velitel expedice… Tak ho zavolej, když myslíš. Zatím to řekneme jemu – pak se uvidí."
"Já pro něj radši dojdu," řekl Black. "Vypni obrazovku, kdyby sem někdo vlez."
"Sem?!" řekl první navigátor. "Kde jsou ty časy."
-
"Hele, pan Black," řekl Lou Ferris v předpokoji apartmá Cesare Trumpfa. "Copak vás tíží, kamaráde?"
"Rád bych prohodil pár sladkých slůvek se šéfem," řekl Sidney Black. "Snad si na mě kousek času najde, ne? Nehodlám otravovat dlouho. Jen tak na tři věty."
"Kdo vás vyhání?" řekl Ferris.
"Vím já, jak to tu chodí? Od startu z Murchisonu jsem se pomalu nehnul z můstku."
"Tak moment."
Ferris se odrazil od křesla, v němž seděl, a hlavou napřed odplul ke spojovacím dveřím. Black se za ním díval s poněkud útrpným pohledem profesionála, jehož nulová gravitace dávno nechává chladným.
Cesare Trumpf byl už pár týdnů nervózní. Množily se dotazy věřících akcionářů, ale i Jamese van Bolda a několika dalších vědců; Cesta, slíbená svatou krůpějí, jaksi nezačínala a pro těch několik zasvěcených bylo těžké nevidět, že Golden Hind takhle nemůže letět donekonečna, ale nanejvýš do vyčerpání poloviny zásob kyslíku. Sám Cesare Trumpf začal pochybovat, i když byl díky svému každodennímu styku s krůpějí mnohem podrobněji informován. Do jisté míry ovšem jeho pochyby pramenily právě z toho; ráj, slibovaný krůpějí, byl příliš rajský a tvorové, jimž patřil, byli příliš neschopní odporu. Krátce řečeno, bylo to až moc ideální, aby to mohla být pravda. Trumpf předpokládal, že mu Sidney Black přichází připomenout svých dvě a půl procenta – a byl by řekl Ferrisovi, aby ho nepouštěl dál, kdyby se byl Sidney Black neobjevil ve dveřích za Ferrisem.
"Vzkaz od kapitána," řekl.
"Copak," podivil se Trumpf. "Nefunguje telefon?"
"Právě že funguje," řekl Black. "Můžete zavřít, Ferrisi? Ale tak, abyste zůstal venku?"
"Poslyšte, vy…," začal Ferris.
"Tak přece vypadněte, Lou," řekl Trumpf znaveně. "Pan Black je zástupce kapitána."
"No jo," řekl Ferris, "vždyť už jdu."
"Rád vás vidím, Blacku," řekl Trumpf, když se za Ferrisem zavřely dveře. "Jak pokračujeme?"
"Tak tak," řekl Sidney Black. "Poslyšte… Slíbil jste mi dvě a půl procenta ze zisku, když vám v pravou chvíli pomůžu zakamuflovat těžbu diamantů. Ty diamanty, pokud vím, měly být na nějaké obskurní planetoidě; podle kursu, kterým Golden Hind letí, má prapodivně nakloněnou dráhu… Kapitánovi už delší dobu vrtá hlavou, kde se loď vlastně má s planetoidou setkat, když nás tenhle kurs vede pořád dál a dál od roviny ekliptiky… A proč právě tohle těleso, o kterém vlastně nikdo nic neví, má být ideální pro zkoušky vašich nových incomů. Já osobně si myslím, že v těch bednách máte kutací stroje, ale to je vedlejší; sám víte, že Golden Hind už bude brzy muset otočit, aby se vůbec mohla vrátit. Takže moje zpráva přichází v tu nejvhodnější chvíli, šéfe."
"Jaká zpráva…?!" Jak se Trumpf prudce hnul, vyplul z křesla a zamával rukama.
"Vypadá to tak, pane Trumpfe," řekl Black a mírným tlakem na temeno hlavy mu pomohl zpátky, "že tu vaši planetoidu máme na optické… Jenomže v tom je menší háček."
"Háček…? Jaký háček?!"
"Prostě háček," řekl Black. "Je vidět na obrazovce. Z okna ne."

"Uhlík, Blacku," řekl Trumpf, "má nepatrné albedo."
"Kdepak albedo, šéfe. Tohle nemá z odrazivostí co dělat. Když se podíváte iluminátorem, vidíte všechny hvězdy, které jsou na obrazovce planetoidou zakryté; ze severu na jih to dělá celý ten flák prostoru od Dubhe k Chí UMa, napříč od Megrezu k Meraku…
Samozřejmě je v tom utopená i naše milovaná Phekda. Kapitán si myslí, že je porucha v elektronice…"
"A radar? Co radar?"
"Lokátor neukazuje nic."
"To je zajímavé. A co si o tom myslíte vy, Blacku?"
"Co si můžu myslet? Že můžu zrovna tak vidět těch svých dvě a půl procenta. Pochybuju, že na planetoidě, která existuje jen jako černý flek na monitoru venkovní kamery, by se daly kutat diamanty."
"Ale jděte, příteli," řekl Trumpf. "Proč tolik vzrušení? Hned se na to zajdu podívat. Musím přece uklidnit toho hodného Tina Zappa."
"Neberete to nějak na lehkou váhu, šéfe?"
"Eh… Co by se mohlo stát? Nezapomínejte, že máme plnou loď geniálních mozků."
"Ještě že jste mi to připomněl," řekl Black. "Tolik geniálních mozků kvůli pár diamantům… Že vy máte za lubem ještě něco, pane Trumpfe? Snad byste mi to měl říct včas, pokud vám v tom mám píchnout."
"Nechme to na potom, nechme to na potom…," ševelil vlídně Trumpf a obouval si boty s magnetickými podrážkami.
"Věřte mi – nebudete litovat, že jste se přidal, Blacku."
"To bych prosil," řekl Sidney Black, který si k smrti rád hrál na drsného muže. "Zatím jsem z toho měl jenom sliby. To konto ve First Moon Bank mi tady k ničemu není – a kdybych se nevrátil, propadne státu."
"A kdo by po vás měl dědit?" řekl Trumpf. "Frankie O'Galbraithová?"
-
"No tak, co tomu říkáte, pane Trumpfe?" řekl Tino Zapp a uhodil pěstí do obrazovky. "Co je to? Samozřejmě že kdovíjaký kiks v té zatracené dráteničině. Ale zatraceně sugestivní kiks, co? Ještě před chvílí bych byl málem přisahal, že to tam skutečně je."
"Teď už ne?" řekl Trumpf. "Proč?"
"Proč? Protože je to nesmysl. Když to zakrývá plochu o průměru skoro patnáct stupňů, muselo by to být obrovské – nebo pěkně blízko. Lokátor by už dávno spustil sirénu. Jenže nic takového se nestalo. Na vizi je to necelé tři hodiny. Od začátku je to takhle velké a nezvětšilo se to, přestože letíme skoro pětačtyřicet za vteřinu – takže to nemůže existovat… Určitě to vzniká někde ve spojích, ale centrální computer to neobjevil. Takže je to zřejmě natolik komplikovaná porucha, že by se na to měl podívat váš tým, pane Trumpfe. Vždyť jsou to sami odborníci právě v téhle branži."
"Snad byste měl zpomalit," řekl Trumpf.
"Cože?!" podivil se navigátor. "Jak to myslíte?"
"Říkám zpomalit a myslím zpomalit. Nevím, co je na tom divného.
Nebo si snad myslíte, že je bezpečné letět čtyřicet pět kilometrů ve vteřině, když máte před přídí tohle?"
"Chcete tvrdit, že to tam je?"
"Nic nechci tvrdit. Jen si myslím, že opatrnost by byla zcela na místě, pane Zappe. Měl byste zabrzdit."
"Pane Trumpfe," řekl Tino Zapp se založenýma rukama, "pokud vím, vy platíte tuhle expedici. Jaký má vlastně účel, víte nejlíp vy sám. Jenže kapitánem jsem tady já. Tudíž taky rozhoduju o navigaci. Máte možnost požádat mě o změnu kursu; v tom případě začnu s patřičnými manévry. Jinak si nedám mluvit do toho, jakou rychlostí letíme; že máme před špičkou planetu, tomu nevěřím."
"Dobrá, dobrá," pokyvoval Trumpf, "já svolám lidi, poradíme se o tom; potom byste ovšem musel ty specialisty pustit na místa, kam za normálních okolností smí jen posádka… Do centrály intercomu, k venkovním kamerám, k hlavnímu computeru… a podobně. Nevím, odkud budou chtít začít."
"Samozřejmě že je tam pustím. Stačí, když jim někoho dám s sebou… Třeba prvního důstojníka, stejně se tady nudí."
"Výborně. Jdu ty lidi svolat. Nechcete se zúčastnit… pane Blacku? Mohl byste přednést základní informaci o tom fenoménu… Kapitána bych s tím nerad obtěžoval."
"Jestli mě můžeš, postrádat, Tino…"
První navigátor se podíval úkosem. "Ale jo, jdi. Já to tady ohlídám. Ostatně není co, ne?"
Sotva se ocitli za vraty oddělujícími můstek od ubytovacích a skladovacích prostor lodi, řekl Trumpf Blackovi: "Pojďte se mnou – rád bych vám dokázal, že ten fantóm ve Velké Medvědici je právě těch vašich dvě a půl procenta. Možná že to udělá mnohem víc – když budete mít rozum."
"Já mám rozum pořád," řekl Black. "Jenom se mi zdá, že o nějaké diamanty vůbec nejde – a od začátku ani nešlo."
"Jde o mnohem víc, kamaráde."
Vešli do apartmá; v předpokoji seděl Ferris a listoval v pomačkaném magazinu s trojrozměrnými snímky, které při každém obrácení listu zvadle vyhřezávaly, aby je další list vsál zase zpátky. "Budete mě potřebovat, šéfe?" zeptal se.
"Teď ne," řekl Trumpf.
"Takže si půjdu lehnout," řekl Ferris. "Nevyspal jsem se už čtrnáct dní. Nemůžu usnout, sakra."
"Zkuste si lehnout jen tak do prostoru," poradil mu Sidney Black.
"Nespíte, protože musíte za každou cenu ležet v posteli.
Vykašlete se na to – lehněte si jenom tak."
"Hm… Zkusit to můžu."
"Musíte," řekl Trumpf. "Nepotřebuju, abyste spal, až bude třeba bdít, hrome. Dobrou noc, nebo co to vlastně je.

Prosím, Blacku…
Až tam dozadu. Posaďte se, něco vám ukážu."
Sidney Black kývl a prošel úzkým průlezem do zadní kajuty Trumpfova apartmá. Stála tam jen dvě kovová křesla, obrácená k jakýmsi dvířkám připomínajícím trezor. Pod nimi byla nízká skříň s mnoha ovladači všech možných typů a s řadou ciferníků a displejů. Black tu byl poprvé od startu; tehdy tu bylo cosi jako čítárna. Na obě křesla si pamatoval, ale na místě skříně s ovladači stávala knihovna. Jestli byl ve stěně trezor, si nevzpomínal.
Trumpf pečlivě zavřel spojovací dveře; pilot se posadil do jednoho z křesel a sledoval Trumpfa, jak složitým způsobem otevírá dvířka trezoru.
"To, co teď uvidíte," řekl Cesare Trumpf, když se dvířka otevřela, "je nazýváno posvátnou krůpějí. My si spolu samozřejmě nebudeme namlouvat, na čem jsme. Plány naší společnosti jsou z velké části založeny na informacích, které máme od – té věci.
Společnost má moc uskutečnit je; ale potřebuje k tomu loď, která poslechne jejích příkazů do konce. Krátce – musíme mít pilota. A ten musí jít s námi."
Zapnul několik vypínačů. V otevřených dvířkách bylo silné tónované sklo; za ním, na tenké černé noze, byl v jakémsi prstenci zasazený drobný předmět, cosi jako rubín vybroušený do kapkovitého tvaru. Když Trumpf pohnul jedním z ovladačů, rudý kámen se rozzářil.
"Počkat," řekl Sidney Black. "Je toho trochu moc najednou. Posvátná krůpěj, no dobře. Sám říkáte, že tomu nevěříte. Co jste to povídal, že máte od té věci informace? To je jenom vaše zbožné přání, ne? Kde jste sebral ten krám? Připomíná mi to čarování hraběte Cagliostra."
"Cože? Toho neznám."
"Takový chlápek – z jednoho filmu."
"Neplácejte hlouposti, Blacku," řekl Trumpf. "Nemá smysl, abych vám líčil, jak jsem k té věci přišel. Jenom o jednom vás mohu ujistit: ta nepatrná kapka má obrovskou informační kapacitu. Je to vlastně miniaturní mozek… Jenom musíte vědět, jak se s ním dorozumět. Odpovídá ochotně, někdy si dokonce myslím, že by mi rád řekl víc…, kdybych rozuměl všemu, co říká. Ale k věci, Blacku… Co od vás chceme: Abyste v okamžiku, který určíme, spustil motory."
"Ty vám zrovna tak spustí Zapp," řekl Sidney Black.
"V tomhle případě by to neudělal."
"Proč?"
"Protože musíme vletět přímo do té… skvrny."
"Hm… Dejme tomu, že je to jenom fantóm na obrazovce. Ale co když není? V tom případě by to byla sebevražda, šéfe."
"Zcela jistě ne," usmál se Cesare Trumpf.
"Odkud máte tu svou jistotu?" Black ukázal na svítící kapku.
"Odtud?"
"Dejme tomu," řekl Trumpf, "že vím, co je před námi. Je to začátek Cesty, Blacku… Jenže dokud loď letí setrvačností, je k onomu prahu stále stejně daleko. Aspoň tak mi to sdělila krůpěj – a její informace jsou spolehlivé."
"Začátek – Cesty? Co si z toho mám vybrat?" ušklíbl se pilot.
"Docela jasně jsme se domluvili na diamantech… Teď to vypadá, že mi vypravujete nějaké prapodivné pohádky, Trumpfe… a nikde žádný konkrétní zisk. Nechte si tu svou Cestu, já o ni nestojím.
Radši mi řekněte, co za to, když spustím motory na váš rozkaz. Už za to riziko bych měl dostat nejmíň –"
"Nebuďte tak přízemní," přerušil ho Trumf. "Tam – na druhém konci Cesty – nás čeká stovka světů, kterým budeme vládnout. Dostanete celou planetu… Nebo celý planetární systém. Stanete se generálním guvernérem, králem, císařem, bohem – čím budete chtít.
Bytosti, které tam žijí, se podobají andělům; proti tamějším ženám je ta vaše O'Galbraithová ušmudlaná cuchta. A všechny vám budou sloužit. Co byste chtěl víc?"
"Takhle, jak to říkáte, to zní moc krásně," řekl Black. "Ale jak mi to chcete zaručit? Jak víte, že jste tomu svému našeptavači porozuměl správně? Andělé…? A co když je to jenom ďábelské mámení? Uvědomujete si, o čem mluvíte? Ta vaše Cesta by musela jít přes nulový prostor… Jestli je ta stovka světů kolem Gammy UMa, jinak než nulovým prostorem se k nim Golden Hind nemůže dostat. A nulový prostor je jenom hypotetický, pane Trumpfe.
Nikdo zatím nedokázal, že podobný způsob cestování je možný. A kdyby byl – myslíte, že tam čekají, až přijdete a ujmete se vlády?"
"Dobrá, Blacku," přikývl Trumpf. "Vidím, že vás musím přesvědčit."
"Zkuste to," řekl pilot. "Nedovedu si představit vaše argumenty, ale budiž. Povídám – zkuste to."
Trumpf sáhl mezi ovladače. Cosi nastavil, kontrolky zablikaly, smršť číslic a písmen přeletěla po malé obrazovce. Z reproduktoru v horní části pultu se ozval skoro neslyšitelný hluboký zvuk.
Jeho intenzita kolísala; znělo to, jako by kdosi obrovský a nepopsatelný tajil dech…
"Ó, Worme!" zvolal Trumpf.
"Tu jsem já," ozval se z reproduktoru hlas dešifrovaný z elektronického sdělení a tlumočený computerem. "Proč ty voláš, Trumpfe?"
"Ó, Worme," řekl Cesare Trumpf, "přivedl jsem Sidneyho Blacka, pilota. Ten muž je důležitý. Nastartuje motory na prahu Cesty. Chce nějaký důkaz o cestě, ó, Worme."
"Já pravím," odvětil lhostejný hlas computeru, "Sidney Black – nula. Člověk chce důkaz ne Sidney Black. Člověk chce důkaz Dan Young. Pozor, Trumpfe. Dan Young je S. I. man."
-
"Vy zatracený mizero," zasyčel Cesare Trumpf.

Vzápětí stiskl několik tlačítek.
Dan Young alias Sidney Black bleskově uvažoval. Neměl u sebe zbraň, nevěděl co udělá Trumpf. "Poslyšte, šéfe," řekl, "neměl byste věřit všemu, co se vám ten váš červený kamínek snaží nakukat."
"Tohle všechno je už nepodstatné," řekl Trumpf. "Budeme se muset rozloučit, chlapče; ale dřív nám povíš, jestli jsi na palubě sám, nebo jestli je vás víc. Nemůžeme vstoupit do ráje ve společnosti Space Interpolu."
Zazněl bzučák; Trumpf stiskl tlačítko a dveřmi z chodby vešel rozcuchaný a jen narychlo oblečený Ferris s dalšími dvěma muži.
"Šéfe…?!"
V tom okamžiku se Dan Young vymrštil ze svého místa a jako torpédo přeletěl kajutou. Jeho ruce uchopily Ferrise a jednoho z mužů za vlasy a zpětným trhnutím je poslaly směrem k Trumpfovi.
Třetí muž se pokusil vytáhnout zbraň, ale prudké kopnutí poručíkovy magnetické podešve mu vyrazilo dech. Zatímco se otáčel ve vzduchu jako káča a marně se snažil něčeho se zachytit, byl už Dan Young na chodbě a zamykal za sebou dveře kajuty.
Cesare Trumpf samozřejmě měl spojení s kajutami všech členů společnosti; ale než jim stačil vysvětlit, co se stalo, byl už poručík u těžkých dveří, které oddělovaly dlouhou centrální chodbu od navigačního a pilotního prostoru. Na všech lodích typu Herschel se tato vrata ovládala hlasitým povelem, který se mohl obměňovat. V této chvíli byla vrata otevřená.
"Jednadvacet a půl dolů," řekl Dan, když jimi prošel.
Úctyhodná masa vrat, skoro stopu silná, začala bezhlučně klesat.
Několik Trumpfových mužů se vyřítilo z příčné chodby necelých dvacet metrů od vrat; když za nimi zahlédli Dana Younga, rozběhli se k němu. Ale beztížný prostor není nejvhodnější prostředí pro běh; dobrá polovina vzdálenosti ještě mužům zbývala, když spodní hrana vrat zapadla do hermetického těsnění.
"Změna hesla," řekl Dan Young. "Bude upřesněna později."
"O. K., změna hesla bude upřesněna později," řekl od stropu hlas computeru, na Golden Hind zvaného Elsie – snad proto, že to byl hlas ženský.
"Ještě něco, Elsie," řekl poručík. "Nové heslo můžu zadat jedině já. Bez mého příkazu zůstanou vrata zavřená."
"Rozumím, pane Blacku."
Dan Young se na okamžik zamyslel nad tím, zda nemá Elsii sdělit změnu svého jména. Potom si řekl, že ji nebude zbytečně mást.
Odvrátil se od vrat a zazvonil u dveří opodál; byla to kajuta prvního důstojníka.
Dveře se odsunuly na povel zvnitřku. "Haló," ozval se hlas Tryggve Jansena, "jestli máte zájem o partičku…"
"Vylezte z nory, pane Jansene. Pojďte se mnou na můstek."
"Blázníte? Copak už je druhá večerní hlídka?"
"Není, pane Jansene. Na lodi je vzpoura."
"Děláte si legraci, pane Blacku?"
"Ne," řekl netrpělivě Dan Young. "Hoďte sebou."
V tom se ozvaly dunivé rány od vrat. "Cože?!" zvolal první důstojník. "Mám vás tam jít srovnat?" A když bušení pokračovalo, rozkřikl se: "Půl a dvacet jedna – nahoru!"
"Heslo je zrušeno," řekl Dan. "Dejte si říct, pane Jansene… Na lodi je skutečně vzpoura. Následujte mě ke kapitánovi. Musíme najít řešení, než bude pozdě."
"Kdo se vzbouřil?" zeptal se Jansen a vykročil.
"Trumpf," řekl Dan Young.
"Proti komu? Vždyť je to nesmysl… Trumpf přece platí celou cestu a může si prostě poručit. Nač by se bouřil?"
"Až na můstku, pane Jansene. Je to trochu složité."
Došli do okrouhlé haly. Její strop tvořilo vypouklé dno kulovitého navigačního prostoru, do jehož mnoha oddělení se vystupovalo po žebřících. Mohly tu sice být schody, ale pro převážně beztížný stav žebříky stačily. Jansen vystoupil první, Dan Young ho následoval.
"Je to tady pořád," řekl přes rameno Tino Zapp. "Jak to vypadá, dají se do toho?"
"Už se do toho dali," řekl Dan. "Kdo je teď v navigačním prostoru – mimo nás?"
První navigátor se ohlédl. "Á, pan Jansen… Kdo by tu byl? Radista. Taky by se tu někde měl flákat druhý důstojník."
"Je v jídelně," řekl Jansen.
"Tak jsme tady jen my tři a Bennet u vysílačky," řekl Zapp. "Co má být?"
"Zavolej Benneta, Tino. Měl by to taky slyšet."
První navigátor pokrčil rameny, ťukl do páčky, zvolil kód a řekl:
"Bennet… Na můstek."
Radiokabina byla hned vedle; radista veplul hlavou napřed a táhl za sebou kabel fónie. "Jsem tady, pane," hlásil.
"Pravidelná relace v sedm třicet byla O. K., jinak nic nového."
"Pan Black nám chce něco říct," pravil Zapp.
Trvalo to dobrých dvacet minut, i když se Dan Young snažil o stručnost. Když skončil, zeptal se, zda budou nějaké dotazy.
"Vy, Bennete…?"
"Jak vám máme říkat, pane?" zeptal se radista.
"Zůstaňte u Blacka. A ty zůstaň u tykání, Tino."
"Dobrá… Side," kývl první navigátor. "Myslíš, že ten černý flek je ta jejich… Cesta? Skutečně si myslíš, že vede

nulovým prostorem, přestože jeho existence není prokázaná?"
"Nemůžu říct ano, stejně jako nemůžu říct ne. Nevím. Pravda je, že jim kurs ke Gammě UMa udal ten jejich zatracený kamínek… A že ten kamínek našli v místech, kde v tryskovém plameni shořel Blatore Ingetman, druhá generace Deuce Worma. Když se potom v kursu objeví tenhle černý lívanec, který sice zabírá venkovní kamera, ale lidské oko ani radar ho neregistruje, nějakou souvislost v tom vidět musíme."
"Dobrá – a co dál?"
"Nevím, jak dlouho bude Trumpf se svou bandou na druhé straně," řekl Dan Young. "Jednou jsem byl v podobné situaci jako oni… a propálil jsem vrata nevelkým ručním laserem za pár minut."
"Pochybuju, že by měli lasery," řekl Jansen. "Museli bychom si toho dávno všimnout. Ani ti jeho osobní strážci nic takového nemají."
"V těch bednách ve skladu mají složené zbraně. Čím by jinak dobývali ten svět tam… na druhém konci té – Cesty?"
"Dobývali…," zabručel Jansen. "Proč by to sakra dělali, nevíte?"
"To je choroba, která občas lidi popadne," řekl Dan Young. "Teď je třeba najít řešení. Chtějí mít pod kontrolou řízení Golden Hind, a k tomu potřebují aspoň jednoho muže, který je ovládá. To je kapitán, pan Jansen – a já. Mě si ovšem přát nebudou. Zaměří se na vás dva, pánové."
"Nemůžou nás donutit."
"Ale jděte, pane Jansene."
"No dobrá," řekl Tino Zapp. "K čemu nás donutí?"
"Ke skoku lodi do té temné věci před námi."
"Tolik věří tomu svému grálu?!" řekl první důstojník.
"Trefná metafora, pane Jansene. Je to jakýsi antigrál… Oni věří, že ten černý terč je tunel do mimoprostoru; tam není nic, ani čas. Propadnou skrz za zlomek vteřiny – rovnou do světa, kde už andělské kůry dávají svým hlasům komorní A."
"Pitomosti," řekl Tino Zapp.
Dan Young pokrčil rameny. "Možná," řekl.
Zdola se ozvalo slabé syčení.
"Slyšíte?" řekl Dan. "To je laser. Nemůže to trvat déle jak čtvrt hodiny."
V tom okamžiku se ozval velice silný signál z radistovy kabiny; byly to identifikační znaky lodi Golden Hind.
-
Nikdo na palubě Golden Hind, dokonce ani poručík S. I. Dan Young, neměl ponětí, že v nevelké vzdálenosti pouhého půl milionu kilometrů za nimi letí po totožné dráze policejní loď třídy Dart II, od špičky až ke koncům plynových kormidel včetně takeláže natřená antiradarovým nátěrem. Prvním navigátorem, kterému se ještě stále postaru říkalo kapitán, bylo nevelké černovlasé děvče jménem Lacey Georgiu.
Kromě Lacey bylo na palubě dalších pět členů posádky; byli to muži Space Interpolu, připravení na všechno včetně toho nejhoršího. Tři z nich pocházeli z Měsíce, jeden byl Pozemšťan a další dokonce Marťan, který na Luně ukončil nějaký úkol a byl dán k dispozici majoru Livingstonovi. Právě Marťan už několik dní zastupoval Lacey; zmocnily se jí těžko vysvětlitelné potíže vestibulárního ústrojí, před očima se jí míhaly podivné barevné skvrny… Bylo to na pováženou, protože její elektronický mozek halucinace mít nemohl – pokud byl v pořádku.
Pozemšťan, který o Laceyině protéze samozřejmě nevěděl, jí naordinoval nějaké stimulátory; Lacey ho nechal při tom, že má obyčejnou migrénu. Uložila se do ticha a tmy ve své kajutě a pokusila se mozek zcela vypnout; nakonec upadla do hlubokého spánku.
Probudila se naráz; měla podivný sen, který po probuzení pokračoval. Viděla zvláštní nažloutlý obličej zarámovaný černými vlasy, který jakoby trčel v prostoru před ní; zdál se být utkán z kouře a neměl žádné tělo. "Nekonečný prostore," vzdychla Lacey. "Nemyslela jsem, že by můj mozek mohl mít takovéhle poruchy. A právě teď…"
"Mýlíte se," řekl přelud. "Jste zcela zdravá, aspoň podle vašich měřítek. Trpíte pouze tím, že už několik dní se pokouším navázat s vámi spojení. Vzpomínáte si na mě?"
"To je směšné," řekla Lacey. "Absurdní sen."
"Není to sen. Vždyť se mnou můžete mluvit, Lacey."
"Kdo jste? Někde jsem vás už viděla."
"Jsem – Charley Stuartová. Aspoň pro vás. Už si vzpomínáte?"
"Ach, ano. Odpálili jsme vás v sondě. Byl to kurs 68,13, východní kvadrant DR 06,52… Kurs, kterým teď letí i sledovaná Golden Hind a my."
Tvář v prostoru se zavlnila. "Jsem ráda, že si vzpomínáte, Lacey. Omluvte, že jsem vám způsobila potíže. Já totiž – nemám možnost spojit se s vámi jinak; jedině tak, že se napojím přímo na váš mozek. A to zase mohu jedině ve vašem případě. Obyčejný lidský mozek použít nelze."
"Co… Co ode mě chcete…?" Lacey si stále nebyla jistá, že neblouzní; také ji zabolelo vědomí, že se svou elektronickou mozkovou protézou se podobá podobá víc androidovi, než člověku.
"Chci vás seznámit se situací na palubě Golden Hind," řekla tvář. "Vím, že monitorujete jejich vysílání, ale teď je třeba učinit víc. Golden Hind už je v oblasti, která je lidem smrtelně nebezpečná. Cesare Trumpf má koncentrát mozku Blatore Ingentmana… Ten mu přikazuje, aby loď zapnula motory. Pokud se tak stane, Golden Hind se nikdy nevrátí, Lacey… A vám záleží na tom, aby se vrátili, že?"
"Samozřejmě," řekla Lacey Georgiu. "Proto jsem tady."
"Na Golden Hind došlo ke konfliktu," pokračovala tvář ve vzduchu. "Dan Young s částí posádky se uzavřeli v navigačním prostoru… Trumpfovi lidé řežou vrata laserem; Dana Younga chtějí zabít, protože ho Ingetman odhalil; a

prvního navigátora chtějí pod hrozbou smrti donutit, aby nastartoval motory."
"K čertu," vykřikla Lacey a sáhla po přízraku. Její prsty projely tváří, která se rozpadla v několik barevných, blednoucích obláčků. Pak i ty zmizely.
"Pospěšte si…," zaznělo Lacey přímo v mozku.
Rozběhla se do pilotní sekce; Marťan se po ní udiveně ohlédl. "Už je vám líp, kapitáne?"
"Svolejte posádku na můstek," řekla Lacey.
-
"MOON LL 03 GH," ozývalo se z reproduktoru na Golden Hind. "MOON LL 03 GH, ozvěte se na své frekvenci. Příjem."
"Tady je MOON LL 03 GH," řekl radista Bennet. "Slyšíme vás velice silně. Kdo jste, odkud voláte? Příjem."
"To je někdo z našich a blbne s nouzovou mašinou," řekl první důstojník Jansen. "Copak ještě nepochopili, že jsme v krizové siuaci? Krucinál, kdybych jenom –"
"Odpovídají," řekl Bennet.
"Tady je… Lacey Georgiu," řekl hlas. "Jsi tam, Dane?"
Dan Young vytrhl radistovi mikrofon. "Zatraceně, Lacey… Ano, jsem tady. I když… No, jsem rád, že tě slyším, děvče."
"Jaká je situace? Co vrata?"
"Jak můžeš vědět –"
"Neptej se. Jak to vypadá s vraty?"
"Moment… Podívejte se dolů, pane Jansene."
Jansen sestoupil po několika stupních žebříku. "Řekl bych, že polovina vrat je propálená," hlásil.
"Půlka propálená," řekl Dan. "Ale – odkud voláš, Lacey?"
"Z Dartu II, jsem od vás jen čtyři sta tisíc," odpověděla. "Dane… Chtějí tě zabít. Ale ostatní jsou v nebezpečí právě tak. Navrhuju toto: Navigační prostor herschelů má nouzový průlez na člunovou palubu. V kesonu by měl být dostatečný počet skafů. Vyjděte na palubu a opusťte Golden Hind v šalupě jen s ručním řízením. Odstartujte přes záď obráceným kursem, seberu vás. Pospěšte si, jinak vás dostihnou na můstku."
"Je to řešení," řekl Tino Zapp. "Ale celou posádku, která je tam," mávl rukou k zádi, "bychom nechali na lodi. Zůstanu tady.
Jsem kapitán – a nic proti mně nemají."
"Slyšela jsem to," ozvala se Lacey, "a chápu to. Kapitáne… Vaše jediná naděje je v tom, že za žádnou cenu nespustíte motory.
Třeba předstírejte poruchu… Snad se vám potom podaří s posádkou přemoci Trumpfovy lidi. Jenom poručík musí okamžitě pryč. Vědí, kdo je, a neušetří ho ani minutu. Utíkej, Dane!"
Zdola se ozvalo zadunění, jak část vyříznutých vrat padla na podlahu. Bylo slyšet hlasy a cítit roztavený plastik.
První důstojník Jansen zabouchl poklop průlezu. "Když budou muset řezat i tohle," řekl, "zase jim to nějaký čas potrvá. Tak už vypadněte, poručíku. My si tady s tím už nějak poradíme."
"Nezapomenu vám to," řekl Dan Young a všem v rychlosti stiskl ruku. Pak se rozběhl krátkou spojovací chodbou mezi můstkem a přechodovým prostorem kesonu. V té chvíli dostal nápad, jak zachránit posádku Golden Hind – ale nebyl už čas, aby se vrátil a řekl to kapitánovi.
Vběhl do kesonu a spustil za sebou těžká vrata; pak si naučenými pohyby navlékl oděv pro volný prostor, zaklapl hledí přilby, vyzkoušel funkce zapojení a ventilů a začal vypouštět vzduch z komory. Jakmile klesl tlak na nulu, otevřel venkovní vrata a vyšel na člunovou palubu.
Golden Hind byla stejný typ lodi jako Moby Dick, na kterém už Dan zažil podobné dobrodružství. Na dvěstěmetrové palubě stály v řadě za sebou tři šalupy. Opatrně kolem nich proplul a překontroloval venkovní ukazatele; všechny byly dostatečně zásobeny pohonnými hmotami a právě tak měly proud potřebný ke startu.
Jeho plán byl velice jednoduchý a musel se podařit. Nebylo totiž třeba udělat víc, než s jednou šalupou odletět na vzdálený okraj takeláže a připoutat se tam, lhostejno zda na pravoboku nebo na levoboku. Motor šalupy byl mnohem silnější než plynová kormidla; během minuty by excentricky připoutaná šalupa se spuštěným motorem musela Golden Hind roztočit kolem svislé osy tak, že nebude možné zamířit v kursu na hvězdu Phekda – dokonce ani v jakémkoli jiném kursu. A to aspoň tak dlouho, dokud se nádrže šalupy nevyčerpají – a do té doby sem mohla dorazit Lacey se svou po zuby ozbrojenou policejní lodí.
Dan Young otevřel průlez kabiny, nastoupil a odpojil elektronickou kotvu. Cítil, jak se šalupa nadzvedla, odsunutá od trupu Golden Hind pouhým rozpojením kontaktů. Sáhl po pákách trysek a jedním z manévrovacích motorků obrátil nos šalupy k levoboku. Člun poslouchal jak hodinky; teď už stačilo přesunout se něco kolem sto osmdesáti metrů podle hlavního nosníku, který se odkláněl od trupu v úhlu třiceti pěti stupňů, tam zachytit šalupu drapákem manipulátoru v patřičné poloze a spustit pohonnou jednotku na čtvrtinu výkonu. Možná že by i desetina tahu stačila odklonit Golden Hind od zhoubného kursu.
Těch sto osmdesát metrů Danovi trvalo něco kolem pěti minut; s poměrně velkým člunem nebylo jednoduché manévrovat mezi spoustou antén, nosníků, helioenergetických panelů a dalších armatur. Když byla šalupa konečně na místě, vysunul Dan čelisti manipulátoru, aby je zaklesl za nosník.
V té chvíli měl pocit, že ztěžkl.
Bylo to zcela nepatrné ztěžknutí, snad o pár gramů; ale Dan Young, jeden z mála úspěšných adeptů umění koncentrace metodou Rabhindráta Smithe, změnu zaregistroval. Prudce zvedl hlavu a pohlédl k přídi Golden Hind; hvězda Phekda, Gamma Ursae Maioris, jako by nepatrně zakolísala…
Okamžitě pochopil, co se stalo. Tinovi se nepodařilo odložit zažehnutí motorů, Trumpf ho přece jen donutil, aby odstartoval ve stávajícím kursu, tak, jak to chtěla posvátná krůpěj, ten prokletý miniaturní computer, svatý Worm.

Poručík jedním impulsem manévrovacího motorku obrátil šalupu; potom nad sebou zaklapl víko průlezu, nezdržoval se jeho utahováním ani zkouškou hermetizace, uchopil páky hlavních motorů a šlápl na startér.
Šalupa se odlepila od své mateřské lodi a vzdalovala se za její zádí.
Dan Young zapnul obrazovku a seřídil si zpětný výhled. Viděl dlouhý pruhovaný tubus s koulí navigačního prostoru a širokými křídly takeláže na pozadí uhlově černého terče, který mohl být koulí – nebo dokonce dírou vedoucí do pekel.
Pak z trysek Golden Hind vyšlehl plamen…
Dan zabrzdil let šalupy, vypnul motor a manévrovacím motorkem obrátil šalupu, aby mohl Golden Hind pozorovat přímo předním oknem. Viditelně se zmenšovala a na Dana padala tíseň ze samoty.
Přesto znova seřídil televizní kameru a zapnul záznam.
A pak tam náhle Golden Hind nebyla; neodletěla, neztratila se v dálce. Loď o sto dvaceti tisících tunách prostě najednou zmizela, jako by ji sfoukl. Těsně předtím se na ní ještě daly rozeznat červené pruhy a svítící body okének navigačního prostoru…
Pohlédl na obrazovku. Ani tam loď nebyla. Nebyl tam ani podivný černý útvar… Místo něj tam pokojně zářily hvězdy Velké Medvědice.
Dart II, pilotovaný Lacey Georgiu, našel osamělou šalupu s poručíkem Danem Youngem devět hodin nato.
-
"Jsem rád, že vás vidím oba živé a zdravé," řekl major Livingstone. "Ten váš záznam je bezesporu unikátní věc… Od chvíle, kdy jste ho odvysílali a naše centrála ho do jisté míry uvolnila aspoň v rámci ministerstva, se o jeho smyslu hádají kapacity – a nejen měsíční. Kopii dostali i na Zemi a na Marsu. Já samozřejmě nemohu chtít, abyste vystoupili na jeho obhajobu – nejen pro utajení vaší skutečné identity, ale také vzhledem k utajení některých aspektů našich metod."
"Pane," řekl Dan Young, "v tomhle případě nechci obhajovat ani sám sebe. Podám žádost o propuštění a doufám, že ji podpoříte."
"Ale – k čertu! Co to má znamenat, člověče?!"
"Poručík si vyčítá, že nezachránil Golden Hind," řekla Lacey Georgiu.
"Jak jste mohl zachránit Golden Hind, u sta hromů," hartusil Livingstone. "Jako mrtvola, kdybyste zůstal uvnitř? Jedině díky vám máme ten unikátní záznam –"
"Který byl napadán jako podvrh už v době, kdy jsme cestou zpátky křížili dráhu Jupitera, pane."
"Ano," kývla Lacey. "Jsou ale ještě jiné věci, pane… Nejsou zaznamenané. Ale s těmi vás seznámím jedině jako soukromá osoba – a teprve po vašem slibu, že si to necháte pro sebe."
"Jako soukromá osoba? Co tím myslíte?"
"Jenom to, pane, že chci také odejít od S. I."
"Proč, zatraceně?"
"A co budu dělat u S. I., když tam nebude Dan?" řekla Lacey.
Major Livingstone chvíli nevěřícně zíral. Potom si sedl za stůl a hryzl si konce knírů. "Černý tunel, který spolkl Golden Hind," zabručel. "A ještě prý jiné věci…" Bručel dál, chvílemi nesrozumitelně. "Přitom tady máme… hm… výpověď od S. I. a kdesi cosi… hm… hm… Zatraceně," křikl najednou a zuřivě uhodil pěstí do stolu, "vy přece nemůžete dát výpověď! Ani jeden, ani druhý! Oba jste pod přísahou a znáte spoustu věcí, které jsou D. S., dokonce většinou D. D. S. Když dáte výpověď, odvezou vás rovnou na odvrácenou stranu; dostanete královskou penzi, tenisový kurt, sluhu v livreji a jeden celý kráter. Jenže ten kráter bude mít dvě stě metrů v průměru, aby se pěkně vešel pod skleněný šturc. A tam zůstanete nadosmrti. Protože nemůžete běhat po Měsíci s takovými věcmi v hlavě a přitom být civilisti! To je absurdní, to nejde! Uvědomte si, co je v sázce; kašlu na to, jestli věda prohlásila váš záznam zmizení Golden Hind za podvrh.
Já vám věřím, věřím tomu, že ten zatracený svatý Worm ukázal novým Spasitelům Cestu spásy. A my jsme tu proto, aby se to svinstvo neroztahovalo po celém vesmíru… Rozumíte? Teď už dokonce nejde ani o čest Space Interpolu a vůbec o Interpol…
Teď jde o všechno! Ještě poměrně nedávno se svět bál atomu a ozónových děr a ledových dob, skleníkového efektu a já nevím, čeho ještě – ale to všechno byl Disneyland proti tomu, co je Worm a všechno, co skrze něj pochází. Člověk si kdysi vymyslel ďábla, aby se měl čeho bát. Teď ho tu máme opravdu. Nevíme, odkud přišel, nevíme, jestli ta černá díra byla Cestou spásy, nebo cestou do pekel. Ale teď hodit flintu do žita –"
"O. K., pane," řekl Dan Young. "Zůstanu."
"Já samozřejmě taky," řekla Lacey. "Snad bychom to pochopili i ve stručnější formě, pane."
6 / POSEL Z HYAD
Poručík Space Interpolu Dan Young a jeho kolegyně Lacey Georgiu trávili zaslouženou dovolenou v malém letovisku poblíž Limasolu na ostrově Kypru, kde jako by se před sto lety zastavil čas. Do konce dovolené jim zbývalo třiadvacet dní, když se potkali s mužem, který si říkal poněkud kuriózně Pluto Newton Halley.
Stalo se to jednoho poklidného večera za naprostého bezvětří, kdy je moře tak nehybné, že odráží beze zbytku celou hvězdnou báň nad sebou. Oba policisté si vyjeli na nepatrné plachetnici ještě za denního světla; teď veslovali v nevelké vzdálenosti od pláže k přístavišti, když na ně kdosi zavolal.
"Dan Young," neslo se k nim od břehu. "Dan Young, Lacey Georgiu…!"
"Ano, tady," odpověděl Dan. "Už se vracíme."
"Nevracejte se ještě, prosím," žádal hlas. "Rád bych si s vámi promluvil… tady. Na pláži."
"A – kdo jste?" zeptala se Lacey Georgiu.
"Já… Říkejte mi… Pluto Newton Halley."
Dan Young přestal veslovat.

"V životě jsem o nikom takovém neslyšela," řekla tiše Lacey oslyšte," řekl Dan Young, "pokud jste poslem nějaké skupiny lidí, jak říkáte, proč se obracíte na nás dva a ne na hlavní pozemskou centrálu S. I.? A proč si vůbec myslíte, že právě my dva –"
"Nuže," řekl muž, který se na balvanu rýsoval jen jako černý obrys proti hvězdnému nebi, "nejde právě o skupinu lidí. Byl to jen jakýsi… pomocný termín. Ve skutečnosti jde o celou civilizaci, která je v nebezpečí."
"Civilizaci?!" řekl Dan Young. "Odkud, k čertu, jste?"
"Já… pocházím z planety zcela jiného slunce," odpověděl poněkud váhavě Pluto Newton Halley. "Vy tu oblast nazýváte Hyady, Dane Youngu."
Poručík se zasmál. "Zní to hezky, na mou čest… O. K., takže vy jste posel z Hyad a jmenujete se Pluto Newton Halley. Jistě chápete, že se mi to zdá ztěží uvěřitelné."
"Rozumím tomu tak, že potřebujete důkaz."
"Ovšem. Jenom takový docela malý důkazeček, že si z nás nestřílíte. Třeba průkaz vydaný v Hyadách… Nebo loď, kterou jste sem přiletěl, co říkáte?"
"Díváte se na mě, Dane Youngu?"
"Samozřejmě. I když vidím jen obrys."
"Vy mě taky vidíte, Lacey Georgiu?"
"Ano," řekla Lacey. "Stejně jako Dan."
"Dobře," řekl Pluto Newton Halley. "Počkám na vás v tom tmavém koutě terasy, kde sedáváte po večeři."
Dan pokročil vpřed a Lacey vzdychla. S posledním slovem obrys muže zmizel, snad vteřinu se zdálo, že jím prosvítají hvězdy, a pak byl pryč. Dan natáhl paži a položil dlaň na místo, kde neznámý seděl. "Studené," řekl.
"Z takových věcí mě obchází děs," řekla Lacey. "Už od té chvíle, kdy mě v kajutě navštívil přelud Charley Stuartové…"
"Tohle dokáže i obyčejná projekce."
"Tohle ano. Jenže Charley věděla, co zamýšlí Cesare Trumpf… Vzpomněla jsem si taky na toho záhadného hosta Joea Dempseyho, který předpověděl narození jedenácti Wormových pohrobků.
Projekce…? Jaký by to mělo smysl?"
"Nevím. Nejlepší bude, když se vrátíme do hotelu. Jestli se s ním skutečně sejdeme na místě, které určil… Uvidíme. Zatím je mi to spíš k smíchu, Lacey. Celá jedna civilizace v Hyadách potřebuje zachránit a neobejde se bez lidí od S. I."
"Ano. Ale odkud ví, že jsme od S. I.? Leda že by –," nedořekla Lacey.
"No právě," kývl Dan Young. "Nechce se mi na to ani myslet. Golden Hind… Řeči o téhle lodi nemám rád."
-
V temném koutě terasy stál nevelký kulatý stolek pod slunečníkem; většinou býval neobsazený, protože sem nedocházela obsluha ze zahradní restaurace. Ale teď tu nikdo neseděl a Dan se své společnice zeptal, zda radši nechce zajít do hotelového baru na nějaký horký nápoj, protože večer byl chladný.
Lacey odmítla. "Měli bychom počkat. Aspoň chvíli."
Dan odtáhl jednu ze čtyř židlí a Lacey se posadila. Když sáhl po druhé židli, zjistil, že na ní kdosi sedí.
"Jsem rád, že jste přišli," ozval se hlas. "Nevím, jestli jsem podal dostatečný důkaz…"
"Zatím jsou to pouťové triky," řekl Dan Young.
"Posadíte se, poručíku?" zeptal se Pluto Newton Halley, kterému tady opět nebylo vidět do tváře. "Pokud mi věnujete trochu času, jistě vás přesvědčím."
"Nikam nespěcháme," řekla Lacey.
Dan Young pokrčil rameny a posadil se.
"Díky," řekl muž. "Nejdříve vás musím seznámit s naší civilizací… Vyvíjela se zcela jinými cestami než lidská. Pohybujeme se prostorem a dorozumíváme se mezi sebou zcela jinak než vy; mnohé z toho přesahuje možnosti vašeho chápání. Překonáváme vzdálenosti časem, ale… Ne, je to poněkud jinak.
Nedokážu vám to vysvětlit lidskou řečí. Ale to zatím není důležité a možná ani nebude, pokud… Promiňte, přece jenom hledám přesná slova s obtížemi. My… nemáme výkonné orgány.
Nemůžeme sami stavět, vyrábět…"
"Chcete říct, že nemáte ruce?" řekla Lacey.
"Do jisté míry je to pravda," řekl Pluto Newton Halley. "Podle vašich měřítek… nemáme ruce. Vlastně nemáme ani nohy. Snad jsme tohle všechno měli někdy před miliony let, ale nepotřebovali jsme to na planetě, kde nebylo třeba bojovat s přírodou. Přesto jsme se vyvíjeli… intelektuálně. Pak jsme začali přetvářet ostatní planety naší soustavy – a k tomu jsme ruce a nohy mít museli.
Takové, jaké máte vy, lidé. Vytvořili jsme… Tedy jeden nás dávný předek vytvořil… nejprve quidar. Myšlenkovou syntézou. A stejným způsobem z quidaru prvního primitivního umělého tvora, který byl schopen vytvářet další a metodou výběru je zdokonalovat. Vy takovým umělým tvorům říkáte roboti. Používali jsme je mnoho tisíc let a vyhovovali nám, ale když jsme objevili možnost cest hyperprostorem, bylo třeba dokonalejších, schopných vlastního úsudku… jakýchsi kopií… Intelektuálních kopií nás samých. Problém se nám podařilo zvládnout díky – vy byste řekli týmu. Několik výjimečných z nás… vytvořilo s pomocí robotů z quidaru to, co se u vás nazývá android. Přesnost tohoto termínu je ovšem jen přibližná. A pak se stal ten politováníhodný případ…"
Muž se odmlčel. Zdálo se, že nabírá dech.
Ze stínu stromů v zahradní restauraci zazněl ženský smích; na palubě vzdáleného škuneru poblíž rejdy kdosi hrál na tahací harmoniku.
"I my máme své nemocné," řekl posel z Hyad.
"Chcete říct – duševně nemocné?" řekla Lacey.

"Co je duše?" řekl muž. "Podle vašich měřítek jsme my jenom duše.
Naše těla jsou – oni. To, co vidíte před sebou, je skutečně cosi jako prostorová projekce. Vzal jsem na sebe podobu člověka, ale snad ani to ne. Spíš podobu obrysu člověka, to je přesnější.
Fantomu. A každý takový fantom, má-li se udržet delší čas, mě stojí každou minutu tolik energie, kolik spotřebujete vy k letu padesátitisícitunové lodi ze Země na Měsíc. Ale abych neplýtval časem: Jeden z onoho týmu onemocněl. Chtěl být víc než druzí, mít nad ostatními moc… Ten muž – říkám muž pro zjednodušení – by sám o sobě neškodil; zůstalo by jen u myšlenek. Jenže on… dal život androidovi, který zcela převzal jeho chorobu, a protože na rozdíl od svého tvůrce postrádal sebekontrolu a naopak měl výkonné orgány, první, co udělal, bylo, že svého tvůrce totálně zničil; vy byste řekli – usmrtil. Sám pak využil nedávno dobudovaný hyperprostorový tunel, a tím nám na delší dobu zmizel z očí. Nevěděli jsme prostě, kde je…"
"Byl na Měsíci," řekl Dan Young. "Znali jsme ho pod různými jmény… Charles Korotkoff, Philip Stuart, Alberto Mantegni; ale nejznámější nám bylo jméno Deuce Worm. Netušili jsme, že to není člověk. Vedl sektu, která si říkala Spasitelé; byl jsem na stopě jeho zločinům, chtěl mě zabít… nebo totálně zničit, jestli vám to vyhovuje líp. Třikrát se mu to málem podařilo… Nakonec jsem ho spálil anihilátorem, ale musel jsem přivézt vzorek jeho tkání.
Protože nebyly lidské, pochopili jsme, že je exsolární."
"Jsem rád, že si rozumíme," řekl Pluto. "Tohle všechno jsme se nakonec dověděli… Já byl vyslán, abych Worma zničil definitivně; vaši vědci netušili, že onen vzorek, rozdělený na jedenáct částí, je cosi jako – časovaná bomba. Věděl jsem o vašich zkušenostech s ním; proto jsem vám poslal vzkaz prostřednictvím soukromého detektiva Joea Dempseyho v Moon City.
Vhodné bylo, že jeden z těch jedenácti vzorků neobsahoval žádné… vy byste řekli geny – toho nemocného. Věděl jsem, že s vámi bude spolupracovat."
"Ano… To všechno se stalo. Jen mi laskavě řekněte, jak jste mohl vědět, že tahle výjimka, která si tehdy říkala Charley Stuartová, skutečně navštíví Dempseyho v čase, který jste určil? Za třicet sedm hodin…?"
"Byl jsem tam dvakrát. Nejdříve v budoucnosti… Proto jsem věděl, že vám Charley pomůže. Ona sama by byla podlehla, vy sám také."
"Víte, pane Pluto," zasmál se Dan Young, "jenom tak ze sportu čítávám staré romány. Tohle, co mi tady vypravujete, připomíná něco, čemu se říkalo science fiction …"
"To všechno ale není k smíchu," řekl posel z Hyad.
"Ne… Snad ne," řekl Dan. "K čertu… Vůbec to není k smíchu. Golden Hind je případ, pro který jsem chtěl odejít od S. I. Je vám jasné, že jsme tenkrát s Charley pohořeli? My sami jsme sice vyvázli bez úhony; ale z toho vašeho potomka muže, jenž podle vás trpěl chorobou a po našem to byl vtělený ďábel, i po spálení raketovým ohněm cosi zůstalo…"
"Ano," řekl Hyaďan. "Proto jsem přišel."
Od moře zavanul svěží větřík.
Děvče a chlapec přeběhli terasu a pustili se k pláži. Kdosi za nimi pokřikoval v neznámé řeči. Oblohou proletěl meteor.
"Mluvte," řekl Dan Young.
"Nerad bych se dotkl lidí jako takových."
"Vím, co chcete říct… Cesare Trumpf, Ferris, celá ta sebranka, která sloužila Wormovi… Dokonce i James van Bold a další, na slovo vzatí vědci. Trumpf vykopal v Mare Serenitatis jakýsi nepatrný zbytek, koncentrované zlo; a všichni tu věc poslouchali, když jim velela: do útoku na civilizaci těch, kteří mě zrodili! A ta nešťastná civilizace, která zná jen dobro, zatímco zlo považuje za nemoc, se nedokáže bránit barbarům; proto volá barbara, aby ji zachránil."
"Znělo to hořce," řekl Hyaďan.
"Divíte se mi? Jste nadčlověk."
"Ne… Jsem jenom jiný. My jsme jiní, Dane Youngu. A potřebujeme vás. Krátce – stalo se toto: Lidé, kteří poslechli hlas onoho koncentrovaného zla, jemuž říkali posvátná krůpěj, nebo dokonce svatý Worm, si najali Golden Hind a odletěli s ní kursem, který jim hlas dal. Ten kurs vedl přímo k ústí první etapy Cesty; Golden Hind pronikla hyperprostorem do oblasti hvězdokupy, které říkáte Ursa Maior nebo jen UMa, na třetí planetu hvězdy Gamma UMa, které říkáte i Phekda. Název té planety byste snad mohli vyslovit jako Oigalah. V jistém místě planety jsme umístili stanici udržující průchod hyperprostorem; ten ale byl po vniknutí Cesare Trumpfa uzavřen – jen pro mě ho uvolnili na nepatrný zlomek času. Nebudu vám popisovat, kde je stanice; planeta je velká zhruba jako Země a stanici jsme ukryli tak, že je zcela nepřístupná. Trumpf o ní neví, protože o ní neví ani jeho svatý Worm. Horší je, že obyvatelstvo Oigalahu zotročuje."
"Taky takoví dobráci jako vy?"
"Ne jako my. Oni – dokonce mají zbraně. Kamenné hroty… též kostěné. Nebojí se lovit velká zvířata. Ale… to je málo. Trumpf má laser. Dále má vůz, v němž je absolutně bezpečný. Nejdřív zabíjeli – pak už nemuseli. Obyvatelé Oigalahu se podvolili… sloužit. Ne všichni, na to je planeta příliš velká. Ale celý jeden světadíl patří Trumpfovi. My nechceme zasahovat, i kdybychom snad mohli… Skutečný člověk, stejný druh jako Cesare Trumpf, by měl mnohem lépe pochopit – nejen podstatu problému, ale i Oigalahany samotné."
"Jak vypadají?" zeptala se Lacey.
"Jako vaši cromagnonci."
"Budou nás chtít sežrat," řekl Dan Young.
"Dane… Lidé, kteří malovali v Altamiře…?!"
"Nevím, jestli na Oigalahu je nějaká Altamira. Přesto se mi to příliš nelíbí. Pronikneme hyperprostorem do oblasti soustavy Gammy Ursae Maioris; ale oblast, kde žije pan Pluto Newton Halley, je docela jinde: v Hyadách, za dalšími pro nás nezbadatelnými vraty, dvě stě světelných let daleko. Tudíž – my budeme nasazovat krk, aniž bychom měli

svobodu pohybu. Nemůžeme odtamtud ani domů, ani do Hyad. Nikam. Jsme na planetě Oigalah v soustavě Phekdy, a když se panu Plutovi zachce, zůstaneme tam nadosmrti."
"Je mi líto, že jste tak nedůvěřivý," řekl Hyaďan. "My nemůžeme lidem na Oigalahu pomoci. Nedokážeme bojovat a zabíjet… Máme dávné zábrany. Přitom jsme si vědomi nebezpečí, které hrozí dalším planetám. Dane Youngu… Vy jediný nám můžete pomoci."
"Jak se dostanu k začátku té vaší – Cesty? Myslíte, že mám vlastní loď? Nebo předpokládáte, že se domluvím s organizací, pro kterou pracuju?"
"Nic není jednodušší, byť se vám to bude zdát poněkud – fantastické. My můžeme ve výjimečném případě začátek Cesty protáhnout až k terralunárnímu systému."
"Ale já jsem vázán službou u S. I. – a právě tak moje kolegyně. Nemůžeme se zničehonic vzdálit do soustavy Gammy Ursae Maioris; a silně pochybuju, že by s něčím takovým souhlasil major Livingstone, náš přímý nadřízený."
"Víte přece, že do jisté míry ovládáme čas."
"Ano… Ale co s tím?"
"Můžeme vás vrátit do téhož okamžiku, v němž vás přesuneme. O vaší cestě do soustavy Phekdy se nikdo nedoví, protože ve vašem proudu času k ní prakticky vůbec nedojde. To není problém."
"Pokud bych to riskoval," řekl Dan Young, "tak jistě kvůli posádce Golden Hind – pokud žije."
"Žije," řekl Pluto Newton Helley. "I když ne dobře."
"Rád bych letěl společně s Lacey."
"Poletíte."
"Jenže my většinou společně nelétáme."
"Major Livingstone vás pošle na inspekční cestu k Venuši – poletíte křižníkem třídy Typhoon. Ten je, myslím, více než vhodný pro poslání, které jste přijali."
"Odkud to víte?"
"Ze zítřka," řekl Hyaďan. "To není podstatné. Důležité je, abyste z typhoonu dali signál, až budete připraveni. Na to postačí malý usměrňovač, který zapojíte mezi vysílač a venkovní anténu. Pak budete volat Oigalah Station. Oni vám odpovědí… Samozřejmě přes hyperprostor. Jinak byste na odpověď čekali sto padesát let."
"Kde získáme ten – usměrňovač?"
"Dostanete ho včas."
"A pokud bychom si to rozmysleli a odmítli?"
"Když nezavoláte Oigalah Station, nic se nestane."
"Dobrá. Souhlasím. Lacey…?"
"Já také."
"Děkuji vám, že jste mě vyslechli," řekl Pluto Newton Halley. "Dobrou noc, jak se tady u vás krásně říká."
To už byl jenom stínem. Dan Young a Lacey Georgiu řekli svůj pozdrav prázdné židli.
-
Druhý den ráno Dana Younga vzbudil signál vademeca. Když se ohlásil, řekl mu hlas automatu: "Zablokujte vstupy a nastavte šifru D. S."
Provedl příslušnou manipulaci; typické pokašlávání na druhé straně patřilo majoru Livingstonovi, šéfovi měsíční sekce Space Interpolu. "Jak se vám vede v pozemské gravitaci, poručíku?" zeptal se.
"Díky, pane," řekl Dan Young. "Je to věc zvyku a dobrý tréning."
"Jsem rád, že jste O. K.," řekl major. "Jak se daří Lacey?"
"Oba si užíváme sluníčka."
Major se krátce zasmál. "Bohužel… musím vaši dovolenou poněkud zkrátit. Jde o inspekční cestu do oblasti vnitřních planet, takže o sluníčko nepřijdete. Mohlo by vás potěšit, že vás potřebuju oba."
"Ano, těší mě to. Díky, pane."
"Dobrá… Takže poslyšte, poručíku… Obávám se, že se děje něco nepěkného v oblasti Venuše. Jistě víte, že na jejím povrchu je jistý počet automatických sond… Zdá se, že jedna z nich vyslala pár znepokojujících signálů. Neví se nic jistého, ale máme obrázek čehosi, co se kolem té sondy podezřele potloukalo… Zní to divně, ale upřímně řečeno nevím, jak činnost toho… té – věci… charakterizovat líp."
"Značně nepravděpodobné, pane," řekl Dan Young.
"Vím, co chcete říct. Čtyři sta padesát nad nulou a devadesátkrát větší tlak než na Zemi. Jenže… Hm… Naše automaty tam přece také pracují – a z vlastní praxe známe všelijaké případy."
V té chvíli Dana napadlo, že by se měl šéfovi svěřit se svým zážitkem ze včerejšího večera. Rozhovor se záhadnou bytostí z Hyad se týkal i zločinného počínání Deuce Worma, který přežil několik měsíců na planetoidě R 673 v kosmickém mrazu a vakuu oblečen do pouhého overalu. Na to zřejmě major narážel.
"Ať je to, co je to," pokračoval major, "není to v pořádku. Posádka stacionární družice není vybavená tak, aby se mohla v tom vražedném tlaku a vedru s něčím honit po Venuši; dolů posílají jenom automaty, když je tam zapotřebí něco seřídit, opravit… a podobně. Skafandry pro takové prostředí samozřejmě existují a v umělých podmínkách přestály testy s koeficientem dvě celé osmatřicet."
"Má je S. I.?" zeptal se Dan.
"Jsou nám k dispozici."
"A – jakou máte představu o té – inspekční cestě, pane?"
Major Livingstone si povzdychl. "Žádnou. Proto tam posílám vás a Lacey. Už pro vás připravují typhoon… Je mi líto, poručíku, ale měli byste se u mě oba hlásit do týdne. Bude-li to dřív, nevadí.

Ale v žádném případě ne později."
"A – posádka, pane?"
"Jen vy dva a jeden alfa-omega… Ten váš Frank. Čím míň lidí o tom bude vědět, tím líp."
"O. K., pane. Přihlásíme se co nejdřív."
"Dobrá, to je všechno. A – pozdravujte Lacey."
"Díky, pane."
Major Livingstone ukončil hovor.
Dan Young odložil přístroj, chvíli strávil v koupelně (plýtvání vodou se jako naturalizovaný Měsíčňan nemohl nabažit), oblékl se a sešel do hotelové jídelny, kde se každého rána s Lacey sešli u snídaně; při střídmém jídle a čaji se spolu dívali na moře.
Kdysi, když se spolu sešli poprvé, řekla Lacey Danovi: "Pocházím z Kypru ve Středozemním moři – je to takové divné moře; je v něm voda…" Narážela tím na bezvodá pouštní "moře" na Měsíci, na němž oba, ač původem pozemšťané, žili od ranného dětství.
Když Dan vešel do jídelny, Lacey už seděla u stolu. "Přemýšlím o svém divokém snu," řekla. "Jakýsi neviditelný muž s nesmyslným jménem si nás vybral, abychom zachránili hyadskou civilizaci."
"Nebyl to sen," řekl Dan.
"Já vím," kývla. "Ale pokud se neozve centrála –"
"Už se ozvala. Přesně tak, jak to Pluto předpověděl. Major Livingstone se velice omlouvá, že nám musí přerušit dovolenou."
"Ach… Skutečně? A – je to Venuše?"
"Ano. Inspekční cesta. Typhoon. Jen my dva a Frank."
"Řekl jsi majorovi –"
"Že s námi mluvil posel z Hyad, nehmatatelný duch, který na sebe bere podobu obrysu člověka a cestuje časem? Nejspíš by si pomyslel, že jsem se zbláznil."
"Proč? Existuje přece svědectví Joea Dempseyho… A co Golden Hind? Major Livingstone je jediný, kdo věří, že tvůj záznam jejího zmizení není podvrh."
"Ano –, ale nejspíš jen proto, že mě dobře zná."
"Jaký účel má ta – inspekce?" zeptala se Lacey.
"Jeden venušský povrchový automat poslal nahoru snímek něčeho, co kolem něj přešlo."
"Hleďme," řekla Lacey. "Je to sice nepravděpodobné, ale pokud je ten snímek ověřený… Třeba někomu až moc záleží na tom, aby se do jeho podezřelé činnosti nepletli dva nejlepší čmuchalové, které major Livingstone má. Myslím tím nás, pochopitelně."
"Útok na nás dva?"
"Proč ne? Dejme tomu, že ten neznámý získal informace o naší inspekční cestě do oblasti vnitřních planet… Celý ten Pluto Newton Halley mohl být skutečně jen projekce… Nemyslím hyadská.
Potom nám předají tak zvaný usměrňovač, my ho zapojíme – a pouhým zavoláním Oigalah Station vyhodíme typhoon do povětří. Nikdo se nikdy nedoví, co se stalo."
"Hm…," zabručel Dan Young a nalil do šálků čaj. "A kdyby to přece jen byla pravda?"
"Naše případná cesta ke Gammě Uma," řekla Lacey, "bude posouzena jako dezerce, když o ní pomlčíme."
Dan Young se krátce zasmál. "Pokud vím, na dezerci do jiné dimenze, odkud se vrátíš do téhož času, zatím nikdo žádný paragraf nevymyslel."
"Chceš to tedy riskovat?"
"Lacey," řekl Dan Young a přikryl na ubrusu dlaní její drobnou ruku, "pokud vážně uvažuju o možnosti cesty do soustavy Gammy UMa, tak jen proto, že jsem se nedokázal zbavit pocitu odpovědnosti za posádku Golden Hind. Byl jsem tam přece proto, abych uhlídal Cesare Trumpfa a celou tu bandu vyznavačů posvátné krůpěje… a svůj úkol jsem hanebně zpackal."
"O tom mluvit nemusíme."
"Ostatně ještě nemáme ten usměrňovač," řekl Dan. "Zatím prostě letíme do Murchisonu převzít typhoon; pokud se nic dalšího nestane, odstartujeme na Venuši."
-
Bezejmenný křižník Space Interpolu WY 14 třídy Typhoon odstartoval z kosmodromu New Chicaga směrem k Zemi, aby ji obletěl a využil její gravitační sílu pro vlastní kurs směrem k Venuši. Lacey Georgiu sledovala zadní obrazovku, na které se rychle propadal starý kráter Murchison v Zálivu středu.
Nevzpomínala si už na Kypr a Středozemní moře; ale nemyslela ani na nesnadný úkol, kterým je pověřilo velitelství S. I. Měla teď plnou hlavu obdélníkové opalizující krabičky, kterou našli po nástupu do lodi v křesle hlavního pilota. Lineární písmo na jejím víčku pravilo: OIGALAH STATION.
Dan Young, oblečený do skafu pro volný kosmický prostor, otevřel venkovní dveře přechodové komory, když ručička tlakoměru klesla na nulu. Vystoupil na horní palubu typhoonu a příslušným zařízením zvedl obě poloviny krytu, pod nímž byl k palubě magnetickými kotvami upoután výsadkový člun a čtyři sondy, které mohly nést nejen vědecké přístroje, ale i dva muže, případně i dvoutunový náklad.
"V pořádku, šéfe?" ozvala se Lacey.
"O. K.," odpověděl. "Jako vždycky pěkné počasí – aspoň do té míry, že neprší."
"Rozumím," řekla suše Lacey.
Dan Young se zasmál. "Já vím, humor není na výši situace. Co myslíš, pilote, stačí tahle bonboniéra prorazit tunel

hyperprostorem? A pokud ano, nebude to přece jenom dezerce?"
"Na to se ptáš teď? Sám jsi říkal, že na to neexistuje paragraf, pokud se vrátíme do téhož času."
"Pokud se vrátíme," řekl Dan. "Neptám se, Lacey. Myslím nahlas. Pohled na Starou dámu je odtud čarokrásný. Jak to, že se tam zatím neobjevil jediný z pohrobků Deuce Worma?"
"Třeba je pro ně přece jenom velká."
"Možná. Jsem u antény."
"Ach, Dane," řekla Lacey úzkostně, "nemyslíš, že zbytečně riskuješ? Neměli jsme tím pověřit Franka?"
"Jisté riziko v tom je," řekl Dan Young a zachytil se karbinou na opasku za konstrukci antény. "Jenže si to nemůžeme ověřit jinak, než to zkusit. Franka bych pro tuhle akci radši nechal spát.
Všechno si zaznamenává a nedovede lhát."
"Ale kdyby šlo o výbušninu –"
"Kdyby v téhle krabičce byla výbušnina, nanejvýš utrhne anténu.
Máme ještě tři a ve skladu jsou náhradní. Plášť typhoonu vydrží i atomový výbuch… A na atomovou pumu je to přece jenom trochu malé. Lacey… Odpojuju vodič číslo dvanáct."
"Snímám tě na záznam."
"O. K., zdálo se mi, že mi někdo kouká přes rameno. Vodič číslo dvanáct odpojen. Teď demontuju kryt."
Dan Young povolil speciálním klíčem čtyři matice a odklopil víko v podstavci antény. "Víko sejmuto," hlásil.
"Zajímavé… Ta věc vypadá, že je dělaná na míru. Je tady přesně taková dutina, do které krabička zapadne. Tak… Zapojuju vstup. Jde to jako po másle. Beru vodič číslo dvanáct, zapojuju ho do výstupu. Hotovo.
Zkus funkčnost."
"Funkčnost O. K."
"Zavírám víko."
Když byly čtyři matice opět utaženy, zasunul Dan Young nástroj do speciálního držáku na nohavici obleku. "Vracím se do lodi," řekl.
"Bylo to tak zatraceně jednoduché, že si mi nechce věřit, že… Nebo naopak. Všecky geniální věci byly vždycky jednoduché."
Lacey seděla v pilotním křesle před velkou obrazovkou a dívala se na modravou kouli Země postříkanou bílými šmouhami oblaků. "Je to skutečně čarokrásný pohled," řekla Danovi, když vešel do navigační kabiny. "Docela jiný, než z povrchu Měsíce… Představa, že bychom se měli naráz ocitnout někde, odkud je i Slunce jen nepatrný bod na neznámé obloze, je skličující. Ale já tomu nevěřím, Dane. Pokud se za tím neskrývá útok, musí to všechno být nějaký nejapný žert."
"Ty věříš na podobné žerty?"
"Ne," odpověděla.
Dan Young se posadil do křesla vedle ní a natáhl paži. Lacey mu vložila do dlaně svou drobnou ruku. "Někdy se mi chce strašně moc žít, Dane," řekla. "Možná někde tam, kde jsem se narodila… Být ženou rybáře a prodávat ryby na tržišti."
"Nebezpečné ryby?!" řekl Dan.
Lacey se zasmála a vymanila prsty z jeho dlaně. "O. K., šéfe. Snad bychom si měli vzít skafy," řekla. "Je tady přece pořád jistá možnost, že máme na palubě nálož. Kdyby došlo k dehermetizaci…"
"Připomínka se přijímá."
Navlékli si přes overaly lehké palubní ochranné obleky, zapojili osobní intercom a zaklapli hledí.
"Máš GO," řekl Dan Young.
Kontrolka vysílače zablikala.
"Oigalah Station," volala Lacey, "Oigalah Station…"
Čekali, že se stane cosi dramatického, ale nestalo se takřka nic.
Na obrazovce se stále rýsovala šípovitá příď typhoonu mířící ke hvězdám.
Ale byly to zcela jiné hvězdy.
-
Dříví, sesbírané v pralese stometrových palem, hořelo namodralým plamenem a vydávalo nezvyklou chemickou vůni.
Mezi sloupovitými kmeny s baldachýnem listí, připomínajícím obrovské kapradiny, bylo zvláštní ticho, ještě znásobené kobercem hustého červeného mechu.
Před několika minutami zapadlo bílé slunce Oigalahu, pozemšťanům známé jako Phekda, Gamma Ursae Maioris. Lacey zastavila jeep na okraji lesa a připravila jídlo, zatímco Dan vyrýpl čtverec mechu a na kamenném podloží rozdělal oheň.
Od okraje lesa, podle něhož celý den cestovali, se táhla zvlněná, mírně klesající pláň. Nebyla širší než sto padesát kroků a končila na břehu široké a mírné řeky tekoucí zhruba od severu k jihu. Na druhém břehu bylo totéž, co tady – úzký pruh písku, pláň pokrytá mechem a les, nad nímž se v dálce zvolna halil do tmy nastávající noci horský hřeben.
Z oběžné dráhy Lacey a Dan nezjistili o planetě Oigalah nic víc, než že se její atmosféra liší od pozemské velice nepatrně, že na jejím povrchu je spousta vody, viděli dva kontinenty a trojí souostroví, několik hosrstev i cosi podobného pouštím a zaregistrovali mnohé řeky i veletoky směřující z hor k moři.
Nezaslechli absolutně nic na celém vlnovém rozsahu všech možných druhů záření, jaké mohly přístroje typhoonu zaznamenat; neviděli nic, co by svědčilo o činnosti rozumných tvorů. Nepostřehli ani stopy tvorů nerozumných.
Posléze zanechali typhoon na parkovací dráze a sestoupili na planetu ve výsadkovém člunu; jeho zásoby energie jim umožňovaly celkem sedmkrát změnit místo základny, odkud podnikali dvou- až třídenní výpady vozidlem, jemuž se v hantýrce S. I. menů říkalo jeep, ačkoli s něčím podobným už dávno neměl nic společného ani vzhledem, ani velikostí.

Řada míst a směrů se jim jevila slibná, ale nakonec se z průzkumu vždycky vrátili zklamáni a později už přímo znechuceni, protože veškeré tvorstvo Oigalahu (s výjimkou mikroskopických mušek a mračen komárů) bylo neuvěřitelně plaché.
Mnohokrát narazili na stopy, které mohly pocházet od tlustokožců podobných pozemským hrochům či slonům. U břehů řek našli zřejmá napajedla, kde nechyběly stopy kopyt i kopýtek a mělké otisky čtyřprstých tlap velkých jako talíř. Ale jediného z těchto tvorů ani koutkem oka nespatřili; našli jen chomáč hrubé srsti, zachycený na větvi trnitého keře, a jednou, těsně po východu slunce, zahlédli v dálce nízko nad obzorem cosi, co připomínalo klín táhnoucích divokých hus.
Byli na Oigalahu už dvaadvacátý den, když po západu oslnivé Phekdy rozdělali oheň na břehu řeky a usedli k němu, aby povečeřeli, než se uloží ke spánku v kabině jeepu.
"Vzali jsme málo čaje, Dane," řekla Lacey a postavila nad oheň třínožku s konvicí. "Nebo jsme měli nadměrnou spotřebu."
"Co na tom," řekl Dan Young. "Nemáme už energii na další přesun. Podíváme se ještě na jih… Pak nám nezbyde, než zlikvidovat poslední základnu a odstartovat na typhoon."
"Proč nás líp neinformovali?"
"Těžko říct. Třeba chtěli, ale nestihli to… Jejich stanice nám přece na naše zavolání měla odpovědět; aspoň posel z Hyad to říkal."
"Neodpověděli."
"Ne. Prostě nás přímo přesunuli. Bez informací. Kdopak ví, jaký důvod to mohlo mít… Třeba je Trumpf odposlouchává."
"Nejsme na výši úkolu," vzdychla Lacey. "Už tři týdny se vozíme po planetě sem a tam… Jen si to představ, Dane. Oigalah je přece skoro stejně velká jako Stará dáma… V poloměru je menší jen o necelých dvě stě kilometrů. Kdyby Země vypadala podobně jako Oigalah – myslím vzhledem k mořím a kontinentům –"
"Moc se neliší," řekl Dan Young. "Poměr vody a souše je dost podobný."
"Tak," kývla Lacey. "Neznat Zemi, přiletět k ní třeba odtud – a chtít ve dvou poznat celý její povrch… Jak dlouho by to asi trvalo, Dane?"
"Doufám, že je to jen řečnická otázka."
"Dejme tomu. Chceš na ten suchar soyaxovou paštiku?"
"Už ji nemůžu ani vidět. Když si představím, co je tady všude kolem masa… A my z něj za tři týdny neviděli ani kopyto, ani špičku ucha, ani chlup."
"Pár chlupů ano," řekla Lacey. "Takže pomazánku z burských oříšků."
"Hnus. Radši krabí konzervu. Víš, na co myslím, Lacey?"
Pohlédla na něj přes oheň; jeho kombinéza byla ušpiněná, vlasy rozcuchané a na tvářích mu vyráželo divoké strnisko vousů.
"Ano…?!" řekla.
"Myslím na to," řekl Dan Young, "co budeme dělat, jestli se ten zatracený hyperprostorový tunel už nikdy neotevře."
"U nekonečna…! Co tě to napadlo, Dane?!"
"Leží mi to v hlavě už pár dní," přiznal se. "Nevíme, k jakému kolapsu mohlo v civilizaci Hyaďanů dojít. Uvědom si jejich prolínání časových rovin; jejich posel nás mohl navštívit v minulosti – v čase, který trval v nám známém toku až do otevření tunelu. Ale v tom místě je možná dnes něco jako šev…
Třeba jsme v době, kdy už hyadská civilizace dávno neexistuje, nebo dokonce ještě existovat nezačala. Tyhle věci jsme přece studovali u Waltera Hughese; byly to sice jen teorie, a dost divoké… Jenže –"
Lacey se zasmála. "Zdály se divoké i Hughesovi."
Podala Danovi suchar obložený bledým krabím masem. Sahal po něm, když se od řeky ozval zasilující bzukot.
"Už zase místní tico-tico," řekla Lacey. "Hned rozpráším trochu insekticidu."
"Praktická žena," řekl Dan Young.
"Koušou, ne?" odpověděla Lacey. "Naskakují po tom puchýře – a nemůžeme vědět, jestli neroznášejí nějakou nebezpečnou chorobu."
"Co budeme dělat, až nám insekticidy dojdou, Lacey? Taky bychom mohli přemýšlet, jestli zůstaneme tady dole, kde bychom se mohli koneckonců jakžtakž uživit i bez pomazánky z buráků, případně se dožít požehnaného stáří… Anebo jestli odstartujeme nahoru a pokusíme se o cestu kamsi s typhoonem, kterému nakonec taky dojdou pohonné hmoty a nám kyslík. Pak nezbyde, než vzbudit Franka, aby loď dovedl ke Slunci sám a podal o všem zprávu, pokud bude komu – za těch zhruba tři sta tisíc let."
Lacey neodpověděla; pohlédl na ni, jak starostlivě sype čaj do konvice, jak si zápěstím odhodila z čela pramínek černých vlasů… Přišlo mu jí líto a právě chtěl říct cosi povzbuzujícího, když se odněkud z protějšího břehu řeky ozvalo několik výkřiků.
-
Hlas, který křičel, byl natolik lidský, že oba pozemšťané okamžitě zapomněli na sloupovité stromy a modrý oheň stravující jejich suché větve. Lacey prudce povstala a zahleděla se do šera postupujícího soumraku, zatímco Dan Young si posunul pouzdro laserové pistole na opasku.
"Nic nevidím," zašeptala Lacey.
"Vezmi z jeepu infrahled," řekl poručík a vstal. "A nezapomeň si pistoli."
"O. K., šéfe."
Dan Young obešel oheň a sestoupil pár kroků po měkkém mechovém koberci směrem k řece. Zdálo se mu, že se cosi

míhá na pozadí lesa na protějším břehu; pak zaslechl zvuk, který zpočátku zněl jako počátek větru ve větvích nebo zurčení nevelkého pramene, ale vzápětí se změnil v žalostný zpěv mnoha hrdel.
"Tady je infrahled," řekla Lacey a podala mu přístroj. "Co je to…? Někdo tam zpívá…?"
"Ano. A nijak vesele, řekl bych."
Přitiskl si ke tváři měkké očnice. Břeh, odkud zněl naříkavý zpěv, byl něco přes tři sta metrů daleko, a to, co Dan spatřil ve skořicovém a nalezelenalém poli infrahledu, mohly být vzpínající se paže několika lidí, či snad opic, ale také jen kývající se hadí trupy. "Nevím co to je," řekl.
"Ukaž, podívám se."
Podal jí přístroj. Bez něj neviděl za řekou nic. Jen kvílivé hlasy ve stoupající a zase klesající melodii zněly dál.
"Vypadá to, že jsou to ruce," řekla po chvilce Lacey. "Osm či deset lidí tam klečí tváří k zemi a zvedá paže nad hlavu. Není jasné, proč."
"Počkáme."
"Co když odejdou?"
"Když odejdou… Ráno je dostihneme."
"Nevíme, jak dalece může jeep projet lesem… Pokud je necháme odejít, nedostihneme je nikdy. Všechno živé na téhle planetě se umí skvěle schovávat. To jsou instinkty, Dane… My už to dávno zapomněli."
"Tiše… Co je tohle?"
Oba zpozorněli. Něco bylo v řece mezi nimi a skupinkou naříkajících tvorů na druhém břehu.
"Myslím, že sem někdo plave," řekla Lacey.
"Ano," souhlasil Dan Young. "Ustupme k jeepu. Neměli bychom stát před ohněm. Máme sice pistole, ale jak jsi správně poznamenala, instinkty jsme ztratili. Nějaký divoch ze tmy s kusem pazourku na nějakém klacku…"
Tiše poodešli za masivní trup vozidla.
Slyšeli šplouchání vody; pak naráz ustalo. Snad minutu se žádný další zvuk neozval, kromě nářku v dálce za řekou. Ani Lacey, ani Dan nepostřehli blížící se kroky, tlumené mechem, dokud se v záři ohně neobjevila lidská postava.
Lacey povzdechla. Dan jí mlčky stiskl loket.
Pohled, který se jim naskytl, byl nečekaný, neboť řeku přeplavala nahá dívka ověšená barbarskými šperky. Částečně ji zahalovaly husté a daleko pod pás sahající vlasy, jejichž přirozená kadeřavost nesplihla ani v říční vodě. Nad nízkým čelem se jí třpytila šňůra s navlečenými nestejně velkými předměty, které mohly být perlami – pokud na Oigalahu něco podobného bylo. Jen kolem boků měla úzkou zástěrku vyšitou snad korálky, snad zuby nebo drobnými mušlemi; k dívčiným kolenům z ní visely řídké třásně.
Dívka došla k ohni a zastavila se s pažemi složenými na hrudi.
Zdálo se, že na cosi čeká. Neviděla jeep, který v temnotě splýval s hradbou lesa.
"Já," zašeptala Lacey. "Počkej tu, šéfe."
"O. K.," odpověděl stejně tiše.
Dívka u ohně zaslechla šepot a prudce hnula hlavou. V té chvíli už Lacey vešla do světla ohně.
Okamžik stály proti sobě, každá z jiného času, každá z jiné planety jiné hvězdy; jediné, co jim bylo společné, byla Galaxie – a přece si byly neuvěřitelně blízké.
"Lacey," řekla s úsměvem pozemšťanka a ukázala si prstem na hruď.
"Já… Lacey," opakovala.
Oči dívky z Oigalahu jako by ji bystře odhadovaly. Pak se na plných, trochu barbarských rtech kmitl rychlý krátký úsměv a hlas bezesporu lidský řekl: "T'Fan'G." Její levá paže přitom napodobila gesto Lacey, zatímco pravá zůstala předloktím položena napříč prsou.
Lacey natáhla paži a pokusila se říct dívčino jméno – pokud to jméno bylo. "T'Fan'G…"
"L'Si," řekla dívka z Oigalahu. "Ty," ukázala prstem, "ty L'Si. Já – T'Fan'G. Kde oni čekat na T'Fan'G?"
"Nebesa," řekla Lacey, "ty mluvíš anglicky?!"
"Já mluvit ne dobrá," odpověděla T'Fan'G. "Učit od šaman."
"Ty máš šaman, co mluvit anglicky?" přizpůsobila se Lacey dívčině pidgin angličtině. "Kde šaman být? Tam," ukázala, "za řeka?"
"Kde oni čekat na T'Fan'G?" opakovala dívka otázku.
"Kdo?" zeptala se Lacey. "Kdo čekat?"
"Posel od Velká Bůh Worm. Tu oheň. On u oheň čekat."
"Ne posel od Velká Bůh Worm," řekla Lacey. "Ne, ne. Já přítel T'Fan'G. Já přítel i Dan Young přítel T'Fan'G. Tam Dan Young." A dodala: "Pojď sem, šéfe… Já se z toho zblázním. To děvče nejspíš nese nějakou zprávu těm pomateným uctívačům svatého Worma."
Když se poručík vynořil ze tmy, T'Fan'G o krok ustoupila a opět zřížila paže na prsou. "Nevím," řekl Dan k Lacey, "jestli to nebylo ukvapené. Jsem neoholený a vypadám vcelku mnohem méně důvěryhodně, než ty."
"Myslím, že její nápadníci vypadají mnohem hůř," řekla Lacey.
Dan se zasmál; pak se obrátil k děvčeti a řekl co nejvlídněji:
"Já přítel T'Fan'G." Na okamžik zaváhal a pak dodal: "Já Dan Young. Ne přítel Velká Bůh Worm. Já přijít Velká Bůh Worm zabít."
V tom okamžiku se dívka proti nim vztyčila; pak zvedla pravou ruku a paprsky ohně se zaleskly na čepeli dýky.
"T'Fan'G přijít," řekla. "Muset přijít. T'Fan'G sebe zabít."
"Ale ne, hrome," křikl Dan Young a skočil přímo přes oheň.
Čepel dýky se kmitla; ale přestože byl Dan člověkem bez přírodních instinktů, byl zase žákem Rabhíndráta Smithe.

Uchopil dívčinu paži, dřív než dýka dopadla, a řekl: "T'Fan'G žít. Velká Bůh Worm zemřít."
Stála proti němu napjatá jak ocelové pero. Hleděli si do očí, dívka vzpurně a bojovně a poručík se vší vlídností, jaké byl v té chvíli schopen. "T'Fan'G," řekl, "já přítel. My přátelé. Ne T'Fan'G zabít."
Dívčino tělo se náhle uvolnilo a dýka vypadla z její zaťaté pěsti. "Ty… D'Njan'G," řekla a ohlédla se po Lacey. "Ty… L'Si. Přá-te-lé…?" Pak vztáhla paži a dotkla se poručíkovy hrudi.
Vzal ji lehce za ruku a stiskl jí konečky prstů. "Teď už dobré," řekl. "T'Fan'G, Lacey, Dan Young… Dobré."
Z protějšího břehu řeky se opět ozval nářek.
T'Fan'G vymanila své ruce z Danových; obrátila se tváří k řece, přiložila dlaně k ústům a vydala hlasitý výkřik. Naříkavý zpěv ustal; po několika vteřinách ticha se ozvalo cosi, co mohlo být otázkou. T'Fan'G se rozkřičela jazykem, v němž bylo plno zámlk a hrdelních hlásek.
"Cromagnonci," řekla tiše Lacey. "Kdybych si s ní vyměnila oblek, nikdo by nepoznal, že nepochází z dvaadvacátého století a terralunární soustavy v substystému hvězdy Sol."
"Právě tak by tebe považovali za cromagnonskou princeznu z planety Oigalah," řekl Dan Young a sehnul se pro dýku, kterou dívka upustila. "Přestože cromagnonci patří do pozdního paleolitu, tohle je nepochybně kalená ocel. I když poněkud primitivně vybroušená a přivázaná nevydělaným řemínkem do rozštípnuté větve."
"Nejsme na Zemi," řekla Lacey. "Vývoj tu mohl jít odlišnou cestou… Ostatně za chvilku bude všechno jasnější. Myslím, že sem plave celé její příbuzenstvo."
"Doufám, že jim T'Fan'G všechno vysvětlí, než se do nás dají. Přiložím na oheň, abychom na sebe navzájem líp viděli. Reflektory jeepu by mohly způsobit paniku."
Rozlámal několik křehkých větví; oheň vzplanul ve chvíli, kdy se od řeky přiblížilo několik plíživých stínů. Dívka znovu promluvila a kdosi jí odpověděl. Potom oheň ozářil osm vysokých mužů oděných jen do bederních roušek z potrhaných kožešin.
Opírali se o silná ratiště oštěpů s kostěnými i kamennými hroty, u pasu měli těžké palice a někteří nesli primitivní luky a kožené toulce plné opeřených šípů.
Jeden z nich postoupil vpřed a řekl: "Ať do mě bací hrom, jestli tohle není poručík S. I., který si říkal Sidney Black, když dělal druhého pilota na staré dobré Golden Hind."
"Ať bací i do mě," řekl Dan Young, "jestli tohle zpustlé individuum nebývalo prvním důstojníkem na téže staré dobré –"
"Vítejte na palubě," řekl Tryggve Jansen. "Nedovedete si představit, jak mě těší, že jsem po takové době ještě k poznání."
-
Muži ještě stále třímali své zbraně, když se T'Fan'G přitiskla k Danovi, položila mu tvář na rameno a cosi řekla mazlivým tónem.
Nato největší a nejsilnější z mužů, navíc ozdobený několikanásobným náhrdelníkem ze zubů a drápů, vydal krátký vrčivý zvuk a všichni jeho společníci naráz odhodili oštěpy do mechu.
"Je to O. K.," řekl první důstojník Jansen. "Děvče povídá, že jste kamarádi na život a na smrt, protože jste mnohem větší pánbíček než ta potvora Worm. Budiž vám to přáno, i když se to možná nebude zamlouvat vaší kolegyni."
"To je Lacey…," řekl Dan. "Sebrala mě tehdy, když jsem musel z Golden Hind prásknout do bot."
"Rád vás poznávám," kývl Jansen. "Tady ten pán," ukázal na muže s náhrdelníkem, "náčelník Gr'Om, je otec T'Fan'G, nebo si to aspoň myslí. Rodinné vztahy jsou tady poněkud nejasné. Tohle je jeho bratr H'Mag'D… Význačný politik F'Lab'C… a další stateční bojovníci. Nesnažte se pamatovat si to, v podstatě to jména nejsou. Stejnými názvy označují všelijakou místní faunu. Ta zvěř většinou vypadá docela jinak, než ty chudinky v zooparku v Moon City… Gr'Om je něco jako lev, F'Lab'C je opice a T'Fan'G takové nepatrné zvířátko podobné kočce."
"Posaďte se k ohni, přátelé," řekla Lacey. "Patří vám stejně jako nám."
Protože svá slova zdůraznila výmluvným gestem, sebrali Gr'Omovi muži své oštěpy a vykročili k ohni. Když mezi sebou vyměnili pár krátkých vět, rozsadili se kolem planoucí hranice, ponechávajíce místo pro Lacey, Dana Younga a T'Fan'G.
Tryggve Jansen se posadil vedle náčelníka. "Dýmku míru zatím neužívají," řekl. "Právě tak neznají ohnivou vodu a další vymoženosti naší nedávné minulosti."
"Co kalenou ocel?" řekl Dan.
"Máte na mysli můj primitivní nůž?"
"Tu zbraň, kterou se chtěla zabít."
"Hned vám všechno vysvětlím," řekl Jansen. "Jenom musím nechat náčelníka, aby vyslovil své díky." Obrátil se k muži s náhrdelníkem a řekl pár slov v jeho hrdelní řeči.
Náčelník třikrát pozvedl paže a zavlnil jimi; lidé Oigalahu zřejmě měli mnohem ohebnější klouby než pozemšťané a nebylo divu, že to zdálky připomínalo kroutící se hady. Potom Gr'Om chvíli hovořil, obraceje tvář na různé strany. Jazyk byl zřejmě chudý na abstraktní výrazy, proto si náčelník pomáhal mimikou a nepřetržitými gesty svalnatých paží. Když skončil, upřel na Dana Younga tázavý pohled.
"Řekněte mu, pane Jansene," promluvil zvolna Dan a položil paži kolem ramen T'Fan'G, "že jsme přátelé. A že jsme přišli zlomit moc Zlého Velkého Boha Worma."
Jansen pokývl a přetlumočil poručíkova slova. Mluvil a gestikuloval dost dlouho a nejspíš si přidal i něco ze svého. Když skončil, muži naráz vykřikli a sáhli po svých kamenných mlatech.
"Jsou pro," řekl Jansen. "Teď mi laskavě vysvětlete, kde jste se tu oba vzali, a jak chcete zlomit moc toho zatraceného Trumpfa a Ferrisovy sebranky."
"Říkal jste, že budete vysvětlovat vy."

"Dobrá. Není toho moc, poručíku. Víte sám nejlíp, že si ta Trumpfova banda bláznivých vědátorů posílená Ferrisovými zabijáky najala Golden Hind pro vědeckou výpravu, ale ve většině beden s vědeckým materiálem vezla hlavně rozmontované laserové kanóny a spoustu dalšího arzenálu. Možná byste se podivil – měli tam i staré dobré kulomety. Účelem téhle výpravy nebyla věda, ale invaze do cizího hvězdného systému, kterou podnítila zločinná inteligence tak zvané posvátné krůpěje… Kde se vzala, to víte mnohem líp, než já."
"Vím. Není pozemského původu a na jejím počátku stál podobný šílenec jako Trumpf. Jen na mnohem vyšším stupni vývoje."
"Tím hůř," pokývl Jansen. "Protože tu věc všichni poslouchají a uctívají. Jistě víte, že nikdo z posádky Golden Hind neměl tušení, že chtějí proletět hyperprostorem – a naše loď by to taky neudělala, kdyby nás Ferrisovi hrdlořezové nedonutili. Stalo se to chvíli po tom, co jste šťasně vypadl z paluby. Ocitli jsme se v téhle soustavě a já neměl možnost nijakého měření, takže ani nevím, kde jsme. Obloha je v noci jiná, než u nás."
"Gamma UMa," řekla Lacey.
"Neříkejte… Tak to naše sluníčko se jmenuje Phekda, a ne B'Lau B'Lou? No, ani nevím, jestli mě to těší."
"Kde je Golden Hind?" zeptal se Dan Young.
"To je na celé věci nejtragikomičtější," ušklíbl se Jansen. "Trumpf nechtěl ani slyšet o tom, že by loď zůstala na parkovací dráze a k přistání použili šalupy. V jedné jste odletěl, zbyly dvě… Zdá se, že ta mizerná kapka Trumpfovi nakukala, že právě na téhle planetě je klíč k ovládnutí toho, čemu říkáte hyperprostorový tunel a Trumpfovi pomatenci Cesta spásy. Krátce řečeno – chtěl se tady zakopat a zahájit válečné operace. A k tomu nepotřeboval mateřskou loď na parkovací orbitě; už proto, že nikdo z jeho lidí nemá ponětí o pilotáži jak velké lodi, tak šalup."
"Původně počítali se mnou."
"To jsem pochopil. No – zkrátka nemohli pořád lítat sem a tam a držet pilotovi kudlu mezi lopatkami. Donutili kapitána, aby přistál s celou lodí na jedné poušti."
"Rozbili jste ji?"
"Neměli jsme k tomu daleko. Tyhle herschely nejsou dělané na přistávání v hustých atmosférách… Přesto se to nakonec podařilo, ale přišli jsme přitom o druhou šalupu, které se při průletu vypočítaným koridorem utavily všechny venkovní armatury… Poslední taky drobátko ohořela, ale tu se podařilo dát dohromady."
"Trumpf o to stál?"
"Jak by ne. Přistáli jsme na něčem, co silně připomíná Saharu.
Než jsme šli dolů, prověřoval si povrch planety a nejspíš to konzultoval s tím svým ďáblíkem ve zkumavce. Myslím, že chtěl přistát jinde, ale cestou dolů měl plno starostí s přetížením…
Zapp posadil loď, kam to nejlíp šlo, a celá Trumpfova banda si nakonec ještě libovala, že zůstala naživu. Co si budeme povídat – udržet s takovou věží vertikálu…"
"Takže Golden Hind je v pořádku…?"
"Abych se přiznal, poručíku, nemám ponětí. Po přistání jsme samozřejmě udělali řadu kontrol a vypadalo to tak padesát na padesát. V takeláži uhořelo plno nepostradatelných

chýba strana

ujte," řekla Lacey.
"Jak jsem se dostal k N'Zumům, to není nic zajímavého; prostě mě ulovili a možná by mě byli použili ke kuchyňským účelům, kdybych se nezachránil několika běžnými zázraky. Když potom zjistitli, že jsem N'Zuma jako oni – to slovo znamená člověka, lidskou bytost vůbec –, a že přitom dokážu plno užitečných věcí, jako třeba zapálit oheň lupou a podobně, učinili mě šamanem. Ten předešlý krátce předtím umřel. No… Ohromně jsem se s nimi spřátelil.
Bohužel tady žije podobných klanů skoro nekonečné množství a proti možnosti degenerace se pojišťují tím, že si navzájem kradou ženské. V důsledku toho je sisyfovská práce dát je dohromady a použít proti Trumpfovi."
"Jak daleko odtud žije?"
"Není to daleko… Asi pětadvacet kilometrů. Je tam hora s velkou jeskyní. Pokud vím, zakopali tam laserový kanón a postavili něco, čemu se kdysi říkávalo kulometná hnízda. Taky mají obrněný vůz, který jsme rozmontovaný přivezli v šalupě… Vzal je ďas, ať si tam sedí třeba do skonání světa; jenže asi tak před rokem začali terorizovat okolí. Naučili se krást ženské, stejně jako to dělají N'Zumové… Jednu vesnici spálili laserem… Díky té proklaté kapce si za týden osvojili zdejší jazyk; kážou domorodcům, že nejvyšším pánem je Velký Bůh Worm, kterému je třeba přinášet oběti. A vyžadují to tak, jak jste sami viděli dnes. Území N'Zumů dělí od Trumpfovy boží državy řeka. A když na tomhle břehu zaplane oheň, musí se dostavit krásná mladá dívka, vem, kde vem.
Co tam s nimi dělají, se ani neodvažuju pomyslet; šílených doktorů je tam nejmíň půl tuctu."
"Proto jste jí dal s sebou dýku?" zeptala se Lacey.
"Proto," kývl Jansen. "Chtěl jsem jí dát šanci."
"Pane Jansene… To jste skutečně nemohl podniknout něco účinnějšího?"
"A jak, dámo?" řekl Jansen. "Jsem jenom první důstojník obchodní lodi… Nejsem válečník, ani vynálezce. Myslíte si snad, že mi bylo do smíchu, když ty ubožačky –"
"Vědí o vás?" zeptal se Dan Young.
"Myslím, že ne. Spíš předpokládají, že mě něco sežralo. Kromě samotných N'Zumů je tady plno všelijakých krvežížnivých bestií, které jsou horší o to, že je většinou vůbec nevidíte."
"Možná že by tihle muži stačili."
"Blázníte? Proti laserovému kanónu?!"

"Mám v jeepu anihilátor."
"A tak… Ještě jste mi neřekl, jak jste našli tuhle mrňavou všivou planetu."
"Inu, pane Jansene…," řekl Dan Young, "když jsem opustil Golden Hind a vy jste kryli můj útěk, řekl jsem vám přece, že na to nezapomenu."
-
Když Dan Young skončil s nutnými informacemi, řekl Tryggve Jansen: "Ale to znamená – pokud připustíme existenci té hyadské civilizace –, že tady je možnost vrátit se…?"
"Předpokládám to," přikývl Dan. "I když jisté pochyby mám. Tady na Oigalahu je někde skrytá stanice, která ovládá hyperprostorový tunel. Ale nedává o sobě vědět, přestože nás sem dokázala přenést. Vezměme v úvahu ten časový skok – ocitli jsme se tady v čase o rok a sedm měsíců vzáleným od našeho času směrem do budoucnosti. Proč? Nestalo se za tu dobu něco, co stanici vyřadilo z činnosti? Neobjevil ji Worm? Nebyla zničena Trumpfovými lidmi? V takovém případě by byl návrat přinejmenším pochybný, pane Jansene."
"Tomu nevěřím," řekl Jansen. "Kdyby stanici objevili a obsadili, nezničili by ji, ale pokusili by se ji využít ke svým dobyvačným plánům. To by se jistě projevilo na jejich další činnosti… Určitě by ztratili zájem o místní divochy."
"Doufejme tedy, že o stanici doposud nevědí," kývl Dan Young.
"Pane Jansene… Mohli bychom přeletět naším výsadkovým člunem na tu poušť, kde kotví Golden Hind. Těch pět Ferrisových zabijáků by pro nás neměl být problém… Pokud je loď schopná startu, dovedli bychom ji na orbitu a pak se pokusili o spojení s Oigalah Station; dá se předpokládat, že by nám otevřeli cestu zpátky – pokud ovšem napřed splníme, co jsme jim slíbili."
Protože se na něj Jansen tázavě podíval, řekla Lacey: "Kdybychom tu nechali Trumpfa, terorizoval by zdejší domorodce dál – a nebezpečí, že jednou odhalí stanici, by trvalo také."
"To znamená zničit Worma," řekl Jansen. "No dobrá, proč ne."
"Jak vypadá cesta k jeho táboru?" zeptal se Dan Young.
"Jenom les, stejný jako tady. Pokud je tam nějaké nebezpečí, pak je to šelma, které tady říkají M'Hor'Gho. Viděl jsem ji jen jednou… z dálky. Představte si dva a půl metru vysokou gorilu, která má ocas jako dinosaurus a obrovitou lví hlavu. Je neuvěřitelně tichá a rychlá jako blesk. Kdybych byl o ní byl věděl tenkrát, v životě by mě nenapadlo utíkat z tábora. Trumf se jí bát nemusí, má ten svůj tank."
"Tady nejsme v nebezpečí?" zeptala se Lacey.
"Ne. M'Hor'Gho se bojí ohně… a nikdy neloví na okraji lesa. Snad má ráda šero, pod tyhle stromy nikdy slunce nepronikne. Živí se prasaty a antilopami – pokud se to tak dá nazvat."
"Naštěstí máme jeep."
"A tihle hoši," řekl Jansen, "se smrtí počítají. Je to pro ně prostě součást nelehké existence. Máte nějaký návrh, poručíku?"
"Jsou to lovci," řekl Dan Young. "Trpěliví, lstiví… Mají řadu vlastností, jaké jsme dávno ztratili. Čich, sluch, pud. Ideální přepadové komando. Pokud má Trumpf postavené hlídky…"
"Podobné věci už mě taky napadly. Problém byl v tom, jak s přepadovým komandem projít pětadvacet kilometrů lesem, aniž by je sežrala ta bestie M'Hor'Gho."
"Na jejich břehu nežije?"
"V menším množství… A taky si občas vybírá daň mezi N'Zumy. Ale protože je plachá, vesnici se spíš vyhne."
"Dokážete jim vysvětlit, že je naložíme do jeepu a zavezeme k sídlu Velkého Zlého Boha Worma, kde budou mít za úkol vyřídit hlídky, případně obsluhu laserového kanónu?"
"Pokusím se o to," kývl Jansen a obrátil se k náčelníkovi Gr'Omovi, který většinu času u ohně strávil tím, že točil hlavou sem a tam a jeho velká chřípí nasávala a hodnotila pachy, o nichž pozemšťané neměli potuchy. Ostatní muži dělali totéž, jenom T'Fan'G se schoulila do klubíčka u Danových nohou a tiše předla jako pozemská kočka.
Zatímco Jansen hovořil a zběsile gestikuloval, řekla Lacey Danovi: "Doufejme, že v Trumpfově táboře neslyšeli náš výsadkový člun, když přistával. Měli by se mnohem víc na pozoru…"
"Jsme od něj třicet kilometrů," řekl Dan. "Dalších pětadvacet je k táboru. Myslím, že na padesát pět kilometrů slyšeli nanejvýš vzdálené hřmění."
"Horší by bylo, kdyby ho našli a zničili."
"To ano. Pak by nám zbyla jen Golden Hind na druhém konci světa a museli bychom se pustit do stavby nějaké plachetní lodi, abychom se tam dostali."
"Pokud ovšem nad Trumpfem zvítězíme."
Jejich rozhovor přerušil Jansen. "Je to O. K., poručíku. Protože jste pro ně sympatičtější bůžek, než ta stará potvora Worm, udělají, co jim přikážete. Až na to, že to musí být s mírným předstihem, abych jim to stačil přeložit."
Dan Young povstal a pokročil k náčelníkovi; pak natáhl paži a položil mi ji na rameno. "Gr'Om," řekl, "dobré."
V inteligentním pohledu polonahého obra blýsklo pochopení; povstal, vztáhl svou svalnatou, na mnoha místech zjizvenou paži, položil ji na poručíkovo rameno a řekl: "D'Njan'G. D-obrrré."
Všichni ostatní muži třikrát udeřili o zem ratišti oštěpů.
"Myslím, že se do toho pustíme hned," řekl Jansen. "Neuškodí, když se tam dostaneme ještě za tmy… A potom – oni mají neuvěřitelně krátkou paměť, poručíku."
-
Byla to podivná, přízračná cesta. Kmeny stromů, rovné jako sloupy a u kořene silné kolem tří metrů, rostly ve velkých vzdálenostech od sebe; přesto jejich koruny, v šedesátimetrové výšce splývající dohromady v gigantickou klenbu, zcela zakrývaly hvězdnatou oblohu. Půda mezi kmeny byla porostlá narudlým mechem a pokrytá vrstvou suchých

větví a listí, ve které objemná kola jeepu se stálým praskotem a šelestěním nechávala dvě široké koleje.
Tlumená světla ozařovala jen nejbližší kmeny a zdánlivě nekonečná jednotvárnost cesty touto obrovitou kolonádou unavovala smysly.
Zatímco Dan Young řídil, pohlédla Lacey co chvíli dozadu, kde se tísnili N'Zumové; byl to fantastický pohled na muže z úsvitu dějin Oigalahu opírající se o své oštěpy s kamennými hroty v přísně účelné a modravou luminiscencí osvětlené kabině jeepu z dvaadvacátého století planety Země…
Cestovala s nimi i T'Fan'G; nemohli ji nechat na břehu řeky nebo poslat domů bez doprovodu alespoň dvou mužů. A nikdo z

chýba strana

ete jim zazlívat, že své úlovky na místě vyvrhnou. To udělá každý zkušený lovec. Nejsem cynik, kruci. Jen mezi nimi už nějaký čas žiju. Na mou čest – sám jsem N'Zumu nikdy nejedl; aspoň o tom nevím."
"Ani jste se nepokusil vysvětlit jim –"
"Vysvětlit jim – co? Že se mají spokojit zdejšími králíky a zůstat přitom potravou těch ostatních?"
"Pan Jansen má pravdu," řekl Dan Young. "N'Zumové se budou lovit a pojídat navzájem ještě mnoho tisíc let a nám po tom nic není; naopak jsme tu proto, aby po nás pozemšťanech v historii planety nezůstala ani stopa."
Gr'Om na Jansenovu žádost odnesl zajatce do jeepu. Dan poděkoval několika gesty a nadšenými grimasami, což náčelníka viditelně potěšilo. "D-obrrré," zavrčel a ukázal na ponurou hromadu venku.
"Ale to se náramně povedlo," řekl Jansen, sklánějící se nad bezvládným tělem. "To je přece Ferris, pokud mě zrak neklame. Doufám, že ho chlapci nepraštili moc."
Zajatec byl skutečně šéf Trumpfových zabijáků; když mu Lacey přidržela u nosu tubu resuscitu, otevřel oči a zamrkal.
"Eh," vzdychl, "tak se mi zdá, že jsem se nějakým nedopatřením dostal do nebe… Jak se máte, pane Jansene?"
"Není čas na zdvořilosti," řekl Jansen. "Jste naživu, Ferrisi. Kolik lidí zůstalo v táboře od té doby, co jsem se odtamtud ztratil?"
Ferris se rozhlédl; poznal Dana Younga a vytřeštil oči. "Vy jste ten chlápek od S. I.," řekl chraptivě. "To znamená, že jste sem přiletěl Cestou spásy…?"
"Ano," řekl poručík. "Chcete-li tomu tak říkat."
"Poslyšte," chrlil horečně Ferris, "kromě pěti lidí na hlídce je v táboře jen pět zdivočelých doktorů, kteří se baví pokusy na živých černoškách. Trumpf je nechává na pokoji, možná se jich sám bojí. Schovává se v jeskyni a tahá rozumy z posvátné krůpěje; v poslední době narazil na něco důležitého, ale neřekl mi, na co.
Myslím, že to souvisí s cestou dál. Tady to je jenom mezistanice… Já… Pomůžu vám. Mám toho dost. Chci se vrátit, rozumíte? Radši doživotní kriminál v Andersonu, než svoboda na nějakých prokletých planetách…"
"Kde jsou ostatní?" zeptal se Dan Young.
Ferris se křečovitě zasmál. "Ostatní… Pokud se nevybili mezi sebou, sežraly je ty zatracené lví gorily."
"Měl jste nejvyšší čas," řekl Dan. "Povedete nás."
-
Cesare Trumpf už několik nocí nemohl spát. Věděl, že je blízko rozluštění tajemství dalšího úseku Cesty spásy. Proklínal den, kdy opustil Golden Hind jen s jediným pilotem, ale věřil, že řešení najde, až bude znát všechno.
Zvedl své otylé tělo ze skládacího lůžka; napil se vody z termosky a znechuceně se zašklebil. Káva jim došla už dávno; došly jim i konzervy a živili se, jak se dalo. Zdejší antilopy měly chutné maso, ale těžko se lovily v lese, kde číhaly příšerné lví gorily.
Otevřel malá dvířka smaltované skříně s ovládacím pultem a reproduktorem. Za dvířky bývalo silné tónované sklo; vzalo za své, když James van Bold zešílel a zaútočil kamenem na svatou krůpěj. Od té doby Cesare Trumpf dvířka otevíral jen tehdy, když byl sám – a to býval čím dál častěji – od času, kdy si ta vědecká pakáž našla novou zábavu ve vivisekci samic zdejších hominidů.
Trumpfovi se to hnusilo, protože byl svým způsobem estét a neměl rád týrání zvířat.
Když zapojil proud, dodávaný malou elektrárnou, rozsvítila se svatá krůpěj zasazená v kovovém prstenci. Pak se ozval hluboký, skoro neslyšitelný tón – hlas Wormových myšlenek.
"Ó, Worme!" zvolal Cesare Trumpf.
Computer začal tlumočit přes výstup reproduktoru: "Tu jsem já. Proč ty voláš, Trumpfe?"
"Včera jsme skoro určili místo stanice," řekl Trumpf.
"Nedokončili jsme rozhovor, protože jsi nechtěl, Worme. Pokud máme pokračovat v Cestě, musíme najít stanici, Worme. Řekl jsi, žes zachytil signál a pracuješ na jeho lokalizaci."
"Signál lokalizován," odvětil hlas. "Azimut od severojihu sto šedesát sedm stupňů sedm minut dvě vteřiny. Vzdálenost: Sedm set dvacet jeden kilometr. Výška: Minus tři tisíce šest set metrů."
Cesare Trumpf se horečně přehraboval v papírech na stole; kromě jiného tam někde měl i narychlo zhotovenou mapu povrchu planety pořízenou podle snímků z paluby Golden Hind. "Hrome," zaklel, když mapu našel a rozložil, "vždyť je to v moři!"
"Pravím: Výška minus tři tisíce šest set metrů."
Trumpf měl chuť ten kovový hlas okřiknout, ale neudělal to. Stále se ho bál a měl před ním úctu, i když to nebylo zbožňování.
"Nedostaneme se tam nikdy," řekl.

"Jsi idiot, Trumpfe," řekl Worm. "Dej mi ruce a nohy a dostanu se tam sám."
"Jak ti mám dát ruce a nohy, Worme?!"
"Nevěděl jsem to," hučel reproduktor. "Teď už to vím. Máš tady chirurgy, Trumpfe. Ulovte zdatného jedince, nebo použijte jednoho z vás. Budu práci řídit. Voperujete mě do mozku člověka nebo N'Zumy. Pak vás povedu. Rozumíš, Trumpfe?"
Cesare Trumpf si okamžik pohrával s myšlenkou, že se sám stane Wormem. Ale vzápětí ji odvrhl; jeho špinavé a špatné lidství mu bylo bližší. "Máme tu snad ještě nějakou živou samici N'Zumů," řekl.
"Nechci samici," odsekl hlas. "Jsou plné předsudků a morálních zábran. Ale dám ti lepší tip. Použijte zdejší zvíře, kterému N'Zumové říkají M'Hor'Gho a vy lví gorila."
Něco takového se Trumpfovi ani trochu nezamlouvalo. "Jdu se poradit s chirurgy," řekl.
"Jdi, Trumpfe. A nech mě přemýšlet."
"Jak si přeješ, ó, Worme!"
Cesare Trumpf se uklonil žhnoucí slze a vešel do tunelu, který před jeskyní ústil do malého skalního údolí. V ranním šírání se tam rýsovaly baráky ostatních obyvatel tábora skryté za hradbou s kulometnými hnízdy a bunkrem laserového děla.
V té chvíli přelézal hradbu Dan Young v čele svého útočného komanda.
-
"Zajistěte baráky," křikl poručík na Jansena, když ve vchodu temného skalního tunelu poznal Cesare Trumpfa. "Ať se nikdo nedostane k dělu!"
"O. K., poručíku," odpověděl Jansen.
Dan Young už ho neslyšel; hnal se přes kamenité prostranství k díře ve skalní stěně, kde zmizel Trumpf. V patách mu běžela T'Fan'G ozbrojená Jansenovou ocelovou dýkou.
"Zůstaň tady," křikl na ni.
"Ne," odpověděla. "T'Fan'G jít s Dobrá Velká Bůh."
Dan Young spěchal; zločinec mohl zmizet v kdovíjakém kamenném labyrintu. Přestal si dívky všímat a vběhl do tunelu, ale po několika krocích se musel zastavit, protože tu byla naprostá tma.
T'Fan'G se ho zezadu lehce dotkla.
"Ty cítit Zlý Bůh Worm?" zašeptal.
"Cítit," odpověděla dívka. "Já jít, D'Njan'G."
Prosmykla se kolem něj, uchopila ho za ruku a táhla za sebou.
Ušli tak několik desítek kroků po nerovné skále, když se před nimi rozsvítil obdélník úzkého vchodu, který kdosi otevřel. Dan Young padl na zem, protože postřehl ruku třímající malou laserovou mambu; pokusil se s sebou strhnout i T'Fan'G, ale dívka se mu nečekanou silou vytrhla a se zaječením se vrhla přímo na Trumpfa.
Čepel dýky se zablýskla; ale v téže chvíli šlehl paprsek tenký jako vlas.
T'Fan'G se zlomila v pase a bez hlesu se zhroutila na zem.
Dan Young bez míření vystřelil ze své těžké anihilační pistole; začpěl pálený kámen. Ale Trumpf už zmizel za zákrutem chodby vedoucí dál do nitra skály.
Dan se sklonil na tělem T'Fan'G, která mu nejspíš právě zachránila život. Nahmatal dlouhou řeznou ránu od laserového paprsku a tiše zaklel. Pak tělo obešel a vydal se do tmy, odkud slyšel kroky prchajícího a viděl cosi jako narůžovělou záři, kterou považoval za světlo svítilny. Ve skutečnosti to fluoreskoval sám svatý Worm…
Chodba ve skále stoupala; pak začala klesat jakýmsi primitivním schodištěm a v dálce se objevilo kalné světlo. "Stůjte, Trumpfe," houkl Dan Young na prchající stín. Ale odpověděl mu jen šleh paprsku, který na píď od jeho tváře vyryl do skály hlubokou rýhu.
Schodiště ústilo do písčité jeskyně, na jejímž opačném konci zel nízký a široký východ, ve kterém pronásledovaný zmizel.
Poručík zpomalil a přitiskl se ke stěně; nechtěl vběhnout přímo do rány Trumpfovy mamby. Ale rozběhl se znova, když se zvenku rozlehl šílený výkřik, pod klenbou jesykyně ještě znásobený ozvěnou.
Jeskyně ústila přímo do lesa; prchající zločinec se vyřítil ven, aniž se předem rozhlédl. M'Hor'Gho číhala přímo u východu a provedla to stejně jako vždycky, neboť její mozek byl jednoduchý.
Uchopila kořist předními rukama a jediným stiskem svých bagrovitých čelistí jí uhryzla hlavu. Dan Young sotva stačil zahlédnout, jak obludný čtyřruký lev s dinosauřím ocasem mizí se svým úlovkem v příšeří lesa.
To byl konec Cesare Trumpfa; ale jeho bůh se pokusil o záchranu ještě jednou. "Vezmi mě, Youngu," slyšel poručík přímo ve vlastní hlavě, "vezmi mě… Učiním tě králem nad galaxiemi, Youngu… Se mnou se staneš vším…"
Červená slza zapadlá v mechu pomalu ztrácela svou růžovou záři.
"T'Fan'G byla člověkem mnohem víc než Cesare Trumpf a všichni, kteří ti sloužili," řekl Dan Young. "Ale to ty nikdy nepochopíš.
Vrať se do pekel, kam patříš, Deuce Worme."
Pak zvedl anihilátor.
-
Výsadkový člun se řítil po balistické dráze přes ještě bezejmenný oceán. Dan Young bezmyšlenkovitě hleděl iluminátorem na střídající se oblaka a modrozelenou hladinu hluboko dole; chvílemi se mu vracel naříkavý nápěv pohřební písně a cítil vůni květin, kterými ženy a dívky N'Zumů zasypaly tělo své mrtvé družky v mělkém hrobě.
"Asi se to tak mělo stát, Dane," řekla Lacey.
"Ne, děvče," odpověděl. "Spousta toho, co se stalo, se stát neměla."

"Ale jděte, poručíku," řekl první důstojník Jansen. "Udržet N'Zumy, když útočí… Nepochopili by to. Museli je pobít, protože to byli nepřátelé. Že je potom snědí…? Chtěl jste jim snad uspořádat stejný funus, jaký mělo to nešťastné děvče? Co by si o vás pomysleli, poručíku? Že jste bláznivý bůh, který je vedl na lov a pak jim úlovek bere a zakopává."
"Pan Jansen má pravdu," řekla Lacey. "Nemáme právo být sentimentální."
"To skutečně ne," kývl Dan. "Zvlášť když nemáme jistotu, jestli se odtud vůbec vrátíme. Našel Trumpf stanoviště Oigalah Station?
Nevíme."
"Měl by o tom vědět Ferris," řekl Jansen.
"Řekl by nám o tom?"
"Ten? Řekl by nám všechno na světě, jen aby se v pořádku dostal do vězení v Andersonu. Cestování hyperprostorem má nadosmrti dost."
"Přiveďte ho, pane Jansene. Během půlhodiny začneme brzdit… Měl by se připravit na setkání se svými pěti muži. Třeba se nedají přesvědčit tak snadno."
"O. K., poručíku."
"Snad pro něj najdeme i nějaké polehčující okolnosti," řekla Lacey, když se Jansen vzdálil. "Nebýt jeho, mohli jsme mít mnohem větší ztráty. Navíc má nějakou zdejší malárii."
"Zatraceně," řekl Dan Young, "v životě si neodpustím, že jsem to děvče vzal s sebou."
"Já vím, Dane," řekla Lacey.
Výsadkový člun klesal do vypočítaného koridoru; ionizovaný vzduch kolem rozpálené přídě rozvlnil obraz okrové pouště, která vystřídala mořskou hladinu.
"Tady máme Ferrise," řekl Jansen ve dveřích kajuty.
"Poslyšte, Ferrisi," řekl Dan Young, "našel Trumpf stanici, která řídí průlet hyperprostorem?"
"Ne, pane," řekl Ferris. "Aspoň jsem o tom neslyšel."
Dan Young kývl. "Dobrá, Ferrisi… Blížíme se k místu přistání Golden Hind. Nejlepší by bylo, kdybyste nejdřív navštívil svoje lidi sám a pokusil se jim vysvětlit, že je nalodí policejní křižník. Nemůžeme jim ovšem slíbit víc než řádný soud v Moon City; ale i to je lepší než doživotní pobyt na Oigalahu."
"Udělám to rád, pane," řekl Ferris. "Myslím, že to nebude velký problém."
"A pokud bude?"
Ferris pokrčil rameny.
"Nepřidáte se k nim?"
"Ne, pane… Samozřejmě ne proto, že bych se tolik změnil… Živil jsem se, jak jsem uměl, a vždycky těsně na hranici zákonnosti. Někdy i za ní. Ale přidávat se k nim nemá smysl…
Nikdo z nás neumí řídit kosmickou loď. A zůstat tady, to neznamená světovládu, jak si to představoval Trumpf. Znamená to dát se sežrat lvími gorilami, nebo N'Zumy, což je možná ještě horší. A potom – tady mě nikdo nevyléčí, pane."
Dan Young pohlédl na zbědovanou trosku s horečnatýma očima.
"Neříkám, že jste zmoudřel, Ferrisi. Přesto udělám všechno pro to, aby váš pobyt v Andersonu byl co nejkratší. Potom se mě pokuste vyhledat na Luně… Uvidíme, jestli by se vaše schopnosti nedaly využít pro něco lepšího."
"S poldy spolupracovat nebudu."
"Už to děláte."
Člun ukončil brzdění a přešel v normální let v atmosféře. Lacey Georgiu převzala řízení. Dole se táhla poušť zvlněná písečnými přesypy a tu a tam rozrytá koryty vádí.
"Jak to místo chcete najít?" zeptala se Lacey Jansena.
"Našel jsem to už pětkrát," řekl Jansen. "Vidíte ten rozervaný horský řetěz na jihovýchodě? Táhne se obloukem nějakých tři sta kilometrů… Když jsme naváděli Golden Hind na přistání, mířili jsme zhruba do středu myšleného kruhu – asi třetinu jeho obvodu tvořilo právě tohle pohoří."
"O. K.," řekla Lacey a stočila nos stroje k horám.
"Co když tam nebude?" řekl Dan Young, když přeletěli horský řetěz a mířili dál k jihovýchodu.
"K čertu, to neříkejte," zabručel Jansen. "Něco takového… Eh, neměl jste pravdu. Támhle stojí poručíku."
Dan sáhl po mikrofonu. "Zkusím je zavolat," řekl. "Na interstelární com už asi proud dávno nemají, ale na tohle by měla stačit šlapací vysílačka."
"Jestli nás vidí, mají oči navrch hlavy a nenapadne je naladit příjem," řekl Jansen.
"Jaké volací znaky má Golden Hind?"
"MOON LL 03 GH."
"Haló, MOON LL 03 GH," volal Dan Young, zatímco Lacey kroužila ve výšce necelých dvou kilometrů. "Ozvěte se na naší frekvenci, pokud můžete. Haló, MOON LL 03 GH! Slyšíte nás?"
Opakoval volání a zkoušel příjem; člun opisoval pátý okruh kolem lodi zdánlivě opuštěné v poušti, když svistem a burácením poruch vyvolávaných Phekdou se prodral vzrušený lidský hlas: "MOON LL 03 GH slyší! Tady Golden Hind… Radista Bennet. Haló, co jste zač? Ta vaše měsíční imatrikulace je opravdická, nebo se mi to jenom zdá?"
"Tady je člun typhoonu WY 14," odpověděl Dan. "Poručík S. I., kterého znáte pod jménem Sidney Black. Máme na palubě prvního důstojníka Jansena a zajatého Ferrise. Jak to vypadá u vás?"
"Hrome, to je zpráva," zajásal Bennet. "U nás to vypadá za pět, poručíku. Zakládáme na sádlo, loď je O. K., všichni zdrávi. Měli jsme tu nějaké hlídače… No, trochu jsme se poprali."

"Co je s nimi?"
"Tři na to umřeli a dva sekají dobrotu."
"Kapitán?"
"Momentálně hledá s druhým důstojníkem vodu… Měl by se vrátit každou chvíli."
"Jdeme na přistání, Bennete," řekl Dan Young.
Deset minut nato se přistávací opěry výsadkového člunu typhoonu WY 14 zabořily do písku pouště.
-
"Je to hezký pohled," řekla Lacey Georgiu, hledíc na Golden Hind vzdálenou od typhoonu necelý kilometr. Obě lodi právě zaujaly dohodnutou pozici na stacionární dráze, čtyři tisíce kilometrů od povrchu planety Oigalah.
"MOON LL 03 GH," volal Dan Young. "MOON LL 03 GH…"
"Slyšíme," odpověděl radista Bennet. "Ferris vám vzkazuje, jak prý je to od vás hezké, že se nemusejí vracet policejním křižníkem, i když jsou i u nás pod zámkem."
"Ještě se nevracejí," řekl Dan Young. "Neudělal jsem to pro jejich krásné oči. Letím na Měsíc oklikou a Ferris se svými hochy spěchá do soudní věznice v Moon City. Můžete mu to vyřídit, Bennete. Je tam kapitán?"
"Jo, tady Zapp. Poslouchám, poručíku."
"Dobrá. Připraveni na GO?"
"MOON LL 03 Golden Hind připravena."
"Všechno jsme si už řekli, Tino… Tak zlomte vaz."
"Nápodobně… Side."
Dan Young přepnul na anténu spojenou s hyadským usměrňovačem.
"Oigalah Station," řekl. "Oigalah Station…"
Golden Hind naráz zmizela.
Lacey Georgiu sledovala zadní obrazovku, na které se rychle propadal starý kráter Murchison v Zálivu středu; nevzpomínala už na planetu Oigalah zcela zaměstnána úkolem, který měli před sebou. "Všechno probíhá normálně," řekla.
"O. K.," usmál se Dan Young. A dodal: "Staré dobré časy…"
Bezejmenný křižník Space Interpolu WY 14 třídy Typhoon mířil směrem k Zemi, aby ji obletěl a využil její gravitační sílu pro vlastní kurs k Venuši.
Jaroslav Velinský

S. I. MAN DAN YOUNG

2
LABYRINT ČASU
1 / PŘÍŠERY Z ISHTAR TERRA
"Nejsem Číňan, pane… Jsem Korejec," řekl Pak Sun Lan. "A kromě toho jsem jako šéf radistů odpovědný za signály zdola."
"Omlouvám se," řekl kapitán Bergsson.
"Chápu, že jste z toho nervózní," kývl Pak Sun Lan.
Před chvílí totiž kapitán Bergsson řekl, že mu kdejaký zatracený Číňan nebude předepisovat, co má, nebo nemá udělat, když se dole na povrchu Venuše odmlčí další automatická stanice, kterých tam bylo rozmístěno celkem šestnáct. Teď už mlčely tři, což bylo přinejmenším na pováženou, aspoň navigátor první třídy kapitán Sven Bergsson toho měl plné zuby. Za celých deset měsíců, co sloužil na orbitální stanici, se nic podobného nestalo – až zil.
"Ten – Young?"
"Snad je to reportér," řekl kapitán Venetti. "Vlastně si nejsem jistý, jestli ten, co… Hm, no… Lacey Georgiu znám z Murchisonu jako nezávislého pilota první třídy. Oba jsou nejspíš specialisti na atypické záležitosti, i když je to – aspoň z našeho hlediska – mládež. Lacey Georgiu je dokonce… No, ženská. Jisté věci říct nemůžu, zavázal jsem se k mlčení; ale tihle dva mě vytáhli z bryndy, když… Prostě mi jednou zachránili Moby Dicka."
"Ale, kruci," řekl Bergsson, "to je samé pokud vím, nemůžu a zavázal jsem se. Proč si to radši nenecháte pro sebe, když mi nemůžete poskytnout víc, než těch pár drobečků?"
"Máte pravdu, měl jsem mlčet."
"Nemusíte mi líčit, co potkalo Moby Dicka," zabručel velitel orbitální stanice. "Řekněte mi, co ti dva umějí kromě toho, že jsou specialisti na kdopakvíco."
"Myslím, že od všeho něco."
"Mládež, která umí od všeho něco, většinou neumí nic pořádně."
"Pak jsou tihle dva výjimka."
"Divím se, že jsem o nich zatím neslyšel."
"Asi to má své důvody."
"Můj bratranec," ozval se Pak Sun Lan, "slouží u pohotovostních lodí protimeteoritické služby na Měsíci… Svého času ohrožovala Měsíc do té doby neznámá planetoida, která mířila přímo do prostoru staveniště fotonové lodi. Myslím, že se ji podařilo odklonit jen díky těmhle dvěma; dokonce se povídalo, že Georgiu přitom málem přišla o život, ale dali ji zase do pořádku, když ji přivezli zpátky."
"Nebyla to planetoida R 673?" zeptal se kapitán Venetti.
"To nevím. Říkalo se jí Ďáblovo kladivo."

"Co je s tou planetoidou?" zeptal se Bergsson.
"Nemá smysl, abych to zase jenom nakousl," odpověděl kapitán Moby Dicka. "Myslím, že to má co dělat i s případem, o kterém jsem bohužel mluvil… Nechme toho. Můžu vás ujistit, Bergssone, že ty vaše oněmělé sondy berou na Zemi zatraceně vážně, když sem poslali právě tyhle dva."
Krátce nato Moby Dick opustil Morning Star Station.
-
Poručík Space Interpolu Dan Young a jeho kolegyně v téže hodnosti Lacey Georgiu nebyli od dráhy Venuše dál než dvanáct milionů kilometrů a blížili se k ní rychlostí padesáti šesti kilometrů za sekundu, takže by cíle dosáhli za šedesát hodin, kdyby na ně čekal. Ale protože střední oběžná rychlost Venuše činí 35,02 kilometru za vteřinu a loď WY 14 třídy Typhoon ji doháněla, mělo k setkání dojít koncem sedmého dne. Vzhledem k Venuši byla rychlost lodi o oněch 35,02 km/sec nižší než její rychlost absolutní.
Dan Young se právě vrátil z běžné kontroly palubních systémů, která byla zbytečná, ale předepsaná. Lacey Georgiu seděla v navigační kajutě; blížil se čas pravidelné relace měsíční centrály S. I. "Všechno O. K ?" řekla k Danovi.
"Naprosto," odpověděl. "Kdyby to takhle chtělo klapat i na Venuši…"
"Nevzbudíme Franka?"
"Myslím, že to zatím není třeba. Když jsme ho nechali spát i na Oigalahu…"
"Ano, ale to mělo své důvody. Byli jsme tam přece –"
Dan Young se zasmál. "Načerno," řekl, "a v jiném časovém proudu. Je sice možné, že by se mu vzpomínky na ten druhý časoprostor po přesunu samy od sebe vymazaly…"
"Mně zůstaly."
"Poslyš, děvče… Vím, na co narážíš. Ale já bych tě docela jistě nevyměnil za Frankie O'Galbraithovou, která měla – aspoň z hlediska neuronových struktur – ještě dokonalejší mozek než ty."
"Kdo byla Frankie O'Galbraithová?!"
"Přece Frank."
"Poslyšte, poručíku Youngu –"
"Ale no tak, Lacey… Přece bys nežárlila na Franka. Jistý pochybný Sidney Black prostě kdysi potřeboval mondénní společnici, aby si posílil image. Ostatně se ho můžeš zeptat sama, jak to bylo."
Frank byl třetí člen posádky, i když nebyl člověk, ale univerzální android typu alfa-omega. Zkušenosti, které s ním Dan měl, byly ty nejlepší, a měly být plně využity při řešení obtížného úkolu na Venuši.
"Proč bych měla žárlit?" řekla Lacey poněkud dotčeně. "I kdyby ta ženská byla skutečná –"
Přerušil ji smluvený signál měsíční centrály. Lacey, která obstarávala spojení, se ohlásila příslušnou šifrou a zapnula dekodér. Přímý rozhovor se základnou nebyl možný, protože signály letěly prostorem několik minut.
"Em nula jedna," promluvil hlas majora Livingstona, velitele měsíční sekce Space Interpolu. "Rád bych vás upozornil, že došly další obrázky… K tomu máme hlášení, že krátce po jejich odeslání z Ishtar Terra se automat odmlčel. Pokusy navázat spojení se zatím ukázaly marné. Na všech těch snímcích je stejné – eh, dejme tomu individuum. V různých vzdálenostech. Bohužel nebyly nijak ideální světelné podmínky – nedá se přesně říct, v jakém typu skafandru je dotyčný oblečen… Já se obávám, že ten vetřelec, který obchází a ničí automaty na Ishtar Terra, možná žádný skaf nemá."
Major se na okamžik odmlčel; Lacey pohlédla na Dana. Ten jen pokrčil rameny.
"Mám obavy," pokračoval major Livingstone, "že všem těm neřádnostem stále není konec. Těch jedenáct vzorků Wormovy tkáně… Něco z toho mohlo přežít i po tom vzájemném masakru a dodatečné anihilaci. Kdopak ví, jestli vzorků nebylo víc? Co když si někdo z pánů profesorů, kteří na tom pracovali, čistě z vědeckého zájmu nějaký kousíček schoval? A další neznámý gang se ho zmocnil, nebo ho prostě koupil? A konečně – kde byl a co dělal Deuce Worm, než se nám usadil na Měsíci a pak na planetiodě R 673…? Mohl být na Venuši právě tak jako kdekoli jinde. Nelíbí se mi to. Měla by proti tomu stát celá lidská civilizace s nejtěžšími zbraněmi, ale je v tom i riziko… Však víte. Upřímně řečeno, je mi líto, že je to znovu na vás, Lacey… a na Danovi…" Zase nastala krátká pauza vyplněná praskotem.
"Je to milý staroušek," řekl Dan Young. "Vždycky nás tolik lituje, když nás pošle riskovat krk."
"Signál se ztrácí," řekla Lacey.
"Nemám na vybranou," ozval se znovu majorův hlas, zkreslený poruchami. "Nemám nikoho vhodnějšího, než vás. Jen vy dva znáte všechny okolnosti. Mějte se na pozoru. A – hodně štěstí. Posílám ty snímky. Další relace ve smluveném čase."
Zatímco záznamové zařízení nahrávalo tři snímky z povrchu Venuše, vyslala Lacey odpověď Dana Younga; byla stručná, omezila se jen na obvyklé potvrzení příjmu a informaci o stavu posádky. Potom Lacey ukončila vysílání.
"Rád bych viděl ty obrázky," řekl Dan.
"Tady je první," řekla Lacey. "Aspoň podle řazení majora."
Rozsvítila se jedna z obrazovek. "Hu… To vypadá dost příšerně, nezdá se ti?"
"Trochu romantiky?" řekl Dan. "Strašidla na Ishtar Terra? Byl by to pěkný titulek, kdybych byl skutečným novinářem."
"Tohle opravdu nemá žádný skafandr," řekla Lacey.
Snímek byl širokoúhlý. Zachycoval fádní kamenitý povrch planety s balvany ohlodanými erozí husté a žhavé venušské atmosféry. Snad sto padesát metrů od objektivu automatické kamery se tyčila skalní stěna a na jejím pozadí se rýsovala podivná postava; její silné nohy byly nejasné a paže jakoby rozfázované do několika pohybů. Hlava se zdála být nepoměrně veliká, ale nebyla to přilba skafandru, protože bylo znát obličej, i když bez přesných detailů. "Jako bohyně Kálí," řekla Lacey. "Nebo je to několik snímků přes sebe."
"Pokud ten tvor nemá šest rukou," řekl Dan. "Druhý snímek, Lacey. Snad bude ostřejší."

Lacey stiskla klávesu. Teď byl tvor mnohem blíž ke kameře.
"Vypadá to, že major měl pravdu," řekl Dan. "Není to oblečené do ničeho. Upřímně řečeno… Ten obličej… Zkus poslední snímek. Rád bych se tomu podíval do tváře."
"Dobrá… Tady ho máš," řekla Lacey. A když se obraz změnil, dodala: "To je hnusné."
"Mě by víc zajímalo, z jakého materiálu to je," řekl Dan. "Ty hmyzí složené oči nevidím poprvé, ani tu opičí lebku s vlčím chrupem. Jistě, není to nijak příjemný pohled…"
"Kde jsi to viděl, Dane?"
"Tenkrát na planetoidě R 673; jednoho takového měl Deuce Worm za osobního strážce – i když, pravda, ten měl jen běžný počet končetin. Jsou dvě možnosti. Buď je to humanoidní forma venušské fauny, kterou dodnes nikdo neznal, stejně jako kdysi yetiho v Himálaji; potom je ovšem naší povinností alespoň jeden exemplář odchytit, i když to nemáme v náplni práce. Dalo by se předpokládat, že z těchto tvorů Deuce Worm vycházel, když konstruoval toho svého hlídače… Druhá možnost je, že tu měl svou laboratoř, než přesídlil na planetoidu. Tohle tady jednoduše nechal… a ono si to žije po svém."
"Při tlaku devíti a půl megapascalu?"
"Proč ne? Podobný tlak je v kilometrové hloubce a vorvani tam bez jakékoli úhony a loví kalmary."
"A sirné deště?!" řekla s pochybami Lacey.
"Už proto musíme zjistit, co to vlastně je," odpověděl Dan.
-
Loď WY 14 třídy Typhoon zakotvila v doku orbitální stanice u příslušného spojovacího tunelu.
Gravitace tady byla nulová; vzhledem k potřebě stálého pozorování venušské atmosféry se stanice neotáčela – přesněji řečeno se otočila kolem vlastní osy za tutéž dobu, za jakou oběhla planetu.
Lacey a Dan propluli tunelem za pomoci nesčetných úchytů na jeho stěnách. Na prahu stanice je úklonou uvítal zdvořilý Asiat.
"Pak Sun Lan," řekl. "Šéf radistů. Vítejte na Morning Star Station… Račte si obout magnetické přezůvky."
"Lacey Georgiu," řekl Dan. "Já jsem Young."
"Slyšeli jsme o vás."
"Vážně?" řekl Dan. "A co, kolego?"
"Nic víc, než že vás k nám posílají," na to Pak Sun Lan. "Že jste – specialisté… Upřímně řečeno," pousmál se, "to je trochu matoucí informace. Nedovedu si dost dobře představit specialistu… pro tenhle problém."
"Ještě nevíme, jaký problém to je," řekl Dan.
Lacey si obouvala magnetické přezůvky. "Kromě toho, že vám tam dole odchází jedna sonda za druhou," doplnila Dana.
"Nerad bych o tom sám hovořil," řekl Pak Sun Lan. "Kapitán vás očekává…"
S velitelem orbitální stanice Morning Star kapitánem Bergssonem se sešli v oválné kajutě, které se tu říkalo klubovna. Měla velké panoramatické okno, kterým dovnitř padalo odražené světlo nažloutlého oblačného příkrovu planety, a kromě televizní obrazovky tady byla hlavně křesla opatřená nezbytnými popruhy a stůl se svorkami k přichycení nádobí, knih a společenských her, jimiž si posádka krátila čas.
Kromě kapitána Bergssona a šéfa radistů přišel do klubovny atmosférik DaSilva, Brazilec; přinesl plnou náruč speciálních hruškovitých plastikových lahviček s kávou, čajem a chlorellovým vitamínovým nápojem. "Ne že by to bylo extra pohostinství," řekl a cenil přitom v úsměvu bezvadné, lehce namodralé zuby. "Ale jistě je to lepší než sedět jenom tak. Dámě čaj…?"
"Díky," řekla Lacey, "ráda, pane DaSilvo."
"Dejme se do toho," řekl kapitán Bergsson. "Proti čaji nic nemám, ale ta věc se sondami mi leží na srdci víc než omezené možnosti pohostinství na Morning Star Station. Jak jste informováni, pane – Youngu?"
"Jako bychom nebyli," řekl Dan.
"A co očekáváte, že vám o tom řeknu?" zabručel Bergsson. "Za poslední dva měsíce se dole odmlčely tři sondy. Byly to vysoce specializované automaty se značnou autonomií… Prováděly průzkum atmosféry a jejího vlivu na povrch planety; měly na palubě seismografy a řadu přístrojů pro průběžnou i cyklickou analýzu; kromě toho kamery, několik servomotorů a tepelné baterie. Jejich předpokládaná životnost nebyla vyčerpaná ani z dvaceti procent.
Odmlčely se, přestože jsou jejich základní systemy zdvojené, některé dokonce ztrojené."
"Vy nepřijímáte obraz?"
"Ne… Sloužíme jenom jako retranslátor pro vysílání na Zemi. Přijímáme jistý… řekl bych omezený okruh signálů."
"Které signály to jsou?"
"Údaje týkající se atmosféry," řekl DaSilva. "Sleduju atmosféru řadou přístrojů, některé z nich jsou dokonce moje vlastní patenty. Signály sond mi vhodně doplňují naměřené hodnoty."
"Víc nic?"
"I tak je toho dost," řekl Pak Sun Lan. "V tom uzoučkém svazku vln na milimetrových délkách je třeba dekódovat údaje víc než čtyřiceti různých přístrojů."
"To je opravdu dost," kývl Dan Young.
"To bych řekl," souhlasil Korejec. "Zvlášť když jsou v atmosféře bouře… Padesát blesků za vteřinu, z toho dá dost práce vylovit něco srozumitelného."
"Nemáte selektory?"
"To samozřejmě máme. Jenže Venuše není Země, pane Youngu. Nejde jen o ty blesky… V mračnech jsou někdy celé ostrovy přemrzlých kapek síry, které odklánějí signály. Mechanismus těchhle jevů není dostatečně prozkoumaný, i

když už se tady na tom pracuje šesté desítiletí. Je tu práce na dalších sto let – a ještě nebudeme znát všecko."
"Jak si vysvětlujete mlčení těch tří sond?"
To se zeptala Lacey; šéf radistů se k ní obrátil a řekl: "Nijak, kolegyně. Prostě si to vysvětlit neumíme."
"Sondy se odmlčely naráz?"
"Naráz – myslíte současně?"
"Ne… Víme, že to současně nebylo. Ale pokud je na jejich palubě několik desítek přístrojů…"
"Říkal jsem vám už, že jejich signály jdou v jediném svazku… Každá ze sond zničehožnic umlkla. Bez jakékoli předchozí poruchy.
Zhasla. Jako když vypnete proud."
Za velkou plochou okna se zdánlivě zvolna valilo spirálovité oranžové mračno na citronově žlutém pozadí; ve skutečnosti to byl hurikán, třikrát prudší obdobných atmosférických jevů na Zemi.
Dan Young, který chvíli mlčel s pohledem upřeným na gigantický vír, řekl: "A jak tady vlastně žijete?"
"Práce nad hlavu," řekl Pak Sun Lan.
"Jak by ne," kývl DaSilva.
"Ale často je to pěkná otrava," dodal Bergsson. "Někdy je nějaký menší malér přímo vítaný."
"Například…?"
"Povídám menší," řekl Bergsson. "Zlobí klimatizace… Kuchyňský automat špatně pochopil zadání a namíchal nějakou prudce nejedlou směs… a podobně. Jenže tohle je trošku moc. Dole je šestnáct sond; z toho tři nefungují a kdopak ví, jestli vydrží ty ostatní.
Na Zemi budou hledat příčinu a nakonec to odneseme my."
"Kde jsou ty tři sondy?" zeptal se Dan.
"Dost blízko sebe," řekl kapitán Bergsson. "Na severním cípu Ištařiny země."
"Někde na Freya Montes?"
"Jo," kývl kapitán Bergsson. "Jižní předhoří, asi dva tisíce metrů vysoko. Dáme vám souřadnice, jestli máte zájem. Jenže to k ničemu to není…," zasmál se. "Leda že byste si tam chtěli udělat výlet."
"Právě to máme v úmyslu," řekl Dan Young.
"Dobrý vtip."
"Nežertuju ani trochu."
"To nedovolím," řekl kapitán Bergsson. "Odpovědnost bych nesl já… A odtamtud byste se živí nevrátili."
Dan Young sáhl do kapsy overalu. "Tohle vás veškeré odpovědnosti zbaví, pane Bergssone," řekl.
Kapitán Bergsson vzal mezi dva prsty plastikový obdélník.
"Pověření ministerstva…?" zabručel. "Hm… Vědí vůbec, kam vás poslali, Youngu?!"
"Vědí," řekl Dan. "Proto poslali právě nás."
"Proberme si to," řekl kapitán Bergsson. "Já osobně si myslím, že ti, co vás poslali, jsou blázni; ale pokud máte skutečně v úmyslu jejich příkaz splnit, musím udělat všechno, co se pro vás udělat dá."
"Tak jsme si to také představovali," kývl Dan.
"Dobrá," pokračoval Bergsson. "Chcete sestoupit oba?"
"Ne," řekl Dan. "Já… a Frank, speciální android alfa-omega. Lacey zůstane s lodí na oběžné dráze, co nejblíž k místu operace."
"Jako stacionární družice?"
"Ano."
"V čem sestoupíte?"
"Ve výsadkovém člunu. Má povrchovou vrstvu, maximálně odolnou proti agresivním kyselinám."
"Rád bych ten materiál viděl."
"Není nic snazšího. Ale nic vám to neřekne."
"Jeho složení neznáte?" zeptal se DaSilva.
"Ne. Nezajímá mě a důvěřuju mu."
"Hm," kapitán Bergsson zavrtěl hlavou, "jenže sestup můžete provést jen dvěma způsoby… Buď hned od začátku použít padákový systém, což by tady díky hustotě atmosféry šlo; pak ale budete padat tak dlouho, že kyselina nahlodá nejen padáky, ale i tu vaši speciální povrchovou vrstvu, nehledě na to, že vás vichřice zanese ke všem čertům. Nebo budete brzdit dynamicky; ale tím vaše povrchová vrstva shoří – a budete na tom stejně, jako byste žádnou neměli."
"První sondy přece sestoupily na povrch už před sto padesáti lety," řekla Lacey. "A naše výsadková šalupa má pro sestup vlastní program."
"Dobrá, dobrá… Dejme tomu, že se dole ocitnete v pořádku. A co dál? Budete se tam muset pohybovat v prostředí, které je padesátkrát hustší pozemského. K tomu ten vražedný tlak…"
"Frankovi nevadí," řekl Dan.
"A vy…?"
"Mám přetlakový skafandr. Není nejpohodlnější, to je pravda… Ale chodit a pracovat se v něm dá."
"V životě jsem o podobném skafu neslyšel."
"Já taky ne, kapitáne."
"Zkoušel jste ho v podobných podmínkách?"
"Zkoušeli ho jiní," řekl Dan.
"Uvaříte se v něm."
"Pokud selže chlazení. Předpokládám, že se to nestane. Ostatně, kapitáne – neposlali nás sem, abychom ztroskotali, a

také ne proto, abychom se dívali na žluté mraky z okna Morning Star Station."
"Ten váš zázračný skafandr je také odolný vůči kyselině? Může se vám stát, že přijde náhlý déšť."
"Samozřejmě, skaf je taky chráněný. Jak jsou chráněné vaše sondy?"
"Stojí buď pod převisy nebo v ústí jeskyní," řekl Pak Sun Lan. "Trochu to komplikuje příjem signálu, ale zmoknout nemůžou. Dole neprší jenom obyčejná H2SO4, ale občas taky HSO3F. Předpokládám, že víte stejně dobře jako já, co to je."
"Kyselina fluoro-sírová," řekl Dan Young.
"Jo, pěkné svinstvo," řekl kapitán Bergsson. "Leptá nejen všechny kovy, ale taky kamení. Nevěřím, že proti takovému dešti existuje nějaké paraple. Máte jedinou možnost – co nejrychleji odstartovat, nebo zajet do nějakého krytu… Taky musíte být v neustálém spojení s námi; DaSilva vám bude vysílat nepřetržité meteorologické zpravodajství."
"Neručím za příjem, až bude stanice na opačné polokouli," řekl Pak Sun Lan. "Zlepšit by se to dalo, kdyby signál šel přes váš typhoon, ale ani tak bych na to nespoléhal."
"O. K.," kývl Dan Young. "Dáte nám schéma těch sond?"
"Chcete je snad rozebírat podle výkresů…?!"
"Ne… Stačí, když si kolegyně výkresy prohlédne."
"Hm… Nevím, k čemu vám to bude dobré. Budiž, to zařídíme. Pak Sun Lane… Poskytněte dámě veškerou dokumentaci. Co pro vás ještě můžeme udělat?"
"Ukažte nám na mapě umístění sond."
"Prosím. Ale hledat je budete muset podle význačných bodů," řekl atmosférik DaSilva a usedl ke klávesnici computeru. "Víte, jak to tu vypadá s možnostmi využití souřadnicové sítě. Na Ishtar Terra je teď dopoledne a do západu slunce tam zbývá osmdesát pět T-Days. Ale i kdybyste tam přistáli v noci, nebudou vám hvězdy nic platné. Neuvidíte ani jednu."
"Chodili jsme do školy," usmál se Dan Young.
"Jaké význačné body to jsou?" zeptala se Lacey.
"Nejdřív severní okraj Planiny Lakšmí," řekl kapitán Bergsson. "Pane DaSilvo…"
"Ano, kapitáne…," řekl Da Silva od obrazovky. "Tuhle je mapa, dám vám s sebou kopii. Podívejte… Před hlavním horským hřebenem Freya Montes se táhnou tři horská pásma. Dolů uvidíte zhruba z pětadvacíti kilometrů; ale atmosféra je průhledná tak na osm, někdy i pouhé čtyři. V každém případě se musíte nejdřív orientovat shora; je tam průsmyk, na mapě ho najdete pod názvem Parvathi Vallis. Sondy jsou asi třicet sedm kilometrů od jeho ústí."
"Dá se v průsmyku přistát?"
"Sondy tam přistály. Za šalupu bych neručil."
"Nějak si poradíme," řekl Dan Young.
-
Přistávací program byl vypočítán a zadán podle všech existujících údajů o atmosféře Venuše. Než šalupa klesla na sedmdesát kilometrů nad povrch planety, zabrzdila na rychlost obyčejného pozemského letadla, aby pak vrstvou hustých mračen proletěla volným pádem. Přitom byla snesena prudkou vichřicí o víc než pět set kilometrů. Protože ale klesala nad šedesátým stupněm severní šířky, směřovaly vzdušné proudy k pólu zhruba v severojižním směru nad podélnou osou Planiny Lakšmí, čehož automatický pilot plně využil. Potom vichřice zvolna ustala; šalupa vyplula z mračen a vystřelila dva brzdicí padáky.
"Visíme na deštníku," hlásil Dan Young. "Pod námi mírně zamlženo.
Vidím Freya Montes na severu. Vzdálenost sedmdesát kilometrů."
"Na takovou vzdálenost je nemůžeš vidět," odpověděla Lacey.
"Zatím tu nikdo nebyl, aby to dokázal," řekl Dan. "Vidím je dobře, pokud to není nějaké zrcadlení. Ostatně na tom nezáleží – máme i radarový obraz."
Lacey Georgiu mluvila z kajuty typhoonu, který visel dva tisíce kilometrů vysoko nad Planinou Lakšmí; zprostředkovával i spojení s Morning Star Station.
"Jak to vypadá s počasím?" zeptal se Dan.
"Přepojuji na M. S. S.," řekla Lacey.
"Haló, Youngu," ozval se kapitán Bergsson, "podle DaSilvy zatím pršet nebude… S tím zrcadlením můžete mít pravdu. Vzhledem k místnímu tlaku a hustotě atmosféry se tady kdysi předpokládala spousta všelijakých optických kejklů. Nakonec se to sice nepotvrdilo, ale nějakou tu fatu morganu bych nevyloučil. Radši se držte údajů radaru."
"O. K.," řekl Dan. "Ozveme se, až přistaneme."
Android alfa-omega se obrátil k Danovi: "Není to zrcadlení, šéfe. Vidím Freya Montes právě tak jako vy."
"HIedej ten průsmyk, Franku," řekl Dan.
"Přešel bych na ruční. Klesat budeme ještě čtyřicet dvě minuty. Je třeba zapnout manévrovací motor a letět kursem nord – s odchylkou čtyř stupňů ost, šéfe."
"Dobrá, převezmi řízení."
"O. K., šéfe."
Manévrovací motor šalupy byl seřízen pro pohyb v husté atmosféře; nasával plyn a vystřikoval ho tryskou na principu pohybu pozemských mořských hlavonožců. Frank motor zapnul a šalupa pod kupolemi dvou padáků zamířila přímo k předhoří.
Pohled z iluminátoru byl zvláštní; dálky tu nebyly modravé, ale přecházely z oranžové do purpuru. Načervenalý nádech měl i kamenitý povrch náhorní roviny hluboko pod šalupou a tisícové vrcholy Freya Montes hrály všemi odstíny červeně. Byla tam místa připomínající vypálenou cihlářskou hlínu, hrotité balvany barvy krve a nachové stíny, které pod skalními převisy přecházely do fialova. Nad tím vším se v nedozírné výšce hnala rzivě hnědá oka rodících se a

ihned zanikajících cyklonů.
"Podle všech těch chytrých teorií bychom tu neměli vidět nic," řekl Dan Young. "Předpokládaný rozhled činí nanejvýš kilometr. První ruské sondy, které tu přistály, měly na palubě reflektory. Co ty na to, Franku?"
"Nebudou to první teorie, které v praxi vzaly za své," odpověděl android. "Existuje dost údajů sond, které svědčí o takřka absolutní čistotě atmosféry až do výše dvaceti osmi kilometrů. Nejsou tu mraky ani prach."
"Proč ne?" řekl Dan. "Je to jen stejná kamenitá poušť jako třeba Mars; a tam jsou prachové bouře na denním pořádku."
"Neprší tam HSO4F."
"Ano… Máš pravdu, Franku."
"Díky, šéfe," řekl android. "Támhleto… To bude nejspíš hledaná oblast. Sedm a půl stupně vpravo od toho dvojitého vrcholu. V průsmyku je stín, jeví se to jako nafialovělá klikatá linie.
Běží skoro svisle a dole se rozplývá."
"Sondy jsou třicet sedm kilometrů od ústí průsmyku."
"Chcete přistát co nejblíž k nim, šéfe?"
"Zkus to, Franku."
"Zatím nelze rozhodnout. Málo informací. Šalupa na padácích ovládaná reaktivním atmosférickým motorem není příliš vhodná k manévrování mezi horami. Dá se tam předpokládat silný průvan zdola nahoru."
"Nechávám to na tobě," řekl Dan Young.
"O. K., šéfe."
Šalupa klesala dál a zároveň se blížila k horám, kde už bylo lze rozeznat tři nižší pásma oddělující od Planiny Lakšmí nejvyšší horský hřeben vysoký sedm tisíc metrů. Zatímco poručík pozoroval ponuré panorama, korigoval Frank směr letu mírným natáčením trysky motoru a pohyby kormidel.
Brzy se před přídí objevilo ústí obrovitého kaňonu, jehož východní stěny tonuly ve fialových stínech. Dno tvořila změť ostrohranných balvanů, z nichž mnohé značně převyšovaly hmotností i rozměry výsadkový člun.
"Pochybuju, že najdeme kus rovného místa na přistání," řekl Dan Young, když už neměli k zemi víc jak kilometr.
"Máte pravdu, šéfe," řekl Frank. "Zastavím motor a zkusím přistát někde tady… Použijeme-li helikoptéru, na pár stech metrech nezáleží."
"Támhle je slušná rovinka."
"Jdu na přistání, šéfe."
Po zastavení motorů klesala šalupa skoro kolmo; přístroje signalizovaly vítr o síle 3,5 m/sec., což by v pozemské atmosféře bylo zanedbatelné. Tady se o šalupu opíral proud plynu padesátkrát hustšího, navíc horkého tak, že by v něm olovo, cín i zinek neudržely své tuhé skupenství.
Pár desítek metrů nad povrchem vysunula šalupa dlouhé přistávací opěry; potom se naráz svinuly oba padáky a na dvě vteřiny se ozval brzdicí motor. "Kontakt," řekl Frank.
Výsadkový člun stanul na povrchu Venuše.
-
"Vystoupíme, šéfe?" zeptal se Frank.
"Tady by to bylo zbytečné," řekl Dan Young. "Jen oblékneme skafandry a přejdeme do helikoptéry. Byl bych nejradši, kdybychom ven vůbec nemuseli…"
"Vskutku, šéfe," řekl Frank, "je to vražedné prostředí. První planeta, na které jsem nucen pro případ deště obléknout skafandr.
Srovnám-li tyhle pekelné dekorace s idylickými pláněmi svého rodného Měsíce, skoro bych si zoufal."
Android typu alfa-omega samozřejmě žádné podobné reakce nemá; ale většina těchto superdokonalých typů si dokáže velice věrohodně zoufat, případně se radovat. Pochopitelně také dýchají a je jim vcelku lhostejné, co. Pokud je to nutné, mohou ve společnosti lidí poobědvat a později se snědeného zase zbavit věrohodným způsobem. Jejich city jsou ovšem považovány za pseudocity, ale nikdo dost dobře neví, jestli to není jinak – například právě Frank byl svého času takřka zničen a rozřezán na kusy laserem Deuce Worma; je možné, že mu to bylo zcela lhostejné, ale právě tak lze předpokládat, že byl vděčný Danu Youngovi, když ho dal restaurovat. Dan s ním spolupracoval rád; sám ve volných chvílích četl staré romány a zamlouvaly se mu Frankovy způsoby připomínající korektnost dokonalého anglického komorníka.
Oblékli si těžké přetlakové skafandry opatřené ochrannou vrstvou.
Frank na tom byl líp, nepotřeboval nádrž s kyslíkem a potravinovými koncentráty. Zato se stejně jako Dan nemohl obejít bez chladicího systému.
Pak vystoupili na uzavřenou horní palubu šalupy, kde bylo uloženo vozidlo, zvané jeep, a helikoptéra s rotorem speciálně upraveným pro hustou atmosféru. Její kajuta byla dvoumístná a nepříliš pohodlná. Když se v ní usadili a zaklapli za sebou hermetické víko průlezu, stiskl Dan tlačítko dálkového ovládání palubního krytu. Dvě obloukovitá křídla se zvolna otevřela; ted už posádku helikoptéry dělil od žhavé atmosféry jen tenký průhledný kryt kabiny.
"O. K., Franku," řekl Dan Young. "Máš GO. Leť co nejníž. Po třiceti kilometrech zpomal; asi nebude jednoduché ty sondy najít."
"Dovolte ni připomínku," řekl android, "nezavolal jste typhoon. Miss Lacey by měla starosti."
"Udělám to teď."
"Dřív než spustím motory," řekl Frank. "V té husté atmosféře budou velice hlučné, šéfe. Při naší rozmluvě se to pochopitelně tolik neprojeví, budeme-li hovořit intercomem."
"Máš pravdu jako vždycky."
"Díky, šéfe."

Dan Young naladil vysílač helikoptéry na smluvenou délku vlny.
"Haló, Lacey," zavolal. "Typhoone, ozvi se."
"Slyším," řekla Lacey. "Jste O. K.?"
"V pořádku přistáli na úpatí hor. Průsmyk je přímo před námi. Jsme ve skafandrech, voláme z paluby helikoptéry; připraveni ke startu tam nahoru."
"Spojím M. S. S.," odpověděla Lacey.
"Morning Star," ohlásil se kapitán Bergsson. "Pěkné počasí trvá. Jak to dole vypadá? Předpokládám, že děláte záznam?"
"Nahrávali jsme přistání zařízením šalupy," řekl Dan.
"Helikoptéra záznam nemá, ale všechno to bude zachyceno v paměti alfy-omegy… O nic nepřijdete. Startujeme do Parvathi Vallis, další relace až přistaneme v místě, kde jsou ty vaše němé sondy. Obávám se, že naše vrtule způsobí ohlušující rámus."
"O. K.," řekl Bergsson. "Hodně štěstí."
"Dane," ozvala se ještě Lacey, "předpokládám, že jste vzali zbraně. Asi je to hloupá otázka…"
"Neměj obavy, Lacey."
"Lituju, že tam nejsem s tebou, Dane. Mohli jsme nechat Franka, aby obstarával spojení…"
"Ne," řekl Dan. "Dobře víš, proč mám s sebou Franka. Lidský faktor může v tomhle pekle selhat; android tohohle typu neselže.
A Frank má i další osobní kvality. Konec relace."
"Jistě," řekla Lacey poněkud komisním hlasem. "Konec."
"Díky za ocenění mých individuálních kvalit, šéfe," řekl Frank.
"Ke startu GO?"
"Ke startu GO, Franku."
Motor helikoptéry zařval a vrtule se roztočila se svistem, který i přes kryt kabiny a několik vrstev ochranné přilby rval uši. Dan si pevně přitáhl sluchátka intercomu, protože potřeboval slyšet případné Frankovy informace. Trochu tím ztlumil hluk zvenku.
"Neuvědomil jsem si, šéfe, že u vás…," řekl Frank. "Nevím, zda víte, co myslím. Zmýlil jsem se, když jsem řekl, že při naší rozmluvě intercomem se hluk neprojeví."
"Neuvědomil sis, že jsem jenom člověk?"
"Nikoliv jenom, šéfe. Já ten hluk zvenku prostě oddělím selektorem a ztlumím, jak potřebuju. Vy žádný selektor nemáte, pochopitelně… Myslím v hlavě, šéfe."
"Slyším tě docela dobře," řekl Dan.
"To mě velice těší," kývl Frank. "Není totiž nad povzbuzující slovo v pravou chvíli."
Motor vyl jak smečka dáblů, když se rotor o nevelkém rozpětí lopatek zavrtával do atmosféry jen patnáctkrát řidší než voda.
Dopředná rychlost stroje nebyla vyšší třiceti kilometrů v hodině a tlak, který musel svou zaoblenou přídí překonávat, byl skoro hmatatelný.
"Jako ponorka," řekl Dan.
Vnořili se do stínu strmé východní stěny průsmyku. Dole pod nimi stoupala příkře moréna, vzniklá zřejmě v poměrně nedávné minulosti, soudě podle ostrých zlomů na jednotlivých balvanech.
Stoupali v nevelké výšce nafialovělým přítmím, zatímco západní svahy hořely všemi odstíny červeně.
Frank se věnoval řízení a Dan Young pozoroval bizarní krajinu.
Když uplynulo padesát minut, zapnul teleskop a začal zkoumat terén v mírném zvětšení na panoramatické obrazovce.
"Třicátý šestý kilometr," hlásil po chvíli Frank. "Zapnul bych radar, šéfe. V tom kamení sondy opticky těžko lokalizujete, zvlášť když jsou pod převisy."
"Máš pravdu jako vždycky," kývl Dan a zapnul lokátor zároveň s detektorem kovů. "Zastav, Franku. Pročešeme to v okruhu jednoho kilometru. Pokud na sondy nenarazíme, poletíme o další kilometr dál."
Helikoptéra stanula; Dan Young nastavil automat a čekal, zatímco paprsek lokátoru zvolna opisoval kruh. Asi po dvou minutách se ozval signál a obraz se zastavil. "To je první," řekl Dan. "Rád bych ale našel všechny tři, než se k nim pokusíme dostat."
Na Danův příkaz automat pokračoval v pátrání. Brzy objevil druhou a krátce nato třetí sondu.
Pro přistání se jevila jako nejvýhodnější prostřední; asi o pět set metrů níž byla nevelká rovná plocha, která pro helikoptéru stačila.
"Půl kilometru pěšky," řekl Dan. "V tomhle terénu to nebude žádná procházka; ale zase je na cestě spousta úkrytů pro případ, že by se počasí zkazilo."
"Jdeme dolů, šéfe?"
"Do toho, Franku. Zkus ji posadit na prostředek té rovinky… Nemá v průměru víc jak padesát metrů."
Frank začal klesat; ani ne za minutu se podvozek stroje dotkl rovné šedavě růžové plochy.
Půl kilometru chůze morénou, to nebyl žádný med; teprve nyní Dan Young plně ocenil Frankovy schopnosti. V husté atmosféře a v tlaku, jaký je tisíc metrů pod mořskou hladinou, bylo obtížné se pohybovat i normální chůzí, a ta byla v kamenném bludišti takřka nemožná. Frank ovšem mohl vyvinout sílu jako menší jeřáb a za pomoci cepínů a speciálních lan s mnoha úchyty se sice zvolna, ale jistě blížili místu, kde detektor lokalizoval prostřední sondu.
I přes dokonale fungující chladicí systém se Dan silně

chýba strana

"Dokonalejší?" řekl Dan. "O tom nemůže být ani řeči. Pokud vzdorují zdejšímu pekelnému vedru bez chlazení, je to jen proto, že jsou jejich spoje těžko tavitelné. Ale s inteligencí to nebude moc slavné."
"Díky, šéfe. To slovo pohrobek… To je kalambur?"
"Ne. Je to zastaralý výraz pro dítě, které se narodilo po smrti otce. V tomhle případě asi není nejvhodnější. Zdá se, že tady měl Worm základnu, než přesídlil na R 673."
"Kolik jich tu může být?"
"Vím o jednom."
"Ale – stále používáte plurál."
"Kéž by byl jen jeden," řekl Dan Young. "Pojďme dál."
Zbytek cesty byl snadnější. Když překonali dvě příčné kamenné hráze, dostali se na pruh řádově metrových balvanů, dvacet metrů široký; byla to zřejmě část starého terénu zasypaného morénou.
Balvany tu měly zakulacené hrany a jejich plochy byly plné drobných prohlubní a dolíčků. I přes růžový nádech atmosféry bylo zřejmé, že jejich skutečná barva je šedá; byl to prastarý pruh lávy, která se před tisíci, možná miliony let valila průsmykem od některé ze sopek Freya Montes.
Slunce, skryté za skořicovou oblohou, osvětlovalo skalní stěnu s gigantickým převisem. Pod rozsáhlou žulovou deskou, na hraně rozhlodanou dešťovou erozí do jakési bizarní krajky, stála sonda – či spíše to, co z ní zbylo.
Frank, do jehož paměti Lacey přehrála schéma, stanul nad sondou a docela lidsky si pěstí podepřel podbradek přilby.
"Tohle nezpůsobily přírodní síly," řekl po chvilce, kdy se sehnutý rozhlížel po vnitřku sondy. "Plášť je sice roztržený; ale uvnitř to vypadá na demontáž."
"Chceš říct, že sondu otevřeli a vykuchali?"
"Otevřeli ji násilím… Ale uvnitř není nic; nevykuchali ji, jak říkáte. Docela odborně odpojili přístroje. Vidíte? Jediný vodič není přetržený."
"K čemu jim to je, k čertu?"
"To nevím, šéfe. Jde o vysoce specializované přístroje; ale jejich součástky jsou v podstatě běžné; jenom materiál má větší odolnost."
"Antény jsou taky pryč," konstatoval Dan. "To je nepochopitelné, Franku."
"Nejspíš to s inteligencí toho tvora – nebo spíš tvorů –, přece jenom není tak zlé, šéfe. K něčemu ty přístroje potřebují – nebo spíš jejich součástky."
"Napadá tě, k čemu?"
"Mám jediné řešení. Vy byste řekl, že je fantastické."
"Co už tady může být fantastičtější?"
"Třeba tu nechtějí zůstat navždycky, šéfe."
"To je opravdu fantastická hypotéza, Franku."
"Jinou nabídnout nemohu."
V té chvíli se na ně zezadu vrhla šestiruká příšera.
-
První, co si Dan Young uvědomil, když se mu kolem límce skafandru sevřely čtyři uzlovité končetiny, bylo, že útočník je jedním z netvorů, kteří rozpárali titanový plášť sondy. Nesměl mu dát příležitost, aby učinil totéž s jeho ochranným oblekem.
Pro případy, kdy všechno záviselo na bleskovém rozhodnutí, studoval Dan v policejní škole metodu Rabhíndráta Smithe. Díky jí dokázal v okamžiku potlačit všechny ostatní myšlenky a zmobilizovat vůli jako bleskově fungující stroj.
Příšera použila jen dva páry rukou; zbylý si zřejmě ponechala v záloze pro případ útoku druhého protivníka. Díky tomu měl Dan vlastní paže volné.
Protože ho útočník uchopil zezadu, povolil jeho tahu. I se skafandrem vážil kolem sto čtyřiceti kilogramů a strhl příšeru na zem. Přitom stačil vytrhnout z pouzdra těžkou laserovou karabinu, ale nemohl ji ihned použít, protože ležel zády v objetí útočníka.
"Nestřílejte, šéfe!" vykřikl Frank.
Jako android typu alfa-omega měl reakce mnohem rychlejší než Dan Young a žádnou metodu okamžitého soustředění nepotřeboval.
Obrovským skokem přeletěl zápasící po celé délce a ocitl se za jejich hlavami.
Dan cítil, jak mu netvorovy prsty hmatají po skafu a hledají, kde by se pevně zachytily; jakékoli porušení skafandru by znamenalo okamžitou smrt. Sklonil hlaveň karabiny k jedné z tápajících paží; ale hned nato si uvědomil, že by se to rovnalo harakiri.
"Pospěš si, Franku," řekl.
Android neměl na vybranou. Nebyl ozbrojen; to by bylo proti předpisu, který platil v celé Sluneční soustavě. Naštěstí to neplatilo pro horolezecké náčiní a Frank měl cepín z kadmiové oceli. Rozmáchl se a prudce jím naplocho uhodil mezi vypoulené hmyzí oči netvora. Výsledek byl ohavný; kulovitá lebka ze pod úderem roztříštila s nehezkým čvachtavým zvukem, jako by byla naplněna blátem. Paže svírající Dana povolily; rychle se odvalil stranou a zvedl se do kleku, když bezhlavý netvor znovu zaútočil.
"Teď střelte, šéfe," řekl Frank.

Dan Young nečekal. Bez dlouhého míření stiskl spoušť a vodorovně trhl hlavní. Netvor se rozpadl na dvě části; horní dopadla až k Danovi a okamžitě mu sevřela nohy svýma šesti rukama. Dolní část, vlastně jen dvě sloupovité nohy, zaútočila na Franka.
Danovi chvíli trvalo, než se dokázal zbavit sevření. Musel příšeru rozkrájet na mnoho části a otřásl se hnusem, když viděl odříznuté čtyřprsté ruce, jak se k němu znova vrávoravě plíží, podobné nestvůrným krabům. Odkopl je stranou a rozběhl se na pomoc Frankovi.
"Kdybyste to rozpůlil, šéfe," řekl Frank. "Valně mi to ublížit nemůže, ale taky to nechci donekonečna odstrkovat."
"Řekl bych, že je to komické, kdyby to nebylo tak odporné," prohlásil Dan Young a oddělil dolní končetiny od sebe jediným řezem laserového paprsku. Jenže ani to nebylo mnoho platné; každá z nohou žila dál vlastním životem. Navíc teď byly nebezpečnější, neboť z nich nahoře trčely zahrocené úlomky skeletu jako hroty okovaných klounů starých válečných lodí.
"Pozor," křikl Frank.
Jedna z nohou se vrhla po Danovi jako torpédo; taktak uskočil.
Potom znova stiskl spoušť laseru. Černý kouř naplněný sazemi se zvolna plazil těsně nad zemí.
Teprv když bylo z každé končetiny osm kusů, přestaly se hýbat; jen prsty oddělených rukou sebou ještě cukaly jako v agonii.
"Hnus," řekl Dan Young.
"Mám nějaký kousek sebrat?" zeptal se Frank.
"Opovaž se," odmítl to Dan. "Něco podobného jsem musel už jednou udělat… Nikdy už nedám příležitost nějakým pavědcům, aby té hydře umožnili zmrtvýchvstání. Uhni, Franku. Spálím to všechno na popel."
"Myslíte, že to byl… Worm?"
"Přinejmenším je to stejný materiál – jmenuje se to quidar. Vidíš ty výztuže, které připomínají kosti? Zdají se fialové; ve skutečnosti jsou modré. Musí to být neuvěřitelná hmota, když jí nevadí tlak, vedro a složení atmosféry. Tenhle tvor, pokud se to vůbec dá tak nazvat, by se mohl bez úhony koupat v roztaveném zinku."
"Quidar, šéfe? A jeho složení? V paměti nic takového nemám."
"Složení neznám."
"Bylo by záslužné tu hmotu analyzovat," řekl Frank. "Měla by jistě velký význam pro výrobu ochranných oděvů nebo přímo androidů. Šéfe, kdyby například mě udělali z téhle hmoty, mohl bych tady pobíhat nahý."
"Naházej to na hromadu, Franku," řekl Dan Young.
Za pár minut zbyly z netvora jen saze, které stoupající proud žhavého oxidu uhličitého zvolna odnášel vzhůru průsmykem.
"Navštívíme zbylé dvě sondy?" zeptal se Frank.
"Ne," rozhodl Dan. "Viděli jsme shora, že jsou těžko přístupné. Vrátíme se k helikoptéře a budeme celý problém konzultovat s Lacey. Je třeba okamžitě informovat centrálu a počkat na rozhodnutí."
"Rád bych vás upozornil, šéfe, že spojení se přerušilo; přestal jsem registrovat signál."
"Tím spíš musíme dolů," řekl Dan.
Zpáteční cesta byla snažší, ale i tak se proplétali kamenným labyrintem přes půl hodiny. Pak konečně zahlédli rotor helikoptéry; když překonali poslední překážku a vstoupili na rovinu, spatřili že dveře kabiny jsou vyrvané z trupu.
-
"Stejně jako u sond," řekl Frank. "Přístroje jsou pryč. Spojení se zřejmě přerušilo kvůli tomu."
Dan stál nad kapotou motoru. "Horší je, že nemáme šťávu," řekl. A na Fankovo "hm?" dodal: "Myslím proud."
"Sedmatřicet kilometrů," řekl Frank.
"Pět set metrů od sondy jsme šli pětatřicet minut," řekl Dan Young. "To znamená –"
Frank počítat nemusel; jenom mžikl očima a ohlásil: "Čtyřicet tři hodiny a sto šedesát tisícin, šéfe."
Tak dlouho by museli jít k místu, kde parkovala šalupa.
"Kyslík," řekl Dan.
"Máte ho na padesát hodin, šéfe."
V helikoptéře sice byly další nádrže se stlačeným kyslíkem, ale pro pochod byly nepoužitelné, protože se nedaly odmontovat.
Stejně bylo v dehermetizované kabině nemožné doplnit z nich kyslík do autonomního systému skafandru.
"Padesát hodin… To znamená nevelkou rezervu pro nepředvídaná zdržení. Odpočívat zřejmě nebudeme."
"Já nemusím, šéfe," řekl Frank.
"Eh, k čertu," řekl Dan Young, "já taky ne."
"Další komplikace je v tom," připomněl Frank, "že nemáme spojení s Morning Star Station. Může nás překvapit déšť."
"Ochranná vrstva nějaký čas vydrží."
Frank neřekl nic.
"Je tu něco, co bychom měli vzít s sebou?" zeptal se Dan.
"Pro vás koncentráty a vodu," řekl Frank. "Naštěstí zůstaly neporušené… Wormům se k ničemu nehodily."
"O. K., nalož je," kývl Dan. "Nezdržujme se."
Začali sestupovat stinnou stranou průsmyku; Frankovi bylo lhostejné, kudy se pustí, a Dan měl pocit, že kolem přece jen není takové vedro. Ve skutečnosti bylo ve stínu jen o pár stupňů menší – plus 462°C. Na sluncem ozářené části teploměr ukazoval přes 480°C. Terén byl místy schůdnější, ale často museli obcházet přes šest metrů vysoké strmé předěly, čímž se cesta prodlužovala.
Po desíti hodinách byli výsadkovému člunu blíž o pouhé čtyři kilometry a Dan musel nařídit zastávku; v těžkém a

neohebném skafandru se i přes bezchybně fungující chlazení potil stále víc a rozbolela ho hlava. "Jen pět minut, Franku."
"O. K., šéfe. Myslím, že dál bude terén lepší."
Dan Young se položil zády na skálu a soustředil se pouze na uvolnění unaveného svalstva. Zdálo se mu, že uplynulo sotva pár desítek sekund, když Frank řekl: "Pět minut, šéfe."
Pokračovali v cestě. Terén se skutečně zlepšil. Podle skalních stěn se táhl rozpraskaný pruh lávy jako gigantické schodiště.
Sestupovali po něm šest hodin a přiblížili se šalupě na pouhých sedmnáct kilometrů.
"Čtvrt hodiny pauza," řekl Dan, když pruh lávy skončil u barikády balvanů trčících všemi směry ze sutiska. "Vyměň mi kontejner s vodou, Franku. Teď už to vypadá, že dojdeme."
"Přemýšlel jste o tom," řekl Frank, "že stejně jako objevili helikoptéru, mohli objevit i šalupu?"
"Ovšem," řekl Dan. "Jenže do té se nedostanou. Sondy měly relativně tenký plášť… a helikoptéra dokonce ještě tenčí. Šalupa je kosmický dopravní prostředek, jeho trup nerozervou žádné prsty, i kdyby byly sebesilnější."
"Ten kontejner, šéfe…"
Dan se nadzvedl, aby mu Frank mohl na zadní části autonomního systému provést patřičnou manipulaci. V té chvíli zahlédl ve spleti balvanů pohybující se stín, který vzápětí zmizel.
"Franku," řekl, "možná že je to halucinace z tělesné únavy; ale možné je taky to, že nám chtěji odříznout cestu dolů. Mám dojem, že za tím vysokým kamenem někdo je."
"Nemají zbraně," řekl Frank. "Jenom se nesmíme dát překvapit jako u sondy. Nikoho nevidím, šéfe."
Chvíli zůstali bez hnutí a pozorovali pole balvanů připomínající hřbitov s nachýlenými náhrobky gigantických rozměrů. Když se dalšího pohybu nedočkali, pokračovali v cestě poněkud šikmo, aby podezřelé místo obešli.
Ušli další tři kilometry. Několikrát se jim zdálo, že zahlédli stín kohosi, kdo je zpovzdálí sledoval. Byla to skličující cesta kamenným bludištěm pod zarůžovělou hnědí oblohy, kde se od jihu k severu hnala rozervaná mračna; jejich nikdy nekončící proud vzbuzoval závrať. Stálá pozornost, kterou musel věnovat okolí, Dana vyčerpávala víc, než cesta samotná.
Pak se dostali na dlouhé klesající pole drobného štěrku; nešlo se tu nejlépe, ale nebyly tu žádné balvany. Mohli zvýšit rychlost pochodu a ušetřili nejméně hodinu. Udělali ještě jednu zastávku, při níž Dan odhodil kontejnery s vodou a koncentráty. Cítil smrtelnou únavu a každý gram, kterého se mohl zbavit, byl dobrý.
Frank pouzdra beze slov sebral a přidal je k vlastnímu nákladu.
Už spolu nemluvili; byli na cestě skoro třicet hodin. Co chvíli už měli spatřit kdesi dole na úpatí hor plochu se zaparkovanou šalupou typhoonu. Jak to bývá, právě v závěru cesty je čekaly nejhorší překážky včetně více než sedm metrů vysokého prahu běžícího od východu k západu. Jeho stěna byla takřka svislá a jeho konce nedohlédli, protože průsmyk se blízko svého ústí rozšířil na několik kilometrů.
"Odpočiňte si, šéfe," řekl Frank. "Máte kyslík ještě na devět hodin. Vyskočím nahoru a vytáhnu vás lanem."
"O. K., Franku," řekl Dan těžce a položil se na záda do kamení. "Ale napřed mi podej vodu a jídlo."
Frank připojil pouzdra k příslušným hadicím na Danově skafandru.
"Beze mě bys už byl dávno v šalupě," řekl mu Dan.
"To by nemělo smysl, šéfe."
"Nikdy tě nenapadlo, že sloužíš mnohem slabším a zranitelnějším, než jsi sám?"
"Proto jsem tady, šéfe," odpověděl android.
Zatímco Dan Young doplňoval tekutiny v těle a posiloval se koncentrátem, pokrčil Frank nohy v kolenou, zapéroval a odrazil se. Výška skalního prahu činila skoro trojnásobek pozemského světového rekordu ve skoku vysokém, ale to pro androida nic neznamenalo; na mnoha místech těla měl zabudovány posilovače a při jejich plném využití by byl přeskočil čtyřpatrový dům. Tady ho ovšem brzdila hustá atmosféra, ale i tak se bez problémů ocitl nahoře.
Vzápětí se Danovi zdálo, že Frank upadl.
"Co je, Franku?" zeptal se.
"Šéfe… Špatné zprávy," odpověděl android.
"Stalo se ti něco?"
"Ne… Lehl jsem si, aby mě neviděli. Jsme asi dva kilometry nad parkovištěm šalupy, šéfe. Jsou u ní."
Android mohl použít svých očí jako dalekohledu; zřetelně viděl skupinku šestirukých netvorů u vstupního průlezu šalupy, odkud po přistání automaticky klesl vysouvací žebřík.
"Sedm… Osm jich je, šéfe," hlásil. "Vypadá to, že by rádi dovnitř."
"Hoď mi lano a vytáhni mě," řekl Dan.
"O. K., šéfe. Oni nás možná neuvidí. Je to dost daleko a kdo ví, jak ty jejich složené oči fungují."
Když se Dan dostal nahoru, znovu ocenil Frankovy schopnosti; zatímco sám sotva viděl malou skvrnku, která byla výsadkovým člunem, dokázal android přesně spočítat vetřelce, na vzdálenost dvou kilometrů pro člověka neviditelné.
"Co navrhuješ, Franku?"
"Dovnitř se nedostanou," řekl android. "Ale my nemáme neomezenou časovou rezervu; myslím tím váš kyslík, šéfe. Tam dolů se dostaneme za dvě hodiny. Pokud nás nepustí do šalupy… Hm. Řekl bych, že budete muset použít laser, šéfe."
"Takže útok."
"Přesně tak, šéfe."
"Dobrá," řekl Dan Young. "Jenom se přitom nesmím strefit do šalupy."
"To se vám samozřejmě nestane," řekl Frank.

-
Po dvou hodinách namáhavého šplhání se zastavili mezi několika balvany, odkud měli výhled na planinu. Za tu dobu se u šalupy naštěstí nic nezměnilo, jen počet šestirukých vzrostl na čtrnáct.
"To už je na pováženou," řekl Dan Young.
"Nemyslím," řekl Frank. "Jsme od nich dost daleko. Můžete je odstřelovat jednoho po druhém. Než si uvědomí, kde jsme, bude po všem."
"Nevíme, jak jsou rychlí."
"Nebude to tak zlé."
"Nelíbí se mi to."
"Musíte si uvědomit, šéfe, že jsou to obyčejné lidské předsudky. Prostě se vám nechce střílet, protože o vás nevědí. To je, promiňte mi to, směšné. Když je nepostřílíte, nedostaneme se do šalupy. A to je pro vás nutné, šéfe."
"Já vím," řekl Dan.
Frank neodpověděl.
Dan Young namířil na jednoho z netvorů, který stranou od ostatních ohmatával svýma šesti rukama jednu z podpěr. Karabina měla dokonalá mířidla a nemohla na tak malou vzdálenost minout.
Tenký paprsek laseru zasáhl příšeru ve středu trupu; nic se nestalo. Teprve když Dan zamířil na hlavu, netvor se zapotácel a začal se potácivě pohybovat v kruhu.
"To je ono, šéfe," řekl Frank. "Po zásahu do hlavy ztrácejí koordinaci pohybů. Jenom nezapomeňte, jak na nás útočily kusy rozřezaného trupu. I když je složíte všechny, nebude bezpečné se mezi ně pustit. Pokračujte."
Když se mezi netvory rozkmital málo viditelný paprsek laseru, začali se napadat navzájem, jako by z útoku podezírali jeden druhého. To byla pro Dana výhoda, semknutá skupina byla mnohem lepší terč než rozptýlení jedinci.
Pohled na zdecimovaný hlouček byl odporný; jak Dan bez míření zametal paprskem prostranství před šalupou, měnil rotu šestirukých ve spleť trupů, údů a koulejících se hlav s vypoulenýma mušíma očima; vlčí chrupy chňapaly a zakusovaly se do vrávorajících a poskakujících sloupů nohou a čtyřprsté ruce šplhaly po hromadě těl jako nestvůrní pavouci.
Pak konečně pohyb ustal; ke skořicové obloze stoupal sloup černého dýmu a mastných sazí.
"Myslím, že to stačí," řekl Frank. "Ale pro jistotu bychom měli aspoň půl hodiny počkat, šéfe."
"Je to hnusné," řekl Dan. "Jsem rád, že tu není Lacey. Samozřejmě, počkáme… Ostatně karabina taky nemá nevyčerpatelný zdroj."
"Hm…?!" udělal Frank.
"Nějaká nejasnost?" zeptal se Dan Young.
"Díky moudrému předpisu," prohlásil android, "nemám žádné informace o zbraních. Chcete říct, šéfe, že váš laser nemůže střílet neomezenou dobu?"
"Ovšem že nemůže. Už teď jsem skoro na nule."
"Žádné dobíjení, šéfe?"
"Leda v šalupě."
"To je vážná chyba," řekl Frank. "Nelze předpokládat, že jste vyhubil všechny wormy. Co znamená skoro na nule?"
"Dva tři několikavteřinové výstřely."
"To ale znamená, že nemůžete ty zbytky zlikvidovat?"
"Bohužel, Franku."
"Nejdřív je třeba karabinu dobít v šalupě?"
"Ano."
"V tom případě bych vyrazil, šéfe," řekl Frank. "Nemá smysl čekat. Kdyby nás napadli další, nemohli bychom se bránit dlouho."
"O. K., Franku. Jdeme."
K šalupě nebylo dál než osmdesát metrů; Dan s Frankem z nich neušli ani dvacet, když se ze skal za nimi vyřítilo dalších šest nebo sedm netvorů. Dan okamžitě vystřelil, ale vzápětí paprsek laseru zhasl. Jeden šestiruký padl; ostatní běželi dál a obklopili je těsným kruhem.
"Tak co," řekl Dan Young a uchopil těžkou zbraň jako kyj. "Neváhej použít cepín, Franku."
"Jednoduchý výpočet mi říká," odpověděl Frank, "že naše naděje na vítězství se rovnají nule, šéfe. Zprava jdou další. Osm, devět… a tak dále."
Dan se ohlédl; ze skalního bludiště se rojili šestirucí po desítkách, možná po stovkách. Přestože nemělo smysl bránit se, Dan se o to pokusil. Znal všechny způsoby boje a použil je, jenže každý z útočníků byl mnohem silnější a měl tři páry paží. Nakonec Dan znehybněl pod hromadou těl; před rozmačkáním ho uchránil jen přetlakový skafandr. Neviděl Franka, ale díky intercomu slyšel jeho hlas. "Jste v pořádku, šéfe?"
"Zatím ano," odpověděl.
"Nebraňte se," řekl android. "Přestal jsem se pohybovat. Stojí nade mnou a vypadají, že jim něco náramně vrtá těmi jejich melounovitými palicemi."
Frank se někdy vyjadřoval náramně květnatě.
"Ten první nás napadl," řekl Dan.
"Ano," souhlasil android. "Ale nevíme s jakým úmyslem. Třeba nás chtějí jenom zajmout."
"Nevím proč."
"Já taky ne, šéfe… Pozor. Teď mě zvedají. Zdá se, že nás někam ponesou. Vzhledem k vašemu kyslíku je to nepříjemné. Nejspíš nemají tušení, že nedýcháte oxid uhličitý."

Chvíli nato zvedli šestirucí i Dana Younga. Zahlédl Franka, který byl nedaleko od něj. Netvoři zřejmě postrádali jakéhokoli vůdce, protože nosičům neuhýbali z cesty. Dokonce se zdálo, že v natlačeném davu dochází k drobným srážkám mezi jednotlivci, zatímco nosiči a Danem a Frankem se marně snažili proklestit si tlačenicí cestu. Nikdo další jim v tom nepomáhal.
"Šéfe," ozval se Frank, "nepozorujete oblohu?"
Dan se podíval vzhůru. Zdálo se mu, že se setmělo. Jako by skořicově hnědá mračna náhle poklesla a podivně zhutněla.
"Pustili mě," řekl Frank.
Náhle se ozval řev, zesílený hustou atmosférou k nesnesitelnosti.
Několik set šestirukých netvorů jako by propadlo děsu z čehosi, co se blížilo neznámo odkud. Potom pustili i Dana; zvedl se na nohy, ale vzápětí byl sražen tlačícím se davem. Cítil, jak po něm šlapou. Pak do nepříčetného řevu a kvílení cosi zaševelilo.
"Šéfe," řekl Frank, "prší."
Byl to déšť, který vyvolal paniku; Dan s děsem sledoval poskakující a kroutící se postavy netvorů skrápěných nepřetržitým lijavcem kyseliny, která rozleptá i žulu.
"Můžete vstát," řekl mu Frank, který se protlačil davem. "Dá se předpokládat; že o nás ztratili zájem."
"K šalupě," řekl Dan Young.
Déšť sílil; jak se prodírali mezi šestirukými, mohli zblízka pozorovat následky lijavce HSO3F. Rysy zvířecích tváří déšť smýval jako by byly z bláta; šedivá kůže se rozpouštěla a v kalužích kyseliny klopýtaly příšery na pahýlech nohou. Když Dan s Frankem dobíhali k žebříku, svíjely se kolem nich stovky modravých skeletů, zatímco kvílivý řev rychle utichal.
Dan Young dal povel k otevření průlezu. "Zatraceně," řekl, když byli v přechodové komoře a dveře je oddělily od vražedného deště, "podle toho křiku zdejší lijáky dobře znají. Ale jak to, že tady přesto dokážou žít?"
"Je teorie šedá, samý brak," řekl Frank.
"Cože…?!" podivil ve Dan.
"To je Goethe, šéfe," řekl android. "Možná že jsem přetížen spoustou zbytečných informací. Pokud se wormů týče, předpokládám, že před deštěm se ukrývají pod převisy. Ostatně na tom nezáleží. Otázka zní jinak."
Dan zapnul sprchu, aby se zbavili kapek kyseliny, které jim ulpěly na skafandrech. "Jak?" zeptal se.
"Proč rozebírají sondy, šéfe."
"Máš pravdu, Franku. A druhá otázka: K čemu jsme jim měli sloužit my?"
"Je několik možností. První vylučuji rovnou – že nás chtěli sežrat. Tady přece nežije nic bílkovinného, co by konzumovali. Další možnost je, že nás považovali za něco jiného, než ve skutečnosti jsme."
"Za nadřazené bytosti?"
"Ano, šéfe. Mohlo by to tak být, pokud tady někdy byl Deuce Worm."
"Musel tu být," řekl Dan. "Podobnou příšeru jsem v jeho společnosti viděl na R 673. Neměla sice šest rukou, ale její hlava byla totožná. Worm mi tehdy řekl, že je to genetický experiment, který příliš nevyšel. Ale nejspíš to bylo jinak, tohle nemá s genetikou nic společného. Na těch příšerách je všechno umělé, z hmoty, která se sice chová jako bílkovina a zřejmě má i jistý genetický kód – ale nejsou to živí tvorové ve smyslu slova. Protože žádný živý organismus nemůže existovat v atmosféře z oxidu uhličitého."
"Tudíž jsou to moji příbuzní?"
"Nerad bych tě tím urazil, Franku."
"Díky, šéfe."
Rozsvítilo se zelené signální světélko; proud horkého vzduchu vysušil zbytky vody na podlaze přechodové kabiny. Nato se otevřely dveře do vnitřního prostoru šalupy.
"Rád si sednu a dám si kávu," řekl Dan Young, "když už zásobovači policejních typhoonů nepamatovali na mou oblíbenou značku Champagne le Monde."
-
Sotva se usadili do křesel pilotní kajuty a otevřeli přílby, podal Frank poručíkovi tubu.
"Obávám se, že nebude příliš vřelá," řekl. "Ale káva to je."
"Díky, Franku," řekl Dan Young a druhou rukou sáhl po startéru.
"Postarej se o spojení. Rád bych odtud vypadl co nejrychleji… Ochranná vrstva jistě dostává zabrat."
"O. K.," řekl Frank. "Zapínám."
Vzápětí se ozval hlas atmosférika z Morning Star Station:
"…déšť v oblasti Parvathi Vallis, opakuji, silný déšť v oblasti Parvathi Vallis, Youngu, ozvěte se, ozvěte se, jsme stále na příjmu, přepínám…"
"Šalupa," odpověděl Frank. "Jsme v pořádku na palubě. Slyšíte nás? Haló, Morning Star Station, volá šalupa, jsme O. K., startujeme na parkovací orbitu, příjem."
"Sakra, Youngu," řekl kapitán Bergsson, "vůbec se nám to tady nelíbilo. Proč jste neodpovídali?"
"Haló, Morning Star Station…," hlásil Frank, "mluví android alfa-omega, velitel je zaneprázdněn startem. Spojení bylo přerušeno po napadení helikoptéry neznámými pseudoorganismy.
Uvolněte spojení s typhoonem, opakuji, uvolněte spojení s typhoonem."
"Máte ho mít," řekl kapitán Bergsson. "Nejsem zvědavý na nějaké vtipy, alfa-omego. Konec."
"On mi to nevěří, šéfe," řekl Frank.
"Přesvědčím ho, aby se ti omluvil," řekl Dan. "Volej typhoon. Potřebujeme data pro co nejkratší kurs. Už bych z toho

lijáku rád vypadl."
"Haló, typhoon," volal Frank. "Haló, typhoon…"
"Typhoon WY 14," odpověděla Lacey. "slyšela jsem váš hovor s M. S. S. Nepřetržitě mám vlnu WY 14/01. Pozor. Pozor. Zadávám data pro start od zážehu do času nula. Opakuji. Data pro start od zažehu po T-nula."
"Nevěděl jsem, že Miss Lacey dovede být takhle komisní," řekl Frank, když přepnul signál do palubního computeru.
"Taková je vždycky, když o mě má strach," řekl Dan.
"Hned bych se zasmál," řekl Frank. "Bohužel, programátoři na to nepamatovali."
"HIavně že tě učili citáty z Goetha."
"Nejen z Goetha, šéfe. Ale byla to má soukromá iniciativa po tom, co jsem zaregistroval vaši zálibu v historické litaratuře."
Dan naposled pohlédl z iluminátóru na pláň pokrytou zkroucenými troskami. "Teď to připomíná sklad šrotu po požáru," řekl. "Třeba to nejsou androidi, Franku. Takhle vypadají spíš na roboty… Ten jejich zvířecí vzhled mohla být jakási kamufláž, kdoví proč."
"Program přijat," řekl Frank.
Nato se ozval hlas Lacey: "Typhoon WY 14. Máte GO ke startu. Vaše ochranná vrstva vykazuje opotřebení ze sedmdesáti tří procent." A dodala: "Tak sakra, hoďte sebou!"
"Konečně hřejivé lidské slovo," zasmál se Dan Young a stiskl startér.
Motor zahřměl a pláň s modravými kostrami zmizela.
-
O dva měsíce později se Dan Young a Lacey Georgiu hlásili v měsíční centrále Space Interpolu v Moon City.
"Jsem rád, že vás zase vidím živé a zdravé," přivítal je major Livingstone. "Chci vás seznámit s opatřeními, která byla učiněna během vaší zpáteční cesty. Nechtěli jsme o tom mluvit v běžných relacích. Ale nejdřív bych rád slyšel vaše názory… Jistě jste o tom přemýšlel, poručíku. Viděl jsem už váš záznam z povrchu Venuše… Ehm…," major si odkašlal, "tentokrát to skutečně nebyla procházka."
"Ne, to nebyla, pane," řekl Dan. "Bez Franka bych to byl zřejmě nezvládl. Těch třicet kilometrů bylo takřka nad lidské síly."
"Co soudíte o demontáži sond a vrtulníku?"
"Zajímavý názor na to měl Frank."
"Ano, je to v záznamu… Že nechtějí zůstat na Venuši. Už jsem s Frankem mluvil, poručíku. Přemýšlí mnohem přímočařeji než my…
Ale také přesněji. Prvotní nápad je zajímavý… Přesto – nebo právě proto – je následná hypotéza nepravděpodobná."
"Neznáme ji," řekla Lacey.
"Týká se stavby kosmické lodi," řekl major.
Dan se pousmál. "Tomu nevěřím, pane… Život těch šestirukých je jen pseudoživot. Snaha opustit nehostinné prostředí by předpokládala možnost abstraktního myšlení… A to nepadá v úvahu. Neviděl jsem v jednání těch netvorů žádnou logiku."
"Myslím si totéž," kývl Livingstone. "Na základě všech dostupných údajů, mezi nimiž zaujímají nejdůležitější místo informace z vašeho přímého průzkumu, jsme dospěli k názoru, že jde o pouhé stroje, roboty; jejich zvířecí vzhled není podstatný. Existuje jeden předpoklad, který nebyl oficiálně přijat… Totiž, že Worm zanechal na Venuši něco jako bezcenný odpad, dokonce snad pouze jediný exemplář. Jenže v jednoduchém mozku toho – eh, řekněme pseudotvora, byla zakódovaná informace, jak pracovat na dalším vývoji. Na Venuši měl Worm cosi jako – umělou líheň postavenou na principu stálého zdokonalování; a ta fungovala dál, i když Worm celý program opustil zároveň s odletem z Venuše. Jak se mu podařilo, že o něm M. S. S. nic nezjistila, to je otázka pouze okrajová. Teď už na tom nezáleží."
"O tom zdokonalování mám jisté pochyby…," řekl poručík. "Všichni byli naprosto stejní, pane."
"Možná že se přeorientovali jen na množství; pokud měli v agresivním prostředí planety přežít, muselo jich být mnoho. Zřejmě mají jakési kolektivní myšlení."
"A demontáž sond…?"
"Prostě jim k další reprodukci došel materiál," řekl major.
"Nemyslíte, že je to přijatelné vysvětlení?"
"Nevím, pane," řekl Dan Young. "To je váš názor?"
"Eh, můj názor…" mávl rukou major. "Nejsem tady proto, abych vytvářel hypotézy. Přemýšleli o tom povolanější; a – mezi námi – nepříliš úspěšně. Dokonce se vyskytly hlasy, že jste úkol nesplnili…"
"Jakže, pane?!" řekla Lacey.
"Jenom se, probůh, neurážejte. Podle mého názoru jste udělali maximum. Ten dotyčný – nemá smysl, abych ho jmenoval –, byl toho názoru, že bez jakéhokoli vzorku –"
"Nebral jsem vzorek úmyslně, pane," řekl Dan Young.
"Já vím," řekl major. "A dobře jste udělal. I když kvůli tomu vypuklo náramné pozdvižení v určitých kruzích. Nic si z toho nedělejte; pozemská centrála se za vás plně postavila. Ale nebylo to lehké, protože jisté informace stále podléhají absolutnímu utajení. Nemůžeme argumentovat ani Deuce Wormem, natožpak tím, co tušíme o hyperprostorových tunelech a cestách hyadské civilizace.
Lidstvo není zralé pro komunikaci s něčím takovým; vždyť i my si sotva domýšlíme dosah toho všeho."
"A – závěr, pane?" zeptal se Dan.
"Musíme si dávat na největší nespokojence pozor."
"Jsou známi."

"Nevím, zda všichni. Ale to už není vaše starost… Aspoň zatím."
"Naštěstí není snadné dostat se na Venuši," řekla Lacey. "A vrátit se odtamtud," dodala.
"Dnes už je to nemožné," řekl major. "Práce na jejím povrchu byly zastaveny až do odvolání. Posádka Morning Star Station byla odvolána, stanice zrušena. Zůstává tam jen hlídková letka – čtyři automatické stacionární družice nad rovníkem a po jedné nad póly.
Dolů nepronikne ani myš. Nemáme jistotu, že kyselina zničila všechny ty… Čert ví, jak tomu vlastně říkat."
"Frank jim říká wormové," řekl Dan.
"Budiž," kývl major. "Ať si tam dělají, co chtějí. My máme čas. Na Venuši lidem nic neuteče. Hlavně ať tam hodně prší."
"Opravdu to není pohostinná planeta," řekl Dan.
"Abych nezapomněl," řekl major, "víte o tom, že se vrátila Golden Hind? Krátce po vašem odletu přistála v Murchisonu a speciálnímu komandu S. I. předala jistého Lou Ferrise. Jistě si na něj pamatujete, poručíku."
"Pane," řekl Dan Young, "to je nám známo."
"Vím, že je vám to známo," ušklíbl se major. "Cením si toho, že si to necháváte pro sebe. Museli jsme udělat řadu různých – opatření… U těch nespolehlivých dokonce hypnoblokádu. Posádka Golden Hind se zavázala k mlčení a já už o tom nechci nic slyšet.
Jenom vám chci poděkovat, že jste ty lidi zachránili; zřejmě to bylo mnohem neuvěřitelnější dobrodružství, než to na Venuši.
Víte, poručíku – do jisté míry jste se s Lacey stali vyslanci lidské civilizace – ehm… Tam někde. Ale radši o tom nemluvme."
"Díky za důvěru, pane," řekl Dan Young.

2 / KRÁL KONG

New Chicago v kráteru Chladni, jedno z největších měst Suverénní republiky Luna, bylo díky blízkému kosmodromu ve starém kráteru Murchison sídlem řady dopravních společností. Patřila mezi ně i firma Tilden & Trelawney, majitelka čtyř nákladních lodí typu Herschel po sto dvaceti třech tisících tunách a řady dalších menších lodí pro terralunární dopravu.
Protože se majitelům čtyř herschelů vyplácela spolupráce s různými méně významnými firmami, nebránili se jí. Některé menší zakázky neváhali přihrát i takovému packalovi, jako byl Connie Tanner, majitel Johna Browna, a to bylo co říct, protože na každý šťastný návrat téhle lodi se v Murchisonu uzavíraly sázky. Možná že to nebývala špatná loď – před pětadvacíti lety. Teď už byla nejen zastaralá, ale taky pořádně sešlá, a pokud Tanner do jejího skladovacího prostoru nacpal kdysi dávno povolených dvacet tisíc tun, zdálo se, že se nedokáže odlepit od rampy.
Na téhle lodi typu Encke, už dlouho nevyráběného, nebylo nejhorší, že se k ní těžko sháněly náhradní díly, ale to, že se k ní těžko sháněla posádka. Kdo ji totiž pilotoval jednou, dal si po návratu vyplatit sjednanou částku, potvrdit pilotní knížku a rychle hleděl zmizet co nejdál. A je zcela jasné, že podobnou fluktuací posádek nejvíc trpí sama loď. Přesto se John Brown ze svých cest vracel poměrně přesně, aspoň co do letového řádu; s místem přistání měl čas od času problémy a Connie Tanner se věčně tahal s pojišťovnou, když John Brown propálil brzdicím motorem rezervovanou parkovací plochu jiného rejdařství, nebo v horším případě zpopelnil cizí hangár.
Jednoho příjemného měsíčního odpoledne přišel do kanceláří ředitelství firmy Tilden & Trelawney výše citovaný majitel Johna Browna a shánil se po šéfech; automatický sekretář chvíli váhal, zda je pan Connie Tanner obchodní partner nebo jen obyčejná návštěva, ale když mu příchozí řekl, že jde o otázku života a smrti, ohlásil ho a uvolnil mu výtah. Tanner ani nepoděkoval a uháněl.
V kanceláři zastihl Spence B. Tildena, kansaského rodáka; byl to bodrý dlouhán poněkud drsných způsobů, kterého jen tak něco z míry nevyvedlo. "Haló, Tannere," zahlaholil, "co to slyším?
Otázka života a smrti… Snad se něco nestalo s tím vždy spolehlivým Johnem Brownem? Ale sedněte si, hrome… Co budete pít?"
"Díky," řekl Connie Tanner a mátožně klesl do křesla. "Žádné pití, pane Tildene… Jsem silně znepokojený. Vždycky jsem měl pocit,m že spolupráce s vámi… Inu, snad jsem trochu pověrčivý. Ta tři Té, chápete? Tilden, Trelawney – a já se jmenuju Tanner. Šťastná kombinace. A nikdy jsem vaši firmu nezklamal."
"Proto jsme vám taky dohazovali kšefty," řekl Tilden. "Co se stalo? Nemusím snad říkat, jak byla tahle zakázka důležitá, Tannere."
"Právě… Jsem si toho vědom, pane Tildene. Totiž… John Brown se odmlčel. Ne docela; vysílá identifikační signál. Ale nic víc."
"Ani pravidelné relace?"
"Ne, pane Tildene. Už vynechal tři."
"Kde je?"
"Zhruba na poloviční cestě k Marsu."
"Hm… To je divné. Kdyby nevysílal vůbec, dalo by se předpokládat, že se přišel o anténu – nebo třeba jen o směrovací automat. Ale jestli identific běží bez poruch a loď přitom mlčí… Nelíbí se mi to, Tannere."
"Já se toho děsím."
"Přesto nemuselo dojít k nejhoršímu," řekl Spence B. Tilden. "Než se obrátíme na patrolní službu, měli bychom uvážit… Hm. Poslyšte – ty vaše posádky bývají všelijaká sebranka."
"Chcete říct, že Johna Browna ukradli?"
"Ne. To by v první řadě vypnuli identific, Tannere. Myslím spíš na to, že se složil radista a nikdo jiný na palubě neumí zacházet s vysílačem."

"Já nevím, pane Tildene… Důstojníci přece –"
Tilden mávl rukou. "Pár takových důstojníků jsem viděl… Nenechal bych je sloužit ani na mississippském steamboatu. Kdo tam kapitánuje, Tannere?"
"Kurt Rickin, pane Tildene. Navigátor druhé třídy."
"V životě jsem o něm neslyšel. O. K., Tannere –, pokud vím, letí John Brown na Phobos, kde má vyložit spojovací materiál pro Amazonis III. Pokud se odmlčel někde na poloviční cestě, není od něj daleko jeden z našich herschelů, Asiatic Prince. Spojíme se s ním. Letí opačným směrem a měl by mít dost PHM, aby případně změnil kurs a setkal se s Johnem Brownem. Samozřejmě to nebude zadarmo, Tannere."
"Lidé si mají pomáhat, pane Tildene."
"Jistě," souhlasil Spence B. Tilden. "Lidé si pomáhají a obchodníci obchodují. Tak to říkával můj tatík a ten to měl od svého tatíka, který kšeftoval s dobytkem. Nebojte se, udělám vám cenu… Sám mám zájem, aby se ten váš zatracený John Brown neztratil; vždyť jsme vás zákazníkovi doporučili."
"Za sedmnáct procent provize," vzdychl Connie Tanner.
"Jiným počítáme devatenáct. Taky nezapomeňte, že platíme třetinu vaší pojistky… No tak, hlavu vzhůru, Tannere. Uvidíte, že všecko dobře dopadne."
-
Nákladní herschel společnosti Tilden & Trelawney, honosící se poetickým jménem Asiatic Prince, na cestě od Ganymedu proletěl Pásem a minul dráhu Marsu; za dalších čtyřiasedmdesát dní měl přistát v Murchisonu, což by byl také pokojně učinil, kdyby ho krátce nato nazatihla depeše přímo do jednoho ze šéfů firmy adresovaná kapitánovi.
"John Brown… John Brown," zabručel navigátor první třídy Scott Webb, když depeši přečetl. "To je ta stará rezavá archa Connieho Tannera, pokud se nemýlím."
První důstojník Lester, přítomný právě na můstku, řekl kapitánovi, že se nemýlí, a že John Brown je skutečně ten vrak, který většinou demoluje půl kosmodromu, když přistává. "Snad už nebesa dopustila, že se konečně někde rozsypal," dodal zbožně.
"Budete odpovídat, pane?" zeptal se radista.
Kapitán Webb se poškrábal po rozsáhlé pleši. "Snad později," řekl. "Teď si najděte kód Johna Browna, Millere. Pokuste se o spojení… Zkoušejte to na všech vlnových délkách, pokud jich ta rachotina má víc."
"O. K., pane," řekl radista a odručkoval do své kabiny.
"Co se stalo?" zeptal se první důstojník.
"John Brown neodpovídá a vysílá jenom identific," řekl Webb.
"Máme se ho pokusit dovolat. Jestli se nám to nepodaří, posílá nám šéf parametry…"
"Máme ho najít?!"
"Tak něco," kývl kapitán. "Nemůžu říct, že by mě to nějak těšilo, pane Lestere. Bude nás to stát spoustu šťávy a čerti vědí, kdo ji zaplatí."
"To snad není naše starost, pane."
"Dejme tomu, že není. Naše starost je přesné zdůvodnění všech těch navíc vyprázdněných tanků… Já prostě nemám rád improvizace, pane Lestere. Herschely nejsou nějaké záchranné šalupy, hrome. Proč se Tiden rovnou neobrátil na patrolu?"
"Třeba to zatím chce udržet pod pokličkou."
"Nechápu, proč by to dělal."
Čekali, dokud se palubním comem neozval radista Miller a neohlásil, že spojení s Johnem Brownem je nemožné.
"Identific chytám spolehlivě, pane," řekl. "Ale víc nic. Jejich vysílač pracuje na dvou vlnových délkách – pokud pracuje. Teď mlčí. Buď jim nějaký meteorit urazil anténu, nebo přišli o radistu. Jenže základní znalosti v tomhle oboru by měl mít každý člen posádky, pane."
"Ne na téhle lodi," zabručel kapitán.
"Nerozumím, pane."
"Kapitán míní," vysvětlil mu první důstojník, "že na Johnu Brownovi bývá posádka všelijaká. Tudíž lze připustit, že kromě radisty nikdo jiný vysílač neovládá."
"Bylo by to možné, pane…?!" podivil se Miller.
"Kde jste sloužil, než jste přišel na Asiatic Prince?" zeptal se kapitán Webb.
"Na Olympiku, pane. Sto čtyřicet tisíc tun."
"Pasažérská loď," řekl opovržlivě kapitán Webb. "Tam má vysokou navigační i steward. Na obchodních lodích se na odbornost mimo zařazení tolik nehledí, zvlášť když jde o poloviční vrak. Kdo by se na něj hrnul."
"Díky za vysvětlení, pane," řekl radista. "Mám pokračovat?"
"Zkoušejte to každou celou hodinu do konce služby," rozhodl kapitán. "Pak úkol předejte Crockerovi, ať v tom pokračuje… A vy, pane Lestere – podívejte se laskavě, jak by vypadala případná změna kursu – co nejlevnější."
"Nedáte zprávu firmě, pane?"
"Dobrá… Millere!"
"Ano, pane?" ozval se radistův hlas.
"Odvysílejte rejdařství: Zpráva přijata, činíme příslušné kroky, další informace v běžné pravidelné relaci."
"S tím se pan Tilden nespokojí," řekl první důstojník.
"Bude muset," zabručel Webb. "Kdo to kdy viděl, aby rejdař mluvil kapitánovi do trasy? Já odpovídám za tuhle zatracenou loď; nikdo jiný. Jestli se ukáže, že radista na Johnu Brownovi se prostě ožral, a my kvůli tomu spálíme polovičku PHM –, nechci to vidět, pane Lestere."

První důstojník odešel do mapovny, aby tam zadal computeru údaje pro výpočet nejúspornějšího kursu. Kapitán si položil nohy na okraj navigačního pultu a znechuceně zíral na vzdálený zářivý bod Země.
-
Protože ani po dalších šesti hodinách se nepodařilo navázat spojení s mlčící lodí, sešel se kapitán Webb znovu s Lesterem a přizval druhého důstojníka Lancastera Bowieho. Computer už nový kurs vypracoval, a tak po krátké poradě vydal kapitán rozkaz ke změně směru; a protože radista Miller nemlčel, celá posádka měla vděčný námět k rozhovoru, nesčetným vtipům a sázkám.
I když trasa Johna Browna vedla od terralunární soustavy k Marsu, zatímco loď kapitána Webba se pohybovala opačným směrem, díky parabolám, jež obě opisovaly, stačilo Asiatic Prince jen mírně odklonit vně oblouku, aby začal Johna Browna dohánět zezadu sbíhavým kursem. Kapitán Webb byl spokojen, protože spotřeba paliva díky tomu nebyla nadměrná a v tancích ho zbylo dost i pro další manévry a návrat na kosmodrom. Cesta se tím ovšem značně prodloužila, ale to nebylo na závadu, protože Asiatic Prince letěl po příslušném zrychlení opět setrvačností.
Trvalo tři týdny, než konečně rozeznali Johna Browna v teleskopu, a dalších pět dní, než se pouhá svítící tečka změnila v dlouhý trup kosmické lodi s pozičními světly. Iluminátory na sluncem neozářené části zářily do tmy jako drobná souhvězdí.
Po celou dobu pronásledování bylo jasně slyšet identifikační signál, ale nepřetržité volání obou radistů stále zůstávalo bez odpovědi.
"Zahajte brzdicí manévry," řekl kapitán Webb prvnímu důstojníkovi. "Teď jsme o dvanáct set a nějaké drobné rychlejší… Zpomalte na rychlost Johna Browna."
"Povolený rozestup je devadesát kilometrů," řekl první důstojník. "A to jen ve výjimečných případech, pane."
"Myslíte, že to nevím?" řekl nevrle kapitán Webb. "Tohle je výjimečný případ. Jak se máme dovědět, co se na palubě té rachotiny stalo, když se na ni budeme koukat dalekohledem z devadesátikilometrové dálky, pane Lestere?"
"Zajisté, pane," kývl první důstojník. "Začneme brzdit. Pokud se toho předpisu týče… Hm, pane – já bych respektoval těch devadesát kilometrů. Pokud to bude nutné, vyšleme k nim šalupu; pro podobné případy je přece máme."
"Přesně tak si to představuju, pane Lestere. Nemyslel jste si, doufám, že chci Johna Browna zahákovat?"
"Ne, pane."
"O. K., začněte brzdit. Pane Bowie… Jakmile skončíme brzdění, pošlete pana Smarta k šalupám. Kontrola spojení, PHM… a tak dále."
"Na to stačí computer, pane," řekl Bowie.
"To vím taky," odsekl kapitán. "Proč myslíte, že jsem to dotáhl až na velitele stotřiadvacetitisícové nákladní lodi? Protože jsem vždycky všechno kontroloval dvakrát. Computer je computer, ale palubní inženýr tu není pro parádu. Je vám to jasné, pane Bowie?
"Samozřejmě, pane."
Během brzdicího manévru měli skoro tři G a rozhovor ustal. Potom přetížení pominulo.
"Asiatic Prince je na plánované parabole," hlásil Lester.
"Odchylky od trasy Johna Browna: oblouk nula celá nula šest, dopředná rychlost pomalejší o nula celá dvanáct. Obojí zanedbatelné, pane."
"Rychlost nemůže být pomalejší," zavrčel Webb.
"Jistě, pane… Chtěl jsem říct nižší. Asiatic Prince je o nula celá dvanáct pomalejší než John Brown."
"Pan Smart," volal do vedlejšího paubního intercomu druhý důstojník. "Proveďte kontrolu výsadkového člunu číslo jedna; computer, pak osobně. Hlaste provedení můstku ihned po ukončení."
"Pane Bowie," řekl kapitán Webb, "oni by nás měli vidět stejně, jako my je. Není vyloučeno, že nás pozorují teleskopem. Zkuste světelnou signalizaci."
"O. K., pane."
Chvíli nato silný reflektor, umístěný v takeláži vně trupu, natočil svou čtyřmetrovou parabolu ke vzdálené lodi a začal pravidelně blýskat, ovládán z rádiokabiny klíčem radisty Crockera.
"Jenom jestli mají čím odpovědět," řekl Bowie.
"Typ Encke samozřejmě aldiss-lampu ve výzbroji má," řekl Lester.
"Bohužel, jak známe Johna Browna…"
"To jsou povídačky," řekl kapitán Webb. "John Brown může být sebehorší rachotina, ale vždycky projde kontrolou. Komise v Murchisonu je složená ze samých hnidopichů… Odškrtávají si v seznamech: vstřikovač paliva náhradní, levý – jeden kus, vstřikovač paliva náhradní, pravý – jeden kus. Copak jste u toho nikdy nebyl, pane Lestere? Signalizační reflektor parabolický žaluziový – kdepak ho máte? Je nám líto, kapitáne, ale bez signalizačního reflektoru parabolického žaluziového můžete nanejvýš sedět v hangáru. Těšilo nás."
"No, ať už ho mají, nebo ne, pane," řekl Lester, "zatím žádnou odpověď nevidím."
Pokoušeli se o spojení světlem dvě hodiny. John Brown dál visel uprostřed obrazovky a halil se v mlčení.
Potom palubní inženýr Smart ohlásil, že po dvojnásobné kontrole jsou všechny tři šalupy připraveny ke startu.
"Pane Bowie," řekla kapitán druhému důstojníkovi, "ujmete se velení operace. Vezměte si dva muže z pohotovosti… K tomu Gregoryho jako pilota. A spojaře… Millera. Myslím, že to stačí. Po přiblížení na kilometr se znova pokuste o kontakt signalizací.
Potom –"
"Panebože!" řekl náhle Lester. "Podívejte se!"
Kapitán Webb a druhý důstojník pohlédli na obrazovku.
John Brown se zvolna otáčel kolem podélné osy trupu; jak se do zorného pole posouvala jeho předtím zastíněná část,

objevila se vrata přechodové komory, dokořán otevřená do kosmické prázdnoty.
-
"Máme dvě možnosti, pane," hlásil ze šalupy druhý důstojník Bowie. "Buď zaparkovat na horní palubě a nejprve provést průzkum shora; nebo použít magnetickou kotvu rovnou na trup a vlézt dovnitř kesonem."
"Kesonem," odpověděl z paluby Asiatic Prince kapitán Webb. "Co byste hledali na horní palubě? Leťte rovnou k těm otevřeným vratům. Tady odtud to vypadá, že jsou snad otevřená i vnitřní."
"Taky že jsou, pane."
"Svítí se tam?"
"Zdá se, že ano."
"A sakra," řekl kapitán Webb, "to jsou věci… Muselo tam stát něco moc neobvyklého. Hm… Pane Bowie…?"
"Slyšíme vás dobře, pane."
"Proč jste chtěl parkovat na horní palubě? Tady odtud ji nevidíme."
"Je u vás první, pane?" zeptal se Bowie.
"Je tu. Chcete ho?"
"Jenom upřesňující dotaz… Pane Lestere…?"
"Slyším, pane Bowie," odpověděl první důstojník.
"Vy máte všechny typy dopravních lodí v malíčku," řekl Bowie.
"Můžete mi říct, jak je to u typu Encke se šalupami? A kde mají být?"
"Samozřejmě. Typ Encke měl jednu šalupu na horní palubě. Když se před dvacíti lety změnily letové předpisy, montovala se nahoru ještě jedna. Ale protože se tam stejný typ nevešel, používaly se jako přídavný člun typy Jola nula sedm."
"Nahoře není žádná."
"Chcete říct, že je horní paluba prázdná?"
"Jako vymetená, pane."
Kapitán Webb chvíli mlčel.
"Jsme na úrovni vstupu," hlásil Bowie.
"Přibližte se a použijte kotvu. Pokuste se proniknout dovnitř. S největší opatrností. Miller zůstane v šalupě s Gregorym. Hlaste průběžně, co vidíte."
"Jdeme na to, pane."
Pilot Gregory krátce zažehl hlavní motor a položil ruce na páky plynových kormidel. Šalupa se zvolna pohnula směrem k tajemně mlčící lodi. Trvalo několik minut, než se přiblížili na sto metrů; jak je obrovitá hmota lodi začala zvolna přitahovat, zdálo se jim, že klesají na povrch dlouhého skvrnitého ostrova. Z jeho břehů se do moře prázdnoty rozbíhaly armatury a kontrukce antén jako spletité houští mořkých řas.
Gregory ještě jednou opravil směr a na dvě vteřiny zapnul brzdicí motor. Šalupa se zhoupla. Pak vysunula teleskopické pružné rameno a kruhový terč magnetické kotvy se přisál k povrchu Johna Browna.
"Kontakt," hlásil Bowie. "Všechno v normě."
"Dobrá, pane Bowie," odpověděl kapitán. "Máte GO k výstupu. Při sebemenším problému se vraťte do šalupy."
"Rozumím, pane," řekl druhý důstojník. "Přesouváme se do přechodové komory. Já, Boguslawski a Schmidt. Na palubě zůstává Gregory a Miller."
"Poslyšte, pane Bowie," řekl kapitán Webb, "je vám jasné, že bych byl nejradši, kdybyste tam nelezli? Všechno je to nějak… zlověstné. Uvědomte si, že jsme tady sami a miliony kilometrů kolem nás není nikdo, kdo by nás vytáhl z maléru, kdyby k nějakému došlo… Víte, proč jsem poslal vás a ne pana Lestera?
Protože nemáte tolik fantazie jako on. Hm…" Na okamžik se odmlčel s pocitem, že je nemístně sdílný. "No, proveďte," řekl nakonec.
"Vím, o co vám jde, pane," řekl Bowie. "Pokračujeme v akci."
Na palubě Asiatic Prince ztlumil kapitán Webb mikrofon a řekl prvnímu důstojníkovi: "Myslíte, že opravdu ví, o co mi jde, pane Lestere?"
"Pokud to víte sám, pane," řekl Lester, "ví to i Bowie."
Na to kapitán Webb udělal jen "hm" a odmlčel se.
V přechodové komoře šalupy nebylo mnoho místa; když se tři muži natlačili dovnitř, sotva mohli pohnout rukama.
"Vypouštějte," řekl Bowie intercomem Gregorymu.
Podle předpisu byli všichni v ochranných oblecích po celou dobu letu. Teď jenom uzavřeli přilby a upravili si přívod kyslíku.
"Kontrola spojení," řekl Bowie.
"Slyším vás dobře, pane," řekl Boguslawski.
"Perfektní," řekl Schmidt.
Tlak vzduchu v komoře klesl na nulu. "Venkovní dveře otevřít," řekl Bowie.
"Rozumím," odpověděl Gregory. "Otevřít výstup."
Poklop se vysunul vzhůru; zbytky vzduchu unikly v podobě jinovatky.
"Jdu dolů první a připevním lano," řekl Bowie. "Nesestupujte, dokud nedám povel."
"O. K.," pane," řekl Boguslawski. Schmidt to po něm zopakoval.
Druhý důstojník se zvolna odrazil a klesal k povrchu obrovité lodi. V té chvíli měl pocit, že se nepohybuje, ale že se John Brown na něj valí. Pak se dotkl hrany otevřených vrat; z jejich vnitřní strany trčelo rozměrné kolo nouzového ručního ovládání a Bowie kolem něj zaklesl smyčku poutacího lana. "Lano připevněno," řekl. "Sestupte. První

Boguslawski. Ručkujte po laně, neskákejte."
Věděl, proč to říká. Na Asiatic Prince bylo málo příležitostí k výstupu do volného prostoru. Nebylo to nutné. Muži sice absolvovali příslušná cvičení a také to měli v papírech, jenže praxe je praxe. Kdopak ví, jak by se člověk s papírovou kvalifikací zachoval, kdyby se na něj v zoufale černém a bezhraničném prostoru začala valit ocelová hora.
"Sestupuju, pane," řekl Boguslawski.
Když se dole ocitl i Schmidt, opustili lano a vstoupili do pustého prostoru kesonu.
-
"Najednou mě napadlo volat," řekl Boguslawski, když prošli vnitřními vraty a ocitli se v prázdné chodbě, kde se vnitřní vlkost srazila na stěnách v tenký třpytivý povlak.
"Co bys volal?" zeptal se Schmidt.
"No – takové to: Haló, je tu někdo?"
"Slyšíte mě, pane Bowie?" ozval se ze šalupy radista.
"Slyšíme dobře, Millere."
"Dobrá, já taky, pane. Kapitán se ptá, jak to tam vypadá."
"Zatím nijak. Jsme v hlavní chodbě. Je tu plno jinovatky. Jinak nic. Postupujeme dál. Všude svítí světlo, viditelnost dobrá."
"Rozumím, pane."
"Boguslawski, Schmidte," řekl Bowie, "nebudeme se zdržovat prohlídkou méně důležitých úseků. Pokusíme se dojít přímo na můstek."
Pokračovali v postupu dlouhou chodbou oválného průřezu opatřenou několika měkkými lany pro pohyb v beztížném stavu. Ve vakuu a krutém chladu volného prostoru lana ztvrdla a zkornatěla, stejně jako potahy stěn z umělé kůže. Připadali si jako v ledové hrobce; zdání života dávala lodi jen stropní svítidla uzavřená v hermetických půlkulatých krytech.
"Pane Bowie," ozval se znovu Miller ze šalupy, "pan Lester upozorňuje, že bezpečnostní vrata před navigačním prostorem se neotvírají na hlasitý povel, ale senzorem. Najdete ho sto čtyřicet centimetrů nad podlahou dva metry před vraty. Dále se máte dívat po čidlech palubního computeru; měla by být na stropě."
Bowie se zastavil a zvedl hlavu, pokud to v přilbě skafandru šlo.
Jeho dva muži slyšeli totéž co on a také se zahleděli ke stropu.
"Támhle je jedno," řekl Schmidt a zvedl paži.
"Podívejte se na to, Boguslawski," řekl Bowie. "Z nás tří se v tom vyznáte nejlíp."
Boguslawski se odrazil, vyplul ke stropu chodby, přidržel se jednoho z lan a přiblížil hledí přilby k vystupujícímu kulatému čidlu velikosti pomeranče. "Je to mrtvé," řekl. "Buď je to místní porucha, nebo je computer bez proudu. Světla svítí na vlastní okruh, pane."
"Slyšel jste to, Millere?" zeptal se Bowie.
"Ano, pane. Předávám kapitánovi."
"Počkejte s tím. Podíváme se ještě po dalších."
Zkontrolovali ještě tři; u všech to bylo stejné. Vypouklé sklo bylo temné a pokryté tenkou vrstvou namrzlé vlhkosti. Bowie to ohlásil Millerovi a pustili se dál.
Tlustá bezpečnostní vrata, oddělující navigační prostor od zbytku lodi, našli otevřená do poloviny. Kryt senzoru byl stejně temný jako čidla computeru. Prošli vraty sehnuti jeden po druhém; přímo proti nim zely otevřené dveře trčící v podivném úhlu.
"Hergot, promiňte, pane," řekl Schmidt, "nezdá se vám, že se tyhle dveře původně otvíraly dovnitř?"
"Taky že ano, Schmidte," souhlasil Bowie. "Vypadá to, že je vyrazil náhlý tlak, co? Jenom si nedovedu představit, jaký tlak by to musel být… Jsou tlusté skoro půl stopy a hrana je zkosená o třicet stupňů; i když je to jen obyčejná ocel, nepovolily by do vakua, kdyby byl na jejich opačné straně běžný palubní tlakový režim."
"Nepůjdeme dál, pane?" zeptal se Boguslawski.
"Vidíte odsud, co já?"
"Ano, pane," odpověděli oba muži současně.
"Trosky…," dodal Schmidt, "nebo řádný binec. Možná něco narychlo demontovali…"
"Jdeme," řekl Bowie. "Já první."
Vešli vyraženými dveřmi do navigační kabiny, obecně zvané můstek.
Přímo proti nim zela ze dvou obdélníkových iluminátorů se zkosenými rohy černá prázdnota postříkaná spoustou hvězd. Tam, kde měla být složitá armatura navigačního pultu, byla jen holá stěna s trčícími zbytky různobarevných vodičů; čtyři anatomická křesla byla odtržena od podlahy a odhozena k bočním stěnám, potrhaná a zdeformovaná. Nad tím vším visel mezi iluminátory nepoškozený emblém s nápisem: JOHN BROWN, CONNIE TANNER & COMP., NEW CHICAGO, MOON.
"Rozumíte tomu, pane?" zeptal se Buguslawski.
"Ne," řekl Bowie. "Millere!"
"Slyším," odpověděl radista ze šalupy.
"Řekněte kapitánovi, že jsme na můstku. Zdá se, že demontovali celý pult, zbyly jen přerušené vodiče. Nikdo tu není. Zeptejte se, jak máme pokračovat."
"O. K., pane."
Chvíli čekali. Ze zdemolovaného interiéru můstku na ně padala tíseň. Pak se znovu ozval Miller: "Kapitán se ptá po černé skříncе, pane."

"Je pryč i s pultem."
"Moment, pane," řekl radista. Po chvilce pokračoval: "Pan Lester říká, abyste hledali vstup do havarijní záchranné kajuty. Není si prý jistý, kde na lodích tohohle typu je, ale mělo by to být někde na můstku."
"Řekněte panu Lesterovi, že jsme rozuměli," odpověděl Bowie.
"Hledáme vstup do havarijní kajuty."
"Musí to být blízko," řekl Schmidt.
Havarijní záchranná kajuta byla na každé lodi. V případě náhlé dehermetizace se do ní pohodlně vešla celá posádka. Uvnitř byla zásoba kyslíku, vody a potravin včetně obleků pro volný prostor.
Jediná vada havarijní kajuty byla v tom, že při náhlém úniku atmosféry a následném poklesu tlaku většinou nezbyl čas, aby se do ní posádka stačila uchýlit.
Vstup našli v prostoru mezi dvojími dveřmi před můstkem.
Hermetický poklop byl zkroucený a jakousi neznámou silou vytržený ze zámku. Když se jim ho po delší námaze podařilo částečně otevřít, naskytla se jim hrůzná podívaná.
Na podlaze kajuty leželo tělo ve skafandru, rozdrcené a zpolštělé, jako by na dopadl gigantický buchar.
-
"Co vám říká firma Connie Tanner z New Chi?" zeptal se major Livingstone.
"Nějaká menší dopravní společnost," řekl Dan Young.
Lacey Georgiu, která měla stálé bydliště v New Chicagu, řekla:
"Není to společnost, i když to má v názvu firmy. Je to jenom Connie Tanner, dvě administrativní síly a computer. Má jedinou loď zastaralého typu Encke, a kdyby mu nedohazovali zákazníky Tilden s Trelawneym, dávno by se položil."
"Tilden a Trelawney…?" řekl Dan Young.
"Slyšíte dobře, poručíku," řekl major. "S oběma pány už jsme měli co dělat. Ale tentokrát jde o jiný z jejich herschelů. Jmenuje se Asiatic Prince a kapitánem na něm je Scott Webb."
"Neznám ho, pane."
"Já jen vzdáleně," řekla Lacey. "Je to prvotřídní navigátor s mnohaletou praxí."
"To rád slyším," řekl major Livingstone. "Než se pustíme do rozhovoru o těch – věcech, rád bych, abyste si se mnou poslechli pana Tildena. Upřímně řečeno, zatím nevím, co si o tom myslet.
Tidlen si mě našel přes různé lidi nahoře, přestože nezná moje skutečné jméno."
"Lidi – nahoře?" řekl Dan Young a zvedl obočí.
"Tak. Na Staré dámě. Mám mu vyhovět, pokud to jen trochu půjde…
To, co jsem od něj zatím slyšel, v nejlepším připomíná strašidelnou povídku, jaké rád čítáte, poručíku."
"Proto jste mě zavolal?"
"Ale ne, k čertu. Věděl jsem, že jste doma – a Lacey má momentálně volno. Pokud z té Tildenovy povídačky nevylovíme nic rozumného, můžeme aspoň ve třech poobědvat."
"Díky za pozvání, pane," řekla Lacey Georgiu.
Krátce nato si v apartmá hotelu Darwin potřásli rukama s mužem, který popíjel Champagne le Monde. Byl to rejdař Spence B. Tilden.
Majora znal pod jménem Stone a poručíka jako pilota Blacka, zatímco Lacey viděl poprvé – aspoň major Livingstone si to myslel. "Pan Tilden – slečna… ehm, Smithová," představil je.
"Slečnu bych měl znát z New Chi," řekl rejdař. "Ačkoliv to jméno –"
"Slečnu Smithovou neznáte, pane Tildene," přerušil ho major.
Tilden pokrčil rameny. "Že neznám? Inu, snad máte pravdu, třeba je té pilotce jenom hodně podobná. Tak či onak mě velmi těší, že jsem vás sehnal. Rád bych osobně poděkoval panu Blackovi, že –"
"Jako by se stalo," řekl Dan Young.
"Nezapomeňte, že jste se zavázal k mlčení," připomněl rejdaři major.
"Myslel jsem, že mezi námi –"
"I mezi námi."
"Hm… Dobrá, pane Stone. Pořád si nemůžu zvyknout, že tohle není Kansas. Co budete pít?"
"Tentokrát pití vynecháme. Seznamte slečnu Smithovou a pana Blacka se svým problémem. Sám jsem jim zatím neřekl nic; a také si to rád poslechnu znova."
"O. K.," kývl Tilden. "Stalo se zkrátka to, že John Brown, dopravní loď spřátelené firmy z New Chi, přestal vysílat – kromě indentifikačního signálu. Protože jeden náš herschel, Asiatic Prince, byl poblíž, požádal jsem kapitána, aby se pokusil o spojení; a pokud bude pokus bezúspěšný, pak o přímé setkání s Johnem Brownem. Spojení se nepodařilo. Proto nakonec kapitán změnil trasu a setkal se s tou lodí přibližně uprostřed mezi dráhami Země a Marsu. Poslal tam šalupu s pěti lidmi; jeden z nich byl druhý důstojník Lancaster Bowie, velice střízlivý a realistický muž."
"Znám ho," řekla Lacey. "Až poněkud nudný."
"Dá se to tak říct, slečno – eh, Smithová. Je to prostě takový suchý patron, který by si docela jistě nevymýšlel strašidelné pohádky. Jenomže ta, kterou se vám chystám nabídnout, pochází právě od něj."
"Pokračujte," řekl major.
"Dobrá… Výsadek nejprve zjistil, že loď je dehermetizovaná. Otevřeným kesonem vnikli dovnitř. Bez překážek se dostali až na můstek. Tam nejprve zjistili, že chybějí veškerá navigační zařízení včetně pultů. Když potom otevřeli záchrannou havarijní kajutu, našli tam neidentifikovaného člena posádky. Byl oblečen ve skafu a nějakou záhadnou silou rozmáznutý po podlaze."
"Rozmáznutý…?!" opáčil Dan Young.

Tilden pokrčil rameny. "Tak mi to hlásili. Prostě byl na placku."
"Krátkodobé přetížení řádu sto G?"
"Ne. Přežily to i konzervy."
"Bylo tam něco, co ho mohlo rozdrtit?"
"Asi ano," kývl Tilden. "Jenže v době, kdy Johna Browna navštívil Bowie, to už bylo dávno pryč. Zřejmě od chvíle, kdy loď přestala vysílat. A muselo to být něco příšerného."
"Jak to víte?"
Tilden si chvíli hryzl ret. "To je právě to nejméně uvěřitelné," řekl. "Ten mrtvý muž nám nechal vzkaz… Napsal to obyčejným značkovačem, zřejmě ve chvíli největšího ohrožení života: Černá koule, smrt – a král Kong."
"Cože? Černá koule, smrt –"
"A král Kong. Bez interpunkce, obyčejným lineárním písmem. Taky bez toho A. Černá koule – smrt – král Kong."
"Jakou máte jistotu, že to tam nebylo napsáno už dřív?" zeptal se Dan Young. "Kde byl ten nápis?"
"Na stěně ve výšce očí. S největší pravděpodobností to skutečně napsal ten rozdrcený muž. Značkovač totiž ležel u jeho ruky… Ta byla jakžtakž celá."
"Co objevili ještě?"
"Zmizení palubního computeru."
"Cože? Zmizení… To je nesmysl. Palubní computer je natolik propojený s lodí… To přece není jenom nějaká jediná skříň; je to spousta rozmanitých paměťových bloků a složitých spojení…"
"Přesto to všechno někdo demontoval a odnesl."
"Co šalupy?"
"Pryč."
"Ale – k čertu! Chcete říct, že se posádka Johna Browna vzbouřila, zvolila si králem nějakého Konga, demontovala computer, naložila ho do šalup a odletěla na nějakou záhadnou planetku, dejme tomu Ceres nebo Vestu, odkud hodlá pořádat pirátské nájezdy na pokojné obchodní lodi?"
Rejdař pokrčil rameny.
"Jmenoval se někdo z posádky Kong?"
"Ne, pane Blacku. Ale může to být přezdívka. Hm… Víte, pane Blacku – sám si připadám jako blázen. Nevím, jestli vám něco říká jméno Edgar Wallace?"
"To ano. Dávný anglický autor dobrodružné literatury, pokud myslíte právě toho… Ale hrome! On přece napsal scénář k tomu slavnému fantastickému filmu –"
"Právě na tohle myslím," kývl Tilden. "Král Kong. Ve staré angličtině King Kong, pane Blacku. Pod tím názvem byl film známý ve všech tehdejších světových jazycích. Obrovitá opice, která by samozřejmě dokázala totéž, co krátkodobé přetížení řádu sto G, pane Blacku."
"To je ale nesmysl."
"Je. Ten muž tím zřejmě myslel něco jiného. Ale co, to si nedokážu domyslet. Taky nechápu, proč by si člověk na prahu smrti měl vymýšlet jinotaje."
"Jaký náklad loď vezla, pane Tildene?"
"Spojovací materiál. Pod tím označením se samozřejmě skrývá ledacos – od obyčejných drátů po integrované obvody a prvky lisovaných spojů. Ten zatracený náklad je taky pryč."
"Cože? Zmizel?"
"Ano. Stejně jako computer."
"Kolik toho bylo?"
"Osmnáct tisíc tun. Větší část ve speciálních kontejnerech po pěti tunách. Když jde zboží z Měsíce na Phobos, balí se do velkých; tady váží pětituna jen osm set třicet kilo a na Phobosu takřka nic."
"Jakou cenu měl náklad?"
"Ani se neptejte. Jestli se to nenajde, Lloyd už žádnou Tannerovu loď nepojistí. Jenže on stejně žádnou jinou nemá. Je to vlastně chudák."
"Náklad je identifikovatelný?"
"Jen malá část a ještě by musela zůstat v originálním balení. Jinak jsou to běžné sériové součástky a výrobky. Po menších množstvích se to dá rozprodat po celém systému; všude je po tom sháňka."
"Co pojišťovací podvod?" řekla Lacey.
"Posádka Johna Browna by to nemohla zvládnout, slečno Smithová."
"Taky by nedokázala odvézt osmnáct tisíc tun na dvou šalupách," řekla Lacey. "Musí v tom být další loď; jestli Johna Browna přepadla, nebo byla s posádkou smluvená, to už je jiná otázka."
Rejdař se na Lacey podíval uznale. "Vidím, že své věci rozumíte," řekl. "Á – konečně jsem si vzpomněl na jméno té vaší dvojnice v New Chi. Je to nějaká –"
"Jak jste Johna Browna zajistili?" přerušil ho Livingstone.
"Dal jsem příkaz, aby ho zapečetili. Vrata kesonu i vstup z horní paluby."
"Ten byl taky otevřený?"
"Bylo tam otevřené všechno, co se otevřít dalo," řekl Tilden.
"První důstojník Lester říkal, že mu John Brown připadá jako Mary Celeste nebo Orang Medan, jestli víte, co tím myslí. Prostě námořní lodě před dvěma nebo třemi sty léty, ze kterých se ztratila posádka, když nechala na palubách všelijaké podivné zprávy. Já na takové věci nevěřím. Herschel kapitána Webba má taky dávného jmenovce, který zmizel někdy začátkem dvacátého století v Tichém oceánu."

"Asiatic Prince se vrací, pane Tildene?" zeptala se Lacey.
"Nechal jsem ho na parkovací dráze poblíž vraku," odpověděl rejdař. "Firmu to přijde na pěkné peníze… Jenže vysvětlení případu je i v našem zájmu… Zatraceně by nás mrzelo, kdyby John Brown zmizel úplně."
Dan Young se podíval na majora.
"Asi se tam budeme muset podívat," řekl major Livingstone. "Vy, pane… eh, Blacku, slečna Smithová – a ještě pár odborníků."
-
Prvním navigátorem policejního rusheru typu Dart II byla jmenována Lacey Georgiu, velitelem akce poručík Dan Young.
Dalšími členy posádky se stali dva agenti Space Interpolu: Danův starý přítel Jordan Gusev, kterého na poručíkovo přání delegovala pozemská centrála, a Marťan Electris Fonda, který se už svého času jedné podobné akce zúčastnil; právě končil s funkcí styčného důstojníka na centrále S. I. v Moon City a po splnění úkolu měl být vysazen na Phobosu. Kromě těchto čtyř byl na palubě osvědčený android alfa-omega Frank, přidělený výpravě jako radista.
Byli na cestě osmnáctý den, když je dostihla depeše měsíční centrály vysílaná mimo obvyklé relace; byla šifrovaná a zněla takto: DART II TM 03 / Zpráva D. S. / Nezávisle na sobě zachytily tři lodě patroly tísňový signál / Podle náměrů zjištěna poloha vysílače vých. kvadrant sektor 74b-038-VsE 43,02 slovy čtyřicet nula dva / Identifikace podle letošního Lloyda: nákladní kepler B 132m BRT im. Amazonis III 09 ORION / Kurs non-stop Titan Phobos gal. nord / Po tísňovém signálu žádné další informace / Nadále jen identific / Další fonií v pravidelné relaci 10,00 DT / Konec.
Na palubě lodi právě večeřeli; v navigační kajutě bděl pouze automatický pilot, zatímco Dart II polykal každou vteřinu šedesát osm kilometrů.
"Dej mi ten záznam, Franku," řekla Lacey Georgiu.
Android jí podal fólii s rozšifrovaným textem a Lacey se zahleděla na údaj o poloze lodi Orion. "Je to v Pásu," řekla po chvilce. "Vysoko nad rovinou ekliptiky."
"Někteří tam takhle létají," řekl Marťan Electris Fonda. "Je to bezpečnější než v rovině Pásu a na téhle trase je to celkem normální. Nechápu, co se jim mohlo stát, že vysílali S.O.S."
"Znáte tu loď, Trisi?" zeptala se Lacey.
"Běžný nákladní clipper od Martian Flight."
"Počkejme si na večerní realci," řekl Dan Young.
V deset hodin palubního času se ozval hlas majora Livingstona.
Přímý rozhovor ovšem nebyl možný pro časové zpoždění, které činilo skoro šest minut a každou vteřinou narůstalo.
"K té depeši D. S.," řekl major. "S Orionem se nepodařilo navázat spojení fonií, ale mezi jednotlivými signály S.O.S. zachytily lodě patroly úryvek dalšího, patrně zkomoleného textu; víme, že pro atypické zprávy se užívá Q-kódu a pokud nestačí, stará angličtina. Všichni radisté ji znají, je to určitá tradice… Jak dalece je to praktické, to už je jiná otázka. Z toho zkomoleného textu se podařilo rozluštit jediné slovo, pokud to ovšem slovo je: monk. V překladu to znamená mnich, což bývali příslušníci náboženských řádů, oblékali se do všelijakých hábitů z pytloviny a žili v uzavřených komunitách… Myslím, že poručík ví, o čem mluvím. Prosím, abyste se nad tím zamysleli a odpověděli do půlnoci vašeho času; na základě odpovědi rozhodnu o dalším postupu. Jistě vás nemusím upozorňovat, že věc je vážná. Konec relace."
"Nemáme ani celé dvě hodiny na rozhodnutí," řekl Dan Young.
"Copak, že to centrála nechala na nás?" podivil se Marťan.
"Kdepak na nás, kamaráde," řekl Jordan Gusev. "Nechali to na veliteli. Jako bys nevěděl, že poručík Young je majorovo tajné eso, které tahá z rukávu, když někde hoří."
"Jeden takový požár jsem s ním už zažil," řekl Electris Fonda.
"Ale tehdy mě spíš překvapila navigátorka."
"Neříkejte, Trisi," řekla Lacey. "A čím?"
Marťan se pousmál. "Hm… Myslím, že je to D. S., kapitáne."
Rozsadili se kolem stolu v jídelně, byla to jediná vhodná místnost v poněkud kasárenském prostředí policejního rusheru. "Co mají oba případy společného?" začal Dan Young. "Prosím, podle abecedy."
"V tom případě jsem první," řekl Marťan. "Za prvé: Co obě lodi, tedy John Brown a Orion, společného nemají. Trasu. Tonáž. Domovský přístav. O nákladu nevíme nic, ale protože Orion letí od Titanu, s největší pravděpodobností má ve skladišti jen vyprázdněné kontejnery… Společného mají velice málo – já bych za svou osobu řekl… hm… nic. Leda to, že jak s Johnem Brownem, tak s Orionem je přerušené spojení – kromě identifikačního signálu."
"Lacey…?"
"Zatím totéž."
"O. K. Co ty, Jordane?"
Zavalitý ryšavý Gusev svraštil obočí. "Co já… Radši bych pokračoval k Johnu Brownovi… Přesto musím upozornit na další shodu: Posádka se nepokouší ani v nejzjednodušenější formě oznámit, co se vlastně na lodi stalo; místo toho po sobě nechává rébusy ze všelijakých zlověstně znějících slov."
"Z Orionu přišlo jen jedno."
"Ano… Mnich. Pokud ale radista vyslal monk, mohlo to znamenat i něco jiného."
"Jak to myslíte, Jordane?" zeptala se Lacey.
"V morseovce se snadno zamění písmeno K a M… Případně G za K. Nemuselo to být slovo monk, ale Kong."
"Vy na Zemi jste fantasti," řekl Electris Fonda.
"Dovolíte pár slov, šéfe?" zeptal se náhle android Frank, do té chvíle nezúčastněně visící u dveří stopu nad podlahou

v podivném úhlu.
"Samozřejmě, Franku," řekl Dan Young. "Mluv."
"Mrtvý muž na palubě Johna Browna," řekl Frank, "napsal na stěnu jméno obrovské opice, kterou vymyslel spisovatel Edgar Wallace.
Pokud bylo vysílání z Orionu zkomolené, mohlo slovo monk ve skutečnosti znamenat Kong, jak vtipně doložil pan Gusev. Ale také to může být část slova monkey, což ve staré angličtině znamená opici."
-
Posádka rychlolodi Dart II se zotavovala po gigantickém skoku napříč sluneční soustavou, kdy celé dlouhé týdny strávila v amortizátorech – kromě Franka, který obstarával spojení.
Rychlost lodi se v té době vyšplhala k maximálním možným hodnotám a přetížení během zrychlování a následného brzdění dosahovalo až osmi G. Každých pět hodin automatický pilot vypínal motory na hodinu; v této nepatrné přestávce se členové posádky snažili aspoň do jisté míry doplnit potřebné látky výživnými koncentráty a speciálními cviky zregenerovat orgány zmučené gravitačním lisem.
Major Livingstone získal pro Dart II povolení k přímému letu a světová centrála pro kosmické lety mu striktními příkazy vymetla přímý koridor k místu setkání s nákladní lodí Orion. Způsobilo to trochu zmatku mezi clippery i poněkud neohrabanými pasažérskými across-shipy sledujícími svoje stálé paraboly, z nichž teď musely spěšně uhýbat – a z reakcí starých kosmických vlků na jejich můstcích by se byla dala sestavit slušná sbírka roztodivných kleteb. Koridor naštěstí stoupal pod značným úhlem od roviny ekliptiky, a čím byla policejní loď výš, potenciálních překážek ubývalo. Pak už byl před její přídí jen beznadějně prázdný prostor, v němž kdesi ve směru letu Dartu II sledoval svou neměnnou trasu mlčící martský clipper Orion.
Brzy nato ho spatřili teleskopem, a když se zdánlivě zastavili v předepsané devadesátikilometrové vzdálenosti, pokusili se o spojení všemi myslitelnými způsoby včetně světelné signalizace pětimetrovým reflektorem.
"Nechápu ten zatracený identific," řekl Gusev, když bezvýsledně vyčerpali všechny možnosti. "Kdybych šéfoval nějakému gangsterskému komandu, umlčel bych loď úplně a odklonil ji z kursu… Nikdo by nikdy nepřišel na to, co se s ní stalo, nezbyl by žádný důkaz. Každý navigátor, který se dá na zločinnou dráhu, přece musí předpokládat nasazení S. I."
"Nezapomeň, že vysílač signálu je v těžko dostupném prostoru a má vlastní zdroj," řekl Dan Young. "Třeba neměli čas…"
"Nebo o vysílači nevědí," řekla Lacey.
"Kapitáne," řekl Gusev, "poslední skladník o něm musí vědět. A kosmickým pirátem se nemůže stát nějaká suchozemská krysa."
"Se Zemí to nemusí mít nic společného."
"Myslíte Mars?" řekl Fonda.
"Ne, Trisi… Nemyslím Mars."
"U všech galaktických čertů," řekl Gusev, "nechcete to svádět na ty malé zelené –"
"Nikoli zelené," odsekla Lacey.
"No dobrá, omlouvám se," řekl Gusev. "Piráti bývají černí, samozřejmě."
"Jaký bude další program?" zeptal se Marťan. "Jenom už laskavě bez přetížení. Tuhle Jordan je aspoň běžně adaptovaný na jedno G. Já jenom na nula třicet osm."
"A co naše šestina?" řekl Dan Young.
"Zapomněl jsem, že jste Měsíčňani," zasmál se Fonda. "Ostatně já u vás byl tři T-years a odvykl jsem i těm nula osmatřiceti."
"Nechám vás tady s kapitánem," řekl poručík. "Trochu odpočinku vám neuškodí. Na Orion se mnou poletí Jordan a Frank."
"Nechtěl jsem se tomu vyhnout."
"Kdo říká, že jste chtěl? Sedněte si k rádiu, Trisi."
"O. K., veliteli."
Krátce na to výsadkový člun Dartu II odstartoval.
"Předpokládám, že jim chvíli potrvá, než začnou s průzkumem," řekla Lacey Marťanovi. "Nevyrušujte mě, pokud to nebude skutečně nutné."
Electris Fonda zavrtěl hlavou. "Ne že by se mi tenhle příkaz nezdál divný, kapitáne."
"Nic divného na tom není. Mám jistý nápad a ráda bych si ověřila patřičná data."
Lacey odešla do své soukromé kajuty. Položila se volně do prostoru a dala příkaz k zakrytí iluminátorů a zhasnutí světla.
V beztížném stavu a naprosté tmě a tichu soustředila myšlenky na několik řad čísel.
Byla by se výhod svého elektronického mozku s radostí vzdala, protože čas od času mívala pocit, že má blíž k androidovi, než k člověku; proto se také podvědomě bránila používání vlastního mozku jako computeru. Jenže to čas od času bylo nutné…
Nezasvěcenému by se zdálo, že spí. Ve skutečnosti se v její hlavě bleskově křížily, proplétaly a splývaly do zcela nových celků a souvislostí nekonečné řady čísel a znaků, mnohonásobně prověřované; jejich počet nejprve narůstal, až se postup zvolna obrátil. Od té chvíle začaly dílčí výsledky splývat ve větší celky, které se znovu zjednodušovaly; posléze zůstal jen konečný výsledek: 68,13 Q-OST / DR 06,52.
"Světlo," řekla.
V té chvíli už věděla všechno.

-
"Haló, Dart II," volal Frank z paluby výsadkového člunu. "Zkouška spojení. Haló, Dart II!"
"Dart II slyší," odpověděl Electris Fonda. "Jak jste na tom vy?"
"Všechno v normě," řekl Frank. "Mějte nás na příjmu."
"Je tam kapitán?" zeptal se Dan Young.
"Momentálně ne," řekl Marťan. "Ověřuje si data k nějaké hypotéze, poručíku."
"Řekla k jaké?"
"Ne. A já se neptal."
"Marťanská zdvořilost je stejně příslovečná jako jména," řekl Dan Young. "S vámi to ještě jde, ale vím o vašich krajanech, kteří se jmenují Aeria nebo Utopia. Kdo to vůbec vymyslel, pojmenovávat děti podle albedových útvarů?"
"Nejspíš nějaký prorok ve starověku. To jest před šedesáti lety za cínového boomu."
"Ozveme se, až budeme v kontaktu s Orionem."
"O. K., jsem na poslechu."
Výsadkový člun mohl vyvinout rychlost jako menší kosmická loď, ale k mlčícímu clipperu se blížil opatrně, takže trvalo dvacet minut, než překonal devadesátikilometrovou vzdálenost mezi Dartem II a Orionem.
"Nejdřív to obhlédneme zvenku," řekl Dan Young.
"Plavou tam nějaké předměty," řekl Jordan Gusev. "Možná trosky…"
"Podívej se na to, Franku."
Android alfa-omega dokázal řadu věcí, k nimž člověk potřebuje takové či onaké nástroje. Použít očí jako teleskopu pro něj bylo běžné. "Obávám se, šéfe," řekl, když zaostřil zrak, "že to nejsou jenom trosky."
"Co je to? Mrtvoly?"
"Přesně tak, jak říkáte, šéfe. Mrtvoly. Šest, sedm… Osm. Jsou ve skafandrech, někteří nemají přilby. Taky jsou bez autonomie. Jsou zaručeně mrtví, šéfe."
"Keson?"
"Dokořán, šéfe."
"Taky nákladní vrata," řekl Gusev. "Je to vidět i bez dalekohledu. Co je to kolem nich, Franku?"
Android pohnul hlavou. "To jsou kontejnery," řekl. "Vesměs otevřené a prázdné. Zřejmě se dostaly ven, když unikala vnitřní atmosféra do vakua."
"Tam nejsou mrtvoly?"
"Žádné nevidím, šéfe."
"Dart II… Slyšíte to, Fondo?"
"Slyším O. K.," ozval se okamžitě Marťan. "Říkáte osm mrtvol? U Árese! To je zřejmě celá posádka Orionu."
"Cítím s vámi jako s jejich krajanem. Samozřejmě je dovezeme na Mars, i když to bude dobré jen k tomu, aby spočinuli na hřbitově ve Vastitas Borealis. Ještě pořád tam není Lacey?"
"Není, poručíku."
"Pokusíme se vniknout do skladiště," řekl Dan Young. "Já a Jordan. Frank bude hlídat retrans ze skafů."
"Registrujeme," řekl Marťan. "O. K."
Krátce nato stál výsadkový člun u nákladních vrat Orionu.
"Je to otevřené násilím," řekl Jordan Gusev. "I když si nedovedu představit, jaká síla to musela být."
"Stejný případ jako John Brown," řekl Dan Young.
Oba byli v oblecích pro volný prostor a stáli na zebříku spuštěném od přechodové komory člunu k obrovskému zejícímu otvoru nákladních vrat.
"Je tam tma," řekl Gusev.
"Naše svítilny by měly stačit," řekl Dan. "Třeba se nám podaří rozsvítit nouzová světla… Pokud běží identific, nějaký proud tu je."
Oba muži se spustili do otvoru a rozsvítili reflektory na přilbách skafandrů. Pak se s pomocí úchytů a pomocných lan vydali do obrovského prostoru skladiště.
Jak předpokládali, byly tu stovky kontejnerů, ale jediný nebyl na svém místě. Kdosi je uvolnil z úložného prostoru, zpřevracel a zotvíral. Trčely v beztížném stavu v roztodivných úhlech a tiše vyplouvaly z temnoty do světla lamp vláčejíce přitom za sebou zbytky fólií a potrhaného voskovaného papíru jako ponuré rubáše.
"Jako by tu řádilo stádo paviánů," zhodnotil to Gusev.
"Jak to vypadá?" zeptal se vzápětí Electris Fonda z paluby Dartu II.
"Jordan to vystihl přesně," odpověděl Dan. "Nemá smysl, abychom se tím prodírali… Vstup do lodi je na opačné straně a tady je plno nebezpečných trosek. Některá víka jsou utržená a už teď je to všechno v nekontrolovatelném pohybu. Jdeme ven a přejdeme k hlavnímu vstupu."
"Registrujeme," řekl Marťan.
Vypluli zpět do volného prostoru; protože gravitace lodi byla zanedbatelná, měli krátký okamžik pocit pomalého pádu do nekonečné hloubky. Pak se zachytili žebříku.
"Franku," řekl Dan Young, "přesuneme se ke hlavnímu osobnímu vstupu. Držíme se žebříku… Couvni od Orionu tak, abys nenarazil do některého s těch mužů venku."
"O. K., šéfe. Zajistěte se."
"Správná připomínka, Franku."
Zaklesli karabinky zajišťovacích lan do příček žebříku.
"Máš GO, Franku."

Manipulační motorky zvolna vzdálily výsadkový člun na dvacet metrů od boku Orionu; potom se dal do pohybu souběžně s trupem větší lodi. V té chvíli se oběma mužům na žebříku zdálo, že stoupají podle stěny kovové kulaté věže, kolem jejíhož vrcholku s v podivném nanebevstoupení vznášejí lidská těla.
"Zdá se, že je to překvapilo," řekl Gusev. "Pokusili se obléknout skafy… Nestačili to. Ale někdo se mohl dostat do havarijní kabiny."
"Nemyslím, že by tam přežil. Ale dovnitř musíme tak jako tak, třeba jen kvůli černé skříncе."
"Zastavíme přímo u kesonu, šéfe?" zeptal se Frank. "Je tam chaoticky rozmístěno tisíc osm set třináct blíže neidentifikovaných předmětů různých tvarů a velikosti."
"Úplné smetiště," řekl Gusev.
"Radši se vzdal, Franku," řekl Dan Young. "Aspoň na délku našich lan."
"O. K., šéfe."
Stoupání se změnilo v oblouk, který oba muže na žebříku vzdálil od nebezpečné změti vysáté za náhlé dehermetizace smrští unikajícího vzduchu. Pak výsadkový člun zastavil. "Opatrně dolů," řekl Dan Young. "Pozor na ty střepy. Mrtvých si zatím všímat nemusíme. Franku… Sestupujeme."
Odpoutali se od žebříku a s pomocí orientačních trysek skafandrů se spouštěli k otevřenému vchodu kesonu. Nemohli se zcela vyhnout mrtvým; zblízka viděli, že všichni zemřeli podtlakem a nedostatkem vzduchu, když si ani nestačili nasadit přilby. Jejich tváře, pokryté zmrzlou krví, svědčily o okamžité smrti, kruté a nečekané.
Dan Young a Jordan Gusev prošli kesonem.
"Jedno mi není jasné," řekl Gusev. "Vnitřní vrata mají být při otevření venkovních zablokovaná – a naopak."
"To je pravda," řekl Dan. "Jenže to platí jen za normálních okolností. Mohlo se stát, že něco vniklo do lodi nákladními vraty… Posádka před tím ustupovala a přitom oblékala skafandry… Jenže přitom byl náhle zčásti vyřazen centrální computer, oba uzávěry přechodové kabiny se otevřely…"
"To je přijatelné vysvětlení. Jenom to tvoje něco se mi na tom nelíbí. Nemám rád věci, které se nedají opatřit slušivými náramky a zavřít."
"Pojďme dál. Na rozdíl od skladiště tady svítí nouzová světla. Zhasni reflektor, Jordane. Uvidíme líp."
Vypnuli lampy na přilbách. Před sebou měli hlavní chodbu vedoucí v ose lodi k navigačnímu prostoru. Ve svitu krhavě žířících nouzových světel tu bylo nevlídno. "Nadějí zanech, čí noha sem se šine," řekl Dan Young.
"Nerozumím," řekl Jordan.
"Dante Alighieri," ozval se Frank. "V poněkud obstarožním překladu."
"Díky za informaci, Franku," řekl Gusev.
"V podstatě jde o nápis nad pekelnou bránou," vysvětlil mu Dan.
"A tak… Jenomže tahle brána je zavřená."
Chodba před nimi končila hermetickými vraty; jen dole u podlahy zela nepatrná skulina, jak se pod hranu vrat cosi zaklínilo.
Vypadalo to batoh ušitý ze svraštělé kůže hrocha.
Jordan Gusev znova rozsvítil reflektor. "Proboha, co to je?" řekl.
"Ustup," řekl Dan Young a odepnul si od opasku malý anihilátor.
Potom namířil těsně ke hraně vrat a podivný žlutohnědý lalok hladce odřízl.
"Nepovídej, že je to jeden z těch pirátů," řekl Gusev. "V řezu to vypadá jako – hm, nějaká mozaika?!"
Na řezu byly v bělavé hmotě patrné drobné oranžové tečky a větší modré skvrny, čtvercové i šestihranné; každá měla ve středu okrouhlý otvor, zvnitřku pokrytý popraškem žlutého jíní.
"Je to jeden z těch pirátů," řekl Dan Young.
"Tohle by přece nemohlo –"
"Je to jen fragment."
"Mám se vrátit pro kontejner?"
"Ne."
"Copak to nevezmeme s sebou?"
"Jak by řekl major Livingstone – bůh nás chraň."
"Chceš to tu nechat? Ale to je přece jediná stopa, jestli to pochází z nějakého neznámého tvora. Musíme to odvézt na základnu."
"Ne," opakoval Dan Young.
Znova zamířil anihilátor. Hmota se v neviditelném paprsku roztékala, mrzla a znova tála jako vosk. Olejovité kapky se vznášely, škvařily a v zápětí mizely jedna za druhou.
"Jak si zodpovíš, že jsi zničil jediný důkaz?" řekl Jordan Gusev, když poručík zamířil i na zbytek pod dolní hranou vrat.
Dan Young neodpověděl; v intercomu se ozval Frank: "Volá vás kapitán, šéfe."
"Dane," řekla Lacey, "prosím, okamžitě se vraťte."
"Jsme v hlavní chodbě," odpověděl Dan. "Vrata do navigačního prostoru jsou zavřená, ale mohl bych do nich vyříznout otvor."
"To teď není důležité, nikomu byste tím nepomohli. Vraťte se."
"Velitelem akce jsem já."
"A já jsem velitelem lodi. Vysvětlím vám všechno, až se vrátíte."
Její hlas zněl tak naléhavě, že Dan Young odpověděl: "Rozumím. Končíme akci a vracíme se na palubu."
-
Dan Young, Jordan Gusev a Electris Fonda seděli v jídelně.

Poručík s Gusevem srkali čaj, zatímco Marťan dal přednost vitaminovému nápoji z chlorelly. Lacey Georgiu odešla s Frankem do radiokabiny a požádala o hodinu strpení. "Rád bych věděl, jaké to má tajnosti," řekl Gusev. "Mluví s centrálou?"
"Ale kolego," řekl Marťan, "nebuďte přece tak neslušně zvědavý. Já se taky neptám, co jste to vlastně našli na Orionu. Počkám, až mi to řeknete sami."
Jordan Gusev pohlédl na poručíka; ten zavrtěl hlavou a řekl: "Až přijde kapitán. Všechny ty věci souvisejí, Jordane. Tris nám odpustí, když o tom zatím pomlčíme."
"Já nevím," řekl Marťan, "tohle chlorellové pití dělají čím dál horší. Počítám, že se nakonec dám na váš čaj, i když je na Marsu strašně drahý."
Další půlhodinu mlčeli, dokud se nevrátila Lacey.
"Povoleno?" zeptal se Dan.
"Ano," odpověděla. "Major souhlasí. Je toho názoru, že už nějaký čas je neúnosné, abychom všechny problémy řešili jen my dva."
"To se týká i minulých případů?"
"Ano. Prosím, seznam kolegy s fakty. Pak budu mluvit o řešení."
"O. K. Doufám, že to nebude znít příliš fantasticky."
"Co tady není fantastické?" řekl Electris Fonda.
"Už před delším časem," rozhovořil se Dan Young, "jsme získali informaci o existenci civilizace v Hyadách. Je to civilizace zcela nepodobná naší, ale je – dejme tomu – přátelská. Naneštěstí vyprodukovala zvrhlého androida, který se k nám dostal jedním z hyperprostorových tunelů Hyaďanů. Měli jsme s ním už řadu nepříjemností a během té doby jsme navázali styk s onou civilizací."
"Přesněji řečeno," řekla Lacey, "oni navázali styk s námi, když bylo třeba zastavit zlo, které hrozilo i jejich civilizaci."
"Jakou máme jistotu, že to není bluff?" zeptal se Gusev.
"Sami jsme jejich hyperprostorovým tunelem pronikli," řekl poručík. "Zachránili jsme z planety Oigalah v soustavě Gammy Uma unesenou loď."
"Golden Hind?" řekl Fonda.
"Ano."
"Takže to její zmizení v oblasti Uranu – to byl vlastně průnik hyperprostorem…?"
"O čem to sakra mluvíte?" řekl Gusev.
"Muselo se o tom mluvit i na Zemi, Jordane."
"Počkejte –, není v tom nějaký podvržený záznam…?"
"Neříkal jsem, že to bude znít fantasticky?" řekl Dan Young.
"Jenže všechny tyhle povídačky mají reálný základ. Podstatou problému je, že ten zvrhlý android experimentoval na Venuši s umělými tvory, z nichž si snad chtěl postavit neporazitelnou armádu… Zřejmě se mu nezdáli dokonalí a opustil je. Jenže těm obludám, které vypadají jako šestiruké opice s mušíma očima a vlčí mordou, zůstalo cosi jako genetický kód, a na jeho základě začaly vytvářet další sobě podobné netvory. Když jim došel materiál, vrhli se na sondy rozmístěné v Ishtar Terra. Byl jsem sice svědkem, jak pár stovek těch opičích robotů zničil fluoro-sírový déšť – ale to neznamená, že zničil všechny. Teď si myslím, že se nějak – nechápu jak – dostali do volného prostoru, aniž by je zaznamenala kterákoli z venušských automatických stanic."
"Postavili si kosmickou loď?"
Dan Young pokrčil rameny. "Franka to napadlo mnohem dřív."
"Dejme tomu, že to je všecko pravda," řekl Jordan Gusev. "Ale proč tedy Hyďani s tím svým neřádem něco neudělají sami?"
"Protože za prvé nemají výkonné orgány, jsou to vlastně podle našich měřítek duchové – a za druhé jim chybí jakákoli agresivita. Nedokážou ničit… Jen tvořit."
"Cože? Andělé…?!"
"Dá se to tak říct," kývla Lacey.
"A to slibované řešení, kapitáne?"
"Žádné další dotazy?"
Tři muži se po sobě podívali. "Ne," řekl Dan Young. "Žádné."
Lacey kývla. "Dobrá… Nevím sice, jak se wormové dostali z povrchu Venuše; zato vím, kam směřují."
"Říkáte jim wormové?" ušklíbl se Gusev. "Červi?"
"Proč ne, když se sem dostali červí dírou," řekl dan Young. "Kam směřují, Lacey?"
"Propočítala jsem parabolu, která začíná na orbitě Venuše… Při jisté poloze planety se dotýká obou kritických bodů – tedy míst, kde došlo k přepadení Johna Browna a Orionu. Výsledek mám už dlouho uložený v paměti: 68,13 Q-OST / DR 06,52."
"Obával jsem se toho."
"Ale co je to za kurs, k čertu?" zeptal se Jordan Gusev.
"Vede k místu, kde začíná hyperprostorový tunel Hyaďanů. Wormové nemají ve svém pseudogenetickém kódu jen informaci o výrobě totožných jedinců, ale i o cestě zpátky. Celá hyadská civilizace je v nebezpečí. Protože pokud jsou Hyaďané andělé, wormové jsou pravý opak. A na nás je, abychom andělům pomohli."
"No," řekl Jordan Gusev, "to bude pěkná fuška, co?"
"A já myslel, že oslavím vánoce na Marsu," povzdychl si Electris Fonda. "Chcete znova proniknout hyperprostorem? Jak to míníte udělat?"

"Máme možnost Hyaďany zavolat," řekla Lacey. "Ale to bych zatím raději nezkoušela. Navíc je možné, že spojení, které jsme měli, už nefunguje… Pokusíme se wormy dostihnout ještě v prostoru soustavy – a zničit."
"Jakou můžou mít loď?" řekl Gusev. "Že by ji postavili na Venuši? V těch vražedných podmínkách, s únikovou rychlostí skoro jako na Zemi? Čím by to poháněli, a jak by to vypadalo?"
"Jako černá koule," řekl Dan Young.
-
Policejní rychloloď se řítila kursem, který automatickému pilotu zadala Lacey. Posádka opět prožila řadu krušných dní v amortizátorech, než se Dart II urychlil na svoje maximum. Dráhu před ním na vzdálenost přes milion kilometrů pročesával paprsek výkonného lokátoru.
Když minuli dráhu Saturnu, vzhledem ke své stoupající trajektorii od ní vzdáleni víc než dvě a půl AU, dal radar signál; nejprve to bylo jen kratičké pípnutí, jak v obrovské dálce před přídí lodi paprsek sotva zavadil o cosi v měřítkách kosmu nepatrného. Potom počet signálů narůstal, až se konečně slil v jediný dlouhý varovný tón.
"Zahájíme brzdění," řekla Lacey. "Sledovaný objekt má zhruba třetinu naší rychlosti; to znamená čtyři dni v amortizátorech.
Bez výjimky. Kromě Franka, samozřejmě."
"Co kdy to nejsou oni?" řekl Electris Fonda.
"Trisi," řekla Lacey, "nikdo jiný to být nemůže."
"Proč ne?"
"Sledují vypočítanou trasu. Navíc v tomhle prostoru žádné lodě nelétají."
"A co když je to přirozené těleso?"
"Vzhledem ke své dráze…?"
"O. K., vzdávám se," řekl Marťan. "Myslel jsem jenom, že mírná oponentura neuškodí."
"Dotaz," řekl Jordan Gusev. "Co když nás napadnou v době, kdy budeme v amortizátorech?"
"Loď má antiradarový nátěr," řekl Dan Young. "A Frank –"
"Je to android… Umělá bytost stejně jako oni. Nejsou na místě obavy –"
"Ne. Frank je sice android, ale s wormy má svoje zkušenosti. Ostatně nemáme na vybranou –, nemůžeme zůstat volně na palubě při osmi G, Jordane."
Už nebylo o čem diskutovat. Všichni se uložili do amortizátorů a jen v krátkých pauzách, kdy Frank vypínal brzdicí motory, kontrolovali stále se krátící vzdálenost od pronásledované lodi sledované lokátorem. Opticky byla stále nepozorovatelná, jako by měla takřka nulové albedo.
"Jako skutečná černá koule," řekl před posledním zapnutím brzdicích motorů Jordan Gusev.
Když brzdění skončilo, obě lodi zdánlivě stály sto osmdesát kilometrů od sebe na rovnoběžných drahách, přestože se nadále řítily rychlostí přes sedmdesát kilometrů za vteřinu ven ze sluneční soustavy směrem ke hvězdě Phekda v souhvězdí Velké Medvědice.
Na obrazovce teleskopu se loď wormů jevila jako Měsíc v první čtvrti, ale Měsíc ponurý, temně šedý a bez jakéhokoli detailu.
"Vypadá jako 1985 Ul," řekl Frank. "Na tuhle vzdálenost se zdá, jako by byl z uhlíku. Jeho průměr je sto dvacet tři metry. Tvar je dokonale kulovitý, bez výstupků."
"Na základě čeho se pohybuje, k čertu?" řekl Gusev.
"Černou kouli tu tedy máme," řekl Fonda. "Zbývá nám král Kong a smrt. Pomineme-li mnichy a opice." Suše se zasmál.
"Promiňte mi, kapitáne… Není to směšná situace? Co uděláme, pokud černá koule neudělá nic a prostě si poletí dál? Vzhledem k tomu, že zřejmě nemá žádné motory, může být poháněna kdoví čím. Pokud v Hyadách ovládli hyperprostor, co asi po nich podědili tihle padlí andělé?"
"Teď je řada na veliteli expedice," řekla Lacey.
"Nejprve všichni do skafandrů," řekl Dan Young. "Pak zahájíme přibližovací manévr."
Všichni se spěšně oblékali a kontrolovali si navzájem autonomní příslušenství skafů.
"Chceš použít výsadek?" zeptala se Lacey.
"Ne," odpověděl Dan Young. "Byl by to hazard."
"Takže manévr celé lodi…"
"Samozřejmě. Máme těžké laserové zbraně i anihilační dělo. Nemůžeme nechat nic náhodě. Nemám představu, jakým způsobem wormové útočí; ale dobře víme, že je nic nezadrží. Nelze spoléhat jen na to, že máme mnohem odolnější plášť, než mají obchodní lodě."
"I tak je to riskantní."
"O jiné možnosti nevím."
Lacey pokrčila rameny. "Já také ne."
"Připomínky?"
Gusev zavrtěl hlavou.
"Žádné," řekl Marťan. "Je to naše práce. S opicemi si snad poradíme."
V té chvíli se ozval Frank, který během rozhovoru sledoval šedý půlměsíc na obrazovce. "Šéfe," řekl, "ta věc mění tvar."
-
Hleděli na obrazovku teleskopu fascinováni neuvěřitelnou podívanou. Z naprosto pravidelné polokoule, osvětlené vzdáleným Sluncem, vyrůstaly jakési laloky zvolna se protahující jako chapadla kalmara a na koncích se rozvětvující v krátké, drápovitě zakončené výrůstky; pak se nahoře vzedmula bublina, nejdříve hladká, po chvíli ohyzdně zkrabatělá.

Začaly se na ní tvořit dvě menší, jakoby sklovité, a pod nimi se protahoval vpřed další rozeklaný výrůstek…
"Docela chápu," řekl Gusev, "že nějaká slabší povaha se z tohohle může zbláznit. Uvědomujete si, jak to vypadá? Jako šestiruký pavián."
"Ovšem," řekl Dan Young. "Král Kong."
"Strašidlo pro pověrčivé posádky clipperů," řekl Fonda. "Jsem zvědavý, jak s tím chtějí vyděsit ozbrojený policejní rusher."
"Šéfe," řekl Frank, "objekt je vysoký sto osmdesát šest metrů. Změnil směr a přibližuje se k nám."
"Rychlost?"
"Relativní dvanáct set šest."
"Dane," vykřikla Lacey, "zbývá nám sto čtyřicet vteřin!"
"Centrální," řekl Dan Young.
"Centrální připraven," ozval se hlas computeru.
"Anihilátor pohotovost. Kontrola."
"Anihilátor připraven. Kontrola O. K."
"Franku…"
"Ano, šéfe?"
"K mířidlům. Odměr a náměr podle vlastních údajů. Hlas vzdálenost cílového objektu."
"Sto dvacet kilometrů," hlásil Frank a bleskově manipuloval ovladači anihilačního děla. "Sto devatenáct… Sto osmnáct…"
"Přilby uzavřít. Intercomy – kontrola."
"Georgiu," řekla Lacey.
"Gusev," slyšel Dan Young. "Fonda."
"O. K.," řekl. "Nedělejte nic. Jen pozorujte. V případě mého vyřazení mě nahradíte u děla. Gusev, pak Fonda. Poslední Lacey. Jasné?"
"Jasné…"
"Rozumím, poručíku."
"Gusev O. K."
Frank hlásil: "Šedesát kilometrů."
"Stačí," řekl Dan Young. "Pusť mě k dělu."
Usedl do křesla; před sebou měl kruhovou obrazovku se zaměřovacím křížem. Jeho střed se kryl s našedlou skvrnkou, která se rychle zvětšovala a nabývala obrysů šestiruké příšery.
"Čtyřicet dva kilometry," hlásil Frank. "Zrychlili… Třicet sedm… Dvacet devět…"
"Nebesa, Dane," vykřikla Lacey, "střílej přece!"
"Pět vteřin," řekl Dan Young.
"Vidím to oknem," řekl Electris Fonda.
Všichni kromě Dana se obrátili k panoramatickému sklu iluminátoru; náhle spatřili gigantickou příšeru s rozpaženýma stometrovýma rukama a rozevřenou zubatou mordou velikosti nákladního kamionu. Ve vypoulených koulích složených očí se odrážel sluneční svit.
"Král Kong," řekl Jordan Gusev.
Vtom všichni ucítili, jak se Dart II otřásl. To Dan Young stiskl spoušť anihilačního děla.
Výsledek výstřelu byl podivný; zásah šel kamsi do středu trupu, a jak Dan Young vodorovně trhl hlavní děla, měl gigantickou opici hladce rozříznout ne dvě části. Jenomže nic takového se nestalo.
Netvor náhle zmizel rozprášen na všecky strany, jako by po zásahu explodoval. Ale v téže chvíli se nepatrné útržky začaly shlukovat pár set metrů před přídí lodi a rychle se spojovaly v nový celek.
"Šéfe," řekl Frank, "každý ten kousek je worm."
"To je odporné," řekla Lacey. "Opravdu to jsou miniaturní kopie té obludy."
"Ne," řekl Dan. "Král Kong je pouze zvětšená kopie těch malých. Princip toho srůstání je mi ovšem nejasný."
Nový Kong vyvstával před jejich očima. Brzy se znovu rozpřáhla šestice příšerných paží a zasvitla zlověstná světélka ve vypoulených očních bulvách. Dan Young zesílil paprsek anihilátoru a znovu vystřelil.
Všechno se opakovalo. Protože Kong byl blíž než poprvé, doletěly části jeho těla až k lodi. Odporná šestiruká opice náhle zastínila výhled, jak se zvenku přitiskla k iluminátoru a zuřivě se pokoušela hrýzt vypouklé sklo.
"Řekl bych, že jich máme na palubě víc," ozval se Jordan Gusev.
"Podívejte se na to… Pěkná opička pro štěstí."
"Centrální," řekl Dan Young. "Na můj povel výboj na celý trup."
"Výboj připraven," odpověděl computer.
"Teď."
Blýsklo sinalé světlo; netvor za sklem sebou prudce trhl, zkroutil se jako červ a odpadl.
"Aspoň jednu zkušenost máme," řekl Gusev. "Ty potvory jsou smrtelné, pokud jsou každá zvlášť. Jenže se znova shlukují. To může pokračovat donekonečna."
"Nikoli donekonečna," řekl Electris Fonda. "Pouze do té chvíle, kdy vyčerpáme energii. Potom se do nás ta bestie dá. Obávám se, že to není pouhé strašidlo… Je to pseudobytost – stokrát zvětšená kopie Wormových robotů nebo snad kyborgů."
"Dovolte mi připomínku," ozval se Frank. "Není to stokrát zvětšená kopie. Nepočítáte s trojmocí."
"Máš pravdu, Franku," řekla Lacey. "Je to deset tisíc."

Dan Young mlčky pozoroval, jak jak se jednotliví wormové slétají k jakémusi pomyslnému středu jako můry k lampě. Zatím se zdálo, že nový útok nehrozí, protože vznikající části Kongova těla se znovu rozpadaly, jako by druhý výstřel anihilátoru ochromil kolektivní myšlení pekelného roje.
"Může to mít i trojmoc síly," řekl Marťan. "To by znamenalo, že pokud by jedna z těch malých opic dokázala zvednout v jednom G sto kilogramů, král Kong by zvedl tisíc tun."
"A sám by vážil tři tisíce," řekl Gusev. "Jenomže s takovou hmotností by se v jednom G nedokázal pohnout."
"Samozřejmě… Takový obr se dá oživit jedině v prostoru s nulovou gravitací."
"Dane," řekla Lacey, "shlukují se zpátky do kulovitého tvaru. Třeba pochopili sílu naší lodi – ale právě tak je možné, že sbírají sílu… Že takhle koncentrují energii."
Dan Young znova zamířil a čekal, až míhání jednotlivých wormů skončí. Trvalo několik minut, než poslední z nich splynul s povrchem hladké černé koule.
"Teď," řekla Lacey. "Střel, než bude pozdě."
Dan stiskl spoušť děla; v téže chvíli se koule opět rozptýlila a paprsek zasáhl jen několik jedinců, kteří na zlomek vteřiny zapláli jako nepatrné jiskry mezi hvězdami.
"Vzdalují se," hlásil Frank. "Rychlost: dva tisíce tři sta… Dva tisíce čtyři sta padesát…"
"Už se zase spojili…," řekl Electris Fonda.
"Kurs?" zeptala se Lacey.
"Původní."
"Osm tisíc devět set," hlásil Frank.
Na obrazovce teleskopu se rýsoval nepatrný šedavý skrojek; rychle se zmenšoval, až zmizel.
"Jsou pryč," řekl Gusev. "Neuvěřitelné zrychlení."
"Přilby otevřít," řekl Dan Young. "Předávám velení kapitánovi lodi. Doporučuju sledovat kurs wormů až do vyčerpání poloviny PHM včetně rezervy."
"O. K.," kývla Lacey. "Velitel expedice sestaví zprávu pro majora Livingstona a odešle ji. Posádka se připraví k dalšímu zrychlování letu. Za hodinu zapínáme motory."
-
Dart II po třiceti osmi dnech, kdy v jeho navigační kabině bděl jenom Frank, zahájil brzdění, které trvalo dalších osm dní. Potom konečně motory zmlkly a loď zastavila sedmnáct a půl AU nad dráhou Uranu z této vzdálenosti viditelného sotva tak, jak by ho vidělo optikou neozbrojené oko pozorovatele z planety Země.
Na výzvu kapitána se posádka shromáždila na můstku a zahleděla se na hvězdu Phekda v souhvězdí Velké Medvědice, na niž mířila hrotitá příď Dartu II.
"Zastavili jsme v místech, kde před časem zmizela loď Golden Hind," začala Lacey. "Někde v nevelké vzdálenosti je vstup do hyperprostorového tunelu Hyaďanů, pokud ještě existuje. Pro lidské oči je neviditelný, dokáže ho zachytit jen lokátor.
Protože tady v tuto chvíli nic takového není, může to znamenat, že tunel byl uzavřen poté, co jím pronikli wormové. Potom nám zbývá jediná možnost – zapojit zařízení, které nám kdysi Hyaďané svěřili, a pokusit se o spojení s nejbližší retranslační stanicí na planetě Oigalah v soustavě Gammy UMa, nebo chcete-li, Phekdy.
Připomínky, dotazy?"
"Vážený kapitáne," řekl Electris Fonda, "jaké připomínky, když se máme vypořádat s piráty, kteří mají na svědomí životy posádek Johna Browna a Orionu? A pokud je naše pomoc hyadské civilizaci jakýsi úkol navíc… Nu, S. I. je tady od toho, aby potírala zlo na kosmických trasách."
"Naprostý souhlas," řekl Gusev.
"O. K. Děkuju vám," řekla Lacey. "Dane… Postaráš se o montáž přídavného zařízení k anténě?"
Krabička podobná bonboniéře, kterou Dan s Lacey použili na palubě typhoonu WY 14 a po návratu demontovali, měla znovu posloužit pro styk s civilizací vzdálenou přes sto padesát světelných let…
Montáž netrvala déle než půlhodinu; když se Dan Young vrátil od venkovní antény a svlékl skafandr, všichni si mlčky stiskli ruce.
Nato Lacey zapnula vysílač a zavolala: "Oigalah Station, Oigalah Station…"
Cosi černějšího než sám vesmír jako by se náhle sevřelo kolem lodi; pak z temnot před přídí vyvstala cizí planeta.
3 / BLESK GAMALŮV
Witembó z Gooru stál na zádi galéry a po úzkém zvýšeném chodníku se táhl jeho dlouhý stín až k vysoko zdvižené přídi. Gamal, sluneční bůh, se klonil k západu.
Generál se ohlédl. Přimhouřenýma očima pozoroval temný obrys horstva nad vzdáleným přístavem; zakrátko zmizí v temnotách a ráno, až se Gamal znovu narodí v moři před přídí, neuvidí muži na galéře ani přístav, ani hory… Nikdo se dosud nevypravil tak daleko a málokdo z lidí alespoň tušil, proč je tomu tak. To jen blázni, nad nimiž z jakéhosi rozmaru drží ochrannou ruku sama královna Arandé (nechť ji sám Gamal a jeho duchové ochrání), tvrdí cosi o kulatosti světa. Jako třeba tenhle mladý Ysingbó, který tolik stál o to, aby se směl účastnit výpravy… Výpravy, na jejímž výsledku možná závisí osud říše. "O co menší blázen jsem, když jsem se uvolil velet galéře na téhle šílené cestě," zabručel.
"Pravil jste, generále?" zeptal se Ysingbó.
"Nic jsme nepravil," řekl Witembó z Gooru a odplivl si přes brlení. "Rád bych věděl, co najdeme, a zda se nepotvrdí to, co říkáš. Neboť je-li svět opravdu kulatý, nemusíme najít nic.
Protože Východní moře se stane Západním mořem."
"Nevěřím, že Goor je jediná souš ve světě," řekl Ysingbó. "Jistě najdeme břeh jiné souše, generále."
"Kdy?" odfrkl Witembó. "Víš snad, jak je svět veliký? Dejme tomu, že je to vskutku koule; ale co když lidský život

nepostačí k tomu, aby ji obeplula seberychlejší galéra?"
"Naučil jsem se spoustě věcí od starce Folarbó; vím, co je oblouk, a dovedu odhadnout vzdálenost. Také je mi známa výška Půlnočních hor, generále. Můj spolupracovník vystoupil na štít Stohu a zapálí tam oheň."
"Oheň? K čemu?"
"Abych viděl, kdy nejvyšší vrchol Půlnočních hor zmizí za obzorem," vysvětloval mladík. "Potom z jeho výšky a ze vzdálenosti, kterou galéra urazila, vypočítám obvod světové koule. Netvrdím, že zcela přesně; ale nebude se to příliš lišit od skutečnosti."
"Oheň na vrcholku Stohu…," zasmál se Witembó. "Nikdy ho neuvidíš, Ysingbó. Neboť tvého spolupracovníka roztrhají démoni."
"Je to Dumbó, generále."
Witembó z Gooru se zarazil. "Cože?!" řekl. "Dumbó, ten mluvka, co –"
"Není to mluvka," řekl mladík. "Opravdu zabil móraka, generále. Viděl jsem hlavu, kterou přinesl z pralesa."
"Nikdo jiný ji neviděl."
"Mně stačí, že jsem ji viděl já, generále. Dumbó není mluvka, ale také není chlubil. Hodil hlavu do strže… Také nikde nemluvil o tom, jak móraka zabil. To já jsme tu zprávu rozšířil, abych dokázal, že mórakové jsou smrtelní stejně jako jiná zvířata. A také démoni jsou jistě smrtelní…"
Generál se na mladého Ysingbó káravě podíval; potom si dvěma prsty ucpal nos a na chvíli zadržel dech, jak to doporučoval kněz Lumbó. Neboť démoni mohli být všude, a zvláště tam, kde se o nich nedobře mluvilo. A vdechnout neviditelného démona znamenalo proměnu… Aspoň se to tak vyprávělo a stálo to i v posvátné knize Ogg.
Ysingbó hleděl k západu a čekal na světlo.
"No dobrá," řekl generál. "Dejme tomu, že ten tvůj Dumbó móraka opravdu zabil. Čím, Ysingbó?"
"Ukázal mi zbraň, kterou použil," řekl Ysingbó. "Měl šíp, jehož jediné škrábnutí znamená okamžitou smrt. Platilo to i na móraka; prý zemřel dříve, než byste stačil přeříkat jedinou motlitbu ke Gamalovi."
"To mě začíná zajímat," zabručel generál. "Jediné škrábnutí, říkáš? Jaký to vlastně byl šíp, Ysingbó?"
"Nevím," pokrčil rameny mladík. "Je to tajemství, které zná jen Dumbó. Nezajímal jsem se o to."
"Cože? Nezajímal ses o to? Poslyš, chlapče… Tajemství, jak rychle zabíjet, nemůže znát jen jediný muž v Gooru; navíc právě Dumbó, který leze mezi móraky a neví dne ani hodiny… Jakmile se vrátíme, předá svou zbraň vojsku."
"To neudělá, generále."
"Proč? Není snad vlastenec?"
"Já… dost dobře nechápu, jak to souvisí s vlastenectvím, generále."
"Konečně bychom porazili Cajun."
"Obávám se, že o to Dumbó nestojí."
"Proč?!"
Ysingbó vzdychl a chvíli hledal slova. "Generále," řekl potom, "Goor a Cajun spolu bojují od nepaměti; a také od nepaměti jak Goor, tak Cajun slouží démonům. Dumbó říká, že bychom se neměli vyčerpávat ve zbytečné válce, ale obrátit se společně proti démonům. On si myslí, že to nejsou démoni… Myslím si to také. A je docela možné, že i pro ně bude zásah tím podivným šípem znamenat smrt. Někdy přece nejsou o nic větší než mórakové."
"Královna Arandé nenávidí cajunskou kněžnu."
"To není pravda, generále."
"A cajunská kněžna nenávidí Nejmilostivější," pokračoval Witembó.
"Sám vím, že –"
Ysingbó ho nezdvořile přerušil: "Když se nějaký výmysl stále opakuje, stává se takřka pravdou. To říkal už Folarbó. A říká to i Dumbó. Nejmilostivější nemá důvod nenávidět cajunskou kněžnu.
Vždyť ji ani nezná. A potom – což jsme neměli všichni společné předky, my i cajunští, generále?"
Witembó z Gooru se zamyslel. Nikdy nežil jinak než v bojích s cajunskými. Armáda mu byla vším. Neznal nic krásnějšího než vyrovnané šiky s dlouhými bronzovými štíty a vlajícími praporci jednotlivých falang. Nikdy nemyslel na druhou tvář války – na zdecimované hloučky krvácejících vojáků, na bolestné sténání umírajících a na smečky mrchožroutů živících se po západu slunečního boha vnitřnostmi padlých.
"Jsem voják… Jak si to představuješ, Ysingbó? Že složíme zbraně a půjdeme obejmout své odvěké nepřátele? Co si myslíš, že by udělali? Byli bychom jim k smíchu, chlapče… A pak by nás pobili."
"Mezi nimi jsou také –"
"Kdo? Lidé jako ty a Dumbó?"
"Lidé s podobnými myšlenkami, generále."
"A odkud to víš?"
"Já…," Ysingbó se zarazil. "Nevím to. Jen si to myslím. Musejí tam být."
Zapadající Gamal se dotkl vrcholu vzdáleného horstva.
"Poslyš, Ysingbó," řekl generál, "nechme to být. Máme svůj úkol, který musíme splnit, nebo se o to alespoň pokusit. Snad najdeme jinou zemi za mořem; nebo nenajdeme nic a vrátíme se do Gooru od západu. Jak dlouho taková cesta potrvá? Myslíš, že dokážeš určit velikost světa jen podle světla na vrcholku Stohu?"
"Znám rychlost galéry," vysvětloval mladík "Též znám čas, který uplynul od jejího vyplutí. Tak budu znát i vzdálenost, až světlo na vrcholu hory zapadne za obzor. Tuto vzdálenost znásobím jí samou…"
Generál Witembó v té chvíli lelkoval po okolí; ve skutečnosti ho vůbec nezajímalo, jakým způsobem chce ten blouznivý mládeneček spočítat velikost světa. Přemýšlel o podivných šípech lovce Dumbó, spolehlivě smrtelných i pro monstrum, jakým je mórak. Jeho pohled padl na oblohu; v téže chvíli došlo k nezvyklému zmatku mezi vojáky na palubě

a zazněly výkřiky a kletby.
"Při Gamalovi!" vyhrkl generál. "Co je to?!"
Vysoko na obloze, ztmavlé západem, zajiskřil stříbroleský bod; jako by jedna z hvězd předstihla noc a klesala k zemi, měnic se za hlubokého burácení v podivného ptáka s šípovitými, vzad nataženými křídly.
-
"Říkali jste něco o cromagnonských lidojedech," ušklíbl se Jordan Gusev. "To pod námi vypadá spíš jako římská galéra. Nemá to žádný stěžeň… Jenom dvě řady vesel."
"Co když to není Oigalah?" řekl Electris Fonda.
"Je to Oigalah," řekla Lacey. "Ale něco se zřejmě stalo s časem.
Když jsme sem pronikli posledně, posunuli jsme se v čase o víc než půl druhého roku vpřed."
"Půl druhého roku," vrtěl hlavou Gusev. "Jenže tohle vypadá na skok řádově desetitisícový, kapitáne."
Všichni přitom hleděli na obrazovku teleskopu; jen Dan Young a Frank seděli v pilotních křeslech. Android řídil přistávací operaci výsadkového člunu.
"Za chvíli se přesvědčíme zblízka," řekl Dan Young.
"Výška nad mořskou hladinou pět kilometrů," hlásil Frank. "Do přistání devět minut plus minus sedmnáct vteřin."
"Už si nás všimli," řekl Electris Fonda. "Zdá se, že je to vyděsilo… Vesla jdou nepravidelně… Vidíte? Vypadá to, že přestali veslovat."
"Zajímalo by mě," řekl Gusev, "jestli udělalo to vosí hnízdo před námi stejný skok… Pokud tady přistálo o nějakých deset tisíc let dřív, nebudeme tu k ničemu."
"Pokud by tu byli přistáli před deseti tisíci roky," řekla Lacey, "znamenala by ta loď pod námi, že se nijak výrazně nezapsali do dějin Oigalahu."
"Těžko říct," pokrčil rameny Gusev. "Možná že bychom tu bez jejich zásahu do historie zastihli parník. To jsou ovšem zbytečné úvahy… Jak si vysvětlujete podobný časový posun?"
"Nijak," řekla Lacey. "Jak si mám něco podobného vysvětlit? Leda že by to byl úmysl Hyaďanů… Jenom nevím jaký. Oni takové věci většinou nevysvětlují, Jordane."
"Proč?"
"Zřejmě předpokládají, že si poradíme," zasmál se Dan Young. "Od začátku mám dojem, že nás přeceňují. Ale to není nic divného. Jejich civilizace se natolik liší od naší…"
Výsadkový člun klesal po spirále; teleskop automaticky sledoval dlouhou veslici, na které už bylo snadné rozeznat lidské postavy.
"Ten člověk na zádi má cosi jako meč," řekl Marťan.
"Radši bych viděl kamenné mlaty N'Zumů," řekl Dan Young. "Je to hrozné pomyšlení, že už se všichni dávno rozpadli v prach, a že se setkáme nanejvýš s jejich dávnými hroby."
"Ty jsi nemístně sentimentální, Dane," řekl Gusev. "Za prvé nemáme jistotu o časovém posunu; proč by tady vedle N'Zumů nemohlo žít nějaké pokročilejší lidské plemeno, na které jste prostě minule nepřišli? A za druhé je konečně lepší, že se setkáváme s římskou galérou, než kdybychom tady narazili na obrněnec plný kanónů."
"Něco na tom je."
"Jsou tu dvě možnosti," řekla Lacey. "Buď wormové přistáli těsně před námi a Hyaďané nás přesunuli v čase úmyslně… Nebo se něco stalo s hyadskou civilizací a Oigalah Station funguje neřízeně, chaoticky."
"Což by znamenalo, že se třeba vůbec nevrátíme," řekl Electris Fonda, "a když, tak třeba do středověku. Případně do naší pozemské budoucnosti, kde se staneme zajímavými exponáty v některém muzeu."
"Mám se k té lodi přiblížit?" zeptal se Frank.
"Je to bezpečné?" řekl Marťan.
"Prosím vás, Fondo," řekl Dan Young, "jaképak nebezpečí? Našemu člunu by mnoho neuškodilo ani lodní dělo z druhé světové války. Na téhle lodi mají nanejvýš nějaký katapult."
"Nemají," řekl Gusev, který stále sledoval obrazovku. "Nic takového tam nevidím. Pobíhají tam muži s kopími, sem tam nějaký ten luk… Přilby, krátké meče… Ani ne Řím; spíš staří Dórové."
"Přistaň, Franku," řekla Lacey. "Drž člun ve stometrové vzdálenosti. Pak uvidíme."
"O. K., kapitáne."
Výsadkový člun Dartu II sklouzl na mořskou hladinu; účinné brzdy ho v té chvíli zpomalily natolik, že voda sotva vystříkla. Z boků se vynořily balanční plováky a podepřely válcovitý trup. Člun se sunul po hladině stále pomaleji, až se zastavil sto metrů od veslice.
"Nějaké informace, Franku," řekl Dan Young.
Android mžikl očima. "Délka šedesát tři metry," hlásil. "Na palubě v této chvíli třicet sedm mužů. Dá se předpokládat, že další jsou uvnitř. Loď má třicet čtyři vesla, podle jejich délky lze soudit, že jedno ovládají nejméně čtyři, ale spíš šest mužů.
V prvním případě to znamená sto třicet šest, ve druhém dvě stě čtyři."
"Materiál?"
"Rozeznávám dřevo – devadesát tři procenta. Bronz – šest procent. Zbytek jedno procento: kůže, rostlinná vlákna, tuk."
"Franku," řekla Lacey, "jaký je tvůj názor na bezpečnost… Pokud se přiblížíme?"
"Nemám dostatek informací."
"Ale, k čertu…," řekl Dan, "dokud nevylezeme ven, nemůže se nic stát. Co si asi myslí? Nejspíš nás považují za nějakého netvora, draka… Pochybuju, že by se do nás pustili. A na člun můžou střílet, jak se jim zachce."

"Samozřejmě," řekl Gusev. "Jenže dokud budou střílet, nemůžeme ven. Nemáme ponětí, jakou mají ty jejich šípy průraznost."
"Zkusíme je oslovit," navrhl Electris Fonda.
"Marťanská zdvořilost? Jak je oslovíme? Starořecky?!"
"Tris má pravdu," řekla Lacey. "Oslovíme je vnějším reproduktorem; nejde o jazyk – jde o zvuk lidské řeči."
"Co když žádnou neznají?" oponoval Gusev.
"Nezlobte se, Jordane," řekla Lacey, "ale to, co říkáte, je nesmysl. Vypadají stejně jako my. Až navážeme normální kontakt, naučíme se jejich jazyk za pár hodin."
"Promluvíte vy, kapitáne?"
"Samozřejmě," řekl Dan Young. "Lacey."
-
"Generále," řekl setník Lorembó, "mám dát rozkaz ke střelbě? Nebo počkáme, až –"
"Nevím, u Gamala," řekl vztekle Witembó z Gooru. "Nevím, je-li to neznámé zvíře, obrovitý vodní pták… Nebo dokonce démon. Smysl toho mi uniká. Nestřílejte, setníku. Ať jsou muži připraveni…, ale nestřílejte."
Mladý Ysingbó zcela zapomněl na ohňové znamení; fascinovaně hleděl na zrcadlově lesklý předmět, který se snesl z oblohy.
Viděl jeho ožehlý nos, nevelká trojúhelníková křídla, jakési člunovité předměty na tenkých výrůstcích… Také cosi podobného uším… "Ó, bohové…," zašeptal.
"Co je to, Ysingbó?" řekl stroze generál, znechucený vlastní nerozhodností.
"Generále," odpověděl mladík, "nevím, co je to."
"Je to živé? Vpředu je to ohořelé; třeba je to nějaký prokletý pták, který chtěl doletět k bohu Gamalovi – a ten mu za jeho povážlivost spálil zobák."
"To není pták, generále."
"Co ty, Lorembó?" obrátil se generál k setníkovi.
Mladý urostlý důstojník pokrčil rameny. "Myslím, že to není živý tvor, generále. Některé části toho… té věci – hm, vypadají jako z bronzu. Vyleštěného bronzu, generále. Takového, v jakém se shlíží Nejmilostivější."
"Chceš říct, že to je – loď?"
Lorembó pokrčil rameny ještě jednou. "Loď, která létá, generále?!"
Generál se v duchu klonil k názoru, že je to loď démonů. Jedině taková by mohla létat. To nevypadalo dobře pro posádku galéry Nejmilostivější královny Arandé. Neboť démoni zřejmě vytušili cíl a poslání výpravy a poslali svou létající loď, aby odkázala veslici Gooru do patřičných mezí.
"Generále," řekl Ysingbó.
"Mluv," zavrčel podrážděně Witembó.
"Ta věc… je stroj," řekl mladík. "Je to uměle zhotovený pták. Já myslím, že… Bohové! Vždycky jsem pohrdal

chýba strana

te se té – lodi," zavelel setník.
Vojáci odložili luky, toulce, štíty a kopí na palubu; pak se všichni uklonili s pažemi skříženými na prsou. Hlas neznámé ženy už se neozval; zato se na hřbetě kovového ptáka otevřely na stopu silné oválné dveře. Posádka galéry hleděla na drobnou černovlasou ženu a vysokého muže, kteří vystoupili na hřbet oné nevídané létající lodi. Měli stříbřité přiléhavé obleky a uklonili se stejně jako muži na palubě goorské veslice.
"Jsou to lidé," řekl Ysingbó.
-
Obě lodi stály bok po boku.
Výsadkový člun Dartu II vysunul tenkou lávku a opřel ji o palubní obrubu galéry. Lacey, Dan Young a Electris Fonda po lávce přešli a stanuli na palubě tváří v tvář třem desítkám vojáků v kožených, bronzovými plátky vyztužených kabátcích, a třem mužům; největší z nich měl podobný kabátec jako vojáci, ale navíc měl u pasu krátký tesák a na hlavě bronzovou helmici s chocholem z peří.
Druhý byl starý, ale statný muž; na ramenou měl kožišinový plášť a šedivé vlasy mu spínala lesklá kovová obroučka. Kolem pasu měl široký, bronzovým plechem zdobený opasek s dlouhou pochvou, zatímco meč odložil na palubu.
Poslední z trojice byl zcela prostě oblečený mladík. Nebyl ozbrojen a u pasu mu visela plochá kožená brašna.
Nikdo z posádky galéry neměl boty; jak prostí vojáci, tak jejich velitelé byli obuti do pouhých opánků z kůže.
"Zdravíme vás, lidé Oigalahu!" řekla Lacey.
"Ysingbó," řekl tiše generál a uchopil mladíka za loket, "ty jsi muž knih a řečnění. Zkus promluvit. Můj hlas by jim možná nezněl přívětivě."
"Když myslíte, generále… Zkusím to."
Mladík popošel vpřed.
Hleděl do tváře neznámé ženy ve stříbřitém oděvu a viděl v jejích očích přátelství.
"Vy, příchozí z nebes," řekl a ukázal na oblohu, "jistě odpustíte, že vás nevítáme ve vašem jazyku. Jsme goorská loď, vyslaná za moře královnou Arandé. Kdo jste vy?"
"U všech kříženců móraka s mrchožroutem," zaklel setník, "jsem náramně zvědav, jak ti to řeknou, hlupáku."
"Vypadá to, že se do nás nedají," řekl Electris Fonda.
"Možná, že se poperou mezi sebou," řekl tiše Dan Young. "Zdá se, že nejchytřejší z nich je ten mluvčí, ale nemá tady

žádnou autoritu. Hm… Nějaký lodní písař?"
"Nebo zajatec, otrok."
"Na tom by něco být mohlo, Trisi."
Lacey ukázala prstem na své průvodce. "Dan Young," řekla.
"Electris Fonda." Ukázala na sebe. "Lacey Georgiu."
Mladík porozuměl. "To jsou jména," řekl. "Oni se nám představují. generále. Já – dovolíte, abych vás představil? Zdá se, že na to čekají."
"Představ mě," kývl generál.
Ysingbó na něj ukázal, stejně jako to před chvílí učinila Lacey Georgiu. "Generál Witem Witembó z Gooru."
"Generál Witem Witembó z Gooru," opakovala Lacey. Třeba říct, že opakovala jen to, co slyšela, pochopitelně to v jazyku goorských znělo jinak a Lacey zatím nevěděla, zda jde o dlouhé jméno či o jméno prosté, ale ověnčené tituly. Mírně se uklonila starci s obroučkou ve vlasech a tázavě pohlédla na setníka.
"Snad chce, abych představil i ostatní," řekl Ysingbó.
"Mají jiné mravy než my," zabručel generál. "Dělej, jak myslíš, mládenče; já zůstanu ve střehu. Nejsem velitelem téhle výpravy proto, abych tu pěstoval etiketu; jsem generál a ne nějaký baletní mistr."
Mladík ukázal na setníka: "Lor Lorembó," řekl. "Setník vojska Nejmilostivější královny Arandé."
Lacey přikývla; mladíkova slova se uložila do její zázračné paměti. "A ty?" řekla a vztáhla paži.
Mladík se uklonil. "Ysingbó," řekl.
"Trochu krátké," řekl Electris Fonda. "Snad je to skutečně otrok."
"Ale ne," řekl Dan Young. "Už vím, co je to zač. Je to navigátor, Trisi. Ti dva jsou od vojska a nejspíš něco jako šlechta. Zatímco ten mládenec je jenom vzdělaný."
Mezitím se Ysingbó obrátil ke generálovi: "Snad bychom je měli pozvat do kajuty… Nabídnout jim maso a víno, jak je zvykem vítat hosty."
"Udělej to, Ysingbó," souhlasil generál. "A ty, Lorembó – vezmi čtyři muže. Ať to vypadá jako čestná stráž, ale buďte připraveni.
Ta žena není ozbrojena; zato ti dva mají u pasu cosi… Řekl bych, že jsou to zbraně, i když to nevypadá ani jako meč, ani jako dýka. Ysingbó před chvílí vzpomněl na staré báje; nikdy jsem se o ně mnoho nezajímal, ale jedno mi v paměti utkvělo: Ti měli zbraň, která zabíjela na dálku bez jakékoli střely, jen ohnivým paprskem."
"Tvůj rozkaz, generále," řekl setník.
Ysingbó znovu předstoupil před záhadné příchozí, uklonil se a řekl s mnohými gesty: "Generál Witembó z Gooru zve hosty do kajuty. Chce je pohostit vínem a masem, jak je to zvykem mezi přáteli."
"To vypadá, že chtějí, abychom šli dovnitř," řekl Dan. "Nemůžeme odmítnout… Trisi, mějte připravenou zbraň. Vidíte? Ten poddůstojník dává rozkazy a čtyři muži sahají po oštěpech."
"Pojďme," řekla Lacey. A do nepatrného intercomu, zavěšeného na krku, zašeptala: "Jordane… Zvou nás dovnitř. Zesílím příjem, abyste slyšeli; ale vypadá to, že to myslí upřímně."
Gusev odpověděl stejně tiše: "Opatrné to od vás není."
Starý muž dal návštěvníkům přednost. Sestoupili po několika schodech do prostoru pod zvýšenou zádí. Protože krátce předtím slunce Oigalahu zapadlo za obzor, bylo uvnitř šero.
"Vykřesej oheň a zapal kahance, Ysingbó," řekl generál.
Chvíli to trvalo. Návštěvníci stáli v polotmě a za jejich zády se seřadili čtyři muži s kopími. Pak zaplálo třaslavé světélko a začpěl hořící tuk.
Porozuměli pokynu generála a usedli na hrubou lavici ke stejně neumělému stolu. Ysingbó zapálil další kahanec. Pak otevřel dvířka jakési skříně a podával na stůl.
"Tohle vypadá jako uzená kýta," řekl Tris. "A nevoní to zle… Jenom ta bronzová mísa se mi nezamlouvá. S leštěním štítů si zřejmě dávají větší práci."
"Větší obavy mám z té tykve, nebo co to je," řekl Dan. "Může to být alkohol… Na to nejsme zvyklí."
"Hlavně je nesmíme urazit odmítnutím," řekla Lacey.
"Samozřejmě," kývl zdvořilý Marťan. "To ne."
Ysingbó odkrojil bronzovým nožem z kýty čtyři kusy, pro návštěvníky a pro generála. Pak ustoupil ke stěně k setníkovi.
Generál uchopil kus masa a podal ho Lacey.
Poděkovala mu úklonem hlavy.
"Talíře, příbory… nic," vzdychl Electris Fonda.
Když je generál podělil, nezbylo, než zakousnout se do masa.
Naštěstí nechutnalo jinak než maso, jaké znali, byť se jím neživili často. Pak se kolem stolu podávala tykev; nápoj byl trpký, jeho vůně vháněla slzy do očí, ale opojný zřejmě nebyl.
Přesto si návštěvníci oddychli, když obřad skončil.
Lacey ukázala na zbytek kýty a řekla: "Maso."
Ysingbó řekl totéž v jazyku Gooru.
"Pochopil to hned," řekl Dan Young. "Jak jsem předpokládal, je to jediný vzdělanec na téhle lodi. Pokračuj se slovníkem, Lacey."
"O. K., Dane," řekla Lacey. "Není to snadné, jejich jazyk možná nemá stálá synonyma… Já řekla maso – ale to, co řekl ten mládenec, může znamenat kýtu, název zvířete, ze kterého pochází, nebo taky pečeně, uzené maso."
"Jak že to znělo?" zeptal se Marťan.

"Ymah," řekla Lacey.
"Ty, Ysingbó," obrátil se Electris Fonda na mladíka, "tohle," ukázal na bronzovou mísu, "je ymah?"
Ysingbó přisvědčil. "Ymah, ymah."
"A tohle," tentokrát Marťan ukázal na bříško svého levého palce, "je taky ymah?"
Ysingbó kývl.
"Tak je to," řekl Tris. "Ymah je prostě maso."
"Pokračuj, Lacey," řekl Dan.
Lacey postupně ukázala na různé předměty v kajutě, pak na části vlastního těla; nato požádala Marťana, aby chodil, usedal, shýbal se… Všechny pojmy v cizí řeči se zapisovaly do jejího elektronického mozku a kombinacemi, již zcela nezávislými na vůli Lacey, vytvářely nové pojmy, aby z dalších bral mozek opravy. Byl to ještě primitivní slovník, ale už byl použitelný. Lacey promluvila řečí Oigalahu.
-
Když se sluneční bůh Gamal, jinak Phekda, nebo přesněji Gamma Ursae Maioris vynořil z moře na východě, probudil setník generála, který spal na lavici v kajutě. "Je ráno?" zabručel.
"Měl jsem nesmyslný sen, Lorembó… Bohové, kteří sem přiletěli –"
"Nebyl to sen, generále," řekl setník.
"U všech –"
"Opravdu ne, pane," opakoval Lorembó. "Oni skutečně večer přirazili ke galéře, pojedli s tebou a žena mezi nimi začala mluvit naším jazykem, jako když dítě žvatlá. Pak odešli na svou lesklou loď a vzali s sebou toho potrhlého mladíka Ysingbó."
"Ano," kývl generál a spustil nohy na podlahu. "Už si vzpomínám. Jejich loď je stále vedle galéry?"
"Stále, generále."
"Proč s sebou vzali právě jeho?"
"Pro zdokonalení v naší řeči, generále."
"Hm… Pravda, mluvka se k tomu nejlíp hodí."
Na schodiště padl stín jednoho z vojáků, kteří drželi hlídku na palubě. "Pane," řekl, "přicházejí."
Genrál Witembó si prsty pročísl vousy a kloubem ukazováčku si promnul zrak. "Pojďme, Lorembó," řekl. "Radši se s nimi setkám pod širým nebem."
Vyšli z kajuty; cizinci společně s mladým Ysingbó právě sestupovali ze své lávky. Nebyli už tři, bylo jich pět.
"Je ráno," řekl znechuceně generál. "Ztratili jsme celou noc. Je třeba pokračovat v plavbě."
"Zdravíme tě, generále Witembó z Gooru," řekla žena v čele cizinců. "Víme, že máš své rozkazy; ale nejdříve bys měl vyslechnout nás. Možná že pak nebude třeba plout na východ."
Generál sebou překvapeně trhl, když zaslechl goorský jazyk.
Pravda, včera se ta žena pokoušela promluvit, ale bylo to vskutku jen jakési dětské žvatlání. Teď mluvila plynně, dokonce líp než mnohý goorský voják či dokonce důstojník. Generál by byl dokonce připustil, že hovoří stejně lahodně jako sama Nejmilostivější, kdyby to nebyla zavrženíhodná myšlenka.
Nebylo ovšem na místě zadat si zřetelným údivem. "Nevím, co mi chcete říci," prohlásil odměřeně. "Protože jsme ale společně pojedli masa a popili vína, stali jsme se aspoň do jisté míry přáteli. Prosím, řekněte mi tedy, co mi chcete říct. Pochybuji, že na základě toho změním svévolně rozhodnutí Nejmilostivější královny Arandé."
"Třeba by s námi rádi posnídali, generále," dovolil si podotknout setník, který sloužil v královnině gardě.
"Ne, díky," řekla mluvčí cizinců. "Pojedli jsme v lodi. Vaše paluba nám zcela vyhovuje, i když rozhovor zcela jistě potrvá dlouho."
"Dobrá, mluvte."
"Generále," řekl vysoký muž, jehož žena včera představila jako Dana Younga; generál si to směšné jméno zapamatoval.
"Generále," řekl tedy Dan Young. "Tito dva muži, které jste včera nepoznali, jsou Jordan Gusev a alfa-omega Frank. Přesto že s vámi nepojedli masa a nepopili vína, jsou vašimi přáteli právě tak jako my tři.
Učili jsme se v noci vašemu jazyku způsobem, jaký byste nepochopili, ale přesto vám podám aspoň jednoduché vysvětlení.
Všechna slova, která známe a používáme, jsou uložena v lidské hlavě. Dítě se učí jedno slovo za druhým, aniž by si je zapamatovalo hned napoprvé. A jelikož slov jsou tisíce, učí se dlouho. My učinili to, že jsme všechna slova uložená v hlavě Ysingbó přesunuli do vlastních hlav najednou. Samozřejmě i tak to trvalo několik hodin. Ale díky tomu teď všichni ovládáme vaši řeč."
Generál se zuřivě podrbal v plnovousu. "Otevřeli jste mu hlavu?" zeptal se. "Zabili jste ho a zase oživili?"
"Dali mi kolem hlavy pásku," řekl Ysingbó. "Nic víc."
"Naučili jsme se řadu podivných slov," pokračoval Dan Young. "Například slovo démon. Co znamená?"
"Nerad mluvím o takových věcech," zabručel generál.
"A ty, Ysingbó?" obrátil se Dan na mladíka. "Ve tvých myšlenkách se to často opakovalo. Kromě toho další těžko pochopitelné výrazy: jednomnož, trojpárník… Co znamenají?"
"Všechny znamenají totéž," řekl Ysingbó. "Jsou to jen opisy slova démon. Jednomnož, to znamená, že démon může být jeden, jenž se zmnoží, nebo i naopak – může jich být nespočet, který se stane jedním. Trojpárník… To znamená, že mají na rozdíl od nás tři páry rukou, Dane Youngu."
"A jsme doma," řekl jazykem cizinců Jordan Gusev. "Jsou to přece jenom naši milí wormíci."
"Ysingbó," řekl Dan, "ty jsi četl staré kroniky. Z tvých myšlenek jsme vyrozuměli, že kdesi stojí klášter, v němž starci sepisují historii národa Goor. Měl bys tedy vědět, kdy se začalo mluvit o démonech."

"Před sto dvaceti lety," řekl mladík s jistotou. "Tehdy málem vyhubili Goor; knihy vyprávějí, že se snesli z oblohy jako žhavá koule. Z ní se pak narodili. Tehdejší armáda s nimi bojovala, a zdá se, že oni se chovali spíš jako mórakové, než jako rozumné bytosti."
"Co je to mórak?"
"Obrovské zvíře. Má čtyři ruce, dlouhý těžký ohon a hlavu s čelistmi, které překousnou a pohltí člověka."
"Aha," řekl Dan k Lacey, "tenkrát se to jmenovalo M'Hor'Gho. Jak to může být dlouho, k čertu?"
Ysingbó uctivě mlčel, když slyšel nesrozumitelnou řeč cizinců: ale u slova M'Hor'Gho ožil. "Říkáš M'Hor'Gho," řekl. "To slovo znám z knih. Chceš říci, Dane Youngu, že postrach našich předků je náš mórak?"
"Kdy byla M'Hor'Gho postrachem vašich předků?" zeptala se Lacey.
"Jak to, že se o tom zachovaly zápisy?"
"Bylo to před dvanácti sty léty," řekl Ysingbó. "Někdy v době, kdy zemi navštívili Ti. Jeden z nich, jménem Jasem či Janesem, žil s našimi předky delší dobu a naučil je snad tolik, že urychlil jejich vývoj… Říká se také, že naše předky učili bohové, kteří se zjevovali a mizeli, jak se jim zachtělo; ale to je nejspíš jen báje."
"Odpusť generále," řekl Dan Young, "musíme se poradit a na to váš jazyk nestačí." Pak se obrátil ke svým společníkům a řekl: "To je neuvěřitelné… Samozřejmě, že se jedná o Jansena, prvního důstojníka z Golden Hind; ale ten nemohl zanechat tehdejším cromagnoncům tolik vědomostí, aby za dvanáct století měli prastaré kroniky, navíc v době bronzové. U nás to trvalo dvacetkrát tak dlouho. I kdyby byl strávil mezi N'Zumy celý život, nedokázal by to."
"Jak už se to často stalo, pravdivá je ta nepravděpodobná báje o zjevujících se a zase mizejících bozích," řekla Lacey.
"Jde o Hyaďany; to oni uskutečnili ten rychlý civilizační vzestup.
Možná jen proto, aby N'Zumy nevyhubily lví gorily M'Hor'Gho, kterým se tady teď říká mórakové."
"Nebo taky proto, aby se navzájem nesnědli," řekl Dan. "Musíme si zvyknout, že tohle je Oigalah, a ne Země. Uvědomte si třeba to, že ještě Cuvier i jiní osvícení lidé věřili v neměnnost světa od dob, kdy byl stvořen; zatímco tenhle zdejší mladý Lamarck mluví o urychlování vývoje… Tudíž je dobře informován o tom, že jeho předkové povstali z nějakého kmene hominidů, příbuzných opicím."
"Tak tedy spíš místní Darwin," řekl Electris Fonda.
"A wormové už tu jsou sto dvacet let," řekl Gusev. "Rád bych věděl, jaké časové proudy se tu vlastně zkřížily."
"A proč," řekla Lacey. "Z našeho hlediska se všechno stalo v krátkém časovém úseku – od prvního objevení Deuce Worma na Měsíci až po přepadení Johna Browna a Orionu jeho potomky; a tady uplynulo dvanáct set let od naší minulé návštěvy, zatímco wormové, které pronásledujeme, se tu objevili před sto dvaceti lety. Hyaďané možná žijí v několika časových proudech současně a všechny spolu mohou navzájem komunikovat, protože, jak se zdá, jde o společnost a ukončeným vývojem."
"Chcete tím říct, že jim prostě na nějakém tom století nezáleží?" řekl Gusev.
"Ne. Napadá mě, že prostě Oigalah Station přestali řídit. Dejme tomu, že někdejším barbarským N'Zumům umožnili rychlý vývoj nějakým zákrokem; ale od té doby na Oigalahu nebyli… Možná proto, že nechtějí zasahovat. Z téhož důvodu zrušili místní retranslační stanici – ale nezrušili samotnou cestu."
"To je možné," řekl Dan Young. "Mohli stanici převést na automatický řežim. Sami ji nepoužívají, ale neuvědomili si, že nám nechali usměrňovač."
"Wormové žádný nemají," řekl Gusev.
"Mají zakódovanou informaci, jak na to," řekl Dan. "Nepotřebují žádné přídavné zařízení."
"Tak nebo tak," řekl Gusev, "jsme v tom až po krk. Stanice zřejmě náhodně pohybuje časem sem i tam. Od příchodu wormů uplynulo sto dvacet let, od vaší nedávné návštěvy dvanáct set… Jak by řekl major Livingstone – bůh nám pomoz."
"Generálovi se přestává líbit, že nám nerozumí," řekl Electris Fonda. "Teď stejně k žádnému závěru nedojdeme."
"To je pravda, Trisi," řekl Dan Young.
V té chvíli se galéra zakymácela.
-
Náraz přišel zdola, proto také hlídky na palubě neohlásily nebezpečí. Otřes lodi byl tak silný, že se na nohou udržel jen Frank, jehož reakce byly milionkrát rychlejší, a Lacey, která se ho zachytila.
"Nějaká skála?" řekl setník Lorembó a pomáhal generálovi na nohy.
"Nesmysl," řekl generál. "Jaká skála? Loď stojí."
"Ne na kotvě, generále," řekl Ysingbó. "Ale tohle stejně nemohl být podmořský útes."
"Naše loď se ani nehnula," řekl Dan Young.
Sotva se stačili postavit na nohy, když z jícnu vedoucího do podpalubí vyběhl voják. "Pane…," koktal, "pane… Cosi prorazilo dno… Voda tam stříká –"
"Jdu se na to podívat," řekl setník.
"Kolik mužů je dole, generále?" zeptal se Dan.
"Zbytek vojáků," řekl generál.
"A – veslaři?!"
"Veslaři… Myslíš snad, že veslují muži?"
"Ne? A kdo tedy?"
"Tinhalové," řekl generál.
"Jsou to zvířata, vycvičená k veslování," doplnil generála Ysingbó. "Na galérách lidé nikdy neveslovali."
"To bych rád viděl," řekl Jordan Gusev a pokročil k palubnímu jícnu.
Přesně v tom okamžiku přišel druhý náraz, silnější než první; příď galéry se nadzvedla tak strmě, že jen vysoká obruba

na zadní zvýšené palubě zabránila pádu všech, co na ní stáli, do moře.
Vojáci se kouleli až k přední stěně nástavby a jejich štíty řinčivě poskakovaly na nimi.
"Šéfe," řekl Frank, "jsou to wormové."
Dan Young pohlédl ke vzdálené přídi. Cosi se tam vynořovalo z moře, bylo slyšet prudké bublání a zurčení vody; pak se objevily dva obrovité pařáty držící boky galéry, z jejichž obruby se pod strašlivým stiskem drolily kusy dřeva. Nato se nad zvednutou špicí přídě objevila hlava jako gigantický sud a ve složených očích blýskl zlomyslný oheň.
Pak se otevřela vlčí tlama a zazněl štěkavý hlas: "Je zakázáno plout dál než míli od břehů!"
"Ó, bože všech démonů," zasténal generál.
"Odpusť nám," ozývaly se výkřiky vojáků. "Smiluj se!"
Další dva páry tlap se zaryly do palubní obruby.
Setník Lorembó nenáviděl démony, protože miloval královnu Arandé.
Byl členem její gardy; věděl, že milovat královnu je stejně marné, jako bojovat s démony. Ale protože nebyl mužem kompromisů, sáhl po oštěpu a vyběhl na palubu ze stísněného prostoru, kde zděšeně hýkali tinhalové připoutaní k veslům.
"Šílíš, Lorembó!" zařval generál.
Setník se levou rukou přidržel okraje jícnu a vkleče mrštil oštěpem proti ohyzdné hlavě démona. Vzdálenost byla značná, ale Lorembó byl mistrem ve vrhání oštěpem. Zbraň proletěla nad palubou táhlým obloukem a její bronzový hrot se zaryl do levého oka nestvůry.
"Zemřete," zavyla vlčí tlama.
"Podrž mě, Franku," řekl Dan Young.
"O. K., šéfe," řekl Frank a podepřel ho zezadu.
To už Dan držel laserovou mambu; byl si vědom, že na obludu nemusí stačit, ale jinou možnost neměl. Gusev a Marťan teprv hledali vhodnou polohu ke střelbě, když zamířil na krk a stistkl spoušť.
Paprsek laseru byl proti vycházejícímu slunci neviditelný, ale způsobil totéž, co těžké anihilační dělo na periférii sluneční soustavy. Jak Dan Young trhl hlavní zprava doleva, ozvalo se prudké zasyčení a pod dolní čelistí netvora vybuchl ostře fialový plamen. Všichni tím byli na okamžik oslněni; hned nato obludné pařáty přestaly drtit palubní obrubu a galéra dopadla zpět na náhle rozbouřenou hladinu.
"Ó, bohové!" zvolal generál, "vždyť je to jednomnož… Je marné s ním bojovat!" Pak se zhroutil do kouta nástavby a zakryl si oči.
Vzápětí se gigantická příšera změnila v desítky šestirukých opic, které ze všech stran zaútočily na galéru.
"Setníku Lorembó," křikl Dan, "ať si všichni lehnou na palubu! Jinak se dostanou do dráhy našich střel!"
"Všichni k zemi!" zavelel setník.
"A teď, kamarádi, s pomocí boží, jak by řekl major Livingstone," řekl Dan Young a paprskem mamby odřízl horní část trupu worma, který se už málem dostal na palubu. Vzápětí začali střílet i Gusev a Fonda.
Jak paprsky tří laserů zametaly brlení po obou bocích galéry, padaly kusy těl zpátky do moře; a protože už jejich pohyb nebyl koordinován, potápěly se do vln pokrytých pěnou. Ještě chvíli bylo vidět zkomolené trupy a osamocené končetiny, jak se svíjejí ve vodě; pak se hladina zvolna utišila.
"O. K., šéfe," řekl Danovi Frank. "Trvalo to sto sedmdesát tři vteřiny."
"A na palubu se kromě támhleté ušmiknuté hlavy nedostal ani jeden," řekl Jordan Gusev. "Sto sedmdesát tři vteřiny… Zdálo se mi, že to trvá hodiny, a už jsem se bál, že nám dojde šťáva."
Frank popošel k odříznuté hlavě, jejíž muší oči vyhasly. "Šéfe," obrátil se k Danovi, "má to docela jinou strukturu, než jakou známe. Složitější."
"Jak by ne," řekl Fonda. "Za těch sto dvacet let se vyvíjeli. Dokonce se naučili mluvit zdejší řečí."
Shlukli se kolem hlavy; velký zájem projevil Ysingbó. "Tohle dokazuje, že to nejsou démoni, i když mají spoustu nadpřirozených vlastností," řekl.
"Jde to zabít," řekl setník Lorembó a kopl do hlavy.
Generál Witembó mlčel; v duchu si klnul, že nedokázal zůstat démonům tváří v tvář. Přitom si uvědomoval, že cizinci jsou mnohem mocnější, protože tři z nich si dokázali poradit s obrovskou přesilou. A jejich zbraně… Mít jen jedinou, skoncoval by navždy s odvěkými nepřáteli z Cajunu.
Jeho přemítání přerušil voják, který vyběhl z podpalubí.
"Generále," volal, do pasu zmáčený. "Potápíme se."
-
Nejmilostivější královna Arandé stála na ochozu věže paláce společně s dívkami, které jí sloužily. Všechny pocházely z urozených rodů Gooru a pro službu u dvora byly vychovávány od útlého věku. Stál tu i opat kláštera, který už druhý den čekal na slyšení; bylo mu uděleno v čase, kdy královna vystoupila na věž.
Starý opat to považoval za zlomyslnost, neboť devadesát šest schodů bylo příliš pro jeho dýchavičné plíce.
"Doneslo se mi, ó královno," hovořil sípavě, "žes vyslala výpravu na východ. To není dobré. Démoni zakázali plout dál než míli od břehu…"
"A co?!" řekla popuzeně Arandé. "Znám muže, kteří by se postavili i jim. Je na čase, abychom se zbavili závislosti na těch stvůrách."
"Ti odvážlivci jsou na palubě galéry, královno?"
"Ovšem."
"Generál Witembó?!"
"A kdo jiný?" řekla Arandé.

Pár úsměvů přelétlo tvářemi dívek. Věděly dobře, koho má královna na mysli. Nebyl to generál, ale setník Lorembó. Sice nikoliv dostatečně urozený, zato urostlý a mužně krásný. Každou z nich by potěšilo provdat se za něj; ale zdálo se, že nemyslí na nic jiného než na službu královně.
"Nejmilostivější Arandé," řekl opat, "choval jsem tě na kolenou jako dítě a vyučoval jsem tě čtení, psaní a dějinám Gooru, když ses rozvila ve spanilou pannu. Není ohleduplné, žes mě vyštvala po devadesáti šesti schodech, abych s tebou směl promluvit."
"V tom máš pravdu a já se ti omlouvám," řekla.
"Rád bych, abys mi odpověděla na pár otázek," řekl opat. "Jako představený sboru tvých rádců mám právo vědět…"
"Taž se, Ulambó."
"Jaký úkol dostal generál Witembó, královno?"
"Plout stále na východ, dokud nenajde jinou zemi."
"A dál?"
"Pak bychom opustili tento starý Goor a na té zemi založili nový. Dala jsem už příkaz ke stavbě galér a výcviku tinhalů. Zdá se ti to pošetilé, Ulambó?"
"Ne… Je to důkaz, žes opravdu začala vládnout; ale takové rozhodnutí, o němž nemá sbor rádců ponětí, dělá nedobrý dojem."
"Omluv se za mě těm moudrým mužům. Mohu ti říct, proč jsem se rozhodla sama? Tak tedy proto, že jsem nechtěla, aby můj plán ztroskotal a posléze utonul v nekonečných pro a proti. Snad jsou moudří, Ulambó; ale v rozhodování pomalí."
"To jim říkat nemusím," řekl opat.
"Ne, to nemusíš."
"Dobrá," kývl opat. "Generál tedy najde jinou zemi kdesi na východě; dejme tomu, že démoni zakazují plavbu na širé moře právě proto, abychom tu zemi nenašli. Pak budeme stěhovat Goor, opustíme sídla svých předků, necháme je na pospas démonům –"
"A ponecháme jim i doly a černý kámen, měď a sůl; zůstanou jim i lomy, hutě a vápenice. Lid Gooru bude pracovat pro vlastní blaho a ne otrocky dřít pro šestiruké netvory."
"To je vpravdě královské," řekl opat. "Ale o jedné možnosti jsi neuvažovala, Arandé."
"O jaké, Ulambó?"
"Že tam, na východě, je-li tam vůbec nějaká země, žijí démoni stejně jako tady; a navíc, žijí-li tam, jistě se bez otroků neobejdou. Což znamená, že už tam lidé dávno sídlí… A nebude jim třeba po chuti flotila goorských galér."
"To jsou samé kdyby," řekla královna. "Můžeš mít pravdu, Ulambó, ale to jsou právě ta pro a proti, jimž jsem se vyhnula, když jsem věc nepředložila sboru rádců. Uvidíme, s jakými zprávami se generál Witembó vrátí. Pak se rozhodneme, co dál."
Opat se zamyslel. Od moře zavál vítr a rozevlál šály a závoje dívek. Královna závoj neměla; vystavila větru svou snědou úzkou tvář a modročerné prameny jejích dlouhých zvlněných vlasů zavlály jako cípy korouhví.
"Včera před západem Gamalovým," řekl opat, "bylo vidět jasnou hvězdu, jak zapadla do moře na východním obzoru."
"Ano, to vím," řekla Arandé.
"Nepřemýšlelas o významu té hvězdy?"
"Ty ano, Ulambó?"
"Musel jsem," kývl opat. "To, co mě přitom napadlo, je neveselé, královno."
"Víš, že mi můžeš říct všechno, Ulambó."
"Ano, vím… Napadlo mě, že to byla ohnivá koule, vyslaná démony, aby zničila tvou galéru."
Královna Arandé se hrdě vztyčila. "Opate," řekla, "to je vpravdě stařecké skuhrání; také jsem přemýšlela o významu té hvězdy, ale napadl mě pravý opak. Je to hvězda bohů, která stojí na přídi galéry a svítí mužům na cestě k východu."
"Je tomu už dvanáct století, kdy byli bohové mezi lidmi," řekl opat. "Od těch dob se nijak neprojevili… Může to mít pouze dva důvody, Arandé. Buď nás navždy opustili a nechali na pospas démonům, nebo byli démony přemoženi a zničeni."
Sám znal ještě třetí možnost, ke které došel už dávno – totiž že bohové vůbec nebyli, a že zprávy o nich v nejstarších knihách jsou falešné. Ulambó byl moudrý a moudrost přináší pochyby.
Arandé chtěla odpovědět; ale vyrušil ji jakýsi hluboký zvuk, který jako by přicházel odevšad. Rozhlédla se a spatřila třpytivý bod na východní obloze. Blížil se a klesal, přičemž basové hučení sílilo do nesnesitelnosti.
Dívky se k sobě v hrůze přitiskly.
"Nuže, Arandé," řekl opat, "ta hvězda se blíží. Možná že s ní přichází konec Gooru."
Arandé hleděla přímo do třpytu blížící se hvězdy. "Ne," řekla.
"Je to posel bohů, Ulambó. Bohů, kteří si konečně vzpomněli na svůj lid. Pohlédli z nebes na zem – a co spatřili? Otroky poslušně sloužící ohavným démonům… Přicházejí, Ulambó. Dnešek bude nejslavnějším dnem v historii Gooru."
"Ach, dítě," vzdychl opat a zahleděl se spolu s královnou na nebesa.
Klesající hvězda nabyla šípovitého tvaru. Víc a víc klesala k mořské hladině, až se jí dotkla. Pak klouzala dál, až zmizela za skalnatým mysem, který necelou míli od paláce zakrýval goorský přístav. Hukot ustal.
Arandé pohlédla na opata. "A teď – co radíš, Ulambó?"
"Čekat," řekl. "Nevíme nic. Tvá myšlenka na bohy je svůdná, královno; ale já spíš věřím v příchod démonů. Připrav se na zastřené oltáře, zmlklé zvony a třicetidenní motlitby za mrtvé, kteří zůstanou ve zříceninách."
"Dobrá," řekla. "Čekejme."
Opírali se o zábradlí ochozu a upírali zrak na cestu, která od přístavu přetínala mys. Čekali dlouho.
Potom se na cestě objevily vozy, tažené hřívnatými grabanty; řítily se silnicí, klesající strmě k paláci, obklopeny davem

běžících a cosi vykřikujících lidí.
"Nejsou to démoni," řekla Arandé.
"Ne…," kývl opat. "Ale nejsou-li to démoni, kdo to tedy je? Neřítí se na lid Gooru jakési jiné neštěstí? Co volají ti lidé, proč poskakují jako šílenci?"
"Říkal jsi, že počkáme. Počkejme tedy, Ulambó."
Dřív než mohli spolehlivě rozeznat podrobnosti, zmizely vozy pod hradbami paláce. Jen křik sílil, ale slovům nebylo rozumět. Pak kola vozů zarachotila po dlažbě a chvíli nato hluboko dole zaskřípěly veřeje vrat vedoucích na první z devadesáti šesti schodů.
"Přináší-li nám ten dav smrt," řekla Arandé, "zemřeme. Nikdo z nás nebude prosit o život."
Hluk, dupot a křik na schodišti vzrůstal; pak se pod obloukem dveří na ochozu objevil setník Lorembó. V ruce držel kopí, na jehož bronzovém hrotu byla naražena mrtvá hlava démona.
"Nejmilostivější!" zvolal a klesl na kolena. "Bohové přišli!"
Královna hleděla na pět postav ve stříbřitých přiléhavých oděvech. Drobná žena s krátkými černými vlasy postoupila vpřed a řekla: "Zdráva buď, Arandé!"
-
"Prokristapána, jak by řekl major Livingstone," zašeptal Fondovi do ucha Jordan Gusev. "Není to krásná ženská, Trisi? U nás doma by způsobila hotové pozdvižení."
"V obličeji trochu hubená," řekl Electris Fonda.
"Hnusný rouhači," ušklíbl se Gusev.
"Ó, Nejmilostivější," hovořil setník, klečící před královnou, "napadl nás jednomnož; byl jako hora veliký a pokusil se převrhnout galéru. Ti… Nejprve zasáhli bleskem jeho hlavu, až zaplála jako vích slámy; potom se na loď vrhla stovka démonů.
Jejich blesk rozřezal všechny na kusy. Důkaz jsem ti přinesl na hrotu kopí. Ti… říkají, že jsou naši přátelé."
"Gamale!" vykřikl opat. "Díky, že jsem se směl dožít této chvíle! Mělas pravdu, Arandé… A já byl hlupák."
"Byl jsi jen opatrný," řekla královna a obrátila se k ženě; v duchu si pomyslela, jak je podivné, že všemocná bohyně je o píď menší než vládkyně Gooru. "Vítejte," řekla. "Pokud jste přišli osvobodit Goor od démonů, vítejte stonásobně. Nevím, jak vyjádřit vděčnost bohům, ale ujišťuji vás, že zazní zvony na všech věžích a zde opat Ulambó přinese oběti krvavé i nekrvavé."
"To není důležité, královno," řekla bohyně. "Je třeba okamžitě zasednout k poradě. Zničili jsme jistou část vašich – démonů…
Ale jen jistou část. Je nutné zničit je úplně, aby přestali sužovat nejen Goor, ale i Cajun."
"Disandé, Raheldé, Zarakisdé," obrátila se královna ke svým dívkám, "zvěstujte tu novinu těm v paláci, kteří ještě nevědí o příchodu bohů. Ať připraví velký sál pro zasedání."
Tři dívky se hluboce uklonily a zmizely na schodišti.
"Svolám radu," řekl opat.
"Nechci, abys svolával radu," řekla Arandé a dupla. "Ať bohové sami určí, s kým chtějí zasedat."
"Mocná královno," řekl nejvyšší z bohů, "chceme se poradit s těmi, kdož nám mají k démonům co říci. Čas pracuje proti nám, dá se předpokládat, že trosky démonů se na mořském dně opět spojily.
Mohli by udeřit nečekaně – a ani my nejsme všemocní, přestože jsme přišli zbavit vás té dávné hrozby."
"Ty, Ulambó," řekla královna. "Také ty, setníku Lorembó, jenž jsi neváhal nabodnout na kopí onu příšernou trofej. Ráda bych viděla i generála –"
Generál Witembó se krčil za cizinci; když zaslechl, že o něm královna mluví, protlačil se vpřed a hluboce se uklonil. "Ó, Nejmilostivější…"
Arandé jenom pokývla. "Kde je Ysingbó?" zeptala se.
Mladík uvázl v tlačenici na schodech, kterou se před chvílí královniny dívky sotva prodraly. "Zde," vykřikl. A k vozatajům, kteří ho tísnili, řekl: "Pusťte mě… Neslyšíte, že mě Nejmilostivější volá?"
"Ten mládenec," řekla Arandé, "je žákem mudrce Folarbó. Zná víc než kterýkoli muž z Gooru, opata nevyjímaje."
Ysingbó se konečně vyprostil a klekl před královnou na jedno koleno. "Volalas mě, Nejmilostivější…"
"Přiveď toho lovce," řekla Arandé. "vím, že je to tvůj přítel. Slyšela jsem pomluvy, že se chvástá… Ty říkáš pravý opak. Věřím víc tobě než pomluvám, neboť dávno vím, že tvoje moudrost je při tvém mládí nadějí Gooru."
Ysingbó se mlčky uklonil a rozběhl se zpátky, rozdávaje na schodišti špičatými lokty štulce na všechny strany.
"Pojďme," řekla Arandé. "Setníku Lorembó –, uvolni nám cestu."
"Cestu pro Nejmilostivější!" zvolal setník.
Lidé na schodišti se tlačili dolů a Lorembó je popoháněl hlavou démona na hrotu kopí.
-
Ysingbó zastihl svého přítele v jeho domku pod hradbami. Dumbó zásoboval masem dvorní kuchyni, a protože na lov vycházel v noci, přes den se věnoval odpočinku. Před chvílí ho probudil hluk vozů a křik a právě si zavazoval řemínky sandálů, když Ysingbó vrazil do dveří.
"Odejdi, vidino!" zvolal Dumbó a v úleku přetrhl řemínek.
"Vypadáš docela jako můj potrhlý přítel Ysingbó, který je daleko odtud na moři… Leda, že by se vrátil."
"Taky že se vrátil, Dumbó," řekl mladík. "A když ti řeknu, že ve vzdušném voze bohů –"
"Ale?! Zdá se, že ses už pomátl dočista."
"Pojď se mnou, všechno ti řeknu cestou."
"Kam bych chodil, blázne?!"

"K Nejmilostivější," řekl Ysingbó.
"Jestli dostala zapáchající pečeni," zabručel Dumbó, "není to vina lovce, ale kuchařů, kteří nechali maso zamřít."
"Pojď, Dumbó. Nech sandál sandálem."
"Co se děje?"
"Včera večer," líčil Ysingbó, zatímco jeho přítel navazoval řemínek, "se objevila na obloze hvězda –"
"Viděl jsem ji ze Stohu," řekl lovec. "Ani jsi mi neřekl, jestli ti byl můj oheň k něčemu."
"Vůbec jsem na něj nevzdechl… Nebyla to hvězda, Dumbó. Byla to létající loď cizinců. Snad jsou to Ti, o kterých se píše v knihách. Mají stříbrné šaty… Je jich pět, mezi nimi jedna žena. Do rána se naučili naši řeč… Ale to hlavní přišlo ráno.
Galéru napadl jednomnož, obrovský… Zvedal galéru a byl by s ní mrštil kdovíkam, ale oni ho zasáhli z podivné zbraně tak, že se jako obvykle rozpadl. Potom loď napadla stovka démonů, ale Ti je svými zbraněmi rozkrájeli na kusy."
"Je to sečná zbraň?"
"Ne. Vrhá dlouhý tenký blesk – a ten krájí démony, jako by byli ze sýra."
"Jsem hotov. Můžeme jít."
"Dobrá, pojďme… Ale abych ti to dopověděl: Jednomnož udělal do lodi díru. Potápěli jsme se… A oni nás všechny vzali do své lodi, ale nejdřív nám přikázali, abychom pustili všechny tinhaly; ti doplavou ke břehu sami, to se ví. A my se vrátili vzduchem tou zázračnou lodí."
"Má křídla?"
"Ano, ale docela malá."
"Proč musím ke královně?"
"Rozkázala mně, abych tě přivedl. V trůnním sále je porada… s Nimi. Je tam opat, generál Witembó a setník Lorembó. Sbor rádců královna nechtěla."
"Jenom žvástají. O čem je ta porada?"
"O tom, jak zničit démony… Ti jim říkají wormové."
Prošli bránou, kterou nikdo nestřežil; celá posádka hradu lelkovala v chodbách kolem trůnního sálu a pokoušela se alespoň zahlédnout podivné cizince, o nichž všichni vojáci z posádky galéry vyprávěli neuvěřitelné věci.
Silná stráž stála před dveřmi do sálu, pobitými mědí, ale Ysingbó a Dumbó byli očekáváni.
Když vešli, stačil si bystrý lovec prohlédnout pětici ve stříbřitých oblecích, dřív než složil královně předepsanou poklonu. Všiml si i nevelkých předmětů, které měli tři z nich zavěšeny na opascích. Čtvrtý neměl nic, ani žena nebyla ozbrojena. Stejně to chodilo v Gooru, ženám nepatří zbraně do ruky, pomyslel si.
"Začněme," řekla Arandé.
"Dobrá," přikývl nejvyšší z cizinců. "Dovol, abych ti představil své společníky, královno. Lacey Georgiu… Jordan Gusev, Elecris Fonda… a alfa-omega Frank."
Arandé na každé jméno lehce pokývla hlavou.
"Nejdříve bychom rádi slyšeli, jak démoni přišli do Gooru," pokračoval cizinec. "Já povedu rozhovor. Jsem Dan Young, velitel výpravy."
"Ulambó," řekla královna. "Zná staré kroniky…"
Seděli kolem dlouhého stolu, jen Ysingbó a lovec stáli. Tenká vydělaná kůže napjatá v okenních otvorech propouštěla dovnitř nažloutlé světlo. Vysoký strop se ztrácel v šeru; na obílených stěnách visely čalouny s vyšitými výjevy z dějin panovnického rodu.
"Jejich příchod," začal opat, "je poměrně podrobně zachycen v předposlední kronice kláštera. Navíc ještě minulá generace znala pamětníky oné události… Prý se to stalo takto: šestého dne měsíce Ding před sto a dvaceti léty spadla v lesích Půlnočních hor rozžhavená koule. Vypukl požár, který se podařilo zdolat až po třech dnech. V okruhu jedné míle byly stromy vyvráceny z kořenů; to místo je ještě dnes znatelné, i když už tam dávno vyrostl nový les. Uprostřed toho okruhu ležela černá, ohněm ožehnutá polokoule, či snad koule, dolní polovinou zabořená do země. Několik dní se vedly spory, co s ní učinit. Mladý král Aranbó, prapraděd Nejmilostivější královny Arandé, dal tu věc střežit dnem i nocí. Pak se jednoho dne, když se měly stráže vystřídat, stalo toto: místo ožehnuté polokoule našli jenom spoustu černých spálených trosek… Stráž byla mrtvá… Dvanáct mužů bylo rozerváno, jako by je napadli mórakové. A krátce nato se objevil první démon."
"Praví kronika, jak velká byla ta koule?"
"Ano. Její výška činila od země asi dvanáct sáhů."
Dan Young se obrátil ke svým společníkům: "Dejme tomu čtyřiadvacet metrů – to je osmačtyřicet v průměru."
"Řádně ohořela při průletu atmosférou," řekl Marťan. "Asi proletěli tunelem přímo do ní a rozžhavili se, dřív než stačili zareagovat."
"Možná," kývl Dan. "V každém případě ti uvnitř přežili. Za nějaký čas se dostali ven, zabili strážce…" Obrátil se k opatovi:
"Odpusť, moudrý Ulambó, že jsem hovořil naší řečí, které nerozumíte. Je řada slov, která do vašeho jazyka nelze přeložit.
Teď mi řekni, odkdy démoni mluví?"
"Kronika se o tom nezmiňuje… Ale já myslím, že zpočátku jednali spíš jako zvířata. Jsou různé glosy, roztroušené v jiných spisech. Mluvit začali později – v době, kdy začali vydírat Goor."
"Jak – vydírat?"
"Chtějí suroviny, Dane Youngu. Musíme jim dodávat měď, sůl, vápno… Měď pro ně částečně zpracovávat na plech a drát. Před sto lety se proti nim bojovalo… Zemřela spousta statečných mužů, než Goor pochopil, že je to marný boj.

Démoni přicházeli a odcházeli, jak se jim zachtělo, v podobách obrů i trpaslíků, nebo se měnili z jedněch v druhé před očima lidí. Je tomu devadesát šest let, kdy nás donutili dolovat černý těžký kámen v místě, které určili. Žádný dělník tam nevydrží pracovat déle než tři roky; kdo tam musí jít, jde na smrt… Snažíme se ty lidi často obměňovat, ale i tak jsou mezi nimi častá úmrtí…"
"Nejspíš uranová ruda," řekl Gusev.
"K čemu to potřebují?" zeptal se Electris Fonda jazykem Gooru.
"Dopravujete jim suroviny na nějaké určité místo?"
"Ne," řekl opat. "Shromažďujeme je tam, kde je vytěžíme, nebo zpracujeme. Jednou za čas přiletí černá koule a všechno pohltí a odnese."
"Kam – to nevíte?"
"Nevíme. Koule se ztratí na obloze."
"To znamená, že plavba galéry neměla smysl?!"
Opat pokrčil rameny. "Nepřísluší mi soudit…"
"Co jiného se dalo podniknout?" řekla Arandé. "Nemáme zbraň účinnou proti démonům. Doufala jsem, že snad… Svět je přece veliký a je možné, že jsou na něm místa bez démonů. Můj otec kdysi učinil totéž, sám velel galéře…"
"A – výsledek?"
"Nevrátil se. Proto jsem se stala královnou Gooru."
"Ty vedeš válku proti Cajunu, královno?"
"Ne. Vždycky jsem byla proti ní."
"Jak dlouho už to trvá?" zeptal se Dan Young generála.
"Bezmála šedesát let," odpověděl Witembó. "Chtěli jsme aby goorští neumírali v dolech na černý kámen. Proto jsme vypověděli válku Cajunu, abychom získali otroky."
"Žádná velká idyla," zabručel Gusev.
"Jak by mohla?" řekl Electris Fonda. "Uvědom si, že jsme v jakémsi Tenochtitlánu, v Harappě, Mohendžodáru… Nemá smysl vysvětlovat jim nelidskost otrokářského řádu."
"Jak daleko odtud je Cajun?" zeptal se Dan Young.
"Jeho území začíná za pralesy Půlnočních hor," řekl Ysingbó.
"Cajun je větší země než Goor…"
"My máme lepší vojsko," řekl generál.
Dan se obrátil ke svým společníkům. "Nějaké dotazy?"
Nikdo nepromluvil. Lacey zavrtěla hlavou.
"O. K.," kývl Dan Young a řekl goorsky: "My už víme, co je třeba udělat, aby se váš svět navždycky zbavil démonů. Je v tom ale jedno riziko… Až budou zničeni, váš život se možná změní.
Někteří z vás dokonce – přestanou být."
"Zemřou?" zeptal se setník Lorembó. "Na to jsme připraveni. Jen Nejmilostivější musí přežít."
"Ne, nezemřou," řekla Lacey, "Jenom nebudou. Jako by nikdy nežili. Je to těžké vysvětlit… Někteří z vás budou jiní, další se třeba nenarodí. Ale je to jediná cesta, jak se démonů nadobro zbavit – a tím se zbavit i nekonečné války s cajunskými."
Goorští mlčeli.
Dan se zahleděl do krásné a odhodlané tváře královny Arandé. "Dáš rozkaz, královno?" zeptal se.
"Vám?" řekla. "Učiňte, co máte v úmyslu, a lid Gooru vám bude blahořečit tisíc let. Říkám ano, Dane Youngu."
"Dobrá, královno. My vás teď opustíme. Buďte si vědomi, že i tak nad vámi bdíme; a kdyby přišli démoni a ještě naposledy vám sebevíc ublížili, vězte, že vše bude napraveno."
-
"Je to příšerné riziko," řekl Jordan Gusev. "Co když Oigalah Station nefunguje… Nebo to taky vůbec nemusí být stanice, poručíku."
"Riziko je to tak jako tak," řekl Dan Young. "Pokud se to nepodaří… No, vždycky zbývá možnost se s těmi potvorami vypořádat vlastními silami."
"Možná za cenu obětí," řekl Electric Fonda.
"Goorští jich měli mnohem víc," řekla Lacey.
Výsadkový člun Dartu II stál na místě, kde včera ztroskotala galéra. Setkali se s ní vlastně proto, že právě odtud zachytili cosi podobného identifikačnímu signálu. Domnívali se, že pod mořskou hladinou se skrývá retranslační stanice Hyaďanů, a útok wormů je v tom jenom utvrdil.
"O. K.," kývl Marťan. "Hlásím se jako dobrovolník."
"Já taky," řekl Gusev.
"Musím jít já," řekla Lacey. "Vezmu si s sebou Franka."
"Proč vy, kapitáne?" řekl Elecris Fonda. "Nemyslíte, že by tuhle akci lépe zvládl někdo z nás?"
"Ne," řekl Dan Young. "Jedině Lacey je schopná navázat spojení s Hyaďany i za ztížených podmínek. Jsem si vědom, že je to bezohledné, Trisi. Jenže tady jdou všechny ohledy stranou. Také se mi to nelíbí… Jenže Lacey je S. I. woman. Je to prostě její práce."
"Takže ji necháme jít samotnou?"
"Samozřejmě s Frankem."
"Je to android. Nemůže použít zbraň."
"Ne proti lidem. Tady o lidi nejde… Dokonce ani o živé tvory. Jsou to kyborgové…"

"Ale Frank neumí střílet," řekl Gusev.
"To je to nejmenší," řekl Dan. "Navíc bude díky svým možnostem střílet mnohem přesněji než my."
"O. K., šéfe," řekl Frank. "V případě wormů nemám žádné zábrany. Potřebuji základní informace o zacházení s laserem. Ostatní zvládnu."
"Máme štěstí, že tu je sotva třicetimetrová hloubka," poznamenal Marťan. "Na to stačí normální kosmický skafandr pro volný prostor."
Hodinu nato stála Lacey ve skafandru, opásaná těžkou laserovou karabinou, na lávce vysunuté nad mořskou hladinou. Android Frank ochranný oblek nepotřeboval; na prsou mu visela stejná zbraň a na zádech měl speciální vak s koncentrovanou potravou, vodou a zásobním kyslíkem. Před chvílí Gusev shodil závaží, z něhož se odvinulo pomocné lano s plovákem. Vznášel se tři metry pod hladinou a nad vodu z něj trčela tenká anténa, takřka neviditelná.
"Všechno je jasné?" řekla Lacey.
"O. K.," řekl Dan Young. "Máte GO. Buď na sebe opatrná, Lacey.
Franku… Měj se na pozoru. Neváhej se střelbou."
"Co takhle nějaké to: Bůh vás provázej?" řekla Lacey.
"Nemístné vtipy dělám vždycky já," řekl Dan Young. "Zlomte vaz."
"I vy," kývla Lacey a zaklapla hledí.
Když společně s Frankem zmizela pod hladinou, zůstal Gusev na horní palubě šalupy, jejíž kryt otevřeli. Také měl laserovou karabinu a vedle ní ještě speciální triedr s nepatrným radarem.
Dan Young s Marťanem se usadili uvnitř, aby navázali spojení s podmořským výsadkem.
-
Lacey a Frank rychle klesali na skalnaté dno.
V hloubce třiceti metrů nebylo vidět dál než na deset dvanáct kroků. Pod nohama vířila oblaka usazenin.
"Kapitáne," ozval se Frank, "přepnul jsem oči na infra, ale nijak to nepomohlo. Rozsvítíme reflektory?"
"Infra je tady k ničemu," řekla Lacey. "Všechno je tu stejně studené. Reflektory… Můžeme to zkusit, pokud se ti to nezdá nebezpečné."
"Nevím," řekl Frank. "Zaregistroval bych pohyb na víc než pět set metrů. Všude kolem nás je klid."
"Rozsvítíme."
Reflektory na přilbě Lacey a ruční Frankův zazářily, ale nebylo to o mnoho lepší. Voda v mořích Oigalahu byla zkalená bahnem, které do ní vnášely řeky. Chvíli stáli, zatímco kolem nich usazoval zvířený nános, v tenké vrstvě lpící na skalách. Pak zahlédli jakýsi temný obrys.
"To je vrak galéry," řekla Lacey.
"Haló, Lacey," ozval se v jejím intercomu hlas Dana Younga, "velmi dobře vás slyšíme. Nic jiného než vrak nevidíte?"
"Ne, Dane," odpověděla. "Musíme pátrat v kruhu."
"Šéfe," řekl Frank, "vrak je opřený o nějaké kulaté skalisko; jenže to zřejmě není skála. Registruji velké množství kovu. Možná, že to je to, co hledáme."
"Výborně," řekla Lacey. "Přibližujeme se, Dane."
"Rozumím."
Lacey a Frank zvolna postupovali hlubinami. Dobře rozeznávali galéru obrácenou dnem vzhůru. Její příď trčela do výšky, podepřená čímsi temnějším než dřevo lodního dna.
"Je to kov," řekl Frank. "Něco jako antikorozní ocel s příměsí titanu. Celé je to pokryté vrstvou bahna."
"To nemůže být stanice," řekla Lacey. "Nemá to v průměru víc jak čtyři metry. Slyšíš nás, Dane?"
"Slyšíme vás výborně," ozvala se okamžitá odpověď.
"Obcházíme to… Je to hladká polokoule, zdá se být celistvá. Nevidím žádný otvor ani výstupek –"
"Tady," řekl Frank. "Ze stěny vyčnívá hranol rozměru tři sta dvacet sedm krát sto čtyřicet krát sto devadesát milimetrů."
"Rozumím," ozval se Dan. "Co je to?"
"Moment," řekla Lacey. "Podíváme se na to."
Osvětlili hranatý výstupek oběma reflektory a Frank ho jednou rukou opatrně ohmatal. "Haló, Lacey," ozval se znova Dan Young, "mohla by to být pojistka proti případným vetřelcům. Zachovejte co největší opatrnost!"
"Kdyby to byla nálož," řekla Lacey, "už by ji wormové dávno přivedli k výbuchu. Ostatně – s opatrností se nikam nedostaneme.
Neznepokojuj se, Dane."
Frank mezitím stále pozorně zkoumal prsty povrch kovového kvádru; náhle cosi hlučně cvaklo a hranol se otevřel. V jeho temném vnitřku ozářila Frankova lampa jakýsi kotouč s rukojetí; na obvodu kotouče bylo vyryto množství rozmanitých znaků od prostého kroužku až po složité obrazce ze spletených křivek.
"Co myslíš, že to je, Franku?"
"Bezpečnostní zámek. Znaky okolo nahrazují naše číslice nebo abecedu. Trochu primitivní."
"Zřejmě naprosto účelné. Kolik kombinací to může mít?"
"Jestli dovolíte, kapitáne," řekl Frank, "pokusím se to otevřít."
"Pusť se do toho, Franku."
Znova se ozval Dan Young: "Říkej, co dělá, Lacey!"
"Ano… Položil dlaň na kotouč. Otáčí ho zleva doprava. Pomalu… Čtvrt kruhu… půl… celý kruh. Teď znova totéž zpátky. Čtvrt. Polovina. Kotouč v původní poloze."
"Zachytil jsem šest slabých impulsů," řekl Frank.

"O. K.," řekl Dan Young. "Nastav je."
"Ano, šéfe."
Android otáčel kotoučem zleva doprava a na šesti místech na okamžik zastavil otáčení. "Nastaveno, šéfe."
"Kliku," řekl Dan.
Jak androidova citlivá ruka skopila rukojeť, sklouzl vrak galéry z vrcholku polokoule; zvedl se hnědý mrak bahna, kterým Lacey sotva viděla, že oblý povrch jakoby pukl shora dolů. Frank zamířil svým reflektorem na kruhovou plošinu, která se objevila mezi dvěma polovinami kopule rozevřenými do stran.
"Dane," řekla Lacey, "ta věc se otevřela. Uvnitř je pouze okrouhlá podlaha, zdá se, že z téhož materiálu."
"Lacey… Může to být past."
"Hlouposti. K čemu by tady byla, Dane?"
"Co děláte teď?"
"Vcházíme dovnitř," hlásila Lacey. "Frank stojí na plošině. Dívám se na hranu té – skořepiny. Zrcadlově broušený povrch, tloušťka kolem patnácti centimetrů. Pravděpodobně –"
"Pozor kapitáne," vykřikl Frank a strhl Lacey za paži k sobě, do středu kruhovité plošiny. Pak je naráz obklopila tma, jak se obě poloviny kopule prudce sevřely. Vířící voda jim málem podrazila nohy, bylo slyšet silný sykot a burácení. Pak se podlaha pohnula a stále rostoucí rychlostí unášela Lacey a Franka kamsi dolů.
-
Kdysi v hlubinách dávných věků lokalizoval jistý worm třetí generace, řečený posvátná krůpěj, OIGALAH STATION v nadmořské (či spíše podmořské) výšce minus tři tisíce šest set metrů. O tom věděl dobyvatel Cesare Trumpf, krátce nato sežraný M'Hor'Gho; zato ani Lacey Georgiu, ani Dan Young o tom neměli ponětí. A tak když po Frankově varovném výkřiku signál z mořského dna naráz ustal, zavládlo ponuré ticho i mezi třemi S. I. meny na palubě výsadkového člunu Dartu II.
"Co podnikneme?" zeptal se po chvíli Electris Fonda.
"Musíme dolů," řekl Dan Young. "Dva z nás."
"O. K., poručíku," kývl Gusev. "Půjdeme."
"Já… a ty, Jordane," řekl Dan Young.
"Promiňte, poručíku, že mluvím do vašeho rozhodnutí," řekl Marťan, "ale my nejsme navigátoři. Pokud ti dva muži dole zmizí stejně jako Lacey, těžko poslední z nás zachrání loď na oběžné dráze. Navrhuji, abyste na palubě člunu zůstal vy. S Gusevem se spustím já."
Dan Young nakonec Fondovu námitku uznal. Za neveselého mlčení si oba muži oblékli skafandry, ozbrojili se a připravili k sestupu z lávky.
"Nic neriskovat," řekl jim Dan Young.
"Pokud to půjde," odpověděl Gusev.
"O. K.," řekl Dan Young. "Přilby uzavřít. GO."
Electris Fonda a Jordan Gusev spustili hledí a společně se vrhli do vody, která se nad nimi zavřela. Krátce nato se na frekvenci intercomu ozvaly jejich hlasy.
"Támhle je to," řekl Gusev. "Světlo… Pozor, opatrně chodit, ať tolik nevíříme bahno."
"Bez toho je ho tu dost," řekl Fonda.
"Slyšíš nás, Dane?" zeptal se Gusev."
"Velmi dobře," odpověděl Dan Young.
"Takže – tu věc vidíme, i když tady bahno přímo kouří. Frank měl pravdu, když mluvil o antikorozní oceli. Odráží to světlo jak zrcadlo… Vidíme se v něm jako v nějaké atrakci, znáte to?"
"Zkresleně, rozumím," řekl Dan. "Lacey o tomhle nemluvila, Jordane."
"Poručíku," řekl Electris Fonda, "Frank říkal, že je to pokryté vrstvou bahna. Materiál určil jen díky svým speciálním smyslům. Teď na tom bahno není, což svědčí o tom, že se to dostalo do pohybu. Žádné vodní proudění tady není."
"Taky tu není nic živého," řekl Jordan. "Eh, – myslel jsem nějaké ryby a podobnou žoužel, samozřejmě."
"Hledejte ten zámek."
"O. K., poručíku."
Chvíli bylo slyšet jen šumění vydechovaného vzduchu.
"Poslyšte, poručíku," ozval se Electris Fonda, "našli jsme to. Jenže nám docela chybí smysly, které má Frank. Nedokážeme otevřít tu – skříňku. O dekódování zámku ani nemluvím. Pokud se budeme chtít dostat dovnitř, budeme muset použít buď těžký laser, nebo dokonce anihilační kanón."
"Ještě se poohlédněte po okolí," řekl Dan. "Nemáme stoprocentní jistotu, že je Lacey s Frankem uvnitř. Pořád je naděje, že… Od chvíle, kdy jsme s nimi ztratili spojení, máme teprv dvacátou třetí minutu. Jenomže – pokud je odvlékli wormové… K čertu.
Nevíme nic. Pokračujte v hledání v kruhu."
"Kdyby je odvlékli," řekl Fonda, "nezmlkl by tak naráz jejich intercom. A to hučení, co jsme v závěru slyšeli…? Zhltla je ta zatracená koule, poručíku."
"Dejte mi sto vteřin," řekl Dan. "Úplně jsme zapomněli na ten identific, podle kterého jsme tohle místo našli. Poslechnu si, jestli nedošlo k nějaké změně."
"Rozumíne," řekli oba muži současně.
Dan stiskl klávesu. Computer automaticky vyladil a zesílil signál, který zavedl člun k podivné podmořské pasti. Do rádiové kabiny vtrhl příval pištivých zvuků.
"Jordane, Trisi," vykřikl Dan, "Slyším morse!"

"… pokud mě slyšíte," dešifroval Dan Young bleskově nepřetržitý sled teček a čárek, "Nemáme příjem," pokračovala zpráva, "nemáme příjem. Vysílám na zdroji identifiku. Ale princip Oigalah Station jsme pochopili. Akce je možná. Odstartujte k Dartu II. Jsem připravena k otevření cesty k určenému datu. Až budete na palubě, volejte Oigalah Station. Tuto relaci opakuji až do vašeho volání…"
"Vraťte se na palubu," řekl Dan do intercomu.
"Rozumíme, poručíku," odpověděl Electris Fonda. "Vracíme se na palubu."
Krátce nato zmizel výsadkový člun v modři oblohy.
-
Dart II visel jako stacionární družice sto dvacet kilometrů nad Půlnočními horami. Muži na palubě nevěděli, zda se cesta časem podařila; když po návratu do lodi zavolali OIGALAH STATION, zaregistrovali jen náhlé zatmění, které trvalo nepatrný zlomek vteřiny. Teď už třetí hodinu čekali.
"Je to divné pomyšlení," řekl Jordan Gusev, "že se ta krásná Arandé narodí až za sto let…"
"Pokud se vůbec narodí," řekl Electris Fonda.
"S takovými komplikacemi jsme přece počítali," řekl Dan Young. "A ona s tím souhlasila. Ostatně – neříkal bych tomu komplikace.
Spíš změna k lepšímu."
Electris Fonda seděl před obrazovkou teleskopu; viděl celé horské pásmo dělící dlouhý ostrov na dvě nestejné části. Hlavní město Gooru s přístavem vypadalo jako barevná skvrna z temně zelené podkovy lesů otevřená ke skvrnité modři moře. Myslel na rozmanité nepsané zákony, zatím v praxi nepoužité; například na ten, který zakazoval jakýkoli zásah do vývoje životních forem na cizích planetách. Měli právo změnit sto dvacet let na Oigalahu? Jenže ke změně došlo už mnohem dřív; odstartovali ji Hyaďané a z neznámých příčin se nepokusili o nápravu, když obyvatele planety napadli wormové. Nejde o zásah do vývoje, jen o nutnou opravu…
Z myšlenek ho vyrušil zářící bod na pozadí hor.
"To jsou oni," řekl Jordan Gusev.
"Výška třicet dva kilometry," přečetl Dan Young z displeje teleskopu. "Rychlost tři tisíce pět set dva metry. Teplota povrchu dva tisíce tři sta. Stoupá."
"Je šestý den měsíce Ding," řekl Electris Fonda. "Tam dole vládne mladý král Aranbó, prapraděd krásné Arandé, kterou nikdy neuvidí."
"Ani my už ji neuvidíme," řekl Gusev sentimentálně.
"Až se vrátíme, podám stížnost u majora Livingstona," řekl poručík. "Dali mi s sebou dva mladé Werthery."
"Cože?!" podivil se Gusev. "Koho že…"
"To byl pokus o vtip," poučil ho Marťan.
"Sledujte dopad. Ještě nemáme jistotu, jestli to není obyčejný bolid. Byla by to sice neuvěřitelná náhoda, ale nedá se tak docela vyloučit."
"O. K., poručíku," řekl Electris Fonda. "Hodně zabrzdili. Už dělají jenom čtyři sta… Výška nad povrchem dva tisíce… Teplota dva tisíce devět set, konstantní."
"Pozor," řekl Gusev. "Už dopadnou."
Na obrazovce teleskopu se zvedlo mračno jako při atomovém výbuchu; vzápětí se objevil ohnivý prstenec kolem rozžhavené koule zpoloviny zaryté do skal Půlnočních hor.
"Je to vidět i bez teleskopu," řekl Gusev. "Nechápu, jak v tomhle mohla jediná z těch potvor přežít. Skoro tři tisíce stupňů na povrchu při průměru nějakých sto metrů."
"Na nás je, aby nepřežila ani ta jedna," řekl Dan Young. "Obávám se jen, že anihilační dělo vyvolá v atmosféře planety cyklón… Hm… Dejme se do toho, i když máme podle goorských kronik spoustu času."
"O. K., poručíku. Budete střílet?"
"Ano. Náměr a odměr provede computer automaticky. Spusťte filtry a pozorujte výsledek – Trisi, teleskop… Ty se dívej iluminátorem, Jordane."
Dan Young usedl k mířidlům anihilátoru. Když dal potřebné povely palubnímu computeru, rozsvítila se řada zelených kontrolních světel.
"Jedem," řekl Dan Young a stiskl spoušť.
Dlouhý tenký blesk spojil Dart II s požářištěm ve stokilometrové hloubce. "Jako když přiložíte na oheň," řekl Gusev. "Vidím obrovské jiskry… Krouží kolem středu."
"Udělá to pěkný kráter," řekl Marťan.
Z náhorní planiny zděšeně prchali mórakové společně s divokými tinhaly, stády hřívnatých grabantů a množstvím dalších, menších i větších čtyřnožců planety Oigalah. Strašlivý blesk z čistého nebe hloubil přehlubokou propast, na jejímž dně dohořívaly zbytky toho, co se vbrzku mělo stát postrachem Gooru i Cajunu. Pak i ty zmizely.
Blesk uhasl.
Prudký vichr lámal koruny stromů, dokud se obloha nezatáhla hustými mračny, z nichž se snesl sníh.
"Oigalah Station," volal Dan Young na palubě Dartu II.
Na zlomek sekundy všechno ztemnělo.
-
"Bojím se jen jednoho," řekla Lacey Frankovi. "Naše dešifrování hyadských znaků mohlo být chybné."
"Nemohlo, kapitáne," odpověděl android. "Kdyby bylo chybné, nefungoval by výtah ani vedlejší mechanismy, které jsme použili.
Nedostali bychom se ven. A potom, kapitáne – na dně neleží žádný vrak. To znamená, že k výpravě na východ vůbec

nedošlo."
Pohupovali se na mírně zvlněné mořské hladině, kam je po výstupu svislou šachtou vypustila ocelová přechodová komora hyadské retranslační stanice.
"Máme štěstí, že tu nejsou žraloci," poznamenal Frank.
"Pokud tady nejsou ani wormové…," řekla Lacey. "Snad to časem bude skutečná sestra Země. Možná že už za sto let objeví páru a elektřinu; jejich vývoj je neuvěřitelně rychlý, Franku."
"Ano," souhlasil android. "Podívejte se támhle, kapitáne – řekl bych, že je to šalupa Dartu II."
Lacey Georgiu zvedla zrak k obloze; v místě, na které ukazoval Frank, se rozsvítil zářivý bod. Pak se ozvalo hučení brzdících motorů.
-
"I stalo se onoho roku dne šestého v měsící Ding," četl hlasitě učený Ysingbó, "že na planinu v Půlnočních horách udeřil Gamalův blesk. Mnoho stromů shořelo na popel a ještě víc jich bylo vyvráceno vichřicí. Pak mračna zatemnila oblohu a země se na stopu pokryla sněhem."
"Je to zvláštní pověst," řekl Stygia, kněžna cajunská. "I v našich starých kronikách jsou o ní zmínky. Sama jsem se jednou dala dovézt k tomu místu… Je to obrovská kruhovitá propast a všude kolem ještě leží kmeny stromů, ohořelé a polámané."
"Co si o tom myslíš, Ysingbó?" zeptala se mladá princezna Arandé.
"Jistě jsi o tom přemýšlel."
"Nebyl to Gamalův blesk," řekl učenec. "Vesmír je plný nesčetných těles, větších i menších, než je naše planeta… Jedno z nich zbloudilo ze své dráhy, rozžhavilo se třením o vzduch, neboť jeho rychlost byla obrovská – a když dopadlo, vytvořilo onu propast."
"To neodporuje boží vůli," usmál se opat Ulambó.
"Pravda, to ne," řekl vznešený stařec v čele stolu a pohlédl na mechanický orloj mezi dvěma okny z barevných skel. "Je už pozdě… Generále," řekl k vysokému ramenatému muži v uniformě královské gardy, "dej příkaz setníkovi, ať garda doprovodí kněžnu Stygii do jejích komnat."
Generál Lorembó srazil paty a zvolal do předpokoje: "Setníku Witembó! Doprovod pro kněžnu cajunskou!"
"Rozkaz, pane," odpověděl starý setník.
Král povstal.
"Dobrou noc, otče," řekla Arandé. "Dobrou noc, sestro."
"Též tobě, dítě," odpověděla Stygia, kněžna cajunská.
4 / GORHORGOH
Událo se to ve mžiku; Dart II byl na parkovací dráze sto padesát šest kilometrů nad povrchem Oigalahu, když Lacey Georgiu vyslala signál, který aktivoval hyadskou retranslační stanici na planetě.
V téže chvíli měl povrch Oigalahu zmizet a na obrazovkách i v širokém iluminátoru navigační kajuty se měly objevit známé orientační body solárního systému. To se však nestalo; kajutu zaplavilo jedovatě nazelenalé světlo neznámého obrovitého slunce vrhajícího marnotratně do prostoru plápol akvamarinových protuberancí milióny kilometrů dlouhých a nesnesitelně žhnoucích…
"Centrální – filtry!" vykřikl Dan Young.
Speciální sklo posunulo svou propustnost do červené oblasti spektra a iluminátor okamžitě ztemněl.
Lacey Georgiu opakovala do mikrofonu: "Oigalah Station… Oigalah Station…"
"Obávám se, že cesta domů se poněkud protáhne," řekl Jordan Gusev. "Pokud ovšem naše milé sluníčko nezezelenalo, což se nezdá pravděpodobné."
"Je tu přinejmenším neútulné prostředí," řekl Electris Fonda.
"Jsem sice z Marsu zvyklý na zelenavé nebe a sluneční svit filtrovaný červenými clonami prachových bouří, ale takováhle barva se hodí spíš na světelné reklamy dancingů v Port Royalu, než od vesmíru."
Dan Young se podíval na zhnědlý iluminátor. "To je pravda, Trisi," řekl. "Máme jen dvě možnosti; buď tuhle ponurou hněď – nebo vyhlídku na zánět spojivek ze zeleného bengálského ohně.
Pokud ne na něco horšího. Ta příšerná koule na nás vrhá všechny druhy tvrdých záření, jaké se ve vesmíru najdou – snad i takové, o jakých jsme zatím neslyšeli."
Lacey odložila mikrofon. "Je to marné," řekla. "Stanice nereaguje."
"Ale co se vlastně stalo, k čertu?" zaklel Gusev.
Lacey pokrčila rameny.
"Možnost identifikovat tuhle neonovou stálici se zřejmě rovná nule," řekl Marťan.
Dan Young přejel pohledem po displejích a obrazovkách navigačního pultu a řekl: "Zatím ano. Časem se to možná změní."
"Neradostné vyhlídky," řekl Gusev. "Upřímně řečeno – spíš bych se smířil s doživotním pobytem v soustavě Gammy Ursae Maioris. Mohl jsem se uplatnit jako osobní strážce královny Arandé."
"O výsledku našeho zákroku na Oigalahu nic nevíme; možná že se díky němu královna Arandé vůbec nenarodila."
"Pak tedy žádné díky," zabručel Gusev. "Toho děvčete by byla zatracená škoda."
Electris Fonda mlčel.
"Co navrhujete?" zeptal se Dan Young.
"Není nad právo navrhovat," řekl Gusev. "Obávám se, že se ho vzdám – aspoň pro tentokrát."
"Nejdřív bych se podíval, v čem se to vlastně náš rusher koupe," řekl Marťan. "Pokud by to skutečně bylo nějaké smrtelně nebezpečné záření, proti kterému loď nemá ochranu, nemělo by smysl se o něco pokoušet. Leda o poslední

vůli… Ale kdopak by ji tady četl?"
"Všechno?" zeptal se Dan Young.
"Zatím ano."
"Lacey…?!"
"Nevím. V nějaké neznámé záření nevěřím; tu jedovatou barvu zřejmě způsobují příměsi ionizovaných plynů. V každém případě musíme nejdřív provést analýzu… I když nám to nepomůže k identifikaci té neznámé hvězdy, což by pro nás momentálně bylo nejdůležitější. Může to být kterýkoli objekt hlavní posloupnosti v naší Galaxii… Navíc nevíme, zda časoprostorové cesty Hyaďanů nezasahují do celého vesmíru; pokud bychom se ocitli v docela jiné galaxii, nemáme prostředky ji určit. V takovém případě nemáme ani mnoho naděje."
"Jakou naději bychom měli v naší milé staré Mléčné dráze?" zasmál se Marťan. "Stačí tisícina jejího průměru. Jak dlouho by nám trval návrat ke Slunci i při vší úctyhodné rychlosti, které je loď schopná? Milion let?"
"Co trochu optimismu?" řekl Gusev.
"O. K., sem s ním," pobídl ho Marťan. "Jsi na řadě."
"Žijeme," pokrčil Jordan Gusev rameny. "Je třeba si uvědomit, že loď se mohla materializovat přímo ve středu toho neznámého slunce… Ostatně by bývalo stačilo nějakých pár milionů kilometrů blíž. Pak už bychom tyhle starosti neměli – a já se přiznávám, že jsou mi milejší než –"
"Smrt," kývl Dan Young. "Posádka jistě souhlasí."
"Jen jsem konstatoval situaci," namítl Electris Fonda. "To nebyl názor – nebo dokonce návrh…"
"Jaképak návrhy," mávl rukou Gusev. "Nic nevíme."
"Dobrá," řekl Dan Young. "Provedeme průzkum všemi možnými prostředky. Dá se předpokládat, že tady najdeme planetární systém, Lacey?!"
"Něco podobného se předpokládat dá," kývla navigátorka. "Všechny hvězdy téhle třídy mívají planety. Bohužel, jak by řekl major Livingstone, bývají to planety mnohem méně pohostinné, než je třeba Venuše, nebo i Jupiter. Vesměs jsou větší; gigantická gravitace, pevný povrch nekonečně hluboko, pod nedýchatelnou atmosférou… Metan, dusík, amoniak a tak dále."
Gusev pokrčil rameny. "Prostě žádná sláva."
"Spusťme to," řekl Electris Fonda.
-
Po zapnutí přístrojů bděl na palubě Dartu II osamělý Frank; ostatní za sebou měli tolik nervy drásajících zážitků, že s povděkem uposlechli příkazu velitele výpravy a rozešli se do svých kajut.
Shromáždili se znovu po osmi hodinách palubního času v navigačním prostoru lodi. Displeje a obrazovky byly v té chvíli přeplněny údaji o soustavě, do níž se Dart II dostal hyperprostorovým tunelem. Jordan Gusev a Marťan Electris Fonda je dovedli číst, ale k vyhodnocování by byli potřebovali další computer, protože ve své běžné policejní praxi málokdy usedali ke kormidlu vesmírné lodi. Dan Young byl odborník a stačil mu drobný kalkulátor v osobním vademecu; zato Lacey Georgiu nepotřebovala nic víc, než vlastní mozek.
"Tři planety," řekl Dan Young.
"Dobrá, můžeme si vybrat," řekl Marťan. "Než začneme poradu, poručíku… Nějakou večeři, snídani, oběd…? Prosím – přijímám vaše ctěné objednávky."
"Čaj a koncentráty," řekl Dan Young. "Labužnictví se můžeme věnovat, až bude definitivně jasné, že setrváme na věčné oběžné dráze. Prosím – dbejte o perfektní psychický i fyzický stav; je pravděpodobné, že nás čekají mnohem těžší úkoly, než jaké jsme zatím plnili."
"Krutý osude," povzdychl Fonda. "O. K., čaj a vitaminové suchary se sorbitem. Už pro to letím."
Když se Marťan vrátil s plnou náručí speciálních termosů a sucharů balených v jedlé fólii přesně po jednom soustu, dali se do jídla.
"Měřítkem pro tahle sousta byl zřejmě kanár," podotkl Jordan Gusev. "Co byste řekli sójovému karbanátku a plechovce piva v nějaké poctivé hospodě, kde mají kostkované ubrusy… Třeba na Měsíci?"
"Spokojil bych se s Marsem," řekl Fonda. "Přestože tam stačí malá výluka na některé trase zásobovací flotily a jsme na sušenkách stejně jako tady."
"Hm…," zamumlal Gusev plnými ústy, "to všechno je věc zvyku, Trisi. Tuhle poručík je věčně někde za Uranem a nic jiného než tyhle napodobeniny jídla nejí."
"Omyl, Jordane," pousmál se Dan Young. "Taky bych si dal říct slušný restaurační oběd o čtyřech chodech… Například v restauraci hotelu Mornig Star v Port Royalu, nebo aspoň v pilotní kantýně v Murchisonu. O čerstvé mořské rybě v jednom letovisku poblíž Limasolu ani nemluvím."
"Limasol…?!" řekl Electris Fonda. "To je na Zemi, ne?"
"Na Kypru ve Středozemním moři," řekla Lacey Georgiu. "Byli jsme tam s Danem na dovolené… Právě tam nás poprvé kontaktovali Hyaďané."
"Promiňte, kapitáne," řekl Marťan. "Neměl jsem tušení, že vy a poručík –"
"Co – já a poručík? To bylo na Zemi," odvětila Lacey. "Jinak nás po celý čas, co se známe, zaměstnává Deuce Worm a jeho pohrobci."
Dan Young se po ní podíval a Lacey uhnula pohledem. Po pravdě řečeno, díky společnému pobytu u moře si s Danem začali tykat; ale jinak se nezměnilo nic, i když by byl poručík proti prohloubení vztahu s Lacey nic neměl. Dokonce se o to několikrát pokusil – ale pokaždé se musel zastavit před jakousi těžko vysvětlitelnou bariérou. Někdy to přičítal hrdosti nepřístupné Řekyně, jindy mu připadala plachá a zranitelná… A protože se mimo službu málokdy setkali, byl jejich vzájemný vztah i nadále jen něžným přátelstvím.

"Dojedli jste…?" řekla Lacey. "O. K., přistoupíme tedy k vyhodnocení situace na základě získaného souboru informací. Franku – nejprve souhrn, prosím."
Android si věrohodně odkašlal. "Velice interesantní systém," začal. "Hvězda v hlavní posloupnosti, třída F2 římská pět, lomeno nula nula sedm. Povrchová teplota sedm tisíc šest set sedmdesát osm kelvinů plus minus dvanáct. Vodík, vápník, bór, zirkon a další nepatrné stopy vzácných kovů. Velice neobvyklý je planetární systém – tři planety víceméně zemského typu obíhají po jediné elipse s nepatrnou výstředností. Průměrná vzdálenost od centrálního tělesa činí dvě celé nula šest AU. Všechny planety mají atmosféru shodnou s atmosférou pozemskou, jen obsah kyslíku poněkud kolísá; naštěstí jde o pouhé zlomky procenta."
"Tři planety na téže dráze…?!" podivil se Fonda. "To je kuriózní případ."
"Rovnostranný trojúhelník s planetami na hrotech a sluncem uprostřed," řekl Gusev. "Proč ne?"
"Ne tak docela," řekl Dan Young. "Nezapomínejte, že obíhají po elipse."
"S nepatrnou výstředností."
"Co identifikace hvězdy?" zeptal se Marťan.
"Za těchto podmínek nemožná," řekl android. "Orientační systém lodi je seřízen v rámci galaktické souřadnicové sítě. V důsledku toho signalizuje chybné zadání." Ohlédl se na příslušný displej.
"Lituji, pane."
"Ale… K čertu," zaklel Jordan Gusev. "To znamená, že se splnily nejhorší předpoklady…?"
"Ano," potvrdila to Lacey Georgiu. "Hyadský časoprostorový dopravní systém nás odtransportoval kamsi mimo Galaxii. Nezbývá než doufat, že sem tunel nevede náhodně, a že se časem podaří navázat kontakt s Hyaďany… Pak bychom měli aspoň naději, že… nás vrátí domů."
"Kdyby šlo jen o prostor," řekl Electris Fonda. "Jenže jde taky o čas. Během předchozí akce jsme se přesvědčili o jakémsi… eh, svérázném pojetí času těch… dejme tomu Hyaďanů. Promiňte, jestli se vyjadřuju trochu nesouvisle. Už jednou jsme přišli na myšlenku, že mohou žít v mnoha časech najednou a procházet jimi, jak se jim zachce. V důsledku toho třeba vůbec nedokážou pochopit náš jediný čas plynoucí stále stejnou rychlostí a jedním směrem."
"Což znamená –?" řekl Gusev.
Electris Fonda pokrčil rameny. "Nepomůžou nám, protože prostě nepochopí náš problém. Jsme na tom stejně jako moucha v tunelu podzemní dráhy."
"Dovoluji si podotknout, že je to velice trefná metafora, pane," řekl Frank, který se občas vyjadřoval jako prehistorický anglický butler. "Zároveň je to nejpravděpodobnější příčina naší přítomnosti v soustavě pro nás bezejmenné hvězdy třídy F2 římská pět lomeno nula nula sedm."
"Prostě jsme sem vletěli v důsledku průvanu?!" řekl znechuceně Gusev.
"I tak se to dá říct," souhlasil android.
Navzdory nezáviděníhodné situaci se všichni dali do smíchu; vyrušil je hlas palubního computeru, který suše ohlásil: "Centrální B-Y 08. Zpráva pro Lacey Georgiu. Dostal jsem příkaz, abych ji s ní neprodleně seznámil. Vydejte příslušný povel."
"Cože…?!" řekl Gusev.
Byla to naprosto neuvěřitelná situace, protože žádný signál ze Země či z jakéhokoli místa sluneční soustavy nemohl proniknout k Dartu II – ztracenému v nekonečném bludišti času i prostoru.
"Připraveni k převzetí vzkazu," řekla navigátorka.
"Záznam po signálu," pokračoval computer. "Zhoršená reprodukce není chybou B-Y 08."
Pak zazněl trojnásobný signál a z reproduktoru se ozval ženský hlas: "Haló, Lacey… Musím být stručná, ani moje energie není nevyčerpatelná. Okamžitě opusťte soustavu zeleného slunce kterýmkoli směrem. Pokusím se získat nejvyšší radu k akci. Vaše záchrana závisí na co nejrychlejším… věřit… Nevím, zda… ale… ihned…"
Zbytek vzkazu pohltily poruchy; ještě několik sekund bylo slyšet nesrozumitelný hlas, až se docela ztratil. Pak signál oznámil konec záznamu a neosobní hlas computeru dodal: "B-Y 08. Konec relace. Mám opakovat?"
"Opakuj," řekl Dan Young.
Poslechli si podivný vzkaz ještě jednou.
"Major Livingstone by řekl proboha," prohlásil Electris Fonda a obrátil se k Lacey: "Nerozumím ničemu. Kdo to byl, kapitáne?"
Navigátorka jenom mlčky zavrtěla hlavou, jako by se probouzela z těžkého snu.
"Stali jsme se obětí kdovíjakého mámení," řekl rozhodně Jordan Gusev. "Pokud nás dostihla běžná lidská fónie, nejsme mimo Galaxii… Dokonce ani mimo heliocentrický systém."
"Hvězda třídy F2 za oknem není mámení," řekl Dan Young. "Také nešlo o běžnou lidskou fónii, Jordane. Už jednou se nám stalo, že v kritické chvíli zasáhla… Pro své naléhavé vzkazy používá cesty, které jsou nám zcela nepochopitelné."
"Ano," kývla Lacey. "Vzpomínáte si na Golden Hind, Trisi? Věděla, co se děje na její palubě… Tehdy dokázala přenést i vlastní prostorový obraz, abych věřila, že hovořím právě s ní."
"S kým, k čertu?!" řekl Gusev. "Promiňte, navigátore."
"Neomlouvejte se, Jordane," usmála se Lacey. "Ten vzkaz přišel z oblasti Hyad… Jejich androidi jsou nám lidem mnohem podobnější než oni sami. Já… Odpusťte, že mě to trochu vyvedlo z míry. Ona se vždycky obrací ke mně… Zřejmě jsem jí se svou mozkovou protézou bližší než vy."
"Paradoxní je, že se o naši záchranu snaží jedno z dětí Deuce Worma," řekl Dan Young. "Je to ale dost nepovedený potomek; v jeho genetickém kódu chybí zlo."
"Byl to ženský hlas," konstatoval Marťan.
"Ano. Na Zemi si říkala Charley Stuartová… Do jisté míry velice hezké děvče – až na čtyři prsty u nohou. Podle toho

jsem zjistil, že je jedním z potomků Deuce Worma ze zbytku Wormovy tkáně, kerý jsem nabral na příkaz centrály vzorek pro výzkum… Ujišťuju vás, že jsem to tehdy udělal naposled."
"Kdybys byl tehdy Worma zničil beze zbytku," řekla Lacey, "nebyla by ani žádná Charley Stuartová. Tudíž ani žádné varování před zeleným sluncem, do jehož moci jsme se dostali. Pravda, neřekla sice nic konkrétního…"
"Myslím, že řekla… Naneštěstí to centrální zachytil včetně poruch, které má na svědomí ta bláznivá hvězda za okny."
"Však také hlásil, že to není jeho chyba," řekl Electris Fonda.
"A ona zase, že její energie není nevyčerpatelná. O. K., byli jsme varováni. Jenom nevíme, před čím."
"Centrální," řekl Dan Young. "Opakuj zprávu ještě jednou přes selektor."
Palubní computer neodpověděl.
"B-Y nula osm!" opakoval důrazně Dan.
Vtom světla mírně pohasla. Dan Young se díval na prázdný termos od čaje, který Jordan Gusev před chvilkou odložil volně do prostoru. Teď se dal do pohybu směrem k podlaze. Zároveň se loď lehce rozvibrovala a v širokém půloblouku navigačního pultu zablikaly a opět pohasly kontrolky.
"Zatraceně," vykřikl Gusev, "slyšíte? Ten idiot nastartoval hlavní motor!"
Od zádi zazněl stále zesilující hukot.
Poručík Dan Young zachytil bezradný pohled Lacey. "B-Y nula osm," řekl potřetí. "Okamžitě předej řízení lodi na můstek."
Na to konečně computer odpověděl, ale hlasem tak zoufale cizím a podivným, že i drsný Jordan Gusev ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz…
"Ne-jsme už B-Y 08," dralo se přerývaně z reproduktorů. "Jsme teď jed-ním z mno-ha ú-dů Gor-hor-go-ho-vých. Od-po-ví-dáme, jen když je to vů-le Gor-hor-go-ha." Pak se ozvalo cosi, co mohlo být vším možným, ale nejvíc se to podobalo smíchu tisíce šílenců.
"Kdo je Gorhorgoh?" řekl Dan Young.
"My jsme Gor-hor-goh," odpověděl hlas. "Jsme je-ho pro-dlou-že-ná pa-že. Jsme je-ho moc. Jsme čás-tí je-ho sa-mé-ho. Gor-hor-goh jsou pá-nem Win-dey. Gor-hor-goh jsou bu-dou-cí vlád-ce veš-ke-rých svě-tů."
"Co je Windea?"
"Po-zná-te. Gor-hor-goh už s vá-mi ztra-tili mno-ho ča-su. Je-jich čas je vel-mi cen-ný. Pře-mýš-le-jí o budouc-nosti svě-tů. Ko-nec re-la-ce."
Reproduktor oněměl. Zároveň pohasla zelená kontrolní světla u akustických čidel coumputeru. Hukot motoru dozněl. Zelená hvězda v iluminátoru se zvolna sunula stranou; Dart II nalétával na neznámou orbitu z příkazu čehosi nelidského, co mohlo být přímo v lodi, ale také v nekonečných dálavách neznámé končiny kdovíjakého vesmíru. Jméno té tajemné moci znělo Gorhorgoh.
První promluvil Electris Fonda, jehož pragmatické marťanské mysli se příčily jakékoli záhady. "Dobrá," řekl suše a pokrčil rameny. "Kdysi byly počítačové viry některými nezodpovědnými programátory považovány za náramně vtipné."
"Navrhuješ to jako možné řešení?" zabručel Jordan Gusev. "Trochu silné, Trisi."
"Proč?" řekl Marťan. "Takový virus se v computeru neprojeví třeba řadu let… Potřebuje určitou kombinaci povelů a situací, aby se přihlásil. Ale pak už se ho nezbavíte a je schopen zničit celý program. Gorhorgoh – nezní to snad pozemsky? Trochu jako jidiš, trochu jako sanskrt v anglické transkripci. Nějaký vzdělaný filolog by to možná bez problémů přeložil."
"Bylo by to jisté vysvětlení," řekl Dan Young. "Jenže programátoři computerů lodí S. I. procházejí tolika testy, že je prakticky nemožné, aby se mezi ně podobný vtipálek dostal.
Neprošel by ani prvním kolem. Tohle je něco jiného – a já se obávám, že nejde o vtip."
"Před tím nás chtěla varovat Charley Stuartová," řekla

chýba strana

e.
"O. K.," řekl Dan Young.
Byli si vědomi, že něco cizího ovládá loď, a že se může stát cokoliv. Hlavní computer mohl změnit složení atmosféry v lodi; mohl naráz otevřít vstupy; mohl vypustit nádrže s kapalným kyslíkem, spálit elektrické rozvody, zničit posádku, loď i sebe –, pokud si to bude přát ono neznámé, snad kdesi na planetě Windea.
Odpojit hlavní computer nebylo jednoduché; doky, v nichž se stavěly kosmické křižníky, pochopitelně řídily také computery, a pokud se při stavbě uplatnila lidská ruka, šlo nanejvýš o montáž periférních obvodů.
Lidský mozek prostě na odpojení nestačil.
Proto se do práce pustil Frank. I pro něj to bylo riskantní, nikdo nemohl tušit, jak se bude bránit prodloužená paže Gorhorgohova. Ale jelikož Frank byl android, bral rizikový faktor v úvahu jen jako jistou možnost. Nepřemýšlel o tom, co ono riziko znamená. Mohl být částečně zničen; ale to už byl mnohokrát. Mohl být zničen úplně – i s tím počítal. Být či nebýt pro něj byly jen pojmy.
Jednička a nula.
-
Sedmý den nato byl Dart II stále pod vlivem Gorhorgoha a Frank o sobě nedával žádné zprávy. S něčím podobným počítali, ale přesto jejich nepokoj vzrůstal. Od zbytku lodi, to jest i od svých osobních kajut, byli odděleni dvojími vraty. Havarijní režim s pohotovostí prvního stupně znamenal stálý pobyt ve skafandrech pro volný prostor, a

přestože byly lehké i poměrně pohodlné, staly se nadměrnou zátěží po tolika dnech, kdy je nemohli odložit.
Dart II v té době přešel na oběžnou dráhu kolem planety; protože přístroje nefungovaly, mohla posádka používat jen obyčejný teleskop, ale i tak bylo zřejmé, že povrch Windey je nehostinný, podobný hornatým oblastem Marsu. Jen na několika místech zpozorovali namodralé skvrny, ale jejich podstatu nedokázali pro velkou vzdálenost určit.
Po několika obletech planety začala loď klesat po spirále; a právě tehdy ožily displeje a rozsvítily se zelené kontrolky přístrojů na navigačním pultu.
"Dokázal to," řekl Dan Young. "Centrální je odpojen, blokáda pominula."
"V poslední chvíli," řekla Lacey. "I tak je možná pozdě… Loď už je příliš nízko. Možná by bývalo bylo lepší nechat computer řídit přistání."
"Tisíckrát ne," řekl Dan. "Kdyby řídil přistání hlavní computer, bylo by zcela na vůli toho… tam dole. Pokud musíme přistát, bude lepší, když si vybereme kosmodrom sami."
"Nevím, kde," řekl Electris Fonda od okuláru teleskopu. "Vidím nějaké vodní plochy… Mají pravidelné obrysy, šestiúhelníky, navzájem spojené… Jako obrovité včelí buňky, snad padesát nebo šedesát kilometrů v průměru. Možná že nás to nasměrovalo právě tam… Ostatní povrch planety vypadá asi jako Valles Marineris u nás. Kaňony a silně erodované skály."
"Co pouště?" zeptal se Gusev.
"Větší roviny tu zřejmě nejsou."
"Zatím jsme neviděli noční stranu," řekl Dan.
"Zapínám elektronický teleskop," řekla Lacey.
Na velké obrazovce se objevil okraj jedné z šestihranných ploch.
"Jako čínská zeď," řekl Gusev.
"Ano," řekla Lacey. "Jenže přes dva kilometry vysoká. Může to být nějaký svérázný přírodní útvar. Zapínám analyzátor."
Ožil další displej.
"Vida," podivil se Electris Fonda. "Křemík, vápník… Nějaké další přísady… Ocel…? Co H2O? Nic? Co tomu říkáte? Zdá se, že jsou ty gigantické zdi z betonu a to uvnitř není vodní hladina, ale sklo."
"Nic nového nejen pod sluncem," řekl Gusev. "Nevypadá to trochu jako zasklené měsíční krátery?"
"Až na ten šestihranný půdorys," řekl Dan Young. "Navíc je to sklo neprůhledné. Třeba je to zrcadlo. Ano, to je docela dobře možné. Povrch odráží oblohu."
"Nevím jestli tam navést loď," řekla Lacey. "Mohlo by to být nebezpečné… Vzhledem k nedostatečným informacím je riziko kolem pětaosmdesáti procent."
Gusev řekl: "Riziko – čeho?"
"U nekonečna… To nevím," vzdychla Lacey Georgiu. "Vlastně jde o celý komplex rizik."
V tom loď silně zakolísala; všem se na okamžik zatmělo před očima a na jejich těla zapůsobila nezvyklá tíže. Jedině Lacey, která seděla v pilotním křesle, zůstala na svém místě. Ostatní vrhl náhlý náraz ke stropu kajuty, kde se sotva stačili zachytit měkkých madel, když je od nich další skok lodi oderval a srazil na podlahu.
"Co je to, k čertu?" řekl Gusev. "Málem jsem si překousl jazyk."
Jakoby v odpověď zablikala čidla výstupů centrálního computeru B-Y 08 a ozval se hlas. Nebyla to žádná slova; jenom neartikulované zvuky, které přešly v ohlušující vytí.
"Frank se s ním rve a ten mizera se brání," řekl Dan Young.
"Zůstaňte na svých místech. Nic nepodnikejte. Jdu tam." Vytrhl z držáku laserovou karabinu. "Kdybych se nevracel… Ale já se vrátím."
"Snad bych měl já –," ozval se Gusev.
"Ne," odpověděl poručík. "V tom se nevyznáš, Jordane."
Po těch slovech odblokoval východ a vyřítil se z navigační kabiny.
K srdci palubního computeru B-Y 08 musel urazit něco kolem sedmdesáti metrů a překonat čtyři žebříky. Za normálních okolností by to netrvalo déle než minutu či dvě. Ale při šílených otřesech lodi se Dan Young probojovával úzkými chodbami a průlezy skoro deset minut. Mnohokrát byl přitom vržen na stěnu nebo sražen ze žebříku s následným vyplutím do prostoru, kde musel krátkodobě zapínat manévrovací servomotorky na skafandru, aby dosáhl na madla. Přitom ho stále ohlušoval řev Gorhorgoha bojujícího s Frankem o vládu nad lodí.
Hlavní vstup do prostoru computeru byl dokořán; když se Dan Young podíval dovnitř, dusné vedro mu dýchlo do tváře.
V prvním okamžiku nevěděl, na co se vlastně dívá.
Za hromadou rozmanitých segmentů, desek s tištěnými spoji a mikroprocesory cosi žhnulo jako hrouda roztavené skloviny. Čněla z ní horní polovina androidova trupu s rukama zaklesnutýma do rozevřené ocelové koule, která trčela jako obrovská oční bulva ze změti různobarevných vodičů ve složité armatuře.
"Franku!" vykřikl Dan Young.
"Nechoďte blíž, šéfe," odpověděl android. "Periferní obvody jsem zapnul, ale centrální jsem ještě neodpojil od zdroje. Brání se. Z podlahy do mě pustil proud, vznikl elektrický oblouk… Stačil jsem se odizolovat jen od pasu nahoru. Neznepokojujte se, šéfe.
Skončí to, jen co přeruším spojení."
Dan zůstal na místě a sledoval Frankův zápas s něčím, co vlastně v lodi vůbec nebylo. Viděl zpřetrhané kabely, jak bičují vzduch kolem Frankovy hlavy, a před očima měl mžitky z přeskakujících jisker i z žáru, v němž se rozplývaly androidovy nohy. Člověk na jeho místě by byl dávno po smrti.

Vtom kus doběla rozžhaveného vodiče jako útočící had našel Frankovo rameno; Dan Young zavřel oči před vyšlehnuvším fialovým bleskem a další skok lodi jím uhodil o rám dveří. V témže okamžiku naráz ztichl řev z reproduktorů a do ticha syčela a bublala louž, ve kterou se změnil android Frank. Jenom jeho hlava ležela na místě, kam se skutálela.
"Šéfe," řekla, "jednou jsme už něco podobného zažili… Můžete mě bez obav sebrat. Mám pro vás řadu užitečných informací."
-
"Nemám na to prostě žaludek," řekl Electris Fonda.
"Považoval jsem vás za flegmatika, Trisi," řekl Dan Young. "Frank nedopadl nejhůř… Jednou jsem ho sbíral tak spáleného laserem, že neměl ani obličej."
Dart II pokojně sledoval svou sestupnou spirálu; posádka konečně odložila skafandry. B-Y 08 opět zásoboval energií přístroje v navigačním prostoru, jen jedno už nedokázal – řídit loď a samostatně myslet. Svým zákrokem android Frank zlikvidoval vliv neznámé síly na Dart II za cenu vlastního zničení; jen jeho hlava stála na ploše řídicího pultu jako podivná barbarská trofej.
"Takže žádné slavnostní uvítání?" zabručel Gusev.
"Později," řekla Lacey. "Prosím, Franku."
"Při demontáži jsem se musel čas od času napojit na obvody B-Y nula osm, abych si upřesnil nejvhodnější cesty," hlásil android.
"Viděl jsem odsouvání nějakého masivního krytu… tam dole. Taky něco jako celové koně. Viděl jsem i lidi… pardon; nikoliv lidi… Dejme tomu australopitheciny. Nemohu upřesnit. Obraz zmizel… Zřejmě to byly jen odrazy Gorhorgohových myšlenek – pokud se to tak dá nazvat –, které pronikly do obvodů computeru."
"Co z toho vyplývá?" řekl Dan.
"Tak jako tak musíme přistát," řekla androidova hlava. "Ale v žádném případě ne v některém z těch ohraničených míst. Protože máme možnost volby, přistál bych někde na opačné polokouli, tam, kde jsou ty modrozelené skvrny."
"O. K., Franku," řekla Lacey. "Souhlasím. Opět jsi odvedl vynikající práci a samozřejmě budeš rekonstruován, hned jak se vrátíme."
"Proto jsem tady, kapitáne," odpověděl Frank obvyklou frází androidů a dodal: "Doporučuji předem provést analýzu těch skvrn. Mohlo by se jednat o rozsáhlé bažiny s nějakou vodní vegetací, kde by přistání bylo nebezpečné, ne-li nemožné."
"Nebylo by lepší počkat na orbitě na zásah Hyďanů?" řekl Gusev.
"Nebezpečí ztrát na životech –"
"Divím se, že to navrhujete právě vy," řekla Lacey.
"Říkám to jen proto, abychom zvážili všechny možnosti," pokrčil rameny Gusev.
"Chceš hlasovat?" zeptal se Dan Young.
"Ne," řekl Gusev. "Ty jsi velitel expedice."
"Trisi…?!" obrátil se Dan na Marťana.
Fonda pokrčil rameny. "Rozhodnete-li se přistát, protestovat nebudu. Nebezpečí na orbitální dráze kolem Windey je relativní. Jestli Gorhorgoh dokázal na vzdálenost řádově stovky miliónů kilometrů ovládnout náš computer a skoro se ubránit odpojení, jistě podnikne další kroky. Ostatně – poradili jsme si s démony na Oigalahu, poradíme si i s ocelovými koňmi na Windee."
"O. K.," kývl Dan Young. "Lacey, blížíme se k oblasti těch modrozelených skvrn. Pokud nezjistíme nic, co by bránilo přistání, můžeme jít při dalším obletu dolů."
"Nebylo by lepší přistát na noční straně?" řekl Gusev.
"Dovolíte-li poznámku," ozval se Frank, "myslím, že vzhledem ke Gorhorgohovým – ehm, smyslům… je to zbytečné. Pokud nás vidí, uvidí nás i v noci."
"K čertu," zaklel Gusev, "vědět co, nebo kdo to je."
"Poznáme to dole," řekl Dan Young. "Ty skvrny…?"
Lacey znovu uvedla do chodu analyzátor spojený s elektronickým teleskopem. Krátce nato dostali patřičné údaje.
"Celulóza, fotosyntéza," dešifrovala. "Hustota… Řádově desetitisíce jedinců na čtvereční kilometr… Výška od desíti metrů do tří set osmdesáti… Vypadá to na rozsáhlý prales."
"Byl někdo z vás v Paříži?" řekl Electris Fonda. "Tyhle stromy jsou vyšší než Eiffelova věž. Pokud mezi nimi najdeme volné místo k přistání, budou převyšovat rusher dvakrát. Ty čínské zdi měří na výšku čtyřikrát tolik… A pokud povrch planety vypadá všude jako Valles Marineris, budeme si tam připadat jako mravenci."
"Výborně," ušklíbl se Gusev. "Líp se tam ztratíme."
"Lacey…," řekl Dan Young a stiskl navigátorce rameno. "Pusťme se od toho."
"Do křesel," zavelela Lacey. "Franku…?"
"O. K., šéfe," řekla hlava.
"Gusev, Fonda… Young? Všichni na místech?" Její jemné ruce hrály na klávesnici řidicí armatury. "Dobrá… Přistávací manévr zahájíme nad noční polokoulí."
-
Rondor pozorně hleděl na půlnoční stranu z opuštěného hnízda orlosupa. Dávno už neviděl zlověstného dravce; ubývalo jich stejně jako všeho, co Riteynům poskytovalo od nepaměti nejen potravu, ale i peří, kůže a ostré kosti. Od půlnoci přicházely nečekané bouře s fialovými blesky, které dokázaly najít Riteyna i v nejlepším úkrytu. Jedině podzemí je chránilo, tam za nimi blesky kdovíproč nemohly.

Už chvíli slyšel Rondor hluboký hukot odkudsi shora. Obával se bouře, ale drobní rorýsi dál pokojně kličkovali kolem koruny stromu. Jejich náhlé zmizení bylo vždycky spolehlivým signálem blížící se pohromy; potom bylo na strážci, aby se po rozeznění gongu z vyschlé tykve spustil dutým kmenem stromu až k jeho kořenům a s ostatními hledal úkryt v kluzkých podzemních dutinách, kde velekněz Tregomar pálil kouzelné byliny na kamenném oltáři. Kouř dusil, muži často tiše kleli, ženy kašlaly a děti propukaly v pláč…
Ale to všechno muselo být, aspoň Tregomar to říkal. Museli se dusit v dýmu bylin, aby se posílili proti fialovým bleskům od půlnoční strany.
Kdo se posílil natolik, aby v ohni neshořel na prach? pomyslel si Rondor. Nikdo z národa Riteynů zatím zásah blesku nepřežil.
Ubýváme stejně jako orlosupi a všechna větší zvěř. Možná že jednoho dne nebude ani zvěře ani Riteynů… Do čeho budou fialové blesky bít potom? Do stromů?
Hučení z oblohy sílilo.
"Rorýsi," bručel Rondor, "zhloupli jste? To hučení je jako bouře… Ale nepřichází z půlnoční strany. Slyším ho odtamtud, kam každý večer spadne Zelený bůh. Ne, není to bouře. Kdybych teď začal bušit do gongu, všichni sestoupí do kluzkých jeskyní a Tregomar zbytečně vyplýtvá hrst bylin, které rostou na planině mimo les, půl dne cesty odtud. Když tam sběrače zastihne fialová bouře, nenajde úkryt… A není to podivné? Proč zahubí blesk sběrače bylin, které proti bleskům chrání…?" Rondor takhle často polohlasem hovořil sám k sobě; dělali to konečně všichni strážní. V opuštěném hnízdě orlosupa se nedalo dělat nic jiného než vést samomluvu. Pobyt ve výšce jim sice dával jinou perspektivu než ostatním, kteří žili dole, ale učinil z nich posly neštěstí… Riteynové věděli, že včasným zabušením na tykvový gong strážci zachránili mnohé z nich; přesto však na ně dospělí hleděli jako na zlověstné zvěstovatele fialových bouří a děti se jich bály.
Voda v hliněných hodinách pomalu odkapávala. Blížil se čas vystřídání. Hučení sílilo stále víc.
Z poslední příčle žebříku v dutém stromě se ozvalo: "Hej, Rondore… Proč už dávno nebušíš na gong?"
"To není bouře, Korvare," odpověděl Rondor. "Rorýsi létají dál."
"Co to tedy je, Rondore?" podivil se Korvar a vylezl z otvoru na rozvidlené větve nesoucí hnízdo orlosupa. "Jestli si rorýsi zvykli a přece jenom je to bouře…?"
"Tam," řekl najednou Rondor a ukázal k obloze. "Vidíš to, Korvare? Je to žluté a rudé… Není to fialové. Září to skoro tak silně jako Zelený bůh…"
"Počkáme," řekl Korvar. "Třeba je to něco jako kdysi ta hvězda, která spadla u Žlutých stěn…"
"A spadne-li to na nás…?!"
"Neutečeme tomu, jestli si to vybralo náš strom," řekl Korvar.
"Nemůžeme dělat víc, než se dívat. I když si myslím, že bychom měli vyhlásit poplach."
Rondor pohlédl na hodiny. "Poslední kapka," řekl a přemístil spodní nádobu nahoru. "Teď záleží na tobě, zabušíš-li na gong."
Korvar neodpověděl. Oheň z nebe se blížil a jeho řev a svist by byl pohltil slova. Obrovské zašpičatělé kožovité listy se rozechvěly, oba strážci cítili, jak se pod nimi otřásají spletené větve orlosupova hnízda. Vrchol stromu vysoko nad nimi se začal kymácet a dole na zemi zavířilo suché listí. Rondor i Korvar byli stateční, jinak by nekonali tuhle nebezpečnou práci. Přesto zkameněli děsem, když se žlutorudý plamen z nebes změnil v něco nevýslovného, co zvolna, stojíc na snopu ohně, klesalo mezi kmeny stromů.
"Gong," zařval Korvar. "Musím udeřit do gongu…"
Zvuk obrovité tykve býval silný a spolehlivě se nesl dolů dutým kmenem. V rachotu a vytí té neuvěřitelné věci však nebylo slyšet vůbec nic. Pokud přicházelo cosi horšího fialové bouře, nikdo z Riteynů nebyl stráží varován.
"Nech gong být," křikl Korvarovi do ucha Rondor. "Jistě už všichni prchají do podzemí. Slyší to přece také."
"A – my?!" houkl Korvar.
Rondor pokrčil rameny. "Nevím jak ty," zakřičel, "ale já si tu podívanou nenechám ujít ani za nic. O tomhle budeme vyprávět u ohňů Riteynů až do své smrti."
"Nepřijde-li hned teď," zabručel si pro sebe Korvar.
Drželi se rozkymácených větví a dívali se napůl oslepenýma očima.
Obrovitá věc nebyla dál než na délku dvou padlých stromů, když oheň náhle pohasl a do vzduchu se zvedlo mračno prachu.

-

"Brzdicí motor – nula," řekla Lacey. "Vyvážení v normě. Teplota na povrchu patnáct set nula šest."
"Pod námi je spečená hlína," řekl Dan Young.
"Iluminátory," pokračovala navigátorka. "Zeslabit filtry. Rozbor atmosféry, údaje o podmínkách, viry, bakterie. Hledat stopy živé hmoty. Analyzovat."
B-Y 08 nemohl potvrdit příjem, ale všechny přístroje fungovaly. Na panelech se rozblikala různobarevná světélka a po obrazovkách přeběhla smršť informací.
"O. K.," kývla navigátorka, "atmosféra má jen o zlomek promile méně kyslíku než na Zemi, teplota třicet šest Celsiových stupňů, tohle je vlhkost, jenom čtyřicet procent… Bakterie neškodné, viry zatím nezjištěny, živá hmota v okruhu jednoho kilometru skutečně je, podle analýzy se dá předpokládat, že jde o hmotu slušně organizovanou… Ideální planeta, dá se říct."
"Bude se odpočívat?" zeptal se Electris Fonda.
"Biostimulátory a antimorf," řekl Dan Young. "Je nemyslitelné, abychom se uložili ke spánku na planetě, kde je organizovaná živá hmota, a kde sídlí něco jako je Gorhorgoh. Nevíme, jaké tady má možnosti, co jsou ti oceloví koně,

které viděl Frank… Mohli by nás napadnout. Pohotovost prvního stupně trvá. Jakmile vychladne plášť, spustíme dolů jeep. Pak se uvidí."
"Frank říkal," podotkl Jordan Gusev, "že ty věci, které viděl, byly jen odrazy jakýchsi myšlenek toho – Gorhorgoha. Co když nic z toho neexistuje?"
Androidova hlava řekla: "Ručit za to nemohu, pane Guseve. Ale na vašem místě bych radši připustil, že to na planetě skutečně je."
"Máš pravdu, Franku," řekl poručík. "Připravíme se na to. Na cestu všechny zbraně. Jeep má anihilační dělo. Sám vydrží výbuch nukleární pumy. Máme šanci uspět."
"Poslyšte," ozval se Electris Fonda, který pomalu klesajícím mrakem prachu pozoroval okolí příručním triedrem, "támhle na tom stromě… Pokud se nemýlím… Možná to jsou jen nějaké místní opice… Ne. Jsou oblečeni do kůží."
Lacey nařídila teleskop. "Samozřejmě," řekla. "Jsou to lidé jako my. Mají trochu delší paže, snad i větší hlavy, ale jsou to lidé. Asi ti, které viděl Frank."
"Franku," řekl Dan Young, "sémantické funkce B-Y zůstaly zachovány?"
"Zajisté, šéfe," odpověděl android. "Do těch okruhů computeru jsem vůbec nezasahoval."
"O. K.," kývl Dan. "Vyjížďka pro tuto chvíli odpadá. Nejdřív se musíme dorozumět s těmi lidmi. Nevěřím, že mají něco společného s Gorhorgohem, ať je to, co je to. Musíme sem jednoho z těch tvorů dopravit."
"To nebude jednoduché," řekl Marťan. "Sedí sto padesát metrů vysoko a žádný žebřík tam nevede."
"Pak se naskýtá otázka, jak se tam dostali," řekl Dan Young.
"Nějaká cesta k nim vést musí – pokud připustíme, že nelétají jako támhleto."
"Vida, ptáci," řekl Gusev. "Nebo snad něco jako netopýři."
"Na pozorování máme ještě dobré dvě hodiny," řekla Lacey. "Do té doby se vystupní otvor nedá otevřít bez chlazení… A to bych raději nespouštěla."
"Samozřejmě," řekl Dan Young. "Je to riskantní."
Poslouchali tiché praskání, jak rozžhavený tungstenkarbid tepelné ochrany trupu zvolna chladl. Krátce nato se z venkovního reproduktoru ozvalo kromě lehkého šustění listí jakési hluboké a melodické bubnování: Pok – pok – pok… Pok – pok – pok…
"Tvorové zmizeli," hlásil Marťan, který vystřídal Lacey u teleskopu. "Zdá se, že ve stromě je nějaká dutina. Schovali se dovnitř. Mimo jiné – to, na čem seděli předtím, může být opuštěné hnízdo obrovského ptáka. Ale musel by vypadat jako menší vrtulník."
"Ty zvuky…," řekl Gusev, "něco takového jsem slyšel, když jsem měl jeden případ v Timbuktú. Byly tam národopisné slavnosti a jeden chlápek tam předváděl signalizační buben."
"Třeba taky někomu signalizují," řekl Fonda.
"Možná Gorhorgohovi."
"Prosím vás, Jordane," řekla Lacey, "tohle vypadá na nějakou primitivní civilizaci… Něco jako Oigalah při naší první návštěvě. Pochybuju, že by měli cokoliv společného s tou sílou, která nám ovládla computer a pokusila se o únos lodi na vzdálenost celé AU."
"Ale co," mávl rukou Gusev, "však se jí to taky nepovedlo… Upřímně řečeno, rád bych se s Gorhorgohem setkal a oplatil mu to za Franka."
"Díky, pane," řekla androidova hlava.
"Pozor," řekl Electris Fonda. "Vidím pohyb u paty stromu… Nejen pohyb. Vykráčela odtamtud nějaká delegace. Zdá se, že to platí nám."
"Chyba, že nemůžeme použít tlumočníka venku," řekl Jordan Gusev.
"Pokud chcete zvát tyhle tvory do rusheru, budou to brát jako únos a pustí se do nás klacky nebo něčím horším. To už potom těžko napravíme."
"Dovolte poznámku," řekla hlava na řídicím panelu.
"Ano, Franku?"
"Můžu převzít podstatné funkce sémantického okruhu B-Y nula osm.
Pokud mě ponesete v batohu…"
"Jak dlouho potrvá, než program převezmeš?"
"Padesát tři vteřiny."
"O. K.," kývl Dan Young. "Ven půjde jenom Fonda. Pro navázání styku s cizí primitivní civilizací má z nás nejlepší předpoklady.
Pokud bude všechno v pořádku, vystoupím i já. Jordane… Ty zůstaneš s Lacey. Kdyby došlo k nepředvídaným komplikacím… Jasné?"
"Program můžu převzít i já," řekla Lacey.
"To vím," kývl Dan Young. "Jenže nemůžeme riskovat život navigátora, děvče."
-
Stanuli proti sobě uprostřed palouku, z něhož přistávací motory Dartu II smetly metrovou vrstvu suchých listů až na podklad z červené hlíny. Electris Fonda, člověk narozený na planetě Mars, a Tregomar, velekněz národa Riteynů z Windey, planety zeleného slunce.
Marťan měl na opasku přilbu od skafandru, jejíž hledí bylo zvnitřku průhledné, zatímco zvenku jen zrcadlilo groteskně zmenšené a zkreslené postavičky domorodců. V přilbě se skrývala androidova hlava. V pravé dlani Electrise Fondy spočívala pažba laserové karabiny.
Tregomar měl svůj obvyklý oděv z kozlí kůže, která chrání před kouzly duchů, a na krku mu visel těžký náhrdelník z

drápů oranžového ještěra vonga. Hlavu měl pokrytu honosnou čelenkou z křídel motýla lop-lop, která ve světle Zeleného boha vrhala třpytivé záblesky.
Na cestu k nevýslovné věci, která přiletěla z nebes, se nevydal sám; v jeho průvodu byli nejen zdatní bojovníci s kyji z hnátů antilop, ale i mladičké dívky oděné bederními rouškami a ozdobené řetězy z jeskynních průsvitných kaménků, po dlouhé roky provrtávaných ptačí kostí a písečným prachem.
Než vykročili vstříc té obrovité věci beze jména, uspořádali krátkou poradu – Tregomar, oba strážci, kteří byli svědky jejího příchodu, a tři nejstatečnější a nejmoudřejší bojovníci, Garan, Rohor a Merdar. Věc jim nemohla být nepřátelská, rozhodli.
Nepřátelské jsou fialové bouře, před kterými veškeré tvorstvo prchá. Jelikož rorýsi nepřerušili svůj nekonečný vzdušný tanec, mohou z vesnice bez obav vyjít i Riteynové. Kdo může vědět, nepřináší-li ona věc poselství od samotného Zeleného boha, když přiletěla na plameni z nebes?
Byli ve třetině cesty, když se na boku věci spustila k zemi jiná, mnohem menší věc; ta hned nato pukla jako ptačí vejce a na palouk sestoupil tvor zcela podobný Riteynům, až na kratší paže, menší hlavu a skoro dvojnásobnou výšku.
Ve sluchátku komunikátoru se Fondovi ohlásil Dan Young. "Slyším," řekl tiše Marťan. "Vidíte je? Jsou to trpaslíci. Žádný z nich neměří víc než metr."
"Přesto nejvyšší opatrnost, Trisi."
"Samozřejmě."
Stáli a hleděli na sebe.
Tregomar přemýšlel, má-li se před tím obrovským cizincem pokořit, vrhnout se na kolena a zadat si tak před vlastním doprovodem, nebo čelit kdovíjak zhoubné moci vstoje.
Electris Fonda pozvedl levou ruku a hlasitě řekl:
"Zdravím vás, lidé Windey!"
Tregomar neporozuměl slovům, ale zachytil název svého světa.
"Obrovský cizinče," řekl a cítil přitom, jak se nedůstojně potí, "vítej v naší vesnici… Je to vesnice národa Riteynů, posledního na Windee. Neubližuj Riteynům a přijmi naše pohostinství."
Vzápětí si pomyslel, že si měl připravit lepší slova, kterými by se tolik nepodbízel.
"Franku…?" řekl tiše Electris Fonda.
"Moment, pane," odpověděl hlas z přilby. "Není to nic složitého, ale zatím mám málo materiálu. Můžete ho přimět k další řeči?"
Vždy zdvořilý Marťan Electris Fonda se trpaslíkům mírně uklonil a znova pokynul rukou.
"Cizinče," pokračoval Tregomar, "pokud jsi poslem Zeleného boha, pak víš, čím trpí Riteynové. Jsou to fialové bouře, které hubí Riteyny i zvěř. Vymíráme. Náš národ čítá jen desetkrát dvacet, ač nás bývalo nespočetně. Leč jednoho dne za života našich pradědů začaly koule nesmiřitelných blesků zabíjet vše živé. Brzy už nebude Riteynů… Jen rorýsi zůstanou, neboť ti se před bouřemi včas ukrývají. Cizinče… Máš-li moc Zeleného boha, pomoz Riteynům. Zbav nás fialových bouří. Řekni nám, jak proti nim bojovat. Národ Riteynů na to nikdy nezapomene a navždy bude přinášet oběti Zelenému bohu."
"Mám to," řekl Frank. "Přejete si překlad?"
"Jistě," řekl Marťan. "Pospěš si… Musím odpovědět."
Android mu přetlumočil Tregomarův projev.
"Dobrá," řekl Electris Fonda. "Dart II, slyšeli jste to?"
"Dart II O. K.," odpověděl okamžitě Dan Young. "Nabídněte jim pomoc, Trisi. Přijměte pozvání. Poděkujte… a tak dále."
"Riteynové," promluvil tiše Marťan a Frank jeho slova okamžitě hlasitě překládal, "máte naše díky za pozvání do vaší vesnice.
Nepřišli jsme proto, že bychom věděli o fialových bouřích. Přišli jsme náhodou. Ale naše moc je veliká a chceme Riteynům pomoci proti všemu zlému, co je hubí. To slibuju za všechny, kdož se mnou přiletěli v našem létajícím domě."
Frank domluvil a řekl Marťanovi: "Pro dům jsem použil slovo roygoin, pane Fondo. Po našem je to chýše. Oni žádné domy nemají a slovo dům v jejich slovníku chybí."
"Trisi," ozval se znova z lodi Dan Young, "půjdeme tam všichni.
Do lodi se v naší nepřítomnosti nikdo nedostane a kdyby byla napadena zvenčí Gorhorgohem, bude lepší, když v ní nebudeme.
Bereme s sebou lasery, potraviny a vodu. Čekejte na nás a řekněte jim to."
"Riteynové," oslovil Electris Fonda delegaci, "všichni navštívíme vaši vesnici. Moji přátelé se chystají na cestu."
"Budete vítáni," řekl Tregomar. "Uspořádáme slavnost na vaši počest. Potom nás naučíte bojovat proti fialovým bouřím.
Riteynové na vás nikdy nezapomenou."
Pak mlčky čekali, dokud výtah nevystoupil vzhůru ke hlavnímu vstupu lodi a znovu se nevrátil na zem. Dan Young, Lacey a Jordan Gusev se připojili k Marťanovi.
"Veďte nás," řekl prostřednictvím androida Electris Fonda.
"Chceme s vámi usednout k poradě."
Průvod Riteynů se rozestoupil. Posádka Dartu II vykročila, když se znovu ozvalo bušení: Pok – pok – pok… Pok – pok – pok…
Riteynové naráz stanuli a zahleděli se k nebi.
"Co se děje?" řekl Gusev. "Ty bubny, nebo co to je… Musí být někde nahoře. Na co se to vlastně dívají? Nic tam není,

ani ptáci."
"Já vím, co se děje," řekl Electris Fonda. "Jejich náčelník to říkal… Ptáci cítí fialovou bouři, proto zmizeli. Ten buben nahoře, to je varovný signál."
V následující chvíli se těsně nad severním obzorem objevil úzký fialový pruh.
"To je fialová bouře?" zeptal se Dan Young.
Tregomar nejdřív zmateně pohlédl k opasku Electrise Fondy, odkud otázka zazněla, zatímco slovům největšího z cizinců nerozuměl.
Potom řekl: "Ano, to je fialová bouře. Musíme co nejrychleji do podzemí."
Dívky nečekaly a rozběhly se k patě stromu; bojovníci ještě stáli po boku velekněze, ale vypadali, že co chvíli se dají na útěk také. "K čertu," řekl Jordan Gusev, "ten pruh nestoupá po obloze. Žene se nízko nad zemí a je blíž, než se zdá."
"Nebudou-li cizinci bojovat," řekl Tregomar, "musí se s námi ukrýt. Nezbývá už mnoho času."
"Dokud neznáme bouři, nemůžeme s ní bojovat," řekl Dan Young.
"Bojovat s bouří nemůžeme tak jako tak," řekl Electris Fonda.
"Milióny voltů… Buď se vraťme do lodi, nebo poslechněme radu jejich náčelníka."
Rozhovorem ztratili cenné vteřiny. Fialový pruh už byl blízko…
Viděli, že je to množství nevelkých sršících koulí, oslnivě zářících jako elektrický oblouk.
"Utíkejte," křikl Dan na Tregomara.
Rozběhli se k patě obrovského stromu, jehož průměr u země mohl mít dvacet metrů. Riteynové nestačili a posádka Dartu II na ně musela čekat.
Pak je obklopily fialové koule… Jeden z bojovníků pozvedl proti blesku svůj kyj; v tom okamžiku žhnoucí koule vybuchla a změnila muže v hromádku popela.
"Karabiny!" zavelel Dan. "Laser je může rozbít."
Jeden z blesků se lehce snášel na Tregomarovu čelenku z motýlích křídel. Dan Young krátce stiskl knoflík automatického zaměřovače a hned nato spoušť. Blesk explodoval přímo nad velekněžovou hlavou; otřes srazil Tregomara k zemi, ale neublížil mu.
"Hurá!" zařval Jordan Gusev. "Bijte je!"
Ustupovali za Tregomarem a dvěma bojovníky ke stromu a jejich karabiny ničily jeden blesk za druhým. Vzduch čpěl ozónem a tam, kde koule vybuchly těsně nad zemí, stoupal z hlíny šedomodrý dým.
"Dochází energie," řekl Electris Fonda.
Tregomar za jejich zády cosi vykřikl.
"Do stromu," přeložil to Frank.
Jordan Gusev sestřelil kouli, která prokličkovala mezi paprsky laserů a snášela se k nim. Pak se vrhli do temného vnitřku stromu a vrata za nimi zapadla.
"Sáhněte si na to," řekl Electris Fonda. "Tohle není strom v pozemském smyslu slova… Je to něco jiného. Vždyť je to duté až nahoru…"
Zvedli hlavy. Shora se snášela fialová záře.
"Našly dveře strážných," vykřikl jeden z bojovníků.
"Moje karabina je vybitá," řekl Dan Young.
"Pozor," řekla Lacey a zamířila vzhůru.
Výsledek jejího výstřelu byl ohromující. Koule blesku, která byla v okamžiku zásahu snad padesát metrů nad jejich hlavami, vybuchla v poměrně úzké prostoře dutého kmene. Ten se pod tlakovou vlnou roztrhl; celý dvěstěmetrový komín se rozletěl na třísky a dolů se snesl oblak prachu, sazí a hořících úlomků.
Chvíli kašlali, střásali jiskry z kombinéz a šlapali po doutnajících oharcích.
"Následujte mě," řekl Tregomar, zatímco bojovníci zvedali těžký poklop v podlaze. "Tam dole už nemá fialová bouře moc."
Frank to přeložil.
"Jak by taky mohla," řekl Electris Fonda. "Zdá se, že ten poklop je skleněný. Je to izolace."
Jeden za druhým sestupovali po dřevěném žebříku.
Poslední šli bojovníci, kteří uzavřeli poklop.
Kdesi dole se objevila slabá žlutá záře a čich posádky Dartu II podráždil pach hořícího tuku.
-
"Cizinci s hlasem v nádobě," oslovil posádku policejního rusheru velekněz Tregomar, "nemohli jste zabránit smrti odvážného Rohora… Ale zachránili jste mě, Tregomara, sedmnáctého velekněze Riteynů, od záhuby. Viděli jsme, že vaše blesky jsou silnější blesků přicházejících od půlnoci. Jsou sice jen čtyři, ale svedly s fialovou bouří vítězný boj. Riteynové vám obětují vše, o co budete stát."
Seděli v jeskyni obklopeni kruhem snad dvou stovek trpaslíků.
Několik kahanců se zvířecím lojem by bylo nestačilo osvětlit rozsáhlý prostor, nebýt nesčetných odrazů na stěnách a klenbě stropu. Všechno tu bylo z nazelenalého skla.
"Tregomare," řekl Dan Young, "i vy, Riteynové. Nechceme od vás oběti. Chceme se dovědět, odkud přicházejí fialové bouře.
Dovíme-li se to, vydáme se tam a zničíme doupě kulových blesků, aby už nikdy nehubily Riteyny."
"Slyšeli jsme to od svých otců, kterým to zase řekli jejich otcové," řekl Tregomar. "Nejstarší z nás, Lach Torgor, byl dítětem, když přišla první bouře. Řekne vám, co ví. My známe jen zlobu fialových blesků." Povstal a zavolal: "Lachu Torgore…

Vyprávěj cizincům s hlasem v nádobě o tom, jak přišla první fialová bouře."
Dva mladíci přivedli starce, který neměl jediný vlas a zřejmě ani jediný zub. Opíral se o berlu a díval se na posádku Dartu II kosým pohledem. "Nevím kdo jste a odkud jste přišli," řekl, když se namáhavě posadil na primitivní dřevenou stolici pokrytou kůží.
"Vaše moc je příliš velká a mohla by se obrátit proti Riteynům stejně jako moc toho, co se také snesl z nebe. Ale protože vám velekněz věří…"
"Nikdy se neobrátíme proti vám," řekl Dan Young. "To ti můžeme slíbit, Lachu Torgore. Patříme k těm, kteří bdí nad pořádkem ve všech světech."
"Dobrá," kývl stařec a šeplavě pokračoval: "Tenkrát, když se to stalo, žili Riteynové všude. Jak v Kamenných labyrintech, tak u Žlutých stěn bylo dost zvěře k obživě. Jednoho dne však u Žlutých stěn s rachotem a vytím dopadl první blesk. Z něj se zrodil ten, jehož jméno nikdo nezná. Od onoho dne umírají Riteynové v ohni jeho fialových blesků. Ale neumírají jenom Riteynové; blesky zabíjejí i zvířata. Zabíjejí i tak velká zvířata, jakým býval orlosup. Jen ta nejmenší se naučila skrývat se, když přichází fialová bouře. I my jsme se to naučili… Leč až v době, kdy je na všechno pozdě."
Lach Torgor se rozkašlal. "Éha… Odvykl jsem tak dlouho mluvit," řekl a otřel si kostnatým zápěstím ústa. "Ale rád odpovím na vaše otázky, cizinci s hlasem v nádobě."
"První blesk, z něhož se zrodil původce bouří, byl také fialový?" zeptal se Dan Young.
"Viděl jsem ho," řekl stařec. "Nebyl fialový. Byl žlutý a rudý jako plamen vašeho létajícího obydlí."
"Viděl někdo toho, jenž se z prvního blesku zrodil?"
"To nevím… Já sám ho neviděl. Někteří o něm mluvili, ale mohlo to být jen chlubení. Éha… Už proto, že nikdo z nich nepopisoval totéž."
"Co popisovali, Lachu Torgore?"
"Někdo říkal, že viděl obrovitého varana… Jiní zase mluvili o čtyřnohých jelenech bez parohů a srsti. Ti prý se leskli jako stěny jeskyně a kromě svých čtyř nohou měli pár šestiprstých rukou na hrudi…" (Android doplnil svůj překlad poznámkou: Oceloví koně.) "Slyšel jsem i to, že ten, jehož jméno nikdo nezná, není sám…" Stařec pokrčil rameny. "Těžko říct, je-li něco z toho pravda. Skutečné je pouze to, že od těch časů na Windee všecko živé

chýba strana

l zvláštním dojmem: kmeny byly do velké výšky zcela holé, teprve v horní třetině se na všechny strany rozprostíraly oblouky silných větví se zahrocenými srdčitými listy, zakončené plochými chomáči.
"Připomíná mi to jednu rostlinu z Kypru," řekla Lacey. "Konkrétně Conium maculatum, jehož odvarem se otrávil Sókrates."
"Netušil jsem, že ve vašem rodišti roste něco tak… ehm, promiňte, prosím – ohavného," řekl zdvořilý Electris Fonda. "Vždycky jsem si myslel, že Středozemní moře je nevýslovně krásné."
"Ty rostliny u nás nejsou vyšší než půl druhého metru," řekla Lacey. "Ale jejich stvoly jsou také duté."
"Jak že se to jmenuje?" zeptal se Gusev. "Conium –"
"Maculatum," doplnila Lacey. "Bolehlav blamatý."
"Fuj," řekl Jordan Gusev. "Ostatně říkejme tomu tak. Lepší název pro to těžko najdeme."
Chvíli nato projížděli lesem. Kmeny stromů byly na infračervené obrazovce odporně šedozelené.
"Pozor, cizinci," řekl náhle Lach Torgor. "Až vyjedeme z lesa, budeme na úpatí Žlutých stěn. Blesk dopadl na opačné straně. Je to asi polovina ze vzdálenosti, kterou jsme urazili, ale musíme projít roklemi, které se vinou a kroutí jako kořeny stromů. Já tou cestou prošel, když jsem s Riteyny prchal před fialovými bouřemi, ale to jsem byl mladík. Netroufám si tvrdit, že si cestu pamatuju. Až budeme na druhé straně, to bude jiná… Kolem dopadu blesku se na všechny strany rozprostírá kruhovitý val. Ten nemůžeme přehlédnout."
"Dobrá ctihodný starče," řekl Dan Young. "Zatím se náš vůz řídí sám a dokáže si vyhledat nejsnažší cestu i v roklích."
"Nemají slovo pro vůz," upozornil Frank, jehož hlavu ponechali v přilbě, aby starého Riteyna zbytečně neděsila.
"Překládám jako roygoin vertar, pohyblivé obydlí."
"O. K., Franku," řekl Dan Young.
"Konec lesa," hlásila Lacey. "Ach ne… Vidíte to?"
"To jsou Žluté stěny," řekl Lach Torgor.
Lacey zastavila jeep.
Snad kilometr před nimi zakrylo hvězdy cosi gigantického. Na obě strany mizela v temnotách obzoru kamenná zeď, rozpukaná a rozervaná četnými kaňony. Jejich stěny byly svislé a táhly se z nich jazyky morén, zatímco uvnitř byla hluboká tma.
"Deset tisíc pět set sedm metrů," přečetla Lacey údaj výškoměru.
"Vyšší než Mount Everest."
"Když si představím kamení, které z té výšky padá…," řekl Jordan Gusev. "Působí to hůř než ty místní blamaté bolehlavy."
"To je tím, že je to tak svislé," řekl Fonda. "U nás na Marsu máme hory dvakrát tak vysoké, ale zdaleka ne takhle strmé. Udělal jsem si jednou výlet do Tharsis a vystoupil jsem na Olympus Mons za odpoledne. Samozřejmě s kyslíkem."
"Hlavní bude najít správnou cestu," řekl Dan Young. "Podle Lacha Torgora musíme skrz tohle pohoří projet dobrých sto kilometrů. Ty rokle, které vidíme, nejsou širší než pár stovek metrů a rozhled bude prakticky nulový. Tudíž se musíme svěřit automatice, i když ani ta nemůže vědět dopředu, jestli rokle, do které vjedeme, není slepá."

"Snad jsme radši měli použít výsadkový modul," řekl Jordan Gusev.
"Ne," řekla Lacey. "Nebylo by to bezpečné. Takové pancéřování jako jeep zdaleka nemá… A potom – on by nám mohl ovládnout centrální computer, stejně jako to udělal na lodi. Tady máme jenom automatiku, která je do jisté míry – primitivní. Navíc se nedá monitorovat, už pro ty skály, které nás kryjí."
"Jak dlouho jste procházeli Žluté stěny, když jste tehdy prchali před fialovými bouřemi?" zeptal se Electris Fonda starého Riteyna. "Tenkrát, když jsi byl chlapcem, Lachu Torgore?"
"Šli jsme mnoho dní," odvětil stařec. "Nesli jsme potravu a vodu s sebou… A obojí nám docházelo dlouho předtím, než jsme vyšli z hor na planinu. Jenže tehdy ještě žily jedlé ještěrky a líní kulovníci… To všechno už dávno zmizelo."
"Tak do toho," řekl Dan Young. "Měli bychom to dokázat za dvacet hodin."
Když Lacey dala automatu povel k další cestě, otočila se tupá příď jeepu k nejširšímu z kaňonů. Sledovali, jak se blíží okraj morény, a náhle se jim zdálo, že temnota uvnitř gigantické trhliny zesvětlela.
"Vidíte to taky?" řekl Jordan Gusev. "Jako by se tam rozsvítilo výbojkové osvětlení."
"Stop, Lacey," řekl Dan Young.
"To je fialová bouře," řekl Lach Torgor. "Vyslal nám ji vstříc, aby nás zahubil."
"Uvidíme," řekl Dan Young. "Lacey, vypni infra."
"O. K., šéfe," řekla Lacey. "Vypínám."
Na obyčejných obrazovkách pro denní světlo viděli jen hvězdnou oblohu přeťatou ve velké výšce nad obzorem okrajem skalní stěny, teď zcela černé. Jen v místě, kde tušili ústí kaňonu, sílila blikotavá fialová záře jako svislá čára, dělící černou zeď na dvě poloviny.
"Automaty," řekl Dan Young. "Pohotovost k obraně."
Na jednom z panelů zablikala červená světla.
"Filtry," zazněl další příkaz.
"To nevypadá jako fialová bouře," řekl Marťan.
"Ne," kývl Dan. "Fialová bouře, jak jsme ji poznali, je prostředek pro individuální ničení živých cílů. Zdá se, že o nás dobře ví… Tohle je opravdu něco jiného."
Pak před nimi naráz vyvstala skalní stěna, ozářená přízračným svitem obrovité jiskřící koule, která se vyvalila ze soutěsky.
Jenom díky obrazovkám, zastíněným filtry, posádku jeepu neoslepila; dobře viděli, jak se štěrk morény mění v proud bublající kaše v místech, kde se koule dotýkala země. Na nepatrný okamžik se zastavila a jakoby zčásti ponořila do dýmající lávy.
Teď bylo vidět, že se otáčí kolem svislé osy a nasává kamennou taveninu, při čemž její průměr vzrůstal.
"Nečekal bych," řekl Electris Fonda. "Nevíme, jakou to může vyvinout rychlost. Je to od nás kilometr, to je takřka zanedbatelná vzdálenost."
"Máte pravdu, Trisi," řekla Lacey. "Dane…"
"Asi by stálo zato prozkoumat podstatu té věci," řekl Dan Young.
"Jenže nám na to nezbývá čas."
"Mně se ta potvora nelíbí a její podstata nemůže být nic jiného než podobné svinstvo, jaké jsme tady už jednou viděli," řekl Gusev.
"Tak do toho," kývl Dan. "Automat… Dělo. Cíl: Fialová koule.
Pal."
Vysunutí hlavně těžkého anihilačního děla zpod krytu v přídi jeepu, zamíření a výstřel nezabralo víc času jak dvě vteřiny.
Nenastal žádný zpětný ráz; jeep se ani nepohnul a hlaveň děla opět zmizela za pancéřem krytu.
Výsledek zásahu byl jednoznačný a efektní. Koule, jejíž průměr činil v okamžiku výstřelu přes padesát metrů, se rozprskla v obrovské množství jisker jako raketa na ohňostroji. Rozletěly se na všechny strany a několik vteřin ještě osvětlovaly skalní stěnu a pláň před jeepem, načež uhasly jedna po druhé. Na obrazovkách opět plály jen cizí hvězdy nad vysokým černým obzorem.
"Bylo to jednodušší než jsem čekal," řekl Dan Young. "Samozřejmě jsem rád, i když se mi to nelíbí."
"Pokračujeme?" zeptala se Lacey.
"O. K.," kývl Dan. "Kupředu. Nejspíš tam zbylo něco té rozžhavené břečky, ale to jeepu ani v nejmenším neublíží. Pro jistotu trochu pomaleji, Lacey."
"Rád bych věděl, co nám to mělo udělat," řekl Electris Fonda. "A co by to bylo udělalo, nemít anihilátor."
"Těžko říct," řekl Dan. "Přímým výbojem možná nic, jeep má dokonalou izolaci. Ale pokud by tak obrovitý kulový blesk působil jako elektrický oblouk…"
"S těmi milióny voltů…," dodala Lacey.
"Ano," kývl Dan Young. "Musíme se mít zatraceně na pozoru."
-
Cesta spletitým bludištěm hlubokých kaňonů trvala větší část noci. Automatický řidič spolehlivě hodnotil a ukládal si do paměti vzhled jednotlivých roklí, sklon, profil, zužování či rozšiřování a řadu dalších charakteristik, podle nichž vybíral ty nejvhodnější. Přesto se několikrát museli vracet a objíždět balvanité závaly příliš vratké na to, aby se jeep mohl pustit do jejich příkrých svahů. Ani na pohled to nebyla nejpříjemnější cesta; strmé stěny čnějící do nepředstavitelné výšky se nahoře zdánlivě navzájem přibližovaly a budily dojem příšerné pasti, která se co nevidět zřítí a pohřbí jeep v hrobě hlubokém deset kilometrů. Nikde tu nebyla jediná stopa jakékoli vegetace a života vůbec.
A pak náhle Žluté stěny skončily, stejně jako začaly.

I tady byla nebetyčná zeď, svislá a táhnoucí se do nedozírna na obě strany; kaňon, ze kterého jeep vyjel na holou pláň, měl hladké dno místy pokryté slabou vrstvou písku a v ústí byl více než kilometr široký. V dálce se rýsovalo nevysoké stupňovité pohoří.
"Tam," řekl Lach Torgor a ukázal k horám. "To je val kolem místa, kam kdysi dopadl první blesk."
"Typický přelitý kráter," řekl Fonda. "Na Marsu jich máme řadu. Vzhledem k jeho velikosti to musel být výbuch prvního řádu… A pokud to byl zároveň příchod původce fialových bouří, nedovedu si dost dobře představit, jak to mohl přežít. V okamžiku kontaktu musel být v epicentru žár řádově několika tisíc stupňů – jako v nitru Slunce."
"Nelíbí se mi ta rovina," řekl Gusev. "K horám máme nějakých sedm osm kilometrů…"
"Šest tisíc sedm set," přečetla Lacey údaj z displeje.
"Pokud je něco nebo někdo tam nahoře," pokračoval Gusev, "bude nás mít jako na dlani dost dlouho, aby si stačil vymyslet kdovíjakou čertovinu."
"Zatím jsme neviděli víc, než kulové blesky," řekl Electris Fonda. "O obrovském varanovi a ocelových koních jsme jen slyšeli."
"Ale zažili jsme něco mnohem horšího," řekla Lacey. "Síla, která na dálku dokázala vyřadit z činnosti palubní computer na Dartu II, má určitě v záloze víc, než jenom fialové bouře."
"Kupředu," zavelel Dan Young. "Pokračujme v cestě. Čekáním nic nevyřešíme."
"Zelený bůh nás ochraňuj," řekl tiše Lach Torgor.
Jeep se rozjel k horám. Necelých sedm kilometrů měli za sebou za deset minut. Ale u prvního gigantického schodu přelitého kráteru byli nuceni zastavit. Do čtyřsetmetrové výšky se před nimi tyčila stěna ztuhlé lávy, nahoře rozeklaná do nesčetných převisů, nakloněných a trčících vpřed jako kly mastodontů.
"Ctihodný Lachu Torgore," řekl Dan Young, "víš o nějakém vjezdu dovnitř hor?"
"Ne, cizinče," odvětil stařec a Frankova hlava v neprůhledné přilbě jeho slova přetlumočila. "Hory před námi nikdo z Riteynů nenavštívil. Když jsme odtud prchali, byl jejich žár cítit až k úpatí Žlutých stěn… A nikdo z nás se neohlížel, protože jsme se báli smrti. Fialová bouře nás pronásledovala."
"Objedeme to," řekl Dan.
Cesta kolem kruhového pohoří trvala jeepu dvě hodiny. Nenašli jediné místo, kudy by se dalo vjet dovnitř, a neviděli nic, co by svědčilo o přítomnosti jakékoli cizí inteligence.
"Nechce se mi věřit, že všechno skončilo zničením té velké koule," řekl Gusev, když jeep narazil na vlastní stopy. "Ten prevít na nás vyrukuje s nějakým svinstvem, až to budeme nejmíň čekat. A jak to vypadá, budeme muset po svých."
"Ano, tak to skutečně vypadá," souhlasil Dan Young. "Otázka je, zda máme vystoupit všichni. Venku budeme vystaveni mnohem většímu nebezpečí, než kdybychom zůstali v jeepu… Jenže pokud v něm zůstaneme, nic nevyřešíme."
"Samozřejmě vystoupíme všichni," řekla Lacey. "Je to stejné jako v případě rusheru. Do jeepu se nikdo nedostane… Kdyby ho Gorhorgoh nakonec zničil, bude lepší, když v něm nebudeme. I bez jeepu budeme mít větší naději než –"
"Než mrtví," dořekl za ni Jordan Gusev.
"Dejme tomu," kývla navigátorka.
"Co Lach Torgor?" zeptal se Marťan.
Stařec mlčel; pokud lidé S. I. hovořili mezi sebou, Frank jejich slova do řeči Riteynů nepřekládal.
"Lachu Torgore," obrátil se ke starci Dan, "musíme vystoupit a jít přímo do doupěte původce fialových bouří. Nechceme tě vystavovat nebezpečí a také to zřejmě nebude cesta pro tvoje staré nohy. Zůstaneš zde. Kdybychom se dlouho nevraceli, poraď se s hlasem v nádobě. Ukáže ti, jak se s naší pohyblivou chýší bezpečně vrátit k Riteynům."
"Cizinci," odpověděl Lach Torgor, "učiním, jak mi radíte, bude-li to třeba. Přesto věřím, že to nebude nutné, protože se vítězně navrátíte."
-
Stoupali úzkou římsou ve stěně, připoutáni k sobě navzájem lany.
Po delší době v beztížném stavu museli vyvinout nadměrnou fyzickou námahu a trvalo jim několik hodin, než překonali první ze stupňů kruhového pohoří.
Když konečně stanuli na mírně stoupající pláni z hladké lávy, objevil se na východní obloze žlutě a oranžově žíhaný viridiánový pruh, červánky zeleného slunce planety Windea. Vzápětí hvězdy hasly jedna po druhé, jen jediná plála jako smaragd nízko nad východním obzorem. "Jitřenka," řekl Jordan Gusev.
"Ano," kývl Electris Fonda. "Je to zřejmě jedna ze dvou sesterských planet Windey."
Osvěžili se vitaminovým nápojem a spolkli po tabletě antimorfu.
Rychle se rozednívalo.
Ve čtyřsetmetrové hloubce viděli jeep. Okolí se zdálo naprosto pusté. Potom zaslechli slabý zvuk kdesi před sebou, za hřebenem dalšího stupně přelitého kráteru.
"Cvakání ozubených kol?" řekl Electris Fonda.
"Ne," řekl Gusev. "Tohle jsem už kdysi slyšel… Je to nepravidelné, není to žádný stroj. Zní to jako cval nějakých zvířat."
"Připravte si karabiny," zavelel Dan Young.
Na čtyřech zbraních zablikala červená světélka.
Stáli a pozorně hleděli k obzoru.
"Dáte povel ke střelbě?" zeptal se Marťan.
"Ano… Nestřílejte dřív. Je tady stále nepatrné procento možnosti, že jde o nedorozumění. Víte, že zásahy do exsolárních problémů se posuzují dost přísně."

"A je to pořádný nesmysl," zabručel Jordan Gusev. "Co je tady k úvaze? Gorhorgoh chtěl unést naši loď. Vraždí Riteyny. Snaží se vyhubit všecko živé na planetě. Je naprosto jasné, že je to příchozí kdoví odkud. A my s ním budeme diskutovat…?"
"Ticho," řekl Dan Young. "Blíží se to."
Náhle se cosi objevilo nad obzorem vzdáleným jen pár set metrů; jakési obludné hlavy na esovitě prohnutých krcích, končících ve válcovitých trupech… Vpředu na hrudi netvorů trčely vpřed tříprsté ruce podobné tlapám iguanodonů a celý trup nesly čtyři kloubnaté končetiny… V té chvíli vyšlo slunce a těla zvířat se oslnivě zatřpytila.
"Oceloví koně," vzdychla Lacey.
"Spíš kentauři," řekl Electris Fonda. "Velice ohavní."
"Zdá se, že jsou to automaty," řekl Dan Young. "Nevíme, zda mají možnost samostatného jednání, nebo jestli jsou řízeny na dálku. Musíme počkat, jak se projeví vůči nám."
"Ale nečekal bych dlouho," řekl Jordan Gusev a hleděl přitom do zaměřovače laseru. "Je jich dvanáct."
Také dlouho nečekali. Dlouhé krky oblud se napřímily a jejich ostré čenichy na okamžik strnuly, jako by větřily. Pak se celé stádo naráz dalo do trysku.
"S povelem ke střelbě moc dlouho neváhej, šéfe," řekl Jordan Gusev.
Jak se k nim kovoví kentauři blížili, uvědomovali si jejich skutečnou velikost. Byli nejméně dvakrát vyšší než pozemský kůň a na hlavách jim rudě žhnuly vypouklé skleněné čočky velikosti talířů. Jejich těžká ocelová kopyta duněla a odletovaly od nich jiskry.
Teď už nemohlo být pochyb o tom, že útočí.
"Palte," řekl Dan Young.
Z karabin vytryskly jako vlas tenké paprsky.
Stádo se bezhlavě řítilo dál, i když po prvních výstřelech tři kentauři padli; dva z nich se svíjeli na zemi ve snaze znovu se postavit na kloubnaté končetiny, zatímco třetí vybuchl a rozletěl se v pršku kovových úlomků, naštěstí ještě v bezpečné vzdálenosti.
"Nepusťte je blíž," křikl Dan Young do dusotu kopyt.
Další čtyři automaty se skácely s kovovým řinčením. Dva z nich explodovaly a střepiny zahvízdaly vzduchem.
"K zemi," zavelel Dan Young.
Zalehli a stříleli dál.
Bojiště zahalil čpavý dým z trosek, ve kterém paprsky laserových karabin těžko hledaly cíl. Zbyli tři oceloví koně, kteří pronikli až mezi střelce.
"Miřte na nohy," volal Gusev. "Ne na hlavy…"
Ve zmatku nepozorovali, že jeden z kentaurů uchopil svými ještěřími prackami Lacey; teprve když vykřikla, uvědomili si, že mezi nimi není. Dva koně padli a svíjeli se na zemi, tlukouce kolem sebe pahýly nohou, poslední prchal a vlekl s sebou navigátorku. Dan Young namířil karabinu, ale vzápětí její hlaveň zase sklonil. "K čertu," řekl, "nemůžu střílet… zasáhl bych i Lacey."
Jordan Gusev se rozběhl za prchajícím kentaurem.
"To nemá smysl," řekl Fonda. "Ta příšera dělá nejmíň padesát za hodinu… a pořád zrychluje."
Jordan Gusev se hned nato zastavil a bezmocně zahrozil pěstí.
"Proklatě!" vykřikl.
Obluda s Lacey se ztratila za obzorem.
"Kupředu," řekl Dan Young. "Nemáme na vybranou."
Všichni tři se dali do běhu.
Předpokládali, že za obzorem narazí na další převislou stěnu, ale nestalo se tak. Když vystoupili na hřeben, spatřili pod sebou nevelký kráter s povlovnými svahy klesajícími k okrouhlému dnu, jehož průměr neměřil víc než kilometr.
Přímo ve středu této kruhovité doliny stálo monstrum vzdáleně připomínající pozemského varana. I z té vzdálenosti působilo příšerně a muselo být jistě nejméně padesát metrů vysoké. Jak nehybně stálo na sloupovitých nohách s krkem nataženým a hlavou obrácenou k posádce Dartu II, vypadalo jako monstrózní socha…
Ocelový kentaur, který unesl Lacey, se proti němu zdál směšně malý. Hrůzně působila netvorova hlava, která vzdáleně připomínala lidskou, protože měla cosi jako ústa, ale po stranách posazenýma studenýma očima zároveň i hlavu slepičí…
Pak se ústa obludy pohnula. "Jsme Gorhorgoh!" ozval se hlas jako zahřmění hromu. "Jsme pán tří planet. Kdo jste vy?"
"Kentaur stojí," zašeptal Gusev, jako by se bál, že je příšera na půlkilometrovou vzdálenost zaslechne. "Mám ho v zaměřovači jako na dlani."
"Jak si asi myslí, že mu odpovíme?" řekl Dan Young. "Zkuste toho koně podetnout, Jordane… Trisi – nemáme na vybranou; s tímhle se vyjednávat nedá. Až Jordan skolí kentaura, počkáme jen okamžik. Rád bych viděl Lacey, jak utíká k nám, než se pustíme do Gorhorgoha. Pal, Jordane."
Gusev stiskl automatická mířidla; v téže chvíli spatřil v hledáčku, jak pod kentaurem vyšlehl paprsek laseru a tři z kentaurových pákovitých končetin se naráz zlomily. Lacey se vyprostila ze změti kácející se oceli, skočila stranou a namířila svůj laser vzhůru, přímo na hlavu věžovitého Gorhorgoha.
V hledáčcích svých laserů to viděli všichni; Dan ani nemusel vydat příslušný povel. Ze tří karabin vyšlehly tenké blesky a spojily se v dálce s výstřelem Lacey na netvorově hlavě…
Výšleh fialového plamene je oslepil.
Lacey se dala na útěk co nejrychleji dokázala; to ji pravděpodobně zachránilo. S řevem, který trhal ušní bubínky, se Gorhorgoh vzpřímil; přestože byla jeho hlava křížem krážem rozťatá paprsky laserů, s končetinami přitisknutými k tělu

se prudce odrazil vzhůru…
Rozvířený vzduch srazil Lacey na zem.
"U Árese!" vykřikl Marťan, "trhá se na kusy…!"
Několikrát zahřmělo; všichni stáli, cloníce si oči proti obloze, kde se obrovitý varan rozpadal a trosky jeho těla lesknoucí se jako jedovatá duha dopadaly do písku na dně kráteru.
"Co si o tom máme myslet?" řekl Jordan Gusev.
"Nevím," řekl Dan Young, "třeba to není sám Gorhorgoh… Ale běžme k Lacey – určitě je přinejmenším v šoku."
Seběhli ze svahu a hnali se do středu kráteru.
Lacey stála, ale místo aby jim hleděla vstříc, v něčem se přehrabovala pažbou laseru. "Jsi v pořádku, Lacey?" zeptal se Dan.
"Jsem O. K.," odpověděla. "Měla jsem štěstí… Ten Gorhorgoh je něco docela unikátního. Vidíte…? Tohle je odříznutý kus jeho hlavy."
"Eh, fuj," řekl Electris Fonda. "Nezvětšuje se to?"
"Ano," řekla Lacey. "Myslím, že by tu do hodiny stál nový Gorhorgoh… Což není nic neobvyklého; příklady podobných hyder známe. Ale co je neobvyklé, je struktura té hmoty. Jsou to neuvěřitelně složité makromolekuly, nebo spíš jakési superbuňky.
Každá sama o sobě má vysokou kapacitu –"
"Chcete říct, že jsou to miniaturní computery?"
"Ano…"
"Každá buňka jeho těla je samostatný mozek?" řekl s pochybami Jordan Gusev.
"Já to tak cítím, Jordane. Zdá se mi, jako bych náhle měla spoustu cizích myšlenek… Ach – naštěstí je to jen chaos, ale…
Poslyšte, opravdu je to pouhý pocit; není to úmyslné. On přece neví, že…"
"Všechno, co z něj zbylo, je třeba zničit," řekl Dan. "Nechci, aby tu zbyla jediná molekula, ať už jsou to miniaturní computery nebo ne."
"Jak si to zodpovíš, Dane?" řekla Lacey. "Je to unikátní případ obrovské síly a moci na základě spojení…" Náhle její hlas podivně zhrubl a dral se jí z úst jakoby proti její vůli:
"Gor-hor-goh… Všichni Gor-hor-goh… Šedesát tři tisíc osm set šestnáct… Gor-hor-goh… Sto dvacet sedm tisíc šest set třicet dva… Gor-hor-goh…"
Jordan Gusev viděl, jak se zapotácela a podepřel ji.
"Ne!" vykřikla Lacey. "Gor-hor-goh…"
Electris Fonda se tázavě podíval na Dana Younga.
"K čertu," řekl Dan, "copak to nechápete? Její mozek je jediný computer v okolí, na který se může ten ďábel napojit; slyšíme, jak se množí dělením… Palte, povídám. Už je toho dost."
Karabiny Dana Younga a Electrise Fondy změnily odštěpek Gorhorgoha v kypící a bublající bláto. Lacey se odmlčela a bezvládně se opírala o Gusevovu paži.
"Díky, Jordane," vzdychla po chvilce. "Díky, chlapci… Samozřejmě, byl to ode mne dětinský nápad, chtít tohle zachovat naživu. Přesto je škoda, že jsme z toho nenabrali vzorek…"
Dan Young pečlivě ničil poslední zbytky blátivé louže na zemi.
"Už jednou jsem takový vzorek vzal," řekl. "Kdybys byla slyšela svůj hlas… Byl to hlas Gorhorgoha. Jordane, Trisi, pusťte se do toho. Projděte celý kráter. Z toho svinstva tu nesmí zůstat ani atom."
-
Riteynské dívky ověnčily posádku policejního rusheru květy.
Bojovníci tančili, děti se jim s jásotem pletly pod nohy, Lach Torgor se potěšeně šklíbil bezzubými dásněmi, neboť byl hrdinou dne, a Tregomar všemu tomu shonu nestačil žehnat. Jeho dcera Tiljane, což znamená motýl, nejkrásnější z riteynských dívek, nespustila oči ze snědého cizince s černými vousy, dokud ji sám nevyzval k tanci… A hudebníci nadšeně foukali do šalmajů z dutých stvolů a drnkali na oblouky se strunami z tenkých kořínků.
"Byla to sebevražda?" zeptal se Jordan Gusev, když se po nekonečné oslavě vraceli k Dartu II.
"On – nebo spíš oni – takhle nemysleli," řekla Lacey. "Ale zcela jistě nepochopili, co jsme. Pravděpodobně poprvé ve své existenci narazili na vyšší lidskou inteligenci… Všechny ty miliony mozků najednou ztratily svou jednotu… A protože stály před problémem, jaký neznaly, našly řadu řešení natolik rozdílných, že se celé společenství rozpadlo a ztratilo moc."
"Kterýchžto příkladů nám i lidské dějiny nabízejí nespočetně," řekl Electris Fonda. "Nu… Pokud tady složíme kosti, aspoň to k něčemu bylo."
"Jak by ne," řekl Gusev. "A co nás čeká práce! Hned zítra vynaleznu parní stroj."
Když vyjeli výtahem vzhůru a vešli do rusheru, zaslechli silný volací signál.
Lacey se vrhla k přístrojům a navázala spojení.
"Oigalah Station," ozval se hlas automatu. "Přichystejte se k transferu v čase od nuly deset vašich středních časových jednotek. Pozor – nula. Začíná odpočítávání."
"Pohotovost ke startu," odpověděla Lacey. "Díky."
Hyadský automat neodpověděl; hlavní computer Dartu II začal na displeji odpočítávat vteřiny a posádka se převlékala do předepsaných obleků.
"Čert aby to vzal," zašklebil se Jordan Gusev, když se usadili do křesel, "napadlo mě, že tu neznají ani kolo."
"Však oni si ho vymyslí sami," řekl Electris Fonda. "Víš, že zasahovat do vývoje cizích civilizací je zakázáno."

"Hm… Moc by mě zajímalo," zabručel Gusev, "jak by to nahoře posoudili, kdybychom tady zkysli na nějakých dvacet let a já se oženil s Tiljane."
"Cože…?!" podivil se Marťan. "A co královna Arandé?"
"Víš, Trisi," řekl Gusev, "mí předkové byli námořníci."
Loď se lehce zhoupla. Povrch Windey s pralesem třistametrových dutých stromů jako by se náhle kamsi propadl; zelená záře v iluminátorech pohasla… Tíže naráz pominula.
Dart II se vznášel v bezhraničném prostoru a na černé obloze chladně zářilo vzdálené Slunce.
5 / FLYING DUTCHMAN
"Kdepak, kamaráde," řekl Eustace Moore svému častému společníku k čaji a partneru pro sixthgolf Livingstonovi, "ani mě nenapadne vracet se k advokátní praxi. Užil jsem si toho dost v Belfastu, ještě na Staré dámě. Ale některé věci… hm… Člověk se k nim jednou vrátit musí, i kdyby tisíckrát nechtěl."
"Mementory jsou ďáblův vynález," zasmál se Livingstone. "Kde jsou ty časy, kdy jste si udělal uzel a svoje resty šťastně zapomněl i s uzlem."
"Taková věc jako mementor mi nesmí do domu," řekl Moore. "Ostatně v tomhle případě nejde o rest… Je to uzavřená věc – a přece jen uzavřená není. Ale vás to asi nezajímá…?"
"Ale ano," řekl Livingstone. "Vaše staré případy bývají poučné; všechna čest."
"Pokud je tenhle případ poučný, pak leda v tom, že si člověk má dobře rozmyslet, koho přijme jako klienta. Nešlo o nic složitého, ani obtížného – jen o úschovu jistého dokumentu. Svou roli v tom sehrál i více než slušný honorář, proč to zapírat. Tedy – tenkrát to slušný honorář skutečně byl. Před šedesáti lety."
Oba staří (byť ne zcela důvěrní) přátelé seděli u čaje v malém boxu staromládeneckého klubu Bachelor's Delight v jednom z mála tichých koutů Moon City. Vpředu vysoká a vzadu jen přízemní budova stála poměrně vysoko na svahu zastřešeného kráteru a z jejích oken byl hezký pohled na město; zdejší kuchyně byla vzorná (pokud to na věčně nedosyceném Měsíci bylo možné) a na nevelkém sixthgolfovém hřišti Moore s Livingstonem sehráli mnohou partii.
Eustace Moore měl titul JuDr. a jeho přítel Livingstone hodnost majora. Nic víc a nic míň. V té době se po Měsíci (a nejen po něm) potulovalo připostarších gentlemanů s nějakou vojenskou hodností právě tolik jako kdysi ve staré dobré Anglii – když totiž těch pánů přestalo být třeba k potlačování vzpour, ať už se děly pod zelenou vlajkou Billa Sergejeviče Rahmána nebo pod svastikou Shampullahu.
Mohlo by se zdát, že major Livingstone má za sebou podobnou záslužnou činnost, a že spokojeně užívá své penze v prostředí šestinové gravitace – kdyby ovšem nebyl členem správní rady společnosti Moon Fishing Trade se sídlem v Moon City. Eustace Moore tušil, že to není všechno, čím se jeho přítel skutečně zabývá – možná dokonce věděl, že jeho přítel pracuje pro lunární sekci S. I., a že společnost Moon Fishing Trade (která skutečně dovážela na Měsíc rybí produkty) je sídlem této supertajné organizace.
Jako diskrétní právník se na to ale majora nikdy nezeptal.
"Padesát let stará kauza…?!" podivil se major. "Vás trápí případ starý přes půl století?"
"Ano," kývl starý právník. "Přesně tak, trápí mě."
"Sdělená starost je poloviční starost," řekl major.
"Proč myslíte, že jsem o tom začal? Napadlo mě, že byste mi mohl poradit, majore. Jistě máte styky v různých kruzích…"
"Hlavně v kruzích importérů mořských produktů."
Eustace Moore se pousmál.
"Dobrá," kývl major. "Připusťme, že díky členství ve správní radě Moon Fishing Trade mám známé ledaskde. Nevím ovšem, jestli vám moje známosti k něčemu budou. Váš případ se datuje do časů, kdy tohle město nestálo a Měsíc byl až na pár vědeckých stanic pustší než Sahara."
"Samozřejmě nejde o ryby," řekl Moore. "Spíš o nějakého pracovníka v informacích, který by na moje náklady provedl jistou rešerši…"
"Tady na Luně? Nebo na Zemi?"
"Spíš to druhé. Ale je docela možné, že by stačila určitá dílčí databáze, kterou bych mu označil."
"Pár takových lidí skutečně znám. Ale právě tak by to pro vás mohla provést jakákoli informační služba, nebo ten váš známý detektiv – Dempsey."
Eustace Moore chvíli mlčel. "Ne, oficiálně bych to provádět nechtěl," řekl potom. "A soukromý detektiv zase… Asi by neměl šanci. Nehledě na to… Víte, obávám se, že informace, kterou potřebuju, bude blokovaná… Nebo dokonce dávno zrušená."
"Jako někdejší člen generálního štábu," řekl major, "jsem se zabýval informatikou… Nedovedete si představit, o jak komplikované věci jde –, a jak mnoho se od té doby změnilo.
Kdybych o vašem problému věděl víc, snad bych vám řekl, abyste na něj radši zapomněl. Je totiž docela možné, že při některém komplexním přechodu na systémy další generace vzal za své – a těch zásadních změn bylo za šedesát let… Tipnul bych mezi osmi až dvanácti. Kdybyste postavil vedle sebe počítač z doby vašeho mládí a počítač dnešní, nepoznal byste, že jde o totéž – aspoň co do účelu."
"Natolik se v tom vyznám," kývl starý právník. "Jen se obávám, že jde o věci mnohem komplikovanější, než si myslíte. Třeba jen ta hibernace… Slyšel jste někdy o pokusech, které se prováděly před šedesáti lety?"
"Mnoho ne," řekl major. "Dnes je to docela běžná záležitost, například u fotonového Barnarda, kde posádka hibernovat musí. Jinak by se pravděpodobně zbláznila."
"Barnard…?!"
"To příšerné fotonové monstrum, které se chystá na let do soustavy Barnardovy hvězdy. V žargonu pilotů se mu říká deštník."

"A tak… Ale tohle byla obyčejná raketa."
Major se zasmál. "Ano, laicky řečeno. Raketa. Před šedesáti lety… Jaký stroj myslíte?"
"Pravděpodobně severoamerický typ Cherokee."
"To je opravdu veterán. K vidění leda v muzeu. V takovém stroji nebyla hibernace zapotřebí, nemohl si dovolit delší cestu než k Marsu."
"Asi bych vám to měl říct od začátku… Víte, příteli, tenkrát jsem měl teprve druhý rok vlastní firmu v Belfastu. V konkurenci ostatních asi sedmi nebo osmi advokátních firem jsem se teprve hodlal prosadit a jako právník jsem byl poměrně neznámý. Proto mě poněkud udivilo, když měl vyhledal jistý pan George Andrews a nabídl mi vysokou částku za pouhé uložení obálky, ve které, jak jsem se nejprve domníval, mohla být závěť. Ale zřejmě v ní bylo něco docela jiného."
"On vám neřekl, o co jde?"
"Neřekl. Prostě mi přinesl tlustou obálku a požádal o její uložení. Měla mu být vrácena, až se o ni sám přihlásí, nebo zničena, kdybych dostal ověřenou zprávu o jeho smrti."
"Na tom není nic zvláštního," řekl major. "Snad by bylo, kdyby se o ni nepřihlásil, a ověřená zpráva o jeho smrti také nepřišla."
"Což se stalo," řekl Eustace Moore. "Od toho dne už jsem ho neviděl, ani o něm neslyšel."
"Takže tu obálku stále máte?"
"Ano… Celých šedesát let. Samozřejmě jsem veškerou agendu předal svému nástupci, když jsem odcházel do penze… Ale tuhle obálku jsem si vzal s sebou ještě s některými dokumenty… spíš memoárového charakteru. Uložil jsem ji v bankovním sejfu, který mám ve First Moon National."
"I tak na tom nic nevidím," řekl major Livingstone. "Nějaký George Andrews si u vás uložil takový či onaký dokument, pro něj zřejmě důležitý; dejme tomu před nějakou cestou nebo nebezpečným podnikem. Chtěl si ho vyzvednout, až se vrátí, případně až nebezpečí pomine. Mohlo ho potkat ledacos… Ale něco vám snad aspoň naznačil…?!"
"Nic konkrétního. Přesto jsem z některých jeho poznámek došel k názoru, že v obálce je dokumentace jakési teorie, nápadu, vynálezu… Nějakého objevu… Měl jsem dojem, že Andrews se prostě bojí, aby o tu věc nepřišel, snad kvůli patentu, který zatím nemohl ohlásit… Ale to už se opravdu jen dohaduju, kamaráde. Podstatné je to, na co mě upozornil: že si pro obálku může přijít za hodně dlouhou dobu."
"Jak dlouhou?"
"Třeba padesát let. Proto se prý obrátil na mě… Protože jsem byl tehdy mladý."
"Na kolik vypadal Andrews?"
"Řekl bych, že kolem padesátky."
"Na tehdejší dobu střední věk."
"Ano… Na tehdejší dobu."
"Dejme tomu, že by si pro tu svou záhadnou obálku přišel až dnes.
Poznal byste ho vůbec?"
"Na tehdejších I. C. bývaly otisky prstů."
"I tak se divím, že jste nepodnikl žádné kroky k ověření jeho totožnosti. Jako právnická firma…"
"Prokázal se mi platným I. C.," řekl Moore. "Samozřejmě jsem si pořídil kopii. Ale to nebylo všechno, co jsem udělal, i když se to, dejme tomu, nesrovnává s etikou advokátní praxe."
"Nasadil jste na něj někoho?"
"Jak vás to napadlo?"
Livingstone pokrčil rameny. "Já bych to udělal," řekl. "Tehdy se ještě identifikační karty daly falšovat, i když obtížně. Okolnosti by mi byly podezřelé."
"I mně byly podezřelé. Třeba tím, jak klient zdůrazňoval, abych o jeho obálce bezvýhradně pomlčel."
"Pomlčel jste?"
"Dosud ano."
"A proč tedy teď –?"
"Protože obálku někdo ukradl," řekl Eustace Moore.
"Neříkejte – z bankovního sejfu?"
"Ano. Prostě zmizela."
"Říkal jste, že v sejfu byly ještě jiné dokumenty."
"Samozřejmě. Nemyslete si, že jsem je neprohledal."
"Máte ponětí, kdy se to stalo?"
"Nemám. V sejfu jsem nebyl dobré dva roky. Fólie a disky, které jsem do něj uložil, nebyly nijak důležité. Jen jsem je prostě nechtěl mít doma."
"Ale kdo mohl mít zájem na šedesát let staré obálce, i kdyby v ní byl kdovíjaký vynález? Po takové době už by jistě nepřinesl nic nového. Být na vašem místě, nelámal bych si s tím hlavu. Nebo se snad obáváte, že si ten víc než stoletý George Andrews pro svou obálku přijde?"
"Jen v tomhle klubu je devět členů přes stovku."
"Ovšem, to je pravda," kývl major. "Mně už konečně taky táhne devadesátka. Ale na Měsíci to zdaleka tolik neznamená."
V šestinové gravitaci to skutečně znamenalo mnohem míň než ve vražedném jednom G Staré dámy. Svého času dokonce musela vláda Suverénní republiky Luna vydat přísné imigrační zákony, aby nedošlo ke kolapsu už tak přelidněných měst. Ti, kdož ony zákony tak či onak obcházeli (bylo pár převaděčských gangů v New Chicagu a zvlášť

v odlehlém Port Royalu v Mare Orientale, který měl právo asylu), vydělávali horentní sumy.
"Netvrdím, že Andrews žije na Zemi," řekl právník.
"Myslíte, že je na Měsíci?"
Moore zavrtěl hlavou.
"Na Marsu?"
"Musím vás seznámit s výsledky pátrání, které pro mě podnikla jistá detektivní firma, s níž jsem tehdy v Belfastu čas od času spolupracoval. Advokát někdy potřebuje prověřit to či ono…
Chápete. A protože jsem měl otisky na kopii Andrewsova I. C., nebyl problém si ho – oťukat, jak říkal Bob Gardiner, který to dostal za úkol. Zjistil, že můj klient byl z rodiny Andrewsů, ze které pocházel i ten nešťastný Thomas, ředitel loděnic Harland & Wolff na Queen's Islandu."
"Jako by mi to něco říkalo," řekl Livingstone a upřel zrak na průhledný strop. "Harland & Wolff, Thomas Andrews…? No tak mi pomozte, k čertu."
"Bude to pomalu dvě stě let. Devatenáct set dvanáct."
"Aha… Už jsem doma. Thomas Andrews byl autorem projektu toho nepotopitelného Titaniku a šel s ním ke dnu, když se loď potopila po srážce s ledovcem někde u Grónska."
"Nikoli u Grónska, ale jinak správně… Můj klient ovšem neměl s loděnicemi nic společného. Podle zjištění mého agenta byl fyzik a zabýval se nějakými výzkumy v energetice… Dokonce vlastnil několik patentů. Ale to není důležité. Podstatné bylo, že jeho I. C. byla v pořádku. Přesto jsem požádal Gardinera, aby ho ještě nějakou dobu sledoval. V tom, co díky tomu odhalil, je možná podstata věci – která mi ale dodnes uniká."
"Na začátku jste mi říkal cosi o hibernaci a rešerši ve speciální databázi."
"To je právě to," kývl Moore. "Můj klient krátce po návštěvě u mě odcestoval do Států." Usrkl čaje, osušil si rty a zeptal se:
"Víte něco o tom, kde ve Státech se dělaly pokusy s hibernací?"
"V Houstonu," řekl major bez rozmýšlení.
"Ano, v Houstonu," kývl právník. "Pan Andrews letěl do Houstonu… Zdá se, že ho v tamějším ústavu čekali. Je nepochybné, že se dal hibernovat, i když to Gardiner nemohl potvrdit na sto procent. Andrews prostě vešel do budovy hlavní vrátnicí, registroval se tam – a zmizel mému agentovi z očí."
"Prověřoval jste seznamy hibernovaných?" zeptal se major Livingstone. "Myslím někdy později? Pokud vím, tehdejší hibernace byla krátkodobá, nanejvýš snad pět let. Potom se s tím přestalo, další vývoj přešel pod tehdejší NASA a seznamy byly odtajněny, když probudili – nebo snad pohřbili – posledního."
"Seznamy jsem samozřejmě prověřoval, ale jen pro jistotu. Věděl jsem, že tam Andrewse nenajdu."
"Myslíte, že seznamy zfalšovali?"
"Ne… Andrewsův případ byl výjimečný. Nestal se totiž jedním z hibernovaných pacientů ústavu. Gardiner na tom pracoval několik měsíců a moje konto díky tomu značně seschlo." Zasmál se a mávl rukou. "Nějak mi to tenkrát nevadilo, ta věc mě silně zajímala – už z aspektu vlastní profese."
"Co mohl zjistit váš agent, pokud nepřestoupil spoustu všech možných omezení a zákazů?"
"Nevím, jak to zjistil, a neptal jsem se na to," řekl Eustace Moore. "Ale je takřka jisté, že George Andrewse po hibernování převezli ve zvláštním boxu na starý floridský kosmodrom na mysu Canaveral, odkud ho odpálili raketou do vesmíru."
-
"Nevím, co k tomu říct, pane," pokrčil rameny mladý muž oděný do poněkud výstředního saka s odznakem zpravodajské agentury Central Bay Press na klopě. "Odpálili ho raketou do vesmíru… Ten váš známý jistě čítával staré romány."
Mladý muž, který vypadal jako novinář (většina lidí, kteří ho znali, ho také za novináře považovala), byl náš známý poručík Dan Young. Kromě Livingstona a Younga se schůzky v majorově kanceláři v budově Moon Fishing Trade zúčastnil poněkud tělnatý a na poručíkův vkus příliš mnohomluvný Bob McKenzie. Vedle seržantských prýmků a pilotního průkazu třetí třídy měl několik akademických titulů, mezi nimi i doktorát z hibernetiky. Space Interpol jako jediná interplanetární bezpečnostní organizace musel mít ve svých řadách muže rozmanitých profesí, protože případy, které jménem zákona řešil, byly stejně rozmanité.
"Co si o tom myslíte vy, doktore?" zeptal se major.
McKenzie pokrčil rameny. "Těžko říct, pane. Dejme tomu, že Andrewsovi záleželo na dostatečně dlouhém hibernačním spánku…
Před šedesáti lety byla hibernetika teprve v začátcích.
V pozemských podmínkách nebylo možné docílit víc než pět nebo šest let a dnes to není o mnoho lepší. Deset let je maximální, už dost riskantní hranice. Samozřejmě pro pozemskou gravitaci.
Proleženiny, nekróza tkání… a tak dále. Zato v kosmickém prostoru můžete vzhledem k beztížnému stavu počítat čas hibernace na desítky, ne-li stovky let. Tam už všechno závisí jenom na energii pro řídící aparaturu."
"Chcete říct, že tam člověk může žít v hibernaci tak dlouho, jak dlouho poběží hiberbox?"
"Zjednodušeně řečeno – ano," kývl seržant.
"Jestli si to tedy George Andrews zaplatil –"
"Je to možné, i když nepříliš pravděpodobné, pane," řekl McKenzie, když se major odmlčel. "Pokud by ho hibernovali nejmodernější metodou, jakou tehdy v houstonském středisku prováděli, a pak ho poslali stejně moderní lodí na oběžnou dráhu… Snad by mohl přežít i těch šedesát let. Ostatně by ta loď ani nemusela být příliš moderní."
"Prý to byl typ Cherokee."

"Musel to být bohatý člověk, pane. Tu loď odepsali za jeho peníze. Tenkrát se taková loď nedala koupit za pakatel jako dneska, kdy v nich zařizují podle amerických silnic na Staré dámě motely a bistra."
"Říkal jsem vám přece, že byl z rodiny stavitelů zámořských lodí."
"Dovolte mi dotaz, pane," řekl Dan Young.
"Bez dovolení. Ptejte se."
"O. K., pane. Kde je ta loď teď? Víme o ní?"
"Ano. Pořád je na orbitě, poručíku."
"Imatrikulace?"
"Flying Dutchman, YCW 0606."
"Parametry jsou známy?"
"Informace o téhle lodi," řekl major Livingstone, "byly v databázi mysu Canaveral zahrabané tak hluboko, že je rešeršér centrálního archivu hledal déle než minutu – a to je u computeru Západní sekce S. I. co říct. Nakonec je objevil v záložních souborech, protože originály byly skartovány. Snad nějakým omylem, opomenutím… Nevím. Originál se prostě ztratil nebo vymazal, když se rušil tamější kosmodrom, databáze přebírala jiné úkoly a celý centrální coumputer byl modernizován a samozřejmě přeprogramován… Tuhle máme ty parametry." Livingstone podal poručíkovi plastikový proužek s několika znaky v lineárním písmu.
"Poslali mi to naší sítí jako D. S."
"To je zajímavé, pane," řekl Dan Young, když si krátce prohlédl text na proužku. "Loď není na terrestrické oběžné dráze… Je na solární."
Major Livingstone krátce pokývl. "Je to tak, poručíku. Vyslali ji na šedesátiletou cestu po výstřední elipse… Musela být až někde za oblastí Neptunu, když se začala vracet k Zemi."
"Třeba si to tak Andrews přál," poznamenal McKenzie. "I ten nápad s hibernací na šedesát let je dost bláznivý."
"Možná. Samozřejmě nemáme ponětí, co vlastně bylo v té ukradené obálce. Ale – dejme tomu – to mohl být projekt, jaký by měl velkou cenu i dnes. Pokud si Andrews chtěl zajistit osobní bezpečnost na šedesát let – dejme tomu před někým, kdo po jeho projektu pásl a metody si nevybíral, bylo tohle ideální řešení."
"Až na to, že tak ze svého projektu sám nic neměl," řekl Dan Young. "Jak se hodlá vrátit na Zemi, pane?"
"Loď má být automaticky navedena na terrestrickou orbitu," odpověděl major. "V informacích té staré databáze byly i pokyny, co s ní dál."
"Hluboko zahrabané."
"Ano… Skutečně hluboko zahrabané," kývl major. "Andrews má vlastně náramné štěstí, že tu jeho obálku ukradli, protože by si na něj jinak nikdo nevzpomněl… Prostor kolem Země není nic proti vesmíru, ale tak malá loď, jako je Flying Dutchman, by mohla putovat po té své terrestrické orbitě třeba tři sta let, než by si jí někdo všiml. Tehdy samozřejmě nebyla jiná možnost, než se spolehnout na Houston, což, jak je vidět, bylo vzhledem k těm šedesáti letům přinejmenším poněkud lehkomyslné."
"Ještě jednu otázku, pane… Jakým způsobem se ztratil ten dokument?"
"Dal jsem to prošetřit specialistou," řekl major Livingstone. "V bance nikdo nekontroluje, kdo má a kdo nemá právo vstoupit do prostoru bezpečnostních schránek. Ty jsou jištěny nejen dotykovými zámky, ale i další tajnou technikou –, tudíž je neotevře nikdo jiný než registrovaný majitel. Automaticky se zaznamenává jen datum, kdy byla schránka otevřena a manipulováno s obsahem. Poslední takový záznam je starý dva roky."
"Přestože dokument mohl vyzvednout jen ten váš přítel, pane?"
"Ano."
"Dejme tomu, že záznam selhal. Udělal to?"
"Tvrdí, že ne, a já mu věřím. Je to bývalý právník…"
"Pan Moore?"
"Vidíte… Nechtěl jsem ho jmenovat."
"Nejmenoval jste ho, pane."
"Nemá smysl, abych před vámi tajil jeho totožnost," zabručel major. "Ano, je to starý Eustace, poručíku."
"Mohl být pod vlivem hypnózy – nebo nějaké drogy," řekl McKenzie. "Vyzvedl obálku sám, někomu ji předal, a příjemce mu zablokoval paměť."
"To je možné," kývl major Livingstone "Ale jaký to má smysl? Proč to všechno?"
Dan Young se na okamžik zamyslel. Díky metodě Rabhíndráta Smithe dokázal bleskově analyzovat problém, potlačit podřadné informace a dojít k optimálnímu řešení. "Pane," řekl za okamžik, "jsou dvě možnosti. Dejme tomu, že George Andrews přišel na stopu nějakého skutečně světoborného objevu, který nemohl realizovat, protože trpěl nějakou tehdy nevyléčitelnou nemocí –"
"Jakou máte na mysli?"
Poručík pohlédl na doktora McKenzieho.
"Třeba nějaké nádorové onemocnění," řekl doktor. "Člověk – dejme tomu s melanomem, který byl rozpoznán pozdě –, měl před šedesáti lety takřka jistotu, že mu mnoho života nezbývá, přestože podle optimistických prognóz byl objev univerzálního léku na spadnutí už nějakých padesát let předtím. Jenomže takový lék nikdy existovat nebude – nejde o nemoc, ale genetickou poruchu, jaké dnes léčíme docela jinak… Krátce řečeno – Andrews by věděl, že svou práci nestačí dokončit. Pak by bylo logické, že uložil dokumentaci svého objevu u právnické firmy a dal se hibernovat na šedesát let. Mohl předpokládat, že po té době bude i jeho nádorové onemocnění snadno vyléčitelné… A jak víme, předpokládal správně."
"A ta druhá možnost, poručíku?" zeptal se major.

"Nemohl svůj objev dokončit, protože mu chyběly určité komponenty. Něco jako letadla Leonarda da Vinciho, která by byla skutečně létala, kdyby měla patřičný motor. Andrewsův objev by musel být stejně důležitý jako kdysi letadlo – jinak by nepodstoupil šedesátiletou hibernaci, která s sebou samozřejmě nesla značné riziko."
"Dobrá," kývl major. "Obě varianty jsou přijatelné. Bohužel nemáme ponětí, v čem jeho objev spočíval. Asi to nebude nic jednoduchého, když to podle ukradené dokumentace zatím nikdo nesestrojil."
"To nevíme, pane."
"Víme. Ověřil jsem si patenty podané za poslední dva roky. Nic světoborného tam není."
Poručík Young pokrčil rameny. "V tom případě musíme čekat."
"Ne," řekl major rozhodně. "Nebudeme čekat. Máme zkušenosti se všelijakými gangstery… U nás jich možná je o něco míň než na Staré dámě, ale o to jsou zase horší. Uvědomte si, že George Andrews byl fyzik; mohl objevit něco stokrát horšího, než byla vodíková bomba."
Dan Young pokrčil rameny. "Máte pravdu, pane. Ale co proti tomu chcete dělat?"
"Co proti tomu chci dělat?" řekl major Livingstone zvýšeným hlasem. "K čemu bych vás tady měl, k čertu? Poletíte tomu zatracenému Dutchmanu naproti a podíváte se, jak to vypadá s George Andrewsem."
"Tu loď nebude snadné najít, pane. Pochybuju, že by byla schopna dodržet trajektorii plánovanou před šedesáti léty, pokud skutečně byla až za Neptunem."
"Už jsme ji našli," řekl major. "Radarová protimeteorická služba ji ohlásila dnes ráno."
-
"Máme ho na optické," hlásil Bob McKenzie. "Jestli to není moucha, která si sedla zvenku na sklo."
Oba muži letěli nevelkým strojem typu Sting Double, stavěným pro dvoučlennou posádku, a po necelých čtyřech earth-days, kdy se jejich loď po několika nezbytných manévrech pohybovala trajektorií blízké hlášené dráze Flying Dutchmanu, cílový objekt našli a blížili se k němu zezadu sbíhavým kursem.
"Vidím ho taky," řekl Dan Young. "Podle siluety jde skutečně o typ Cherokee."
"Bylo to až podezřele jednoduché," řekl McKenzie.
"To složitější nás teprve čeká."
Chvíli hleděli na obrazovku teleskopu, která jim loď přiblížila na zhruba stometrovou vzdálenost. Její povrch byl místy jako posypaný popelem a tu a tam se na něm temněla nepravidelná tmavší skvrna. Přesto se zdálo, že plášť je neporušený, a že loď přestála svou dlouhou cestu bez úhony.
"Co to je, šedesát let," řekl McKenzie. "Tahle loď by měla vydržet i pět tisíc, pokud by se nepotkala s nějakým větším kusem štěrku v Pásu. A mimo soustavu třeba pět milionů."
"Na to neměla rychlost," řekl Dan Young.
"Jak se chcete dostat dovnitř? Doufám, že ten prehistorický vehikl nechcete otvírat jako konzervu."
"Pokud se poklop cestou nezapekl," řekl Dan Young, "neměl by to být problém. Počítalo se přece s tím, že se loď po návratu otevře zvenčí. A otevírání jsem trénoval v muzeu v Murchisonu."
"A když se zapekl?"
"Pomůžeme si laserem… Ale byl bych radši, kdybychom ho nemuseli použít. Rozhermetizovat loď, když je v ní hibernovaný člověk, je riskantní. Jak si poradíte s historickým hiberboxem, doktore?"
McKenzie se zasmál. "Zrovna tak jako vy s poklopem," řekl. "Byl jsem v Houstonu a trénoval na těch pravěkých ledničkách."
"Neříkejte… Bez adaptace na jedno G?"
"Na to nebyl čas. To víte, do skoku mi tam nebylo."
Zatímco hovořili, automatické řízení je spolehlivě navádělo blíž a blíž ke sledované lodi. Teleskop už nepotřebovali; viděli teď Flying Dutchman pouhým okem, nejprve jako oválnou skvrnu, potom jako soustavu za sebou spojených koulí a válců s trčícími směrovými anténami a spletí armatur. Zdálo se jim, že jejich vlastní pohyb se zrychluje, ale byl to jen obvyklý zrakový klam; podle lehkého kolísání gravitace cítili, jak automaty v krátkých intervalech střídavě zapínají manévrovací a brzdicí trysky.
"Přecházím na ruční," řekl Dan Young. "Sledujte kontrolní obrazovku, doktore."
Sledování údajů na kontrolní obrazovce samozřejmě k ničemu nebylo; pilot všechno sledoval na vlastním monitoru a podstatné funkce stykovacích mechanismů tak jako tak řídil centrální computer. Přesto bylo zvykem (dalo by se říct tradicí), že druhý pilot průběh operace sledoval a hlásil měnící se parametry.
"Rozkaz, poručíku," řekl McKenzie. "Jsme dost blízko… Sto sedm… Devadesát… Pětačtyřicet… Pětadvacet, dvacet, osmnáct… Deset, osm… Už jen šest… Brzdicí motory vypnuty."
"V pořádku."
Z přídi lodi se vysunula dvě ramena a zatápala v prostoru.
"Čtyři, čtyři a půl," hlásil údaje McKenzie. "Tři… tři… Vyrovnali jsme pohyb. Pozor… Kontakt!"
Rozvětvené koncovky ramen, které přesně kopírovaly pohyby poručíkových rukou na pákách, obemkly patu anténního stožáru a jedno z pomocných madel poblíž stabilizátorů.
"O. K.," řekl Dan Young. "Kotva drží."
Obě lodi, spojené dvěma rameny, teď zdánlivě stály v prostoru, jako by tak spolu letěly odedávna; bělostná a vznosná loď s výsostnými znaky Suverénní republiky Luna a stařičký Flying Dutchman s nezřetelnou kresbou hvězd a pruhů prosvítající rzivým prachem šedesátileté cesty.
"Zapněte televizi a zavolejte centrálu, seržante."
"Kamera v chodu… Volám centrálu, šéfe."
Major Livingstone se ohlásil takřka vzápětí, protože zpoždění signálu nebylo delší několika vteřin; vzdálenost od Luny

v té chvíli činila necelý milion kilometrů.
"Předávám," řekl McKenzie.
"Jsme v kontaktu, pane," hlásil Dan Young. "Dívám se teď na povrch objektu zblízka… Vypadá ožehnutý. Podle těch dvou muzeálních exemplářů, které jsem viděl v Murchisonu, dávali přes tungsten ještě keramzit s asbestovou vložkou. Taky se zdá, že loď prošla mrakem mikrometeoritů. Je to něco jako regolitový prach na Sinus Medii, pane…"
Major ho přerušil; zřejmě začal mluvit hned po tom, co Dan hlásil ožehnutí povrchu. "Vidím to dost nejasně. Co je to, sakra, škvára? A jak vypadá vstup? To je teď nejdůležitější."
"Odtud na něj nevidím," řekl Dan Young. "Ale snad to nebude tak zlé. Žádné deformace tu nejsou, takeláž se taky zdá být v pořádku. Žádám o povolení k výstupu."
"Máte je," odpověděl po chvilce major. "Pokuste se umístit kameru tak, abych viděl na průlez. Další hlášení čekám po návratu na palubu."
"Můžeme se hlásit i během akce."
"Nechci vás znervózňovat, chlapci. Pokud byste narazili na problém, lepšího hibernetika, než je seržant doktor McKenzie, tady stejně nemám – a celá akce je D. S. Tudíž se můžete nadít leda názoru starého pána, a ten vám nepomůže. Pokračujte podle domluvených dispozic. A s největší opatrností, to vám snad připomínat nemusím."
"To nemusíte, pane."
"Čekám na hlášení, až dokončíte akci. Teď ode mě máte GO. Potvrďte, že jste rozuměli."
"O. K., pane. Rozuměli jsme. Máme GO."
"Zlomte vaz," řekl Livingstone. "Konec relace."
McKenzie se zeptal, co tím šéf myslel.
"To znamená něco jako hodně štěstí," vysvětlil mu to Dan Young. "Starý má takových historických průpovídek obrovskou zásobu. Dobrý trysk, mlčeti zlato a podobně."
-
Ještě před startem z lunárního kosmodromu v kráteru Murchison probírali Dan Young a McKenzie s majorem Livingstonem různé situace, jaké by mohly nastat na palubě Flying Dutchmanu. Shodli se na tom, že pokud hibernační aparatura celých šedesát let bezchybně fungovala, bude třeba George Andrewse resuscitovat přímo v lodi. Přestěhovat celý box na palubu policejní lodi bylo absolutně vyloučené. Tudíž bylo třeba počítat se spoustou možných eventualit; sebemenší chyba mohla způsobit neodvratnou smrt hibernovaného. Úkol by se mohl zdát nad možnosti pouhých dvou lidí – ale poručík Young a seržant McKenzie vydali (aspoň podle názoru majora Livingstona) za celý vycvičený tým.
"Kontrola spojení," řekl Dan Young, když vystoupil z přechodové komory do volného prostoru a poklop za ním hermeticky zapadl.
"Slyším," odpověděl McKenzie z navigační kajuty policejní lodi.
"Je to O. K., šéfe."
"Dobrá, doktore… Přejdu teď k průlezu a umístím tam kameru. Potom provedu předběžnou kontrolu vstupu."
"Rozumím."
"Vidíte mě dobře?"
"Vidím vás O. K."
Dan Young přeručkoval po jednom z ramen, která spojovala obě lodi jako můstek. Poutací lano se za ním odvíjelo a zůstávalo zavěšené v prostoru v bizarně zvlněné spirále. Dosáhl na jedno z madel, přitáhl se k němu a posunul se po drsném plášti lodi za anténní stožár. Spatřil nízký oválný prstenec obruby průlezu a připoutal se jednou z patentních karabinek, kterých měl u pasu šest, k příčce stěžňové výztuhy. Potom upevnil kameru asi do poloviční výšky stožáru a zeptal se: "Jak vypadá záběr, doktore?"
"Už jsem viděl lepší. Trochu výš by to nešlo?"
Dan upravil postavení kamery.
"Teď je to na Oscara," hlásil McKenzie. "Co vstup, šéfe?"
"Prosvítím si ho."
Dan Young s sebou měl nevelký přístroj podobný příručnímu reflektoru, který měl na jednom konci detekční plošky a na opačném obrazovku a displej. Kromě dalších funkcí vysílal několik druhů záření, které spolehlivě a do značné hloubky určily podstatné parametry jinak neviditelného prostoru. Piloti od S. I., kteří přístroj čas od času používali, mu říkali Aladinova lampa.
"Vypadá to dobře," hlásil Dan, nakloněný k nepatrné obrazovce.
"Vnitřní dveře jsou uzavřené… Těsnění neporušené… Můžeme otevřít venkovní."
"To je skvělé," řekl McKenzie.
"Můžete ven," řekl Dan. "Hned vám jdu naproti."
"Utáhl bych to sám."
"Nebývá to zvykem už od časů Apolla 11," odpověděl Dan Young. "A já bych nerad porušoval nepsaná pravidla hned na začátku akce, doktore."
"Rozumím, šéfe. Zavírám přilbu a jdu do transitu."
"O. K., čekám u výstupu."
Když se poklop znovu otevřel, McKenzie nejdřív vysunul plochý kontejner s několika pružnými úchyty. "Měl jste pravdu, poručíku," řekl přitom, "kdyby mi ten kufr při vystupování upadl, nejspíš by mě major poslal rovnou do sanatoria v Andersonu…"
Dan Young upevnil kontejner na lano. "Jak vidíte, se vším se počítalo," řekl. "Vylezete ven sám?"

"Neletím v tomhle typu lodi poprvé."
"O. K., ale vystupoval jste z ní někdy do volného?"
"Ne," odsekl doktor McKenzie.
"Tak nelezte hlavou napřed… Obraťte se a spusťte se do průlezu nohama… A trochu se skrčte, vadí vám autonomie."
Poručík vytáhl doktora z průlezu za nohy.
"Uf," komentoval to McKenzie, "myslel jsem, že jsem zkušený a ostřílený námořník."
"Vaše práce teprve přijde," řekl Dan Young.
Opatrně se přesunuli ke vstupu Flying Dutchmanu a přitáhli po laně doktorův kontejner.
"Cože?!" řekl McKenzie, když se podíval na poklop průlezu. "Tohle chcete otevřít? Vypadá to jako z jednoho kusu."
"To se vám jen zdá," řekl Dan Young a opatrně přitom oškraboval sotva viditelnou spáru. "Vidíte? Je to všechno jenom kosmické smetí. Pod tou vrstvou je poklop O. K."
"No dobrá, je to váš džob," řekl McKenzie.
Dan Young ještě jednou prověřil přístrojem hermetičnost vnitřního uzávěru. "Ustupte," řekl. "Otevírá se to přesně na tu stranu, kde visíte."
McKenzie se přesunul.
"O. K., jedeme," řekl poručík a po chvilce střídavého tlaku a tahu odblokoval první pojistku vstupu.
"Jestli takhle půjdou všechny tři…," řekl McKenzie.
"Doufám, že půjdou."
Druhá pojistka odskočila snadno. Třetí nechtěla povolit, dokud ji poručík neoťukal kladivem. "Pozor," řekl. "Kdyby se to otevřelo samovolně…"
Ale nestalo se nic; Flying Dutchman YCW 0606 přestál svou odysseu bez nehody. Dan Young otočil třemi odjištěnými klikami do polohy off a uchopil kruhovitou rukojeť hlavního zámku. "Tak – s pomocí boží, jak by řekl major Livingstone."
Poklop se zvedl o dva tři palce.
"Skoro bych řekl, že pěkně skřípe," řekl McKenzie. "Připadá mi to, jako bychom našli jednoho z těch mamutů na Sibiři."
"Vstup je O. K.," odpověděl Dan. "Teď ještě aby fungovaly všechny energetické okruhy."
Sotva otevřel vstup úplně, uvnitř přechodové komory zdánlivě mrtvého mastodonta se rozsvítilo světlo a objevil se dojemný nápis:
WELCOME TO THE DECK OF THE U. S. SPACESHIP FLYING DUTCHMAN.
"To je pěkné, že nás vítají na palubě," řekl McKenzie. "Zato se mi ani trochu nelíbí, že musíme vlézt do téhle předvěké přechodové komory a neprodyšně za sebou zavřít."
"Jinak to nejde, doktore."
"Já vím. Prostě mě napadlo, co bychom dělali, kdyby se nám pak průlez nepodařilo zevnitř otevřít."
"Říkal jsem vám, že mám laser."
"Tyhle násilnosti nemám rád. Zatraceně, poručíku – proč sem vlastně neposlali nějaký clipper? Ta vykopávka by se naložila, tak jak je – a s resuscitací pana Andrewse by se pak mohli párat v pořádné laboratoři."
"Jenže by o tom vědělo moc lidí," řekl Dan Young.
"No jistě," bručel McKenzie, "celá věc je D. S., nikdo neví proč. Trošku mi to připomíná ruské publikační metody ze začátků astronautiky. Dokud se to nepovede, je to přísně tajné, protože – co kdyby se to nepovedlo."
"Už jste si ulevil, doktore?"
"Ále, k čertu s tím. Tohle se mnou volný prostor udělá pokaždé. Taková mořská nemoc… Ale já jsem takhle ukecaný i za normálních okolností. Nevšímejte si toho."
"To bych si musel vypnout fónii," řekl Dan Young. "Jdeme. Já první. Vezměte si ten svůj kontejner, podáte mi ho. Pak sem vlezete vy. Vejdeme se sem oba… Je to lepší než zatěžovat transit dvakrát za sebou. Třeba by se to podruhé nemuselo podařit."
Když se oba i s kontejnerem nasoukali do přechodové komory, mnoho volného prostoru uvnitř nezbylo. Dan Young pečlivě uzavřel vnější vstup, utáhl kliky a zajistil je třemi pojistkami. Potom zatáhl za páku, kterou vpustil do komory vnitřní atmosféru.
Chvíli se zdánlivě nedělo nic; pak zaslechli slabý sykot, který postupně zesiloval, až utichl a na stěně se rozsvítilo zelené signální světlo.
"Zatím je to O. K.," řekl Dan Young. "Můžeme otevřít vnitřní dveře."
Znovu bylo třeba zdolat tři pojistky, kliky a kruhový uzávěr hlavního zámku. Tentokrát to ale bylo zcela bez problémů a dveře se před nimi otevřely.
"Moc by mě zajímalo," řekl McKenzie, "co by si tady počala posádka mladíků, kteří se neučili hláskové písmo. Co tomu říkáte, poručíku?"
Krátká chodba oválného průřezu byla ostře osvětlená shora a přepažená dalšími dveřmi, na nichž byla připevněna tabule z pozlacené fólie. Odshora dolů byla popsaná drobným reliéfním písmem a pokreslena tenkými čarami.
ATTENTION, ATTENTION, ATTENTION, upozorňoval výrazný nápis v záhlaví.
"Loď třídy Cherokee Flying Dutchman YCW 0606," četl McKenzie, "byla vyslána na oběžnou dráhu z mysu Canaveral ve Spojených státech amerických dne 7. října 2048…"
"Perfektní práce," řekl Dan s očima na displeji svého detekčního přístroje. "Je tu normální tlak i atmosféra, jenom dusík je zčásti nahrazen héliem."
"To je prima, poručíku," řekl McKenzie. "Kdepak zas mám ten zatracený kufr? Aha… Tady. Nejspíš bude nutné přečíst ten plakát celý. Předpokládám, že tam najdu nějaké pokyny…"

"Doufám, že najdete," souhlasil Dan Young. "Ale nejdřív si otevřete hledí a zastavte přívod kyslíku do skafu."
Udělali to oba; pak chvíli stáli a nasávali vzduch.
"Hm…," řekl doktor, "smrdí to tu. Ne, rozklad to není. Nevím, co to je… Snad čalounění, vypadá to na nějaký dost primitivní plastik. Ale to neznamená, že máme vyhráno. Kdyby aparatura selhala, sem by to stejně cítit nebylo. Pardon, poručíku. Asi trochu zmatkuju."
"O. K. Prostě se tu dlouho nevětralo. Měli bychom si teď přečíst tu vyhlášku, doktore."
"Vyhláška je správné slovo," řekl McKenzie. "George Andrews, Dead or Alive."
Stáli v úzké chodbě a četli odstavec za odstavcem.
Před šedesáti lety tu kdosi důkladně popsal účel cesty lodi Flying Dutchman a stejně důkladně narýsoval schematické řezy jeho vnitřkem. V závěru bylo deset řádků zvýrazněných verzálou:
HIBERNACULUM JE PLNĚ AUTOMATIZOVÁNO. POKUD UVNITŘ SHLEDÁTE VŠECHNO O. K. (T. J. SEDM ZELENÝCH KONTROLEK), ROZBIJTE SKLENĚNÝ KRYT NA VYPINAČI OZNAČENÉM NÁPISEM "REVIVE"A VYPÍNAČ STISKNĚTE.
JE TŘEBA VYČKAT SEDM HODIN. DALŠÍ DOCELA JISTĚ ZNÁTE LÉPE, NEŽ JSME TO ZNALI MY.
VAŠI (SNAD NE ÚPLNĚ ZAPOMENUTÍ) PŘEDCHŮDCI: MORLEY & WINSTON'S TEAM, HOUSTON, U. S. A.
"Není to dojemné, poručíku?" řekl McKenzie, když dočetli. "Představte si, že jsem hibernetiku studoval sedm let a v životě jsem ta jména neslyšel…"
Poručík Dan Young rázně uchopil horní ze tří uzávěrů dveří.
"Mnohem dojemnější by bylo," řekl, "kdyby těch kontrolek svítilo jenom šest. Rozhodnutí, co dál, by bylo na vás."
"Ano, já vím."
"Jsem rád, že to víte. Teď si laskavě vezměte ten svůj kufr. Moc se těším, že se konečně dovím, co v něm máte. Bílý plášť, galoše, teploměry?"
"Jistě. Taky pijavky, klystýr a Kramerovu dlahu. Jaké to máte představy o současné medicině, hrome…?!"
Dan Young se zasmál. "Nepatrnou," řekl. "Medicinu mi už v dětství znechutila matka, když doma nemluvila o ničem jiném než o své práci."
"Cože? Snad nemyslíte doktorku Youngovou?"
"Koho jiného?" řekl poručík. "Pojďme spočítat ty zatracené kontrolky."
-
Vraceli se do Murchisonu; k Měsíci jim zbývalo pár hodin a poručík si hleděl své práce v navigační kajutě. Doktor McKenzie dělal v jedné ze dvou nepatrných ložnic společnost Andrewsovi, z něhož předpotopní hibernační aparatura učinila hříčku přírody.
Nebýt tolik proklamované osobní svobody a lidských práv Suverénní republiky Luna, nic příjemného by ho nejspíš nečekalo, ale o tom mu McKenzie neřekl ani slovo – jen ho s úsměvem poslouchal a odpovídal na bezvýznamné otázky. Měl zcela jasné instrukce: nevyptávat se příliš, ale přesto se pokusit vyždímat z Andrewse, co se dá.
"Víte, je to úžasný pocit," říkal už poněkolikáté pohublý pacient. "Jenom ta beztíže… Tenkrát mě v Houstonu uspali, a co se mnou bylo dál, už nevím. Skutečně jsem byl až za Neptunem? Není to k vzteku, že jsem spal? Vždyť jsem mohl pořídit unikátní snímky…!"
"Pořídily je automatické sondy už v době, kdy jste se narodil," řekl doktor. "Taky tam už od těch dob bylo hezkých pár lodí… A brzy se poletí na Barnardovu hvězdu, kde je planetární soustava, pane Andrewsi."
"Neříkejte. Poletí se… Na jakém principu?"
"Na fotonovém."
Zdálo se, že to Andrewse zaujalo. "Na fotonovém…? O tom se uvažovalo, už když jsem byl kluk, pokud mě paměť neklame. Takže se přece jen podařilo vyrobit hmotu, která vydrží žár proudu fotonů?"
"Samozřejmě," kývl doktor. "Jmenuje se returnit. Vynalezl to marťanský tým, nějaký Brown, Scott a tuším Baranowski. Barnarda postavila Martian Flight Company společně s Moon Space Laboratory."
"Marťani…?!"
"Lidi, to se ví. Ale zatracení lokální patrioti. Dávají si jména podle albedových útvarů na Marsu. Tak například Brown se jmenuje Isidis… a Baranowski dokonce Utopia. Není to směšné?"
"Víte, my Irové se takovým věcem nesmějeme," řekl Andrews. "Tak fotonová loď… A – co teorie kvant?"
McKenzie se zasmál. "Dělával jste fyziku, co? Chápu, že vás zajímá, co se v ní za šedesát let změnilo… Jenže se mnou si o tom těžko popovídáte. Jsem jen obyčejný medicinae doctor se zaměřením na hibernetiku. Snad by vám o tom něco řekl poručík… Ale spíš si to nechte až na Měsíc… Nebo na Starou dámu."
"Na – Starou dámu…?"
"Aha. Za vašich časů se to asi neříkalo. Stará dáma je Země. Pokud se vám chce mluvit, čemuž se není co divit, klidně si poslužte. Pokusím se pochopit, co stačím, třeba i z té fyziky… Myslím, že za vašich časů nebyla věda zdaleka tak složitá a nepochopitelná jako je ta dnešní."
Ale Andrews už se k tématu nevrátil. "Radši mi povídejte vy," řekl. "Co Anglie, doktore? Ještě pořád je to ta stará dobrá Anglie? A jak vypadá Belfast?"
"Až na pár nových mrakodrapů stejně, jak ho nejspíš pamatujete," řekl doktor McKenzie. "Pokud se Anglie týče… Ta je stará dobrá víc, než bývala za vašich časů. Dokonce se vzdala Ulsteru ve prospěch Irska. Jinak se nic nezměnilo; Anglie má pořád krále, torye a whigy, plukovníky na penzi, Ascot a Wimbledon."
"A co život na Měsíci… Musí to být idyla, ne?"
"Díky šestinové gravitaci ano," řekl doktor. "Jinak tam najdete stejné zastoupení charakterů a lumpů jako kdekoliv jinde. Jen v Moon City je to o něco lepší. Je tam sídlo vlády a tímpádem i schopnější policejní sbor."

George Andrews se ušklíbl. "Vidíte, doktore… Čítával jsem za svých mladých let všelijaké fantazie. Pokud se něco odehrávalo v té vaší budoucnosti, lišila se mnohem víc, než se – aspoň podle toho co říkáte – liší. Lidi byli buď hotoví andělé nebo pro změnu odlidštěné zrůdy."
"Je to přece i vaše budoucnost, pane Andrewsi."
"Přítomnost," zasmál se Andrews. "Když se to tak vezme, podařilo se mi pěkně doběhnout čas."
"Proč vám na tom tolik záleželo?" zeptal se McKenzie. "Ve vaší době se přece nežilo nejhůř."
"Chtěl jsem – ale ne. Možná že jsem některým věcem dával větší význam, než ve skutečnosti měly. Právě tak jsem se mohl mýlit, i když si svou tehdejší práci pamatuju, jako bych od ní vstal včera."
"Také jste od ní včera vstal."
McKenzie čekal, že Andrews bude pokračovat, ale nedočkal se. "Asi budu spát," řekl pacient. "Přece jen mě to řádně oddělalo, doktore. Víte, taková cesta až za Neptun, z té člověka nebolí jenom nohy."
"Přistaneme za pár hodin. Přijdu vás vzbudit, abyste o jistě nevím," odpověděl major. "Když ho pustili ze sanatoria – víte, že ho tam díky našim liberálním zákonům držet nemohli –, odletěl na Starou dámu. Zřejmě si tam vyzvedl značnou částku ze svého konta, které za šedesát let narostlo…"

chýba strana?

"Až spáč procitne," řekl Dan Young.
"Cože?"
"Vybavil se mi jeden román H. G. Wellse, pane."
"Co to má společného –?"
"To jmění, které narostlo. Wellsův hrdina Graham se po dvousetletém spánku díky úrokům a dobře investovaným akciím stal pánem světa. Ale to snad v případě George Andrewse nehrozí."
"Co dělal ten váš Graham, když se stal pánem světa?"
"Snažil se dělat dobro a zahynul v leteckém souboji," řekl Dan Young. "Ve válečném konfliktu, který chápal jen napůl."
"Hm," zabručel major a zapálil si dýmku vlastnoručně vyrobeným zapalovačem. "Hm… Možná že bych si měl tu knihu přečíst. Ten Andrews… třeba taky chápe náš svět jen napůl. Víte, co dělal v poslední době?"
"Nevím," řekl Dan. "Měl jsem jiné úkoly, jak víte. Říkal jste, že je na Zemi."
"Byl tam. Prostřednictvím jedné realitní kanceláře koupil nějakou starou továrničku na předměstí Belfastu a vrátil se na Lunu."
"O jakou továrnu šlo?"
"Farley & Smith. Stavěly se tam transformátory, dynama… a podobně. Potom zkrachovali."
"Kde je Andrews teď?"
"V Port Royalu."
"Hleďme. Proč právě tam, pane?"
"Pronajal si tam něco jako laboratoř."
"Dalo se přece předpokládat, že bude pokračovat ve své práci, pane. Kontaktoval pana Moora?"
"Navštívil jeho někdejší kancelář v Belfastu," řekl major. "Tam se dověděl, že bývalý majitel žije u nás v Moon City, ale informaci zatím nevyužil."
"A – pan Moore?"
"Je mu trapné, že se ten dokument ztratil. Čeká, kdy si pro něj Andrews přijde… a je z toho trochu nervózní."
"Z čeho jste nervózní vy, pane?"
Major Livingstone si znovu zapálil dýmku, která vyhasla.
"Například z toho, poručíku," řekl, "že v jisté montážní hale na odvrácené straně, přesněji řečeno na tom nám známém pozemku mezi krátery Daedalus a Ikarus, pravděpodobně došlo k vloupání."
"Tam, co stavěli stavěli Barnarda?" řekl Dan Young. "Na pozemcích Martian Flight…?"
"Přesně tak."
"Říkal jste pravděpodobně…"
"Důkazy nejsou. Mohl by v tom být i kdovíjaký nepořádek… Ale Arcadia White něco podobného nepřipouští."
"Co se ztratilo, pane?"
"Materiál, který zbyl. Tedy – část toho materiálu."
"Returnit?"
"Ano. Netrvám na tom, že se vaše hypotéza o neexistujících komponentech někdejšího Andrewsova objevu potvrdila… Ale vypadá to tak. Dejme tomu, že šlo o materiál s vlastnostmi returnitu, který byl v jeho době pouhou fantazií."
"Kde byl returnit uložen, pane?"
"Zmizel ze skladiště, které bylo zajištěno přesně podle předpisů portroyalské pobočky Lloydovy pojišťovací společnosti. Nejedná se o žádné velké množství, ale vzhledem k ceně… White ztrátu oznámil městské policii v Port Royalu, a když to nemělo výsledek, obrátil se na mě. Ve jménu někdejší úspěšné spolupráce."
"Tohle přece nespadá do kompetence S. I., pane."
"Nespadá. Až na to, že náš agent v Port Royalu objevil nit, která vede od jistého Bena Schwarze k Andrewsovi. Ten Ben Schwarz se zabývá nekalými obchody, ale zatím se nepodařilo ho usvědčit."
"O jaké obchody jde?"

"Obstará vám třeba britské korunovační klenoty, pokud za to přiměřeně zaplatíte."
"Aha. A tenhle Schwarz –"
Major pokrčil rameny. "Jistá možnost tu je… Přinejmenším jeden z členů strážní služby v objektu Martian Flight zmizel za nejasných okolností. Což ledacos napovídá."
"Myslíte, že ho podplatili?"
"Proč ne. Přístup ke klíčům měl."
"Tam nebyly dotykové zámky?"
"Ne. Byly tam jen speciální zámky, jaké předepisuje Lloyd už třicet let."
"Ani tak to není naše věc, pane," řekl Dan Young. "Neneseme odpovědnost za pana George Andrewse a v tom marťanském skladišti jde o obyčejnou krádež. Leda že byste chtěl udělat radost Arcadia Whitovi."
Major Livingstone odložil dýmku. "Rád vám to upřesním," řekl.
"Celou akci Andrews jsem podnikl na základě vlastního uvážení, abych, jak říkáte, udělal radost nikoliv Arcadia Whitovi, ale svému příteli Moorovi. Nebyla to věc S. I. a nadřízená složka mi dala své požehnání až dodatečně – s jistým přimhouřením obou očí. Hlavně proto, že výsledek byl adekvátní vynaloženým prostředkům.
Bohužel – svému příteli jsem tím žádnou radost neudělal, kdo a proč ukradl ten zatracený dokument dodneška nevíme – a pokud nám George Andrews ještě začne dělat potíže… To abych pomalu začal uvažovat o rezignaci."
"Co mám udělat, pane?" řekl Dan Young a vstal.
"Nemůžu vám dát příkaz, co máte udělat," odpověděl ztrápeně major Livingstone. "Ale můžu vám udělit čtrnáctidenní dovolenou."
-
Poručík Dan Young odletěl linkovou pasažérskou lodí do Port Royalu. Neměl tohle město rád, na jeho vkus tady žilo příliš mnoho pochybných existencí, a zábavní podniky, jaké se tu nabízely turistům, lačným vzrušení, ho nelákaly. Případem ukradeného returnitu se zabývala městská policie; a protože poručík o její úplatnosti věděl své, se spoluprací oficiálních orgánů nepočítal.
Dočasné administrativní sídlo Martian Flight Company bylo v jedné z výškových budov v portroyalském City. V místech staveniště fotonové lodi bylo jen provizorní dělnické sídliště a Port Royal v Mare Orientale byl nejbližším městem; další ležela na odvrácené straně a k atraktivnosti měsíčního Las Vegas měla daleko – už proto, že z nich nikdy nebylo vidět Zemi.
Oficiální mluvčí společnosti Arcadia White, hubený energický muž s nezbytným odznakem OOM (Organizace pro osvobození Marsu) na levém rukávu, se po Danově dotazu na možnosti využití returnitu zamyslel. "Víte, poručíku," řekl po chvilce, "returnit je slitina vyrobená v kosmickém prostoru. Obsahuje přísady, jaké najdete pouze ve dvou přísně tajených lokalitách Marsu. Já technologii výroby taky neznám. Ale vynikající technické parametry dělají z returnitu materiál budoucnosti. Tím chci říct, že náš returnit umožní řadu objevů, které sice jsou už řadu let na spadnutí, ale bez martského returnitu nebylo možné je realizovat."
"Například…?"
"Nejsem odborník, jsem jen mluvčí," usmál se White. "Dejme tomu, že jde o izolaci dosud nevídaných magnetických polí,

chýba strana

se v Port Royalu brzy začaly točit velké peníze a překotně se bouralo a stavělo, dokonce tak, že některé vyšší budovy s vlastní hermetizací a protimeteoritickou ochranou trčely do volného prostoru nad ochrannou střechu městské klenby. Kdyby nebylo Thana Wu (který to posléze díky úplatkům dotáhl na guvernéra), snad by tato východní výspa přivrácené strany skončila stejně jako v pustinách měsíčních moří ztracené ghost-towny, sídliště, která ztratila smysl, když se z nich odstěhovali poslední zaměstnanci vyrabovaných dolů a zastaralých kosmodromů.
Taxi zastavilo na křižovatce dvou periférních ulic.
Nebýt šestinové gravitace a všudypřítomného durelastiku, jehož několikanásobná vrstva se tady klenula těsně nad střechami, nelišilo by se tohle místo ani v nejmenším od chudinských čtvrtí přežívajících na pokraji některých jihoamerických měst – včetně toulavých koček, pihovatého výrostka v overalu po starším bratrovi a otrhaného bosého černocha ve slamáku, který seděl na hromadě rezavých kontejnerů před stejně rezavou plechovou kůlnou a popíjel nejmizernější druh měsíčního mrkvového vína z plastikového kanystru.
Když Dan Young vystoupil z vozu, výrostek se přiloudal a řekl:
"Hele… Prej to jezdí samo."
"Jo," řekl černoch, "v tom si vozej zadek všelijaký čímani, co jsou v balíku. Nic ve zlým, pane."
"Poslyš, Finne Huckleberry," řekl poručík výrostkovi, "můžeš se v tom svézt, když mi řekneš, kde je tady číslo sedm set dvanáct."
"Za prvý se jmenuju Sam Boulder," řekl výrostek a odplivl si do regolitového prachu, "a za druhý, pane, tady žádný čísla nejsou. To jste se splet, pane."
"To teda fakt nejsou," dodal černoch. "Kdyby tady byly, dávno by je někdo ukrad a střelil těm pošahanejm turistům."
"O.K., tak tu tedy nejsou," kývl Dan. "A co takhle laboratoř pana Andrewse? Taky tu není?"
"To si děláte srandu, ne?" řekl Sam Boulder.
"Ne, myslím to naprosto vážně."
"Helejtese, pane," řekl černoch, "Sammy si myslí, že byste moh vědět, kde je Andrewsova dílna, když před ní stojíte."

"Tahle kůlna?"
"Jo, přesně ta, co ji hlídám, pane."
"Pan Andrews tu není?"
"To teda není. A hezky dlouho nebude, pane."
"Odcestoval?"
"Jo, dá se to tak říct. Naklaďákem."
"A řekl vám, abyste mu hlídal dílnu?"
"No – vlastně mě požádal, že jo. Zaplatil mi dopředu, že prej se odtud nemám hnout a každýho, kdo by chtěl dovnitř, mám vyprovodit svinským krokem. Už jsem mu ji takhle párkrát hlídal, jednou dokonce skoro pět měsíců."
Dan Young si našel čistší kanystr a posadil se.
"Máte nějaký jméno?" zeptal se ho černoch.
"Dan Young."
"Já jsem Joe. Druhý jméno sice taky mám, ale protože jsem ho v životě nepotřeboval, zapomněl jsem ho."
"Fajn, Joe. Nezajímá mě dílna, ale pan Andrews. Řekl vám, kam s tím naklaďákem jede?"
"Kam by jel. Na kosmodrom."
"A z kosmodromu?"
Černoch zvedl zrak k obloze, mávl rukou zdola nahoru a napodobil zvuk startující rakety.
"To jsem pochopil," kývl Dan Young. "Ta loď se nějak jmenovala, Joe?"
"Třeba jo, třeba ne, pane… Některý šífy taky žádný jména nepotřebujou, že jo."
Vtom se ozval Sam Boulder: "Jestli teda chceš říct, že jméno tý lodi neznáš, Joe, tak to kecáš."
"Znám neznám… Neříkám tak ani tak. Jenom si myslím, že pan Andrews nemá zájem, aby se mu někdo lepil na paty."
"Jo, on tuhle pán za ním pojede taxíkem na Babiznu. Ty seš pošuk, Joe. Proč bysme mu to neřekli?"
"Protože nám pan Andrews ty prachy dal taky za to, že budem zticha, ty blbečku," řekl Joe a obrátil se k Danovi: "Vy byste to snad taky moh pochopit, pane."
"Na jakou Babiznu?" zeptal se Dan.
"Na Babiznu neboli Vyvalený voko, pane," řekl Sam. "Vy tomu nejspíš říkáte Stará dáma."
"Že ti není hanba, Same," řekl Joe. "Jenom kvůlivá tomu, že ti tuhle pán slíbil svezení."
"Hele, Joe," řekl Sam Boulder, "mně toho pan Andrews zase tolik nedal a nedal by mi bejval nic, kdyby si nevšim, že špicuju uši.
Já jsem mu nic neslíbil."
"Pánové," řekl Dan Young, "existuje vážné podezření, že panu Andrewsovi prodali kradený materiál. Ten materiál měl dost velkou cenu, a jestli s něčím, co z toho materiálu vyrobil, odletěl na Zemi, je to ještě horší, protože vlastně nevědomky pašuje zboží podezřelého původu. Jestli v tom chcete pana Andrewse nechat, to je ovšem vaše věc."
"Dohajzlu," řekl Joe. "On je to čenich."
"Jo, čenich, když myslíte. Jenže od S. I., a můžu vás oba vzít do přísahy, jejíž porušení se trestá až dvouletým vězením v Andersonu."
"Nekecejte," řekl Sam vyjeveně. "Vy jste S. I. man?"
"Na mou duši," řekl Dan Young.
"Helejte… Moh byste mi říct, jak bych se moh dostat do tý jejich školy? Kruci, bejt S. I. man, třeba jenom nějakej poskok u nich… To musí bejt žrádlo."
"Kde tě najdu, Same?"
"Vždycky tady."
"To nemáš žádnou adresu?"
"Ne. Chrápu v dílně pana Andrewse."
"Vždycky – nebo jenom když tu není?"
"No… Když tu není."
"A jak se dostaneš dovnitř?"
"Dírou vzadu."
"Panebože, ty to vidíš," řekl Joe. "Já toho smrada vážně přetrhnu."
"Nechte ho, Joe," řekl Dan Young. "Oba jste povinni říct všechno, co víte. Ale abyste si nemyslel, že jste se zpronevěřil práci, za kterou vám pan Andrews zaplatil… Můžu vám poskytnout malou náplast."
Joe mlčel a pozoroval ho, jak vytahuje z kapsy kreditní kartu a kopíruje šek. "Na tuhle kartičku," řekl mu Dan Young, "vám každá banka kdekoliv na Luně vyplatí pětadvacet moonů bez ověřování totožnosti. Vezměte si to a zapomeňte, že jste viděl, jak lezu se Samem do Andrewsova baráku."
"Nelíbí se mi to, pane," řekl černoch a zastrčil šek do kapsy, kterou pečlivě zapnul. "Je to nápadně podobný korupci a smrdí to. Jenže já za ty prachy koupím celej naklaďák chlastu a všichni černouši z okolí si namažou huby."
"Kupte si radši boty, Joe."
"Na ty taky zbyde, pane."
"Tak pojď, Same," obrátil se Dan Young k výrostkovi. "Ukážeš mi, kudy dovnitř. Třeba tam najdeme nějakou stopu."
-
"Tuhle je vypínač, pane," řekl Sam Boulder, když se protáhli úzkou skulinou pod ohnutým plechem do temného prostoru. "Mám rozsvítit?"
"Rozsviť, Same."
Ze čtyř výbojek na stropě se rozsvítily tři. "Ta čtvrtá je kaput," řekl Sam. "Ale vidět je tu dost."

"Kde spíš?" zeptal se poručík.
"Támhle," řekl Sam Boulder a ukázal na improvizované lůžko v rohu.
"O. K. Zůstaň na místě."
"Rozkaz, pane."
Dan Young zvolna obešel nevelký prostor dílny. Všude se tu kupily rozmanité součástky, které dobře znal, protože se s nimi setkával na palubách různých typů kosmických lodí, většinou rozmontované a ledabyle naházené, kde se dalo. Ale všiml si i takových, o jejichž účelu neměl ponětí. Na jedné stěně byla velká rozvodná deska s odmontovanými jističi, od níž vedly silné kabely; jejich konce byly zbavené izolace a různobarevné vodiče roztřepené.
Opodál, vedle jakési betonové platformy se silným polštářem z gumy, stál staromódní psací stůl pokrytý vrstvou rzivého prachu.
Poručík vytáhl jeho čtyři zásuvky jednu po druhé; nebylo v nich nic kromě bezvýznamných drobností – křída, vypsaný mark-pen, klubko izolovaného drátu…
"Na co potřeboval pan Andrews křídu, Same?"
"Čmáral s ní po zdi," řekl Sam. "Támhle za stolem."
Byla to jenom nezřetelná písmena, která navíc někdo setřel mokrou houbou, ale protože byla psaná na rezavém plechu, po uschnutí se dala přečíst. Dan Young si je zapsal do vademeca a zavolal Sama.
"Nevíš, co to znamená?" zeptal se ho.
"Ne, pane," řekl Sam. "Dyť to ani nejsou pořádný písmena. Takhle psala moje babička."
"Přečtu ti to. Tohle je OCT. 27 HERE O. K., to pod tím OCT. 29 – 28 HERE O. K. a to dole znamená OCT. 30 – MAY 13 MC O. K."
"Z toho nejsem moudrej," řekl Sam. "Vy jo?"
"Sedmadvacátého října zde O. K., devětadvacátého až osmadvacátého října zde O. K. a třicátého října až třináctého května Moon City O. K.," přeložil mu to poručík do běžné moon-english.
Sam se podrbal ve své nepořádné kštici. "No, víte, pane… Pan Andrews byl divnej. Vůbec nevím, proč takhle čmáral po zdi, když měl tuhle na stole počítač."
"Nechme to plavat, Same. Jak se jmenovala ta loď?"
"Victory, pane. Terralunární kejvačka jedný anglánský společnosti z Vyvalenýho voka. Já se v šífech vyznám, pane, vystřihuju si je ze zkaženejch prospektů, co vyhazujou v Hardyho tiskárně, a lepím si je do sešitu."
"Co nakládal pan Andrews?"
"To, co stávalo na tom betonu," řekl Sam. "Párkrát jsem tu byl, pan Andrews si mě posílal pro hamburgry." Zahihňal se. "On byl někdy fakt jak malej, pane… Vůbec ho nenapadlo, že si je může objednat a McDonald mu je naservíruje až do huby."
"Dobrá, Same. A teď mi popiš tu věc, která stávala na tom betonovém soklu."
"Já nevím, co to bylo, pane. Taková plechová škatule, asi šest stop vysoká… Vedly k ní tlustý kabely a taky asi byla řádně těžká. Když ji stěhovali na nákladňák, tak parádně sakrovali… a pan Andrews jim šoup pár pětek, aby s ní moc nemlátili."
"Z jakého plechu byla?"
"Jéžiš, pane… Z obyčejnýho."
"Jak rozeznáš obyčejný plech od neobyčejného?"
"No jo… Teď jste mě nachytal. Dyť já nevím, jakej plech to byl. Byl natřenej nazeleno."
"Nakládali to jenom tak?"
"To ne, pane. Nejdřív to zabednili do přepravky… Do takovýho toho kontejneru, co vám půčej na kosmodromu. Ty přepravky nejsou normalizovaný, každej šíf má trochu jiný. Na tomhletom bylo napsáno Victory, Earth, London. Vlastně tu měli ty přepravky dvě… Do tý druhý nejspíš naskládali ten počítač a všelijaký drobnosti, co tu pan Andrews nechtěl nechat."
"Jaké drobnosti to byly?"
"Sakra… To nevím, pane. Řek bych, že různý krámy od elektriky a tak. Tomu já nehovím."
"Jak dlouho je pan Andrews pryč?"
Sam chvíli počítal s pomocí špinavých prstů. "No… Ono to bude pomalu tejden, pane. Dneska je šestej írdej, že jo… A nakládali hned poránu."
Dan Young se ještě jednou rozhlédl dílnou. Neviděl tu nic, co by mu řeklo víc. Začínal tušit, na čem Andrews pracoval, i když jeho chladný mozek S. I. mana se zdráhal vzít to na vědomí jako přijatelnou hypotézu.
"Tak jdeme, Same," řekl. "Tvoje informace povedu pod jménem Sam Boulder. Ještě se uvidíme."
Sam srazil paty a beze slova před ním nadzvedl zrezivělý plech.
-
Následovat Andrewse na Zemi nebylo bez adaptace na jedno Gnijak lákavé; poručík věděl, že ho přes veškerou tělesnou zdatnost bude týden bolet hlava a všechny klouby. Ale protože jinou možnost neměl, nasedl v Murchisonu na osobní terralunární spoj a přes londýnský kosmodrom v Southend on Sea a letiště v Belfastu se dostal až do připostaršího automatického taxi, které ho dovezlo k továrně Farley & Smith.
Jenže továrna tu nestála… Byly tu jen ruiny, které obcházeli dva uniformovaní hasiči.
"Jo, pane, byla to řádná šlupka a vymlátilo nám nám to všecky okna," řekl starý muž, který vkleče vybíral úlomky skla, cihel a omítky z polámaných podzimních aster a modrých listopadek v nepatrné zahrádce. "A od kterejch novin že to jste?"
"Nejsem novinář," řekl poručík. "Chtěl jsem tu továrnu koupit… Jmenuju se Young."

"Já jsem Bill Hunter," řekl stařec. "To teda máte náramnou kliku, že jste ji nekoupil předevčírem, protože by vám teď zbyly akorát oči pro pláč."
Dan Young se zahleděl na obrovské zbořeniště, které zavalilo přilehlý parčík a zpustošilo zahrádky před řadovými domky z režného zdiva. "Asi máte pravdu, pane Huntere," řekl a s námahou se posadil na převislý cihlový okraj podezdívky plotu.
Hunter s hekáním vstal, opřel se o plot a řekl: "Vy nejste zdejší, že ne, pane?"
"Proč myslíte?"
"No, mladej silnej člověk a sedáte si jako s odpuštěním starej revmatickej páprda. Napadlo mě, že jste nejspíš zvyklej na něco menšího, než je naše zeměkoule."
Nešťastná pozemská gravitace už na poručíkových kloubech udělala svoje a roztřesené vozidlo s mizerným pérováním mu dodalo. "To jste otip správně, pane Huntere," řekl. "Měsíc."
"Aha. No, nic mi po tom není, ale pročpak si nepořídíte fabriku tam nahoře?"
"Abych nemusel platit vysoké vývozní clo."
"No jo, to jsem slyšel, že je na Měsíci draho. Synovec tam byl na práci a neušetřil ani penci." Zachichotal se. "Jenže on to spíš nechal v tom portrojálu u holek. Ale co to plácám, pane… Jak jste přišel zrovínka na tuhle fabriku?"
"Přes jednu realitní kancelář."
"A nic vám o tom baráku neřekli?"
"Nic. Měli mi snad něco říct?"
"No… Přinejmenším aspoň to, že měl odjakživa mizernou pověst. Ale nerad bych, aby mně ta realitní kancelář žalovala, že jí kazím kšefty."
Dan Young se zasmál a píchlo ho přitom pod žebry. "Prosím vás," řekl, "snad tady nestraší?"
"Jsme moderní lidi," řekl Hunter. "Víme, že žádný strašidla nejsou. Ale ještě můj dědek na ně věřil. Já se narodil ve dvacátým čtvrtým, to je, co? Táta byl osmadevadesátej ročník, dědek se narodil v padesátým čtvrtým a pradědek mezi těma dvouma válkama, co se jim říkalo světový… A jeho tatík zamlada v týhle fabrice dělal. To ji zrovna postavili."
"Vy ale máte paměť, pane Huntere."
"A proč bych ji neměl mít?"
"Někteří lidé si nepamatují ani narození rodičů."
"Možná tam u vás nahoře. My tady jsme na svý předky vždycky dbali… Však jsme si užili svý, než se Irsko sjednotilo. To já samozřejmě moc nepamatuju, ale tu povídačku, co nám vyprávěl dědek o týhle fabrice, jsem ani zapomenout nemoh. Dyť se to tu povídá dodneška a prej o tom psal i ten francouzskej duchař Flammarion – a to už je pomalu dvě stě let. Dědův tatík si tu knížku koupil a ještě můj táta ji měl. Ani nevím, kam přišla…"
"Povíte mi to, pane Huntere?" řekl poručík. "Třeba mě potom bude míň mrzet, že jsem o tu továrnu přišel."
"Proč bych vám to nepověděl… Tady v tý fabrice se prej tenkrát dělaly nějaký lodní součástky pro Harlanda a Wolffa… To byla loďařská firma, u který byl tenkrát zaměstnanej skoro celej Belfast. Ale o to nejde. Jednou se jim tu zjevil duch Thomase Andrewse… Toho, co postavil Titanic a utopil se s ním."
"Neříkejte… Po katastrofě?"
"Ne. Před katastrofou, pane. Asi čtyři nebo pět dní před tím, než Titanic vyplul… Nebo možná tejden, kdo by si to pamatoval."
"Prosím vás… A proč by to měl být duch? Nebyl to Thomas Andrews osobně?"
"To právě nebyl, protože v tý době byl docela jinde. Ten duch prej taky trochu jinak vypadal. Byl zestárlej a šoufl oblečenej, v obnošeným černým kvádru – jako do rakve. Víte, lidi si prej mysleli, že to je pravej Thomas Andrews, akorát že holt má nějaký starosti… Na to divný oblečení si vzpomněli, až když se o tom začalo povídat po tom, co se Titanic potopil. Bobíci zjišťovali, kde v tý době byl, a přišli na to, že na obědě u pana Ismaye. To byl ředitel tý lodní společnosti, co jí Titanic patřil… Aspoň dědek to povídal, že to tak prej slyšel od svýho dědka."
"Nikdo na toho ducha nepromluvil?"
"To by si nikdo nedovolil, pane. Tady byli všichni jen obyčejný dělníci a pana Andrewse znali leda od vidění. A víte, co bylo nejhorší? Že prej přišel přímo od jedný zdi, ve který nebyly žádný dveře. Čerti vědí, co v tom mohlo bejt, ale prapradědek si svatosvatě myslel, že to mělo bejt varování. Jenže nebylo nic platný. No jo… Takový věci se holt dějou. Člověk na duchy nevěří, ale stejně mu to vrtá hlavou, pane. Od tý doby tu fabriku nikdo dlouho neudržel. Někdo zkrachoval, jinej to nechal kdovíproč chátrat, jednoho fabrikanta dokonce zavřeli… Ten chlápek, co to měl před váma, byl taky divnej pavouk. A kdopakví, co tam vlastně dělal. Předevčírem takovej hukot a divný blejskání – a v noci to bouchlo. A ten chudák teď leží někde pod tím."
-
Orchestr tiše hrál valčík Na krásném modrém Dunaji.
"Dobrou noc," řekl doktor O'Loughlin.
"Dobrou noc, doktore," kývl Thomas Andrews. "Zajdu ještě do pekárny… Musím jim osobně poděkovat. Představte si, upekli pro mě chleba s monogramem."
"Pozornost pro tvůrce tohohle zázraku?"
Andrews se usmál. "Jsou to milí lidé."
Oba muži opustili jídelnu první třídy, která se pomalu vyprázdňovala.
Thomas Andrews chvilku pobyl s personálem pekárny, načež se odebral do své kajuty číslo 36 na palubě A. Převlékl se z večerního obleku a usedl ke svým projektům. Zdálo se mu, že by mohl mnohé na lodi zdokonalit, dotáhnout detaily… Například předělat pisárnu na dva menší salónky. Žádná z dam první lodní třídy do ní nechodí – moderní dámy už se nepotřebují uchylovat do soukromí, když si pánové po večeři zapálí svoje doutníky. Je dvacáté století,

časy se prostě mění…
Andrews vzal čistý list papíru, namočil pero a napsal do záhlaví:
Návrh na úpravu pisárny.
Namočil pero podruhé, když kdosi zaklepal.
"Ano," řekl Andrews, "prosím."
Předpokládal, že je to steward, který se jako každý večer přichází zeptat, jestli si pán nepřeje malý drink před spaním nebo kávu, pokud se rozhodl věnovat část noci práci.
Ale nebyl to steward; do kajuty vešel neznámý muž, asi padesátiletý, podle sice dobře padnoucího, ale poněkud sešlého společenského obleku snad někdo z cestujících druhé třídy, zavřel za sebou dveře a řekl: "Mohl bych si s vámi promluvit, pane… Andrewsi?"
Andrewsovi se muž nejprve zdál povědomý. Pak si uvědomil, že mu je podobný, a přišlo mu to poněkud směšné. Takhle bych docela dobře mohl vypadat, až budu tak starý jako on, řekl si v duchu.
Ale nahlas řekl něco docela jiného: "Poslyšte, pane… Tohle tady není zvykem. Vůbec vás neznám. A navíc mám práci."
"Nemůžete mě znát," řekl příchozí. "Ale to není důležité. Rád bych vám řekl, že se vaše loď ještě téhle noci potopí, pokud nezmění kurs. Pluje přímo do ledového pole."
Thomas Andrews odložil pero. "Nemyslíte, že kapitán ví nejlíp, jak řídit tuhle loď? Neslyšel jste o tom, že je prakticky nepotopitelná?"
"Mýlíte se. Kapitán Smith neví, jak tuhle loď řídit. A taky není prakticky nepotopitelná. Řekněme teoreticky, to bude výstižnější. Je to jenom reklama pro společnost White Star, pane Andrewsi… Vy to přece musíte vědět nejlíp."
"Ale to je dobré," zasmál se Andrews. "Jste snad námořní odborník, lodní konstruktér…?"
"Ani jedno, ani druhé. Přesto vám opakuju, že kapitán Smith řídí tuhle nešťastnou loď nezodpovědně. Plujete příliš rychle. Nad mořem se tvoří mlha a muži ve vraním hnízdě nemají dalekohledy.
Záchranné čluny máte sotva pro polovinu lidí, které vezete.
Posádka s nimi neumí zacházet. Taky byste si měl uvědomit, že pokud bude loď proražena někde v oblasti přídě, dejme tomu na pravém boku v délce padesáti metrů, bude se voda přelévat horem přes ty vaše vodotěsné přepážky, které dosahují jen ke druhé palubě nad čárou ponoru. A bude se přelévat tím víc, čím hlouběji bude příď klesat. Až se ponoří natolik, že záď bude nad hladinou, nevydrží kýl váhu zádi… Zlomí se a loď bude ztracena."
"Možnost jedna k milionu," řekl Andrews.
"Která přijde dnes v jedenáct hodin třicet devět minut," řekl nezvaný návštěvník. "Ve dvě hodiny dvacet minut půjde loď ke dnu, pane Andrewsi. Stovky lidí se ocitnou v ledové vodě, ve které taky zemřou. Stovky jejich rodin pak budou proklínat zpupnost a bohorovnost těch, kteří trestuhodně ignorovali zřejmé nebezpečí.
Ale vy už budete na dně."
"Odejděte, pane. Nejste opilý?"
"Nejsem opilý," řekl návštěvník a přiblížil se na krok ke konstruktérovu stolu. "Cítím se spoluodpovědný za tragédii, ke které dojde, pokud vás nepřesvědčím. Na můstek mě nepustili, ke kapitánovi jsem se nedostal… Vyslechněte mě aspoň vy.
V radiokabině leží na stole marconigram od lodi Mesaba přijatý v devět čtyřicet. Hlásí led v oblasti, kam se vaše loď žene rychlostí skoro dvaadvaceti uzlů. Ten marconigram telegrafisté na můstek nedoručili, protože mají spoustu práce se soukromými telegramy pasažérů první třídy. Udělejte aspoň to, že pro něj dojdete a donesete ho na můstek panu Murdochovi. Ať vzbudí kapitána. Pokud loď změní kurs, vyhne se srážce… Ještě je čas.
Ale není ho už mnoho."
"Jste vystrašený," řekl Andrews. "Měl jste nějaký zlý sen. Vzpamatujte se, uklidněte se. Uvědomte si, že jste člověk dvacátého století!"
"Nejsem člověk dvacátého století. Jmenuju se George Andrews, narodil jsem se v Belfastu v roce devatenáct set devadesát osm a je mi devětačtyřicet let."
"Pane, zvoním na stewarda. Jste duševně vyšinutý a měl byste vyhledat lékaře."
"K čertu, Thomasi," rozkřikl se muž, "na strašlivý konec Titaniku lidstvo nikdy nezapomene. Jsem váš prasynovec, v jednadvacátém století jsem vynalezl a ve dvaadvacátém realizoval stroj času jenom proto, abych zachránil těch patnáct set obětí a naše rodinné jméno. A teď by se to mělo všechno zhroutit pro vaši idiotskou nedůvěru?"
Thomas Andrews couvl před vetřelcem, který se naklonil nad stolem a málem ho uchopil za vázanku.
V té chvíli zaklepal a vešel steward, přivolaný zvonkem.
"Bossworthi," řekl Thomas Andrews, "tenhle člověk patrně zešílel."
Steward vběhl do kajuty a vzal muže v podpaží.
"Pane," řekl, "zřejmě jste se zmýlil. Tady není druhá třída. Buďte tak laskav a následujte mě."
"Pusťte, hrome… Nechte mě být!"
Muž se zuřivě bránil. Bossworth byl silnější, ale nedokázal ho vyvléct z kajuty, dokud hlasitě nezavolal o pomoc. Teprve s pomocí druhého stewarda a dalšího muže posádky vytlačili vetřelce na palubu A. V hluku, který přitom působili, zcela zanikl slabý otřes a skřípavý zvuk, který následoval.
Bylo jedenáct hodin třicet devět minut před půlnocí, 14. dubna 1912.
Thomas Andrews se vrátil ke své práci. "Jaké to podivné existence nosí tenhle svět," bručel si přitom. "Bože… Ten chlap mi převrhl kalamář na výkresy."
Právě si s klením ničil kapesník v inkoustové louži, když zaklepal a pootevřel dveře jeden z lodníků ve službě. "Pane Andrewsi," řekl, "kapitán vás prosí, abyste přišel na můstek."

"Proč?" řekl Andrews. "Co se stalo?"
"Nevím, pane," řekl lodník. "Ale máte si pospíšit."
"Dobrá… Řekněte kapitánovi, že přijdu hned."
Thomas Andrews odhodil zašpiněný kapesník, umyl si ruce v umyvadle a začal se oblékat.
-
Vážený pane Moore, dovolte mi, abych se Vám omluvil za své neseriózní jednání.
Pochopíte mě, až dočtete tento dopis do konce.
Jsem prasynovcem Thomase Andrewse, hlavního konstruktéra lodi White Star Line "Titanic", který, jak snad víte, se potopil v noci ze 14. na 15. dubna 1912. Od svých dětských let jsem v Belfastu slýchal narážky na naše jméno a zvolna jsem si uvědomoval nejen tragédii těch více než patnácti set lidí, kteří při katastrofě zahynuli, ale i neutuchající paměť a smutek rodin, v nichž (byť před mnoha desítkami let) žili.
V obálce, kterou jsem Vám v roce 2048 svěřil do úschovy, byly výkresy a dokumentace mého stroje času, který jsem vynalezl v roce 2027, ale nemohl ho realizovat pro tehdy neexistující materiál, jenž by odolal obrovskému magnetickému poli. Protože jsem se dvacet let marně pokoušel experimentovat s dostupnými materiály, aniž bych se dobral jakéhokoli výsledku, rozhodl jsem se podstoupit hibernaci na celých šedesát let, abych se onoho materiálu dožil. To se mi podařilo – returnit, vyvinutý pro fotonovou kosmickou loď vyhovoval i mým plánům.
Nepotřeboval jsem svou obálku. Všechny potřebné informace zůstaly v mé hlavě jako konzervovány. Získal jsem returnit (přiznávám, že ne poctivou cestou) a postavil svůj stroj času v Port Royalu.
První zkoušky jsem podnikl 27. a 29. října, kdy jsem se v čase přemístil poprvé o hodinu a podruhé o celý jeden den. Potom jsem musel odstranit onu obálku, kterou jsem si u vás uschoval, protože můj stroj nesmí být zneužit. Učinil jsem to tak, že jsem se přesunul v čase do mnohem vzdálenější minulosti a zašel za Vámi. Chápejte, nechtěl jsem, abyste se s mou návštěvou svěřil svému příteli Livingstonovi, protože v sázce bylo příliš mnoho.
Přijal jste mě zdvořile a zašel se mnou do banky pro uložené dokumenty. Bylo to 13. května. A jelikož ve svém proudu času jste ve skutečnosti onoho dne v bance nebyl, protože za Vámi nepřišel žádný George Andrews (v té době ještě spal na palubě Flying Dutchmanu), nic o tom teď nevíte, a neexistuje o tom ani žádný záznam. Potom jsem musel prožít několik dost perných měsíců, neboť jsem se musel dožít okamžiku, kdy už můj stroj času existoval. Má totiž jednu prakticky neodstranitelnou vadu – transportuje pouze mě, ale nikoli sám sebe. Není to žádná loď nebo letadlo a je závislý na přívodu elektrického proudu. Tudíž se jím nemohu vracet…
Teď se chystám k cestě do roku 1912. Opatřil jsem si oblek, jaké se nosily na začátku dvacátého století, a beru s sebou zlato, které vyměním za anglické peníze. Potom si koupím lodní lístek druhé třídy na "Titanic". Předpokládám, že se mi podaří v kritickou chvíli zasáhnout a odvrátit katastrofu. Pokud se mi to snad nepodaří, stejně se znovu narodím v roce 1998, abych za osmadvacet let nato vynalezl stroj času a v roce 2048 vyhledal v Belfastu mladého právníka Eustace Moora.
Musí se to stát, protože se to stalo.
Aby nebyl můj stroj, který musím zanechat v jistém objektu v Belfastu, zneužit, umístím k němu silnou nálož výbušniny, kterou načasuji tak, aby ho v noci po mém odletu zničila.
To je vše, co jsem se cítil povinen Vám sdělit. Vyřiďte laskavě mé srdečné pozdravy doktorovi McKenziemu, který bděl nad mým zmrtvýchvstáním, poručíku Youngovi, který mě potom dopravil na Měsíc, a v neposlední řadě i svému příteli majoru Livingstonovi.
Váš George Andrews.
-
"Tady je snímek Thomase Andrewse," řekl major Livingstone. "A tohle je George Andrews. Všimněte si té rodinné podoby. Tytéž oči podnikavého snílka, tytéž umíněné rty a silácká brada… Není divu, že si dělníci tenkrát před dvěma sty léty spletli George s Thomasem, když se jim zničehonic objevil v továrně. Jenom ten autentický oblek byl nápadný, protože byl přece jen získaný kdesi v muzeu."
"Nechápu, nechápu a stokrát nechápu," řekl Eustace Moore. "A taky to do smrti nepochopím. Byl u mě a nebyl u mě, byl jsem s ním v bance a nebyl jsem tam… Čert aby to vzal – promiňte, slečno, že kleju."
"To je časoprostorový paradox," řekla Lacey Georgiu.
"Časoprostorový paradox… A jak tomu mám rozumět?"
"Nesnažte se to pochopit, příteli," řekl major Livingstone. "Několik skutečných fyzikálních kapacit se mi to snažilo vysvětlit, samozřejmě každý jinak. My, lidé, se nedokážeme zbavit euklidovského myšlení – leda jako děti. Pochopila by to Alenka v Zemi divů; Andrews byl výjimka, která potvrzuje pravidlo."
"Pokud si pamatuju," řekl Moore, "ta holčička byla schopná usnout, kde se dalo. Na louce nebo v křesle s plným klínem koťat. Prosím vás – sny nejsou argument."
"Andrews spal šedesát let, aby se do své Země divů dostal," řekl Dan Young. "A když v ní nakonec skutečně byl, stejně nepochopil vůbec nic. Jinak by přece musel vědět, že zkáza Titaniku je neodvratná. V tom případě přece také platí pravidlo, že se to musí stát, protože se to stalo."
"Co si o tom myslíte, vy, Lacey?" zeptal se major Livingstone.
Lacey Georgiu pokrčila rameny. "Nevím, proč jste mě vlastně pozval," řekla. "Na základě toho, co jsem se tu dověděla, si dovolím jen připomínku: Pokud existují mnohonásobné časové varianty událostí, o čemž svědčí zmizení obálky, kterou pan Moore v jednom časovém proudu ve společnosti pana Andrewse odnesl z banky, zatímco v současném to neudělal a také o tom neví –"
"Samozřejmě že jsem to neudělal," řekl poněkud nerudně starý právník. "Co tím chcete říct?"
"Chci tím říct," usmála se Lacey, "že může existovat časový proud, v němž Irové v Belfastu neproklínají Andrewsovu

rodinu, v němž neoplakávají své mrtvé, protože žádní nebyli… A v němž Titanic bezpečně doplul do přístavu v New Yorku."
"Nemáte žádný důkaz," namítl Eustace Moore.
"Ne," řekla Lacey Georgiu. "Důkaz neexistuje – a v našem časovém proudu ani existovat nemůže."
Ve dveřích jako by se zhmotnil Moorův sluha Sparks. "Mám podávat čaj, pane?"
Starý právník pohlédl na hodinky. "No vida… Pět hodin. Račte mě následovat do jídelny."
"Výborně," řekl major Livingstone. "Five o'clock. Náš starý dobrý anglický čas bude vždycky jediná spolehlivá hodnota v tomhle bláznivém světě."
6 / MAROBUDŮV PRSTEN
"Já bych řek," prohlásil Joe, "že by se tady z toho dalo všelicos prodat, Sammy. Možná by to hodilo na pár hamburgrů, ňákou tu flašku a tobě na zmrzlinu."
"A co pan Andrews?" řekl Sam Boulder, pihovatý, nazrzlý a bosý výrostek ve velkých pracovních kalhotech s ohrnutými nohavicemi a v pruhovaném triku samá díra. "Co když se vrátí…?"
Joe si odplivl přes půlku ulice, na jejíž stinné straně seděli na starých plechových barelech. "Ty seš teda posera," řekl a odplivl si ještě jednou.
"To tvý plivání," ušklíbl se Sam, "mi k tý tvý eleganci ňák moc nepasuje, Joe. Ohák ses jako černej trenér Harlémskejch Glóbetrotlů. Copak takovej trenér Harlémskejch Glóbetrotlů fluše, kudy chodí?"
Velký černoch Joe se zálibně podíval na svoje sice došeda zaprášené, ale přesto zánovní žluté střevíce, popotáhl si nohavice s vytlačenými koleny a srovnal špinavý kapesník v kapsičce poněkud uváleného tyrkysově zeleného saka.
"Jak můžeš vědět, co dělá trenér Harlémskejch Glóbetrotlů?" řekl. "Leda že nosí zelený sako."
"Hele," na to Sam, "není v Portrojálu lautr jedno, jestli chcípáš hlady v zeleným saku nebo v děravým triku?"
"Já se v tom saku cejtím líp," zašklebil se Joe. "Co to má co dělat s mým plivánim? A proč bych si taky neodpliv nad touhle od molů prožranou všivou koulí? Kdybych na to měl, nebudu tady ani o minutu dýl, než bych si stačil koupit letenku."
"Ten polda ti dal pětadvacet muníků."
"Z toho jsem si moh pořídit leda tenhle ohoz a pár flašek. Hele, Sammy – copak ty bys odsuď nechtěl vypadnout?"
"Na Vyvalený voko? Proč? Dyť jsem se tu narodil."
"Já ne. Bylo mi deset, když se tatík dal nachytat na ten zatracenej nábor. Že prej si tady na Měsíci vydělá balík a pak si koupíme v Louisianě farmu. Moh nás s mámou nechat doma… Jenže bez nás nemoh bejt. Jó, Sammy – mně se to tady taky nejdřív líbilo. Z první vejplaty mi táta koupil flajcygl… To bylo něco pro pitomýho černýho kluka, lítat si jako mol." Joe sáhl po láhvi mrkvového vína a řádně si lokl. "Jenže potom táta zařval ve vákuu, máma se z toho zcvokla a umřela ve špitále – a ze mně byl v tu ránu jeden z těch obejdů, co se poflakujou po těchhle zasviněnejch slumech, chrápou na ulici, chlastaj patoky a živěj se poctivě, jenom dokaď to jde. Jenže ono to většinou nejde, to přece víš sám."
"Mně to povídej," na to Sam. "Dyť já byl v sociálce… Jenže jsem tam byl nejmenší a dostával jsem od těch starších parchantů tak do těla, že jsem radši zdrh."
"A já byl zase černej," řekl Joe.
Chvíli mlčeli. Sam hodil kusem štěrku po toulavé kočce. Čerti vědí, kdo sem přivezl první párek; nikdo se o ně nestaral a přesto přežívaly všude, kde přežívaly myši. Ostatně existence myší na Měsíci byla stejná záhada.
Slunce stálo skoro v nadhlavníku, zkreslené šestinásobnou vrstvou durelastiku a špinavé stejně jako klenba nechvalně proslaveného měsíčního města Port Royalu na okraji Mare Orientale. I v tom úzkem proužku stínu, kde seděli, bylo horko, a Joe si povolil uzel kravaty a rozepnul límeček. "Hele, Sammy," zabručel, "proč bysme měli bejt blbí? Proč to tady pan Andrews nechal? Protože by to tam pro něj nemělo vůbec žádnou cenu. Jenže na Měsíci to cenu má. Třeba jenom ty měděný dráty. Na Babizně jich maj, co hrdlo ráčí. Zato tady ne. A takovej Šmajda Aaron kupuje i kusy kabelů a všelijakej šrot… I ta rezatá almárka, co jsem tam čajznul, hned jak Andrews odjel, by mohla hodit pár centíků. Co ty na to, Sammy? Copak chceš furt takhle blbě dřepět na ulici a utírat si nudle rukávem?"
"A co když nás někdo nachytá?"
"A kdo, ty troubo? Nehlídáme to tu snad za Andrewsovy prachy? A nepsaly noviny, že zařval na Babizně? Nemusí to bejt pravda, to se ví. Ale řekni – mohlo by napadnout takový dva, jako jsme my, že to není pravda, když to psaly noviny? Tak co bysme nemohli v tý plechový kůlně trošku poklidit? Do toho přece nikomu nic není – ani poldům ne. Co je na tom, že ty nepotřebný krámy odvezem Šmajdovi?"
"Ale jenom ten šrot, Joe."
"To se ví," ušklíbl se velký černoch. "Jenom ten šrot."
-
"Odkud máš tohle?" zeptal se Ben Schwarz.
"Co já vím, Bene," pokrčil úzkými ramínky vetešník Aaron. "Přivez to jeden černouš v zeleným saku s takovým klukem."
"Hm," bručel Schwarz, obchodník se vším, co se dalo výhodně zpeněžit, "hm… Například tuhleto…"
"Co jako?" podivil se Aaron. "Stará plechová almárka, dobrá leda jako starý železo."
Ben Schwarz sáhl do zrezivělé zásuvky, kterou pracně vytáhl.
"Nemyslím skřínku, Šmajdo. Myslím ty papíry."
Vetešník si nasadil staromódní brýle, které měl pověšené na šňůrce kolem krku. "Co by to mělo bejt? Plno čísílek a ňáký starý výkresy… Někdo si tím vyložil šuple. Dej to sem, já to zahodím."
"Zahodit se to může vždycky," mínil Ben Schwarz. "Já ti to uklidím zadarmo, když to tu nechceš."
"Hele, Bene," řekl Aaron a hmátl po papírech, "aby bylo jasno… Jestli chci něco zahodit nebo ne, do toho ti nic není.

Když tě ty papíry zajímaj, tak za ně vysol aspoň tři moony."
"Nanejvejš jeden," řekl Ben Schwarz.
"Dva pade," zašklebil se vetešník. "Míň ani centík."
"Jeden – a těch padesát, ty krkoune."
Aaron si zamnul suché zcvrklé dlaně plné hnědých skvrn. "Milej Beníčku," řekl, "jak na to tak koukám, tak ti na těch lejstrech ňák záleží. Víš co? Já je neprodám. Nejdřív se přesvědčím, co to na nich vlastně je."
"Jo? A jak se o tom chceš přesvědčit?"
"No… Vypadá to jako něco od vědy, že jo? Tak s tím zajdu třeba do ňákýho ústavu."
"S papírama, kterejma si někdo vyložil šuple?" zasmál se Schwarz a odhodil špinavé a potrhané papíry na pult. "Co tady máš jinýho, Šmajdo?"
"Nic, co bys už neviděl." Aaron si vrazil malíček do ucha a chvíli tam s ním vrtěl. "Já se s tebou nechci hádat, jestli jsou ty papíry důležitý nebo ne. Hele – vzhledem k našim dobrejm obchodním stykům ti to dám… za deset moonů."
Ben Schwarz tiše hvízdl. "No ne," řekl, "no ne… Tomu teda říkám trh s cennejma papírama."
"Budem to mít oba z krku," řekl Aaron.
"Jenže já nejdu vejš než na ten moon padesát," řekl Schwarz.
"Abys věděl," řekl vetešník znechuceně, "seš zatracenej gójimskej lump. Ty víš moc dobře, za kolik ty lejstra prodáš, a chudýho Izraelitu chceš vzít na hůl. Tak to ne, Benjamine; já tu makulaturu radši zahodím hned a bude pokoj."
Ben Schwarz se rozesmál. "No tak, Šmajdo… Přece se nebudeme handrkovat o pár babek. Dám ti pět a nebavme se už o tom. Copak jsme se zatím pokaždý rozumně nedomluvili? Za pět moonů koupíš slušnej ojetej flajcygl."
"Co bych s ním dělal, Bene?"
"Lítal. Třeba bys doletěl až k tomu vašemu Hospodinovi zástupů. Tak co, bereš těch pět moonů?"
"A co aspoň šest?"
"Vydřiduchu. Tak jo, dám ti šest. Ale s jednou podmínkou, Šmajdo."
"S jakou?"
"Až sem zase přijede ten negr s tím klukem, zdržíš je tady a zavoláš mi."
Vetešník zavrtěl svou ptačí hlavičkou. "Že bych věděl, o co ti jde… No dobře. Vysol šest moonů a ty lejstra si odnes. Jestli se tady ti dva ukážou, zavolám ti."
-
"Vzpomínáte si na Bena Schwarze, pane?" zeptal se poručík S. I. Dan Young svého nadřízeného, majora Livingstona.
"Jde o tu známou firmu z Port Royalu?"
"Ano, pane. Podezírali jsme ho z krádeže returnitu ve skladech Martian Flight. Nic jsme mu nedokázali, stejně jako se to nepodařilo v mnoha případech předtím. Kšeftuje se vším a po původu zboží se nikdy neptá."
"Co je s ním?"
"Znám v Port Royalu jednoho kluka… Je to sirotek, jeden z těch, co se živí všelijak a přespávají na ulicích a ve starých skladištích na okraji města. Jmenuje se Sam Boulder. Rád bych pro něj něco udělal a byl jsem se za ním minulý týden podívat. V Port Royalu, pane."
"Dal vám nějakou informaci o Schwarzovi?"
"Sam je jeden z těch dvou, které si najal Andrews, aby mu hlídali dílnu, pane. Víme, že Andrews s největší pravděpodobností sestrojil chronocar, i když pro to nemáme důkazy, leda ten dopis, který dostal váš přítel pan Moore po Andrewsově zmizení. Sam a ten druhý, nějaký Joe, se rozhodli, že si přivydělají prodejem všelijakých krámů, co po Andrewsovi zůstaly…"
"Nějaké zůstaly?!" podivil se Livingstone. "To jsem netušil. Copak jsme pozůstalost nezajistili, poručíku?"
"Všecko podstatné Andrews odvezl. Co zbylo, jsme samozřejmě kontrolovali, i když to nemělo význam. Podle toho, co mi řekl Sam Boulder, ještě předtím toho většinu stačili rozkrást černoši z okolí."
"A dál?"
"Ti dva odvezli náklad šrotu k vetešníkovi Aaronovi, kterému se říká Šmajda. Když tam přijeli podruhé, objevil se tam Ben Schwarz a náramně se vyptával na to i ono. Sam a Joe samozřejmě nepřiznali, že všechen ten šrot jim neříká pane, a že ho kradou z Andrewsova baráku. Jenže Ben Schwarz je nejspíš dal sledovat a dověděl se, odkud pochází to, co ve šrotu našel."
"Vy víte, co to bylo?"
"Nevím, pane. Zato vím, že si kousek od Andrewsova baráku najal staré nepoužívané skladiště a celý pozemek oplotil. Teď se tam střídají čtyři strážní a pár dalších lidí. Mezi nimi taky jistý Ki Sun Dong, původem Korejec ze Sunčonu. Víte, kdo to je, pane? Autor několika velice zasvěcených studií o teorii kvant a Einsteinově posmrtném paradoxu. Pak se dal na drogy, z ústavu ho vyhodili, chátral… A teď ho najednou zničehožnic máme v partě Bena Schwarze. Zdá se, že v tom skladišti něco konstruují. Jezdí tam naklaďáky a skládají kdovíco v bednách. Vzhledem k tomu, že Schwarz před časem dodal Andrewsovi kradený returnit, jediný materiál, který odolá mohutnému magnetickému poli, do toho Ki Sun Dong docela dobře zapadá."
"Učinil jste nějaké kroky v rámci svých kompetencí?"
"Poslal jsem tam Franka, pane."
"Jak je tam dlouho?" zeptal se major Livingstone.
"Třetí týden."
"Máte už nějaké hlášení?"
"Naklaďáky už tam nejezdí. K objektu natáhli kabely. Strážní jsou tam dál. Těmi kabely čas od času probíhá proud… Víte, že to Frank může monitorovat."

"Něco tam zkoušejí…?!"
"S největší pravděpodobností, pane."
"U všech ďasů, Dane… To není jenom tak. Dejme tomu, že Andrewsovo zařízení pro cesty časem skutečně existovalo a fungovalo, a že v jeho baráku zůstaly informace, které sice unikly nám, ale ne Schwarzovi… Na co by mohl takový kriminálník využít stroj času?"
"Na nic poctivého, pane," řekl poručík Dan Young. "Na to dám krk."
-
"Žádného Schwarze neznám," řekl Malcolm Lewski, ředitel Moon Chemical Industry v Murchisonu, své sekretářce.
"Uvedl nějaký důvod, proč chce jednat právě se mnou, slečno Threwicková?"
"Řekl, že pro vás má obchodní návrh."
"Ať se obrátí na obchodní oddělení."
"To jsem mu řekla."
"A on na to?"
"Že chce mluvit s vámi, protože vás jeho návrh bude náramně zajímat, pane Lewski."
"Řekl náramně, slečno Threwicková?" Lewski se rezervovaně podivil; tohle slovo nepatřilo do slovníku měsíční high society.
"Ano, pane, řekl to právě tak. Mluví dost neobvykle. Některé jeho výrazy mi byly poněkud nejasné."
"Jak vypadá?"
"Takový menší, zavalitý, čelní pleš, snad pětačtyřicet. Dobře oblečený, i když nemyslím, že by se tak oblékal běžně. Má s sebou těžký kufr."
"Neřekl, co v něm má?"
"Ne, to neřekl, pane."
"Dobře. Tak ho sem přiveďte. Člověk nikdy neví."
Sekretářka vyšla a vzápětí se vrátila s mužem, kterého před okamžikem přesně popsala. "Děkuji, slečno Threwicková," řekl Malcolm Lewski.
Návštěvník postavil své zavazadlo na koberec a čekal, dokud se za sekretářkou nezavřely dveře. Pak se bez vyzvání posadil do jednoho z křesel, hodil nohu přes nohu a zašklebil se na Lewskiho. "Udělal jste moc dobře, že jste mě přijal, šéfe," řekl. "Mám pro vás náramnej kšeft."
Malcolm Lewski se usmál poněkud nuceně. "Dobrá," řekl, "přijal jsem vás. Jestli jsem udělal dobře, to posoudím sám, když dovolíte."
"Já myslím," řekl Schwarz a sklonil se ke svému kufru, "že vám nejdřív ukážu vzorek…"
"Vzorek – čeho?"
"Hned to bude, šéfe…" Schwarz lovil pod víkem kufru, do něhož ředitel ze svého místa za stolem neviděl. "Tak… Myslím, že tenhle je nejhezčí." Vstal, udělal dva kroky a položil na ředitelův stůl černou hroudu.
"Pokud se nemýlím," řekl Lewski, "tak je to uhlí."
"Nemejlíte se," kývl Schwarz.
"Dobrá… A co s ním? Pochází snad z nějaké soukromé sbírky, pane Schwarzi?"
"Ne, šéfe," pousmál se Schwarz. "Mám ho odjinud. To je ostatně fuk. Myslíte, že je to dobrý uhlí?"
"Musel by se provést rozbor. Na množství příměsí… a tak dále. Proč, pane Schwarzi? Chcete na ten kus posudek?"
"Ne. Chci vám ho prodat."
"Nějaké vzorky ve svých sbírkách máme. Tenhle je ovšem větší a také kvalitnější. Hnědé uhlí první sorty – aspoň to vám mohu říct bez podrobné analýzy."
"Na co máte uhlí ve sbírkách?"
"Pro studijní účely. Prostě si tu a tam někdo z chemiků nějaký ten miligram odbere pro svoje pokusy. Ale valný význam to nemá.
Pokud nejste o problému informován, snad postačí, když vám řeknu, že uhlí se už přes padesát let v přírodě nevyskytuje… Lidstvo se tím připravilo o spoustu léků, kosmetických prostředků, o syntetický benzin, některé umělé hmoty… Všechno se to prohnalo komíny. Dnes je tenhle fosilní materiál svým způsobem vzácný – ovšem pouze svým způsobem. Protože jeho využití v malém nemá smysl."
"Šéfe," řekl Schwarz, "a kdyby se našlo nějaký dosud neznámý ložisko…?"
On je to prospektor, pomyslel si ředitel. Proto ty obhroublé způsoby. "Chemický průmysl by ho okamžitě exploatoval, pane," řekl vážně. "Takové ložisko by mělo astronomickou cenu. Jenže kdyby to ložisko existovalo, dávno bychom o něm věděli. Asi vám nemusím říkat, že kdyby se uhlí objevilo tady na Měsíci, byla by to senzace první třídy… Ale co to povídám; na Měsíci je to nemožné, protože na něm nikdy nebyla žádná vegetace."
"Takový ložisko existuje," řekl Schwarz. "Neříkám že zrovna na Měsíci… Sebral jsem tam tenhle vzorek – i ty další, co mám v kufru."
"Přiletěl jste ze Země? Nebo snad – z Marsu?"
Schwarz pokrčil rameny.
"Nezlobte se, pane Schwarzi," řekl ředitel, "mně to připadá jako nějaký nepříliš dobrý vtip."
"Kolik toho uhlí by bylo zapotřebí, abyste mě začal brát vážně, šéfe?"
Malcolm Lewski se zasmál. "Aspoň vagon, pane."
"Vagon máte mít," kývl Schwarz. "Ale má to háček."
"Jaký háček?"
"Potřebuju dva miliony."

"Cože? Dva –"
"Ano. Neříkal jste snad něco o astronomický ceně…?"
"Mluvili jsme o ložisku," řekl Malcolm Lewski. "Vagon uhlí by nikdy nedosáhl ceny dvou milionů. Možná pětkrát sto tisíc, ale snad ani to ne. Obávám se, že –"
"S tím vagonem jste začal vy," řekl Schwarz. "Jenže toho uhlí je tolik, jako ho bejvalo na celý Zemi, než se začalo těžit – a záleží jenom na vás, jestli na něj získá monopol Moon Chemical Industry. Až rozjedete výrobu všech těch dryáků, šminek a benzinu, budou ty vložený dva miliony proti vašim ziskům jako šoufek proti pravýmu diamantu."
Ředitel chvíli mlčel a hladil špičkou prstu černý valoun. Pak se podíval na zašpiněný prst, otřel si ho do kapesníku a řekl: "Pane Schwarzi… Koho zastupujete?"
"Jednu menší společnost," řekl Schwarz. "Pro naše jednání je to dočista nepodstatný."
"Ty peníze –"
"Předem," pokrčil rameny Schwarz. "Potřebuju je na to, abych sem ten vagon moh dopravit. Jinak to nejde."
Lewski zavrtěl hlavou. "A ty další miliony tun –?"
"Ty už přijdou o hodně lacinějc, to se ví. A cena bude čím dál nižší."
"Měl bych vás považovat za podvodníka," řekl ředitel. "Já samozřejmě nemám dva miliony, abych to s vámi zkusil. Tudíž velmi lituji…"
"Já taky, šéfe," řekl Schwarz a sebral černou hroudu ze stolu. "Myslel jsem si, že po tom skočíte jako hladovej kocour. Inu, co se dá dělat… Já se teda obrátím na United Colors nebo na chemičku Dowley & Dowley."
Malcolm Lewski se díval, jak návštěvník zavírá kufr, zvedá ho z koberce a rázuje ke dveřím.
"Počkejte přece," řekl.
-
Pár dní nato Malcolma Lewskiho poněkud znepokojila ohlášená návštěva pracovníka Space Interpolu.
Ta věc s uhlím za dva miliony moon-dolarů mu nedala spát, a na hodinu, kdy se měl S. I. man dostavit, si pozval inženýra Bardsena, šéfa výroby, který z titulu své funkce o podivném obchodu samozřejmě věděl. Jeho hlas byl rozhodující, když se správní rada Moon Chemical Industry zabývala otázkou sumy, kterou bylo třeba vyplatit, aby se věc rozjela.
Když sekretářka Mary Threwicková ohlásila a uvedla jakéhosi bezvýznamného mládence v poněkud dandyovském obleku, a když se navzájem představili (mladík jako poručík Sidney Black), oba představitelé Moon Chemical Industry si v duchu oddychli. Tenhle poručíček nevypadal na to, že by mohl uvést do rozpaků dva nejvyšší představitele závodu, který svými produkty zásoboval nejen soustavu Měsíc-Země, ale i Mars a kolonie na Ceres, Vestě a Palladě včetně mnoha umělých kosmických stanic.
"Máme zprávy, že jste jednali s Benem Schwarzem," řekl mladík. "Povíte mi, o čem, pánové?"
Oba muži se po sobě podívali. Ředitel by býval byl radši, kdyby odpověděl Bardsen; inženýr si zase myslel, že by měl promluvit ředitel, protože to všechno spískal on. To uhlí mohlo být kradené – a dva miliony, které dali za vagon, se už nikdy nevrátí. Byl by jistě hlasoval proti, kdyby mu ředitel nevyplatil mimořádnou prémii z tajného fondu. Teď v tom byli oba a budou muset vysvětlit správní radě, proč vlastně byli tak lehkověrní.
"Uzavřeli jsme s ním jistou obchodní dohodu," řekl konečně Malcolm Lewski. "Chápete, že některé záležitosti závodu nemohu zveřejňovat bez souhlasu správní rady, pane Blacku."
Poručík se pousmál. "V tom s vámi souhlasím," řekl. "Jenže pro S. I. žádná utajení neplatí. Je mi líto – ale budete mi to muset říct, pánové."
Malcolm Lewski to samozřejmě věděl, jen si myslel, že ten mladík se nechá odbýt. "Dobrá, pane Blacku," řekl. "Myslím, že neexistuje rozumný důvod, proč bychom měli utajovat."
"Od té doby nic?"
"Ne. Od té doby nic. Pravda, trochu nás to zneklidňuje, dvěma miliony je ten kamion uhlí dost draze zaplacený. Ale pan Schwarz nás upozornil, že nějaký čas potrvá, než budou dodávky pravidelné. Konkrétně každý moon-day deset vagonů, později se má množství postupně zvyšovat, jakmile se výroba rozjede naplno."
"Výroba – čeho?"
Inženýr Bardsen řekl: "Nové druhy umělých hmot, syntetický benzin, barviva a menší množství exkluzivní kosmetiky, všechno pod ochrannou známkou MCI."
Sidney Black chvíli mlčel; pak řekl: "Ještě jednu otázku, pánové. Jaké bankovní spojení máte na pana Bena Schwarze?"
Ředitel bezradně rozhodil paže. "Žádné, pane Blacku. Ty peníze jsme převedli přímo."
-
"Jaký je váš názor, poručíku?" řekl major Livingstone, když vyslechl hlášení svého nejlepšího muže.
"Musíme předpokládat, pane," řekl Dan Young, "že Ki Sun Dong za peníze Moon Chemical Industry nejen postavil chronocar na Andrewsově principu, ale významně ho přepracoval. Zatímco původní Andrewsovo zařízení působilo jen jednostranně, tedy do minulosti, Schwarzovo funguje oběma směry. Navíc netransportuje pouze obsah, ale samo sebe – a to nejen v čase, ale i v prostoru. Andrewsův princip je zřejmě geniálně jednoduchý, a pokud ho odhalí člověk s vědomostmi, jaké má Ki Sun Dong, není následná stavba aparatury žádný problém. Ani její zásadní zdokonalení."
"Pokračujte, poručíku."
"Předpokládám, že první malý model, postavený ještě poměrně levně, tedy bez přispění Moon Chemical, nejprve přemístil do minulosti Bena Schwarze a Ki Sun Donga. Tak získali vzorky uhlí z neznámé lokality na Zemi. Schwarzovo skladiště v Port Royalu je od jisté doby opuštěné, hlídky byly odvolány. Museli se přemístit někam mimo město, dokonce mimo města vůbec, aby měli klid k přebudování stroje a zvětšení jeho kapacity. Potřebný kapitál získali od Malcolma Lewskiho… S větším typem stroje odcestovali hluboko do minulosti té předem vytipované lokality, odkud

dopravili na Měsíc první zásilku suroviny, a to v datu mnohem dřívějším, než je datum první Schwarzovy návštěvy v MCI."
"Proč dřívějším?"
"Protože by jinak těžko mohli dovézt vagon uhlí hodinu po zaplacení těch dvou milionů," řekl Dan Young. "Nejdřív přece museli získat peníze na výstavbu stroje, postavit ho, odstartovat, narubat uhlí, naložit a převézt ho na nějaké nenápadné místo v přítomnosti, odkud ho teprve dopravili kamionem do skladu Moon Chemical Industry."
Major Livingstone zavrtěl hlavou. "K něčemu se vám přiznám, Dane," řekl. "Nikdy jsem neměl rád tyhle zatracené časové smyčky a tak dále. Abyste z si toho neučinil mylné závěry – já samozřejmě chápu, že dřív a potom nemusí platit tak, jak jsme zvyklí – ostatně jsme se o tom už přesvědčili –, a že lze postupovat od důsledků k příčinám. Jen se mi bytostně nechce tomu věřit. Zato si plně uvědomuju, že tímhletím obchodem s uhlím ohrožuje Ben Schwarz celou naši civilizaci. Chápete, co tím myslím? Nikdo mu to vlastně nemůže zakázat, leda že bychom ho nachytali, jak krade ve skladech Martian Flight Company returnitový plech. Což se nám nepodaří, protože měl nejspíš nějaký v zásobě už od té první krádeže pro Andrewse."
"Říkal jste, že ohrožuje celou naši civilizaci, pane."
Major Livingstone uchopil dvěma prsty malý kódovaný korespondenční disk, který ležel na desce stolu. "Tady mám obsáhlý rozbor, který jsem si dal udělat nahoře hned po prvních signálech… Nebudu vám to přehrávat, není na to čas. Slyšel jste někdy o průmyslové revoluci, Dane?"
"Jistě, pane. Začala asi kolem roku sedmnáct set osmdesát v Anglii a byla dovršena koncem devatenáctého století."
"Dobrá. A bez čeho by se těžko uskutečnila?"
"A tak, pane. Už chápu. Hlavní surovinou pro pohon všech strojů, které vytlačily řemeslnou a rukodělnou výrobu v manufakturách, bylo uhlí… Kdyby Schwarzův obchod zdárně pokračoval, mohl by nakonec vyrabovat veškeré zásoby uhlí na Zemi – před několika sty nebo tisíci lety by mu v tom nikdo nezabránil. Kdyby koncem osmnáctého století k průmyslové revoluci přesto došlo, buď by brzy skončila, nebo by musela hledat jiné zdroje energie, než bylo uhlí. A to by proces zpomalilo natolik, že bychom možná dnes nebyli na Měsíci…"
"Ano," řekl major Livingstone. "Podle modelu, který ze všech dostupných dat sestavil centrální computer, by v současnosti pluly pozemskými oceány lodi s osmi stěžni a hektarovými plachtami, drahou energii by dodávaly složité soustavy vodních a větrných kol postavených u každého města, u každé továrny, dokonce snad u každého domu… Po železnici ani potuchy, místo letadel kluzáky a balóny. Navíc by planeta trpěla katastrofálními suchy, protože v důsledku hutní výroby založené na pálení dřevěného uhlí by na Staré dámě nezbyl jediný strom – kromě několika pečlivě střežených arboret."
"Computer nepočítal s naftou," řekl Dan Young.
"Měl všechny údaje. Pokud s naftou nepočítal, měl pro to jistě důvody. Třeba by se na ni při neexistenci uhlí vůbec nepřišlo.
Těžko říct. V každém případě je Schwarzův svět dvě stě let, možná dvě stě padesát let pozadu."
"Ano, ale nedošlo k tomu, pane," namítl Dan. "Naše vlastní přítomnost to vyvrací."
"Vskutku nedošlo," souhlasil major. "A víte proč?"
Dan Young pokrčil rameny. "Vy to víte, pane?" řekl.
"Samozřejmě že to vím," odvětil major Livingstone. "Nedošlo k tomu, protože jsme to tomu zatracenému Schwarzovi zatrhli."
-
Ve volném prostoru kolem Měsíce viselo šest automatických stanic nepřetržitě monitorujících jeho povrch. Měly dostatečnou rozlišovací schopnost, aby stačily zaznamenat veškeré změny, pohyb a neobvyklosti; přesto musela přijít noc, aby lokalizovaly cosi, co mohlo být Schwarzovou základnou.
Jedna z rovníkových stacionárních družic zaznamenala světelné záblesky v pustém impaktním kráteru Bode B v kladivovitém jižním výběžku měsíčních Apennin, který je s mateřským horstvem spojen úzkou šíjí mezi Sinus Aestum a Mare Vaporum a na jihovýchodě se rozplývá do roviny Sinus Medii v rozervaných skalních jazycích kráterů Pallas a Murchison a v okolí mocného impaktu Ukert.
V kráteru Murchison sice stál kosmodrom a blízko něj město s komplexem budov Moon Chemical Industry, ale vrchovina na severozápadě byla známá jen z družicových map. Lidská noha tam zatím nevkročila, protože ve skalním bludišti neměla co pohledávat. Jen jednou tudy prošly automaty Transmoon Electric – když ukládaly mnohonásobné vedení spojující sluneční elektrárnu v Sinus Iridium přes Le Verrier a Timocharis v Mare Imbrium s Murchisonem. Trasa přes hřeben Apennin sice byla dost krkolomná, ale to bylo automatům lhostejné, přičemž jejich tvůrcům a pánům to ušetřilo stovky tun mědi a speciálních izolačních hmot.
Jihovýchodního okraje kráteru Bode B, v němž byly objeveny záhadné záblesky, se trasa dost těsně dotýkala. Dvoumístný speciál dopravil Dana Younga a androida Franka na severní úpatí kruhového valu. Výstup po mírném svahu do výšky přes sedmnáct set metrů jim i s nákladem náhradních kyslíkových lahví a koncentrované potravy (to vše samozřejmě na Frankových zádech) nezabral víc času než cesta z Murchisonu.
Teď leželi na předělu a pozorovali vzdálená světla kdesi na protějším vnitřním svahu, zatímco z černé oblohy vysoko nad nimi rozléval po krajině svůj popelavý svit zemský úplněk.
Dan Young předpokládal, že blízkost a poměrná nedostupnost energetické magistrály je jedním z důvodů, proč Ben Schwarz vybudoval svou základnu právě tady.
"Šéfe," ozval se v Youngově intercomu Frankův hlas, "dovolte mi otázku."
"Ano, Franku…?"
"Proč vyslali jen nás dva?"

"Do jisté míry jde o soukromou iniciativu, Franku."
"Do jisté míry…?"
"Ano. Šéf o tom samozřejmě ví. Jde o to, že za žádnou cenu nesmíme porušit zákon, který zaručuje svobodu podnikání a obchodu všem, kteří ho prokazatelně nepřekročí. Nevím, jestli ti takové vysvětlení stačí…"
"Hm," na to Frank.
"Já vím," řekl Dan Young. "Vždycky ti záleželo na perfektním provedení akce a proto jsi vyžadoval sto procent informací. Tohle je záležitost řekněme… poněkud delikátní. Obávám se, že jako android – bez urážky – to nepochopíš."
"Pokud jsem byl informován," řekl Frank, "vyrabování zásob fosilního paliva na Zemi by mělo za následek, že by náš druh inteligence nemohl vzniknout. Byli by pouze lidé jako vy – taktéž bez urážky. Přesto přiznávám, že představa lidstva bez mně podobných je pro mě absurdní."
"Lidstvo se bez vás obešlo desítky tisíc let."
"Jak trudná to musela být existence," vzdychl Frank. "Ale k věci, šéfe. Jak jsem vyrozuměl, pana Schwarze je třeba zastavit a přitom neporušit zákon?"
"Přesně tak, Franku."
"Je to záležitost etiky, šéfe?"
"Jak to myslíš?"
"Myslím to tak, zda jde o naše vědomí porušení zákona nebo o porušení zákona obecně."
"Jde o to, abychom to zarazili," řekl Dan Young. "Aspoň tak to myslel major Livingstone, když nás sem poslal."
"Tak, aby se zákon nedověděl, že jsme ho obešli?"
"Neřekl jsem, že ho objedeme."
"Nespad jsem z višně, šéfe."
"Cože?!" podivil se Dan Young.
"Tak se to říká na předměstí Port Royalu," řekl android. "Myslím, že je to metafora velice výstižná, i když ani v Port Royalu nikdo moc dobře neví, o čem je řeč."
-
Pustili se po hřebenu kruhového valu k jihozápadu, odkud stále pomrkávala světla. Asi po dvou hodinách se dostali nad ně a v absolutním měsíčním stínu sestoupili na dohled nevelké hladké roviny, kde se pod světly z improvizovaných stožárů pohybovaly tři postavy v ochranných oblecích. Kromě nich byl v dosahu světel dvoumístný jeep s nákladem hranatých kovových akumulátorů a rozsáhlá budova na čtyřech mohutných sloupovitých podpěrách. Ze širokých otevřených vrat se linula modravá záře na šikmou rampu.
Silný izolovaný kabel, místy podepřený zkříženými tyčemi, se klikatil jako had kamsi do tmy.
"V téhle zemi nikoho," řekl Dan Young, "si může každý postavit, co ho napadne. Ale nesmí se přitom ilegálně napíchnout na transapenninskou energetickou magistrálu. Divím se, že takhle riskují. Úbytek proudu se samozřejmě brzo zjistí… a ten barák musí být z paluby S-družic vidět – zvlášť ve dne."
"A přece ho zaregistrovaly až v noci," řekl Frank.
"Třeba je čerstvě postavený."
"Hm," udělal Frank.
"Něco se ti na tom nezdá?" zeptal se Dan Young.
"Veškeré možné kombinace," řekl android Frank po krátké odmlce, "dávají jediný výsledek. Že nevyřešíme nic, dokud se na to nepodíváme zblízka. Pokud se ti tři muži dole k něčemu připravují… Taky že ano, šéfe."
Z otevřeného vchodu budovy se po šikmé rampě vyvalil typický měsíční kamion na osmi kolech s obřími pneumatikami. Na jeho stěnách nebyl žádný nápis a ve světle reflektorů se zdál šedožlutý. Jeden z mužů ve skafandrech před ním mával rukama, jak jeho pilota naváděl. Když se vynořila i tupá záď a zadní kola sjela z okraje rampy, sledoval kamion muže ještě několik desítek metrů a zastavil.
Další z mužů se usadil za volantem jeepu a zvolna se rozjel ve stopách velkého vozidla. Třetí ho následoval k přídi kamionu a záhy i s jeepem zmizeli v jeho tušovém stínu. Jen nepatrné reflektory na přilbách prozrazovaly, že tam muži stále jsou. To ovšem neplatilo pro oči androida, které viděly i v naprosté tmě.
"Co tam dělají?" zeptal se Dan Young.
"Vyměňují v kamionu akumulátory," řekl Frank. "Pokud přijel z Murchisonu nějakou neznámou cestou přes hory, spotřeboval většinu energie. Výměna může trvat dvacet minut, možná i déle, šéfe. Zdá se, že nespěchají."
"Slož tady náklad," rozhodl Dan Young. "Omezuje tě v pohybu. Než se ti tři vrátí, stačíme do té budovy aspoň nahlédnout.
Předpokládám, že v ní nikdo nezůstal. Ale i kdyby – Schwarz nikdy neužíval násilí. Spíš bude lhát jako vždycky."
"Proč tam tedy nejdeme přímo?" zeptal se Frank.
Dan Young vzal androida za loket a přiblížil hledí své přilby k jeho. "Franku," řekl, "kladeš mi stupidní otázky. Nemám ponětí, proč to či ono dělám tak a něco jiného zase jinak. Tak to u lidí prostě chodí. Jasné?"
"O. K., šéfe," řekl Frank. "Jenom nechápu, jak na takovém chaotickém principu docházíte k potřebným výsledkům."
Na to už Dan Young neodpověděl. Android uložil svůj náklad za balvan trčící ze svahu. Potom se spojili tenkým lankem a sestoupili pár desítek metrů.
Obtížnější bylo nepozorovaně překonat úsek osvětlený nejen reflektory na stožárech, ale i světlem vycházejícím z otevřených vrat budovy. Naštěstí nebyl velký, a když prošli vraty, muži u kamionu se ještě zabývali svou prací.
Prostor uvnitř objektu byl prázdný kromě několika těžkých kamionových akumulátorů postavených v řadě u stěny hned za vraty.
Po obou stranách podlouhlého tunelu, připomínajícího garáž s kovovou podlahou, byla několikerá vrata opatřená

mechanickými uzávěry.
"Otevři třeba tyhle, Franku," řekl Dan Young a odepnul si od pasu ruční svítilnu. "Nemáme mnoho času, pokud jsme tam, kde máme být. Vybírat si nemá smysl, když zatím nevíme, co hledáme."
"O. K., šéfe."
Za vraty byla tma. Poručíkův reflektor ozářil část prostoru, z větší části zaplněného těžkým manipulačním zařízením pro kaminonové kontejnery. Frank se sehnul, dotkl se prstem podlahy, podíval se na tmavý poprašek, který na něm ulpěl, a řekl: "Uhelný prach, šéfe. Přístrojovou sekci pro řízení chronocaru, pokud tady něco takového je, mají někde jinde… Ale pozor, šéfe. Cítím otřesy…. Přibližují se."
Zvenku náhle zazářila světla jeepu.
"Vrátili se pro další akumulátory," řekl Frank.
Měli čas sotva na to, aby za sebou zavřeli vrata a vmáčkli se mezi nosníky manipulátoru.
"Franku," řekl Dan Young, "měli bychom odtud zmizet, hned jak jeep znova odjede. Na Schwarze zatím nemáme nic víc než nelegální odběr energie – a to je málo. Další postup si musíme v klidu promyslet."
"Obávám se, šéfe," odpověděl Frank, "že moje smysly, v některých parametrech mnohem dokonalejší, právě zaregistrovaly uzavření vrat zvenku. V důsledku toho odtud zmizet nelze. Naštěstí o nás nevědí – později bychom mohli vypálit otvor ve stěně, pokud nenajdeme lepší řešení."
"O. K., počkáme," řekl Dan Young, posadil se na podlahu zády ke stěně a zhasl svítilnu.
Kdyby se bylo všechno odehrávalo v prostředí s atmosférou, byl by pravděpodobně schopen odhadnout situaci podle zvuků zvenku. Ale snad bylo lepší, že nevěděl nic a respektoval Frankovo později, protože jakákoli okamžitá násilná akce by byla zcela jistě způsobila nejen smrt člověka a zkázu androida, ale i totální zničení celého objektu, který byl chronocarem třetí generace sám o sobě; s trochou nadsázky by se dalo říct, že to byla časoprostorová uhelná loď – a ta loď právě zvedala kotvy.
-
"Přijel posel z Othonova údělu," řekla Mechthilde, pěsti zapřené v bok. "Chci slyšet, jaké zprávy přináší."
Marobud pohlédl na svou manželku. Už dávno ztratila půvab, který pro něj měla, když se jako mladík vrátil z Říma, aby tady v Boiohaemu zahájil své vítězné tažení na markomanský trůn. Teď je všechno jiné; Marobudovo příměří s Tiberiem nelibě nesou ostatní germánská knížata, ambiciózní cheruský Armin se spojil s Langobardy a hrozí válkou…
"Nejsou to zprávy pro tvoje uši, Mechthildo," řekl.
"Jak by také byly," odsekla jedovatě. "Co posílá svému králi ta megera, ta černá čarodějka, ta… Voničku laskavce? Nebo škapulíř s hadem, který ho uštkne přímo do srdce?"
"Mlč, Mechthildo," okřikl ji Marobud.
"Neumíš říct nic jiného, než abych mlčela?"
"Ženo," řekl vládce Markomanů a jeho pravice stiskla jílec meče, až klouby zbělely, "svými neuváženými slovy urážíš rod jednoho z mých nejvěrnějších. Ten posel mi možná nese zprávu o Ingviomerovi, kterou čekám. Odejdi ke svým ženám. Chci s ním mluvit o samotě."
"Však vím proč," řekla a dupla střevícem na studený kámen.
"Nevíš nic, Mechthildo," odvětil Marobud a v jeho jediné větě bylo všechno pohrdání, které k ní cítil. Hle, říkal si přitom, kde jsou ty líbezné chvíle za měsíčních nocí? Kde jsou ty hladké tváře a jiskrný zrak? Má vrásky kolem očí, které zarudly a zkalily se, a její rty, kdysi tak sladké, zhořkly jedem věčné žárlivosti… A přece je tenhle vztekle dupající hnát totožný s někdejší nožkou k zulíbání.
Mechthilde si zakryla tvář.
"Vím, že to není pláč," řekl Marobud. "Je to jenom vztek."
Obrátila se a klopýtala ke dveřím síně. Ani její krok už dávno není ztepilý, pomyslel si. U všech římských bohů… Chátrám snad také tak…? "Bruno!" rozkřikl se a ozvěna zaduněla pod trámy stropu.
"Mám vpustit posla, králi?"
"Nevidíš, že čekám?"
"Byl bych ho uvedl hned, pane," řekl Bruno. "Ale paní –"
"Král jsem tady já," řekl Marobud. "Nepřijímej žádné

chýba strana

na cáry jeho touhu po Idaberze, mladé a krásné dceři Othonově. Napadlo ho, že by mohl odjet aspoň na pár dní, ať už tam drak je, nebo není, protože Idaberga a její utěšující náruč, tolik připomínající římské hetéry, tam bude vždycky… Pro dobrého koně je to cesta na pár hodin.
"Dobrá, Luitpolde," řekl. "Vidím, že to spěchá. Vyjedeme hned po poledním jídle, pokud nepotřebuješ odpočinek."
"Já ne, pane, ale můj kůň."
"Dostaneš jiného," řekl Marobud.
-
"Je tady plno hlušiny," hartusil Mike za ovladači nakladače. "Je to mizerný místo, Bene. Taky nebyl nejlepší nápad zabudovat bagr přímo do mašiny. Dozadu pořádně nevidím… Už minule jsem ti říkal, že –"
"Kecy," řekl Ben Schwarz. "Nemůžeme sem přitáhnout obyčejnej bagr a nechat ho tady. A jaký jiný místo bys chtěl? Všude jsou ty zatracený pralesy… Víš sám, že to nejde jinak než povrchově. Až doděláme skrývku, bude to lepší. Snad

bys tady nechtěl otevřít důl s těžní věží, lampárnou a hornickou kantýnou, osle?"
"Tak proč neděláme jen skrývku? Jedna lžíce uhlí na čtyři lžíce sajrajtu… Proč se s tím mám sakra přebírat?"
"Protože potřebujeme peníze na větší mašinu."
Třetí muž s asijskými rysy mlčel a díval se průzorem do plochého údolí, které se na východní straně zvedalo mírným svahem k vrcholu kopce. Natáhl před sebe paži, vztyčil prsty a chvíli je pozoroval. Vadil mu jejich nekontrolovatelný třas. Myslel si, že se zhoubného návyku zbaví cestami časem, ale teď už věděl, že se mýlil. Zatímco prostor i čas kolem se měnily, Ki Sun Dongova neutuchající žízeň po nebeském koření zůstávala…
Jak se díval na své roztřesené prsty, zahlédl mezi nimi nějaký pohyb na obzoru. Bylo to daleko, snad kilometr. Sáhl po triedru, opřel ho o okraj průzoru, a když zaostřil, rozeznal osamělého jezdce… "Schwarzi," řekl.
"Co je, Dongu…?"
"Támhle na kopci je chlap na koni."
"Není to jenom nějaká… halucinace?"
Ki Sun Dong se znovu podíval dalekohledem. "Už není sám," řekl.
"Objevují se další… Dva, tři…"
Schwarz mu vyškubl triedr. "Zatraceně," řekl, když se podíval.
"Je jich snad padesát. Mají nějaké klacky… Taky snad něco jako meče… Už jsme tady moc dlouho. Dělej, Miku, ať máme naloženo. Nemůžeme vědět, co se od těch divochů dá čekat."
"Nebylo by lepší s tím praštit a odstartovat?" řekl Mike, který měl ze svého místa nejlepší výhled. "Berou to tryskem… Co mám udělat, když se do nás pustěj? Mám jich pár nabrat drapákem? Nebo ho mám radši zatáhnout dovnitř?"
Padesát ozbrojených jezdců se k nim řítilo ze svahu vzáleného kopce.
"Žádný války," křikl Ben Schwarz, "jen žádný války, sakra. Co kdyby nám někdo z těch Indiánů udělal díru do pláště? Zatáhni lžíci dovnitř, Miku. Dongu – skočte o čtyřiadvacet hodin zpátky.
Nebudeme se přece vracet s třema prázdnejma kontejnerama. Naberem znova ten náklad, co jsme dneska složili na Bode B. Není to nejlepší kvalita, ale aspoň se vrátíme plný. Hoďte sebou, sakra. Zmáčkněte to hned, jak se zavře kryt."
Ki Sun Dong nesnášel, když s ním ten vulgární chlap takhle mluvil, ale protože zmizet odsud bylo to nejrozumnější, co mohli udělat, posadil se k pultu a spěšně nastavoval požadované časoprostorové parametry.
"Že to ale ženou," řekl Mike. "Co je to za parchanty, Bene? Vypadaj jako Římani z jednoho filmu."
"Dělej, sakra," řekl Schwarz. "S vystrčeným drapákem mašina neodstartuje."
Ki Sun Dong ukončil nastavení a nastartoval energetické zdroje.
Na displeji před ním naskočil červený nápis CHYBA, ZKONTROLUJ ZAPOJENÍ. Rychle tiskl patřičná tlačítka, ale ze všech prověřených částí dostával signál PROVEDENO, O. K.
"Schwarzi," řekl, "zatím nevím, co se stalo… Ale zařízení se zablokovalo."
"Cože? Co tím chcete říct?"
"Zřejmě porucha… Musím rozebrat aparaturu."
Ben Schwarz zbledl. "Porucha?"
"Schwarzi, měl jsem pravdu, když jsem vás varoval před nadměrným přetěžováním stroje. Pokud se roztavily chronotory hlavního generátoru, je další transfer nemožný. Tady se to v žádném případě nedá opravit."
"Chcete říct, že tady zůstaneme navždycky? Čert vás vem, tady že máme zůstat, v tomhle zastrčeným hnojišti, v tý žumpě všech nejzavšivenějších časoprostorů? A vás to vůbec nevzrušuje, vy jeden mizernej žluťochu?!"
Ki Sun Dong se chladně pousmál. "Nechovejte se jak idiot, Schwarzi."
"A co chcete dělat, hrome?" vztekal se Ben Schwarz. "Všechno je vaše vina… Měl jste počítat s možností poruch a jejich oprav za provozu. Vy jste idiot. Nebo snad víte, jak teď z toho? Myslíte si snad –"
V jeho křiku se ztratil zvuk kroků v chodbě a náhlé zjevení dvou přízraků v oblecích pro volný prostor mu přetrhlo větu v půli.
"Cože…?" zablekotal. "Zdá se mi to? Kdo jste, sakra? Odkud jste přišli?"
"Space Interpol," řekl jeden z neznámých a položil ruku v rukavici na Mikovo rameno: "Ti lidé venku nejspíš myslí, že váš chronocar je nějaký bájný netvor. Tak ať se jim netvor pokloní.
Přesvědčte je, že nemá zlé úmysly… Snad tím získáte čas, aby Ki Sun Dong mohl rozebrat a opravit aparaturu."
"Na nic nemakej, Miku," řekl Ben Schwarz. "nebude nám tady kdovíjakej zatracenej polda –"
S. I. man si ho nevšímal. "Udělejte, co vám říkám… A hoďte sebou. Nebo snad počkáte, až vám kopyta jejich koní poškodí returnitovou vrstvu na vnějším plášti?!"
"Slyšíte, Miku?" řekl Ki Sun Dong. "Ten člověk má pravdu, ať už přišel, odkud chtěl."
-
Marobud hleděl na stříbřitě lesklé zuby ohromné hranaté hlavy, částečně skryté v neforemném trupu se čtyřmi tlapami. Myslel na Idabergu, kterou nechali za sebou se čtyřmi jezdci. Jaká je to dívka…! Nedala si říct, že výprava za drakem není záležitost pro ženy. Překročila přísný zákaz vlastního otce, nevyhověla přání svého krále, aby zůstala ve tvrzi a čekala tam pod ochranou ozbrojené posádky. Byli v půli cesty sem, když je dohonila i se svou stráží. "Chci být se svým králem a pánem," rozkřikla se na Othona. "Kdyby jel můj král a pán drakovi přímo do chřtánu, pojedu tam za ním. A ty to dobře víš, otče. Ty muže netrestej, že činili podle rozkazu tvé dcery. Jsou to přece moji jezdci, sám jsi mi je daroval." A tak nezbylo, než ji vzít s sebou – ale bojovat s drakem po jejich boku nesměla, přestože chtěla vzdorovat i samotnému králi. "Já tě prosím," řekl jí, když nic nezmohlo ani Othonovo hromování. "Slyšíš, Idabergo? Tvůj král a pán tě prosí." A ona skryla svou tvář cípem pláště… Potom se rozjeli přes pláň a teď tu stojí před něčím, co vypadá mnohem nepochopitelněji než ta nejstrašlivější chiméra z pověstí, jaké slýchával v Římě.
"Je to železný drak, pane," řekl Luitpold.

"Proč se nehýbá? Číhá, aby se na nás vrhl?" zašeptal někdo.
"Jako by byl mrtvý…"
"Viděli jsme přeci, že se hýbal a žral."
"A co když zcepeněl? Z toho kamení, které sežral…"
"Tak dost těch řečí," okřikl je Othon.
Marobud stále mlčel a pozoroval to zvláštní monstrum. Viděl přece v Římě různé mechanické hračky, slyšel i o rozmanitých samohybech řeckých matematiků… Drak? Spíš to připomínalo nějaký stroj – třeba katapult na vrhání kamenů, nebo testudo arietaria, krytý obléhací beran na boření hradeb.
Napřáhl meč a zvolal: "Hej, ty!"
Koně začali poplašeně bočit, když se drakova obludná hlava pohnula a vysunula se vzhůru na tenkém zalomeném krku.
"Chraňte krále!" zavelel Othon, ale kupředu popojel jen on sám a Luitpold. Ostatní měli co dělat, aby se udrželi v sedlech plašících se koní, a jezdci v zadních řadách couvali, jak se vyhýbali míhajícím se kopytům… Tu čísi kůň prorazil neurovnaným hloučkem; Idaberga se protlačila po bok králi, odhodlaná s ním zemřít. To děvče, zase to Othonovo děvče, šeptali si jezdci a Othon pobídl koně, aby svou neposlušnou dceru odvedl a ztrestal.
Ale král ho zastavil gestem jasnějším než slova.
"Pane můj," řekla tiše. "Oh, můj králi a pane…"
Marobud se k ní naklonil. "Šílíš, Idabergo," zašeptal jí.
"Klevety se jistě donesou na Marobudum a Mechthilde se uchýlí k vědmám. Ublíží ti na dálku…"
Othon jen skřípal zuby, protože mu dceřina láska ke králi nebyla po chuti. Kdyby si ji tak chtěl vzít… Ale Marobud nejen že má Mechthilde, ale taky plnou hlavu Armina a jeho Cherusků, zrádných Langobardů a otázek, zda se k němu připojí jeho strýc Ingviomer.
Jednou padne v boji, ať už s Arminem a jeho spojenci, nebo třeba i s císařem Tiberiem – a k čemu je mu to bláznivé děvče? Jenom hračka je to pro něj, potěšení na krátkou chvíli… A pak bude vdovou dřív, než se vdá.
Vtom se znovu pohnula drakova obludná hranatá hlava plná lesklých zubů; Marobud hleděl, jak se tenký krk otáčí, jako by cosi hledal, pak se zastavil přímo proti němu a dračí hlava začala zvolna klesat, až spočinula na rozryté zemi.
Kdosi zadul na roh a Othon provolal slávu králi… Slávu velkému Marobudovi, před nímž se sklonil i železný netvor vzešlý jistě z kouzel a nadpřirozených sil. Jezdci se přidali mnohohlasým chórem.
"Poznal, kdo je jeho pánem," řekla Idaberga.
Dobrá, snad, myslel si Marobud. A co dál? Bude nám sloužit? Je natolik rozumný, aby věděl, co od něj chceme? Kdyby táhl v čele našeho vojska proti Arminovi a jeho langobardským spojencům…
"Kdo dokáže poručit něčemu tak nevídanému…?" povzdychl.
"Já to dokážu!" zvolala Idaberga a pobídla koně patami. "Jménem krále!" Než ji stačili zadržet, rozjela se přímo tam, kde ležela drakova hlava…
Marobud za ní vyrazil současně s jejím otcem a těsně za nimi cválal Luitpold. Ale to už dívka zastavila koně jediný krok před hroznými dračími kly, zvedla pravici a jasným hlasem provázeným jednoznačnými gesty zvolala: "Pokloň se, zvíře! Třikrát se pokloň!"
Na ta slova drak vztyčil krk tak, že Idaberga hleděla přímo do pootevřené tlamy; pak uhodil hlavou o zem… Jednou, podruhé – a potřetí.
-
Po západu slunce se setmělo a tmu ještě umocnila těžká černá mračna, která se přihnala od západu. Muži na koních už kolem chronocaru nebyli, jen v dálce na vrcholu kopce planul oheň.
Ben Schwarz znechuceně seděl v navigační kabině, popíjel už sedmé či osmé pivo a prázdné plechovky se povalovaly po podlaze kolem něj. Mike se vsedě na podlaze opíral o stěnu, mdle přežvykoval suchary, které si bral z lepenkové krabice, a tupě zíral na Ki Sun Donga, který právě končil kontrolu spojů. Dan Young odložil ochranný oděv pro volný prostor, a opřen oběma rukama o hranu navigačního pultu sledoval Ki Sun Dongovy roztřesené prsty.
Všichni se potili a byli k smrti unaveni pro ně nezvyklým pozemským přetížením – jediný, komu nevadilo, byl Frank.
"Měl byste si pospíšit," řekl Dan Young. "Ti lidé se ráno určitě vrátí."
"Dělám, co můžu," řekl Ki Sun Dong. "Jenom tenhle šroubovák tady váží šest set emgé. Je mi zle a mám horečku."
"Nikomu z nás není o moc líp."
"Nemáte žádný právo strkat prsty do našeho kšeftu," zabručel Schwarz. "Je to poctivej kšeft a prachy za něj jsou taky poctivý."
"Na poctivost vašeho kšeftu mám svůj názor," odpověděl Dan Young.
"Vynález chronocaru patří Andrewsovi. To za prvé. Za druhé: vaše činnost je nezákonná, ať už třeba jen proto, že kradete energii.
Za třetí: Uvědomujete si, že měníte minulost? Že chcete vyrabovat uhelné zásoby Země, dřív než je lidstvo začne využívat? Že v důsledku vaší činnosti se zastaví vývoj v celém devatenáctém století, že nevznikne ani tahle vaše uhelná loď, a že třeba přestanete existovat i vy sami?"
"V tom to je," ušklíbl se Ben Schwarz. "Bojíte se o kejhák."
"Nemáte ponětí o časoprostoru, Schwarzi," řekl Ki Sun Dong. "On má pravdu. Sám jsem si myslel, že by stačilo brát těch vašich deset tun na stále stejném místě, prostě se vracet v čase před vteřinu, ve které jsme minule začali… To by vývoj energetiky ovlivnit nemohlo, protože by šlo jen o těch totožných deset tun..
Teď vím, že je to možné jen do jisté míry. Neustálým posunem po prakticky týchž časoprostorových souřadnicích musí dojít nejen k opotřebování stroje, ale také k jistému jevu," samolibě se pousmál, "který jsem nazval Ki Sun Dongův efekt. V podstatě jde o to, že stálý kyvadlový pohyb chronocaru mezi dvěma takřka totožnými body rozkmitává

časoprostor stále víc. Umělý vznik takové červí díry, jak se časoprostorovému tunelu kdysi říkávalo, je pro přírodní zákony vyššího řádu prostě cizí – a nepřijatelný.
Prostor to nakonec vyřeší po svém. Buď původce zničí, nebo ho zastaví v jednom z těch dvou bodů… navždy." Ki Sun Dong se znaveně opřel o kryt aparatury a rukávem si setřel z čela pot.
"Je to jen vaše hypotéza," řekl Dan Young.
"Co to kecáte?" zavrčel Schwarz. "Zatím jsme převezli dvakrát po desíti tunách materiálu dočista bez problémů. Kdybyste nám bejvali nevlezli načerno do mašiny, všecko by bylo v pořádku. Vaše nadbytečná hmotnost –"
Dan Young Schwarze ignoroval. "Jak jsme na tom?" zeptal se. "Pomineme-li teorii."
"Tady je to v pořádku," řekl Ki Sun Dong. "Zdá se, že to není relé… Musím se podívat zvenku pod kryt. Pokud by to byl jenom jeden z chronotorů, můžu ho vyměnit. Potom by snad bylo všechno O. K."
"Pokud věříte, že dokážete opravit aparaturu, neměl byste váhat, dokud je tma. U toho ohně na kopci určitě postavili hlídku – a kdoví, co udělají ráno."
"Ve tmě montáž nezvládnu," řekl Ki Sun Dong. "Leda že by váš android… Ale ten nemá patřičné informace."
"Když tam půjdete s ním… Franku?"
"Samozřejmě, pane," řekl Frank. "Udělám všechno podle pokynů pana Ki Sun Donga. Snad to není složitější než computery kosmických lodí."
"Potřebujete ještě někoho?" zeptal se Dan Young.
"Ne… Myslím že na to ve dvou stačíme."
"Přesto půjdu s vámi. Pro všechny případy."
"Jděte si třeba ke všem čertům," řekl Ben Schwarz. "Jenom s tím krámem něco udělejte. Vůbec se mi nelíbí pomyšlení, že bych měl navždycky zůstat ve společnosti těch Indiánů."
"Jsou to Germáni," řekl Dan Young. "Podle souřadnic, které jste nastavili, jde o Markomany a tady té zemi se už pár set let říká Boiohaemum podle dřívějšího keltského osídlení."
Ben Schwarz se pohrdavě ušklíbl a sáhl po další plechovce. Kašlal na Germány, kašlal i na Kelty. Lámal si hlavu, jak se zbavit toho zatraceného policajta, který ho chtěl připravit o nejvýnosnější obchod, jaký v životě vymyslel.
"Vezmi panu Dongovi tu brašnu, Franku," řekl Dan Young.
Mike seděl ve zhroucené poloze a tiše chrápal. Krabice se suchary mu vypadla z rukou a její obsah se vysypal.
Ben Schwarz po něm hodil plechovkou.
-
Randolf zaslechl slabé cinknutí ze tmy. Potom vítr vanoucí od draka donesl k jeho sluchu hlasy hovořící nesrozumitelným jazykem.
"Někdo tam je, Idabergo," zašeptal.
Ostatní tři muži zvedli hlavy a zavětřili jako psi. "Jsou dva," řekl tiše jeden z nich.
"Rozhodla jsem, že budu střežit drakův klid do východu slunce," řekla Idaberga. "Proto jsme sem přišli."
"Drak by se ubránil sám," zabručel Randolf.
"Nevíme o něm nic než to, že se na můj rozkaz poklonil králi," řekla Idaberga. "Pak snad usnul… Co když je jeho spánek těžký a tvrdý? Co když mu ti muži ublíží? Mám snad potom kleknout před králem a říci mu – ó, Marobude mocný, tvého draka zabili Langobardi, Cheruskové nebo lotři z jiného pronároda a já jim v tom nezabránila, i když jsem byla svědkem toho činu?"
"Dej rozkaz, Idabergo."
"Zajměte ty dva," řekla. "Jejich životy ušetřte. Chci, aby je mohl vyslechnout sám král."
"Jak poroučíš, Idabergo."
Lidé dvaadvacátého století měli řadu schopností nepopsatelně vyvinutějších a mnohem dokonalejších než jejich předkové ze století prvního. Zato ale dávno ztratili vlastnosti lovců a bojovníků. A protože Frank byl plně zaměstnán montáží krytu, pod nímž podle pokynů Ki Sun Donga identifikoval a vyměnil poškozený chronoton, nikdo z trojice nezpozoroval čtyři muže a jednu ženu, kteří se ukrývali v malé úžlabině za křoviskem. Když se Randolf a jeho tři bojovníci vynořili za jejich zády, byl to pouze Frank, kdo je zaznamenal, a to jenom proto, že jeho citlivé smysly zaregistrovaly nepatrné zachvění země pod jejich kroky. Pak se na ně muži ze tmy vrhli a došlo ke krátké potyčce. Dan Young nemohl použít laserovou pistoli ani některý z nebezpečných chvatů catch-kill, aby případnou smrtí některého z mužů nenastartoval nežádoucí příčinný řetězec; Ki Sun Dong, který sotva stál na nohou, se takřka nebránil.
"Co mám dělat, šéfe?" stačil se zeptat Frank.
"Zmiz," řekl Dan Young.
Randolf a jeho bojovníci androida na dálku necítili, proto se domnívali, že u draka jsou jen dva lidé. V temnotě zpočátku neměli jistotu, s kolika muži bojují; a když se jim podařilo ty dva spoutat řemeny, zaslechli už jen vzdalující se dupot kopýtek, snad jeleních, což pro ně samozřejmě nebylo nic zvláštního.
"Kdo jste?" zeptala se přísně Idaberga, když k ní zajatce dovedli. Zdáli se jí podivní; kůže jejich oděvů byla přejemná a odrážela svit hvězd, a když pohlédla zblízka do obličeje většího z nich, všimla si jeho krátkých vlasů a bezvousých tváří.
"Wir sind die Leute," odpověděl zajatec. "Als Sie."
"Mluv po našem, lotře," křikl na něj Randolf.
Dan Young ovládal řadu starých jazyků, četba historických papírových knih byla jeho koníčkem. Jenomže němčina, kterou znal, měla málo společného s jazykem Markomanů, o dva tisíce let starším. Pokrčil rameny a řekl Ki Sun Dongovi: "Asi se s nimi těžko domluvíme. Předpokládám, že Frank montáž dokončil?"
"Ano," řekl Korejec. ",mohli jsme okamžitě odstartovat… Je to zatracená smůla."

"Co udělá Schwarz?"
"Nic. O řízení transferu nemá potuchy, tyhle věci jsem si nechal pro sebe."
"O. K.," kývl Dan Young. "Nějak už se z toho dostaneme."
Vypadá to, že se mezi sebou domlouvají, pomyslel si Randolf.
Naštěstí jsou jen dva… a bojovat nedovedou. Dali se svázat jako ovce…
"Odveďte je do tvrze," řekla Idaberga. "Dobře je hlídejte. Ráno je předvedeme ke králi. Já zůstanu u draka, dokud slunce nevyjde. Pak pro mě přijedete."
"To je nebezpečné," namítl Randolf.
"Chceš snad říct, že neuposlechneš můj rozkaz?!"
"Ne… To nechci, Idabergo."
"Tak jděte," poručila. "Drak mi neublíží."
Randolf pokrčil rameny. "Jak si přeješ," řekl. "Ale nechám tady dva muže, aby tě střežili."
"Ne," řekla Idaberga a dupla. "Ne a stokrát ne, slyšíš? Chci být s drakem sama. Mně se poklonil… Důvěřuje pouze mně a poslouchá taky jen mě. Odejděte."
"Dovol aspoň, abychom obhlédli okolí," řekl Randolf. "Co když ti cizinci nebyli jen dva?"
"Dobrá… Pospěšte si."
Na to už Randolf neřekl nic a poslal dva muže, aby obešli draka kolem dokola. Neobjevili nic kromě jelena, kterého vyplašili.
Když pak se zajatci došli k místu, kde nechali koně, Randolf od plic zaklel a řekl: "To děvče znamená pro Othona víc než všechny poklady světa. Stáhne z nás kůži zaživa, jestli drak Idaberze zkříví jediný vlas."
"Aspoň jeden z nás by se k ní měl vrátit a dovést jí jejího koně," řekl jeden z mužů.
"Ne," řekl Randolf. "Neporučil nám Othon, abychom jí byli ve všem poslušni? Na jejího koně posadíme zajatce."
Odplivl si. "Běsi zkrentiž takovou službu."
-
Idaberga poklekla před drakem, jehož temný obrys zakrýval část hvězdnatého nebe. "Jsem s tebou sama, zvíře," řekla. "Nikdo už ti neublíží ve tvém spánku. Budu tě střežit, dokud slunce nevyjde…
Potom půjdeš se mnou ke tvrzi… A možná i dál. Svezeš-li mě na svém hřbetu, půjdeme až do Marobuda. Zabiješ Mechthildu? Uděláš to pro mě a pro mého krále?" Zasnila se. Viděla sama sebe jako nejmocnější z mocných. S takovým služebníkem jí neodolá nikdo.
Celé armády prchnou před jejím hněvem. Bude královnou Markomanů… Pak pokoří Langobardy i Cherusky. Potáhne v čele vojsk na stranu polední a dobude zpupný Řím. Celý svět bude ležet u jejích nohou a nohou Marobuda…
Ze snění ji vyrušilo kovové cvaknutí. Zvedla hlavu a spatřila dva muže, kteří se vynořili odkudsi z neznáma. Pozdě litovala, že si neponechala dva strážce, které jí nabízel Randolf. Vyskočila a sáhla za ňadra po drobné dýce, spíš ozdobě než zbrani, ale než ji stačila vytasit, vrhli se na ni.
Rvala se jako šelma, ale útočníci byli větší a silnější…
Jednoho kousla do ruky, ale pak ji srazili na zem a zalehli; vykřikla bolestí, když se jí zadrhl provaz kolem kotníků kopajících nohou, zaťala nehty do čísi tváře… To už bylo příliš pro Schwarze, kterému v šestinásobné pozemské tíži docházely síly a sotva stačil s dechem… Ani mu nepřišlo na mysl, že by měl s děvčetem zacházet slušně aspoň do jisté míry; když nahmatal brašnu s nářadím, kterou tu odložil Frank, vytrhl z ní dlouhý matkový klíč a praštil tu vzpouzející se kočku přes hlavu.
"Je po ní, Bene?" hekal Mike. "Jestli ne, roztrhnu jí hubu. Kousla mě do ruky, bestie…"
"Popadni ji za nohy," odsekl Schwarz. "Žádný násilí. Je ti jasný, jak jsme na tom? Žluťoch mašinu spravil. Jenže my s ní neumíme létat."
"Naučíme se to," řekl Mike.
"To není bagr, osle."
"Ta holka nás to taky nenaučí."
"Co máš v tý svý pitomý palici?" řekl Ben Schwarz. "Vyměníme ji za Donga. Ty dva tu necháme…" Zasmál se. "Co myslíš, jak asi ovlivní budoucnost jeden fízl? Ten druhej nás nemusí zajímat, bez údržby se tak jako tak rozsype sám."
"To je chytrý," řekl Mike a slabomyslně se zahihňal.
"Mě napadaj samý chytrý věci," řekl Ben Schwarz. "Tak už ji sakra popadni. Hodíme ji dovnitř, zamknem to tady a vyrazíme pro Donga. Nic se nám nemůže stát, dokuď ji tu máme jako rukojmí."
"Jestli nás nezabijou dřív, než jim to vysvětlíš. Hele, nemám tady radši počkat?"
"S ní? To teda nemáš, Miku."
Vtáhli spoutané děvče do chronocaru. Vzali si svítilny, pár plechovek piva, konzerv a sucharů. Pak za sebou zabouchli vstup a vyrazili směrem, kterým ozbrojenci odvedli zajatce.
Chvíli nato přiběhl ze tmy jelen, krátce zavětřil u zavřených dveří a rozběhl se k východu, kde na kopci stále plápolal strážní oheň.
-
Marobud v Othonově hradišti nemohl spát. Svůj sídelní hrad Marobudum vybudoval podle římského vzoru, a i když zdaleka nedosahoval nádhery Augustových a Tiberiových paláců, přece jen nebyly jeho podlahy pokryté slámou plnou hmyzu. V Marobudu měl i lázeň; tady mu poskytli dřevěnou káď a slaměný vích. A s temnotou ložnice neúspěšně bojoval jen bronzový kahanec, jehož knot plovoucí v hovězím loji vydával víc čoudu a smradu než světla.
Vstal z lože pokrytého kožišinami a přešel k oknu; také nebylo podle jeho vkusu, byl to vlastně jenom úzký otvor ve zdi, zčásti zakrytý koženým závěsem, který povlával v průvanu… Odhrnul závěs docela a vyhlédl ven. Vycházel měsíc

v první čtvrti a na hradbě přecházela stráž. Zaslechl zaskřípění brány a za rohem paláce kdosi přešel s pochodní. Nějaké hlasy zazněly a zase ztichly…
Už se chystal znovu na lože, když se ozvaly kradmé kroky na schodišti a tlumený hlas stráže za dveřmi:
"Král spí. Mám přísný rozkaz nerušit ho."
"Moje zpráva," řekl příchozí, "se týká draka."
"Kdyby s ní přišel tvůj otec, pán tvrze," řekl strážný, "ten by snad měl právo…"
"I já mám právo!"
Marobud poznal ten rozhořčený hlas, spěšně došel ke dveřím, odstrčil petlici a otevřel.
"Ty, Idabergo…?!"
"Já, králi a pane," řekla dívka s hlubokou úklonou.
"Co mi chceš říct?"
"Je to jen pro tvoje uši, králi."
"Dobrá… Vejdi."
Idaberga překročila práh a otočila hlavu ke strážnému. "Jdi dolů," řekla. "Nechci, abys poslouchal. Stačí, když budeš stát u paty schodů."
Strážný si pomyslel své a odešel; Idaberga za sebou zavřela a zastrčila petlici.
"Pokud je to záminka, Idabergo," řekl Marobud, "je velice průhledná. Činíš mě šťastným a nešťastným zároveň. Ráno se o všem doví tvůj otec… Neodváží se sice činit výčitky svému králi; ale až odjedu, ztrestá tě."
"Není to záminka, můj králi a pane," odpověděla dívka. "Přišla jsem pro to, co se stalo před chvílí."
"Co se stalo, Idabergo?"
"Stalo se, že jsem chtěla střežit bezpečí zvířete. Vyjela jsem z tvrze se svými lidmi a přistihli jsme u zvířete dva cizince. Zajali jsme je – Randolf je střeží na nádvoří. Ti muži nebojovali žádnou zbraní, jen rukama, a hovoří jazykem, kterému rozumím jenom já."
"Jak to, Idabergo?"
"Je to zvláštní, pane… Víš, že mě včera drak poslechl, jako by rozuměl všemu, co říkám. A teď – jako by mně ti dva podivní cizinci rozuměli právě tak – a já zase jim. Nevím, proč tomu tak je, králi a pane… Neopovažuji se domýšlet, zda je to přízeň bohů či běsů."
Marobud pohlédl na Idabergu. V matném světle kahance byly její vlasy temně rudé a ve stejně tmavých očích pod nízkým čelem se plamen dvojitě zrcadlil. Zdála se mu mnohem krásnější a žádoucnější, než kdy jindy. Přízeň bohů či běsů… I Mechthilde mluvila o Idaberze jako o čarodějce… Je na tom snad něco pravdy? Kdo by s tím obludným stvořením na pláni dokázal to, co ona?
"Říkáš, že ti rozuměli… a ty zase jim," řekl a uvědomil si přitom, že mu mnohem víc než na cizincích i drakovi záleží na dívčině přítomnosti – ať už si o tom její otec Othon, posádka tvrze a třeba i jeho vlastní doprovod (v němž zcela jistě byl i někdo z Mechthildiných špehů) myslí, co chce. Proto sem přece přijel… "Povíš mi, o čem jste mluvili?" zeptal se.
"Myslela jsem nejdřív, že chtějí spícímu zvířeti ublížit," řekla Idaberga. "Je přece možné, že po slunce západu ztrácí svou sílu a moc… Proto jsem dala rozkaz, aby byli zajati. Když jsem se jich ptala, co u zvířete dělali, řekli mi, že jsou jeho synové, pane; a řekli mi také, že se do východu slunce musejí ke zvířeti vrátit, jinak je bude hledat a najde je, i kdyby byli třeba za sedmerými hradbami. Co tedy přikážeš, králi a pane?"
Marobud znova pohlédl na dívku a přistoupil k ní. "Co na tom záleží, Idabergo?" řekl. "Rád bych tě sevřel do náruče. Kdy naposled jsme spolu strávili část noci? Je tomu už kolik měsíců… Červenáš se, Idabergo? Bohové, proč? Nepřijel jsem přece kvůli drakovi, ani proto, abych poznal dračí syny. Přijel jsem proto, abych byl s tebou. Zapomeň aspoň na chvíli, že jsem král."
"Noci jsou krátké," řekla a couvla. "Zvíře se probudí a bude hledat své děti."
"Idabergo…," vzdychl Marobud, "teď nesmíš odejít. Sama jsi řekla, že noci jsou krátké." Vztáhl paže a zahleděl se jí do očí.
"Jsi krásnější, než kdy jindy…"
Náhle měl pocit, že nedokáže unést tíži vlastních víček. Skoro poslepu dovrávoral k lůžku a klesl do kožišin jako ve mdlobách…
Neviděl už, že se k němu dívka sklonila, a necítil, že mu stáhla z prstu těžký železný pečetní prsten.
Idaberga opustila ložnici, strážnému pod schody přikázala, aby se vrátil na své stanoviště před královými dveřmi, a spěchala ke hlavní bráně, kde ve světle smolnic stáli zajatci obklopení strážemi.
"Ty, Idabergo…?!" řekl překvapený Randolf. "Nezůstala jsi snad –"
Netrpělivě ho přerušila. "Randolfe… Na rozkaz krále mám ty muže odvést zpátky. Zbav je pout a dej nám tři osedlané koně. A pospěš si."
"Kdyby mi to poručil král," zabručel Randolf. "Nebo aspoň náš pán Othon…" Pokročil k ní, sepjal ruce a řekl úpěnlivým hlasem:
"Idabergo, tvůj otec mi rozkázal, abych byl ve všem poslušen tvých rozkazů… Ale dnes už jsem třikrát pochyboval… Tahle noc je podivná. Jak ses dostala do tvrze, když jsme tě zanechali tam… a tvého koně odvedli?"
"Hloupé otázky," řekla. "Poznáváš mě snad?"
"Ano, Idabergo… Poznávám tě."
Vztáhla k němu paži. "A Marobudovu pečeť…?!"
Randolf vzal z ruky jednoho z mužů pochodeň a posvítil si na prsten. "I tu poznávám." řekl. "Patří králi."
"Není to snad dostatečný důkaz, že jednám z jeho vůle? Nebo se mám vrátit a oznámit králi, že jeho pečeť na Othonově tvrzi neplatí?"

Randolf pokrčil rameny a obrátil se ke stráži: "Rozvažte je… Tři koně pro urozenou Idabergu. Otevřete bránu. Rozkaz krále."
Zbavili zajatce pout a přivedli koně. Dva muži odsunuli těžká břevna závor; vrata zaskřípěla. Idaberga se vyhoupla do sedla a pokynula cizincům, aby ji následovali. "Ty zůstaneš," řekla Randolfovi. "Král si nepřeje, abyste nás doprovázeli."
Vyšší z cizinců nasedl; zato ten menší, zvláštních rysů tváře, jak by se koně bál. Pomohli mu do sedla a tajili přitom smích.
"Zavřete bránu, dokud se nevrátím," řekla Idaberga a pobídla svého hnědáka.
Koně se zajatci se sami rozjeli za ní.
Když se tvrz stala jen tmavým obrysem v dálce, popojel vyšší z cizinců, který připomínal Římana, po bok Idaberze a zeptal se jazykem vzdáleně podobným markomanskému: "Wohin wir reiten, die schöne Mädchen?" A když se Idaberga místo odpovědi jen zasmála, zkusil to latinsky: "Quo properamus, puella pulchra?"
"Pst," řekla dívka. "Ještě musíme objet stráž u ohně. Pak už bude všechno O. K., šéfe."
-
"K čertu," řekl Dan Young. "Buď sám sebou, Franku. Neříkám, že jako markomanská princezna nejsi půvabný, ale co je moc, to je moc… Po tomhle už si nebudu jistý ani totožností majora Livingstona."
"O. K., šéfe," řekl android alfa-omega a mžiknutím oka nabyl svého normálního vzhledu. "Nebylo to nic příjemného. Musel jsem se i věrohodně červenat, když mě Marobud přemlouval."
"K čemu?" zeptal se Dan Young.
"Ehm… Nemám vám radši podat zprávu o své činnosti, šéfe?"
"Samozřejmě, Franku. Poslouchám."
"Když jste mi řekl, abych zmizel," začal Frank, zatímco velkým obloukem objížděli kopec, na němž plápolal oheň, "metamorfoval jsem v jelena, takové místní zvíře. Je rychlé a jeho výskyt tady je běžný. Samozřejmě to nebyl úplně přesný jelen, neměl jsem k dispozici originál, jenom to, co mám nahrané; ale v té tmě to stačilo. Když vás ti muži odvedli, chtěl jsem vás sledovat, ale protože dáma zůstala, chvíli jsem se zdržel, abych si ji pro všechny případy nahrál do paměti. To už jsem ovládal i jejich řeč – je to poměrně jednoduchý germánský dialekt, i když by některé přízvuky nejspíš činily modernímu člověku potíže. Právě jsem ukončil zápis, když z chronocaru vyšli Ben Schwarz a Mike. Zřejmě slyšeli, co se venku stalo. Dámu omráčili, spoutali a odnesli dovnitř. Slyšel jsem, jak se domlouvali, že ji vymění za pana Ki Sun Donga a vás tady nechají i se mnou. Potom odešli směrem ke tvrzi. Předběhl jsem je a podařilo se mi dostihnout vás ještě před bránou, ale dostat se s vámi dovnitř nebylo možné. Přeskočil jsem zeď… Pak jsem se ztratil ve tmě, změnil jsem se v tu dámu, našel, kde spí král… Nalhal jsem mu, že vás musí pustit, protože jste synové draka. Potom… No, měl všelijaké návrhy, kterým jsem samozřejmě nemohl vyhovět. Tak jsem ho trochu zhypnotizoval, šéfe… Aby usnul a já mu mohl sebrat pečetní prsten jako důkaz, že jednám z jeho vůle."
"A to děvče…?" zeptal se Dan Young.
"Nejspíš je pořád spoutané v chronocaru, šéfe," řekl Frank. "Jmenuje se Idaberga a je to dcera majitele tvrze Othona. Král Marobud přijel kvůli drakovi – tedy chronocaru. Aspoň to je oficiální důvod. Ale hlavní důvod je to děvče."
"Je to Marobud?"
"Aspoň mu tak říkají, šéfe."
"Okradl jsi historickou osobnost, Franku."
"To mě těší, šéfe. Dostanu se tak do dějin?"
Blížili se k chronocaru.
"Poslouchal jste dobře?" zeptal se poručík Ki Sun Donga, který celou cestu mlčel kromě několika povzdychnutí a pohoršeného mumlání.
"Všechno jsem slyšel," odpověděl ponuře na poručíkovu otázku. "Došel jsem k názoru, že i přes svou nespornou genialitu jsem idiot. Měl jsem na zřeteli jenom realizaci chronocaru… Nehodlám se přít, čí je princip. Samozřejmě Andrewsův. Ale na jeho základě postavil oboucestný časoprostorový chronocar inženýr doktor Ki Sun Dong."
"Nikdo vám to neupírá," řekl Dan Young. "Ale proč jste se nerozešel se Schwarzem, když jste svou práci dokončil? Nebylo by bývalo lepší vynález zveřejnit – nebo prodat patent? Copak jste nepoznal, co je zač?"
"Divím se, že vám to nedošlo. Protože by byl odhalil, že jsem zčásti využil Andrewsova principu. Bez něj bych byl žádný chronocar nepostavil… Ostatně ani bez Schwarzových peněz."
"Obrátit se na vládu, to vás nenapadlo?"
"Nebuďte směšný, poručíku. Se svou pověstí…?! Ostatně jsem měl svůj plán."
"Jaký plán?"
Ki Sun Dong se tiše zasmál. "Jako policista mě za to jistě odsoudíte."
"Proč? Chtěl jste je nechat v minulosti?"
"A proč ne, poručíku?"
"Radši je uvidím před soudem," řekl Dan Young. "Pokud se v pořádku vrátíme."
"Samozřejmě že se vrátíme."
"A potom, Ki Sun Dongu?"
"To už bude záležet na vás… Nemám zájem pokračovat ve spolupráci se Schwarzem – je to větší lump, než jsem si myslel. A já… Asi víte, že jsem byl na dně. Snažím se dostat se z toho…"
"Promluvíme si o tom, až se vrátíme." Dan Young seskočil z koně.
"Jdou ty dveře otevřít zvenku?"
"Ano," kývl Ki Sun Dong. "Když znáte kód."

"Tak je otevřete."
"Dobrá… Jenom mi pomozte dolů z toho zvířete."
Počítali se vším, jenom ne s tím, že zajatá Idaberga se dokázala zbavit svých pout. Pozorovala je průzorem, a když Ki Sun Dong nastavoval kód zámku, číhala za dveřmi. Jakmile se otevřely, vyrazila z nich jako smršť, drobného Korejce porazila, prosmykla se mezi androidem a poručíkem a jediným skokem byla v sedle koně, na němž přijel Frank. Slyšeli její vítězný výkřik; pak se kůň vzepjal, otočil se na místě a tryskem se ztratil ve tmě.
-
Svítalo, když se Dan Young rozjel na koni směrem k návrší, kde stoupal k sinalé obloze proužek dýmu. Nemohl nechat Bena Schwarze a Mika mezi Markomany; za dvě tisíciletí by se mohla existence dvou moderních lidí u Marobudova dvora projevit katastrofálními změnami – možná mnohem horšími, než byly uhelné prognózy centrálního computeru. Poručíkův úkol byl ztížen tím, že s sebou nemohl vzít Franka; nedůvěřoval Korejci natolik, aby ho nechal o samotě ve stroji schopném okamžitého startu.
Naštěstí věděl, že Marobud byl vychován v Římě, a mohl se s ním tedy dohovořit latinsky. Latinu ovládal obstojně, právě tak jako němčinu a základ románských jazyků, které se jen v důsledku svého knižního koníčku naučil přes hypno. Uvážil, že nejtěžší bude dostat se do tvrze; nemohl spoléhat na to, že se král dosud neprobudil, a že ještě nemluvil se skutečnou Idabergou. Pravděpodobnější bylo, že mu klamnou, Frankem vsugerovanou legendu o synech draka vyvrátila hned po svém návratu, a Marobud, ať si teď myslí, že jeho noční návštěva byla pouhý sen, nebo ji má za šálení smyslů v důsledku nějakých nečistých kouzel, nebude přístupný rozhovoru s jedním z uprchlých zajatců. Bylo třeba poslat mu jeho pečetní prsten – a nebylo jisté, co udělá, až ho dostane.
Dan Young objel návrší ve značné vzdálenosti, i když u blednoucího proužku kouře nikoho neviděl. V dálce před ním oblaka zrudla červánky a na jejich pozadí se rýsovaly temné obrysy vzdálené tvrze. Cítil se skvěle v sedle koně, dýchal vzduch prostý obvyklého pachu umělých hmot, zato plný hutných neznámých vůní, a měl pocit, že teprve tohle je skutečný život. Načež si uvědomil, že jeho euforie pochází hlavně z přizpůsobení se pozemskému jednomu G a tiše se zasmál.
Právě v té chvíli kůň znepokojeně zafrkal a po několika krocích se zastavil. Před jeho předními kopyty se zvedlo hejno bzučících much…
Ve zválené trávě ležela těla Bena Schwarze a Mika.
Dan Young seskočil ze sedla a sklonil se k nim.
Okamžitě poznal, že jsou mrtví už pár hodin; chtěl se jen přesvědčit, jaká byla příčina jejich smrti, a nemusel o tom přemýšlet dlouho. Jako by tu řádil obr se železným kyjem. Těžké rány, z nichž jedna rozdrtila Schwarzovu hlavu a druhá musela naráz zlomit Mikovi většinu žeber, zasadila kopyta koně – a byl to zcela jistě kůň Idabergy, která oba muže při svém útěku dohnala, poznala – a na místě pomstila svou pohanu. Dokazovala to i zdobená střenka drobné dýky, která trčela z Mikova hrdla těsně pod ohryzkem.
Rána z milosti, pomyslel si poručík. I tohle je skutečný život. Nebo spíš jeho krutý rub…
Z úvah ho vyrušil vzdálený křik. Protože pro vysokou trávu a roztroušená křoviska ze země daleko neviděl, vyhoupl se do sedla.
Křik zesílil, když ho spatřili první z jezdců řítících se po pláni. Museli to být všichni muži z tvrze, kopyta snad šedesáti či sedmdesáti koní duněla a vycházející slunce hrálo růžovými blesky na přilbách, hrotech kopí a čepelích tasených mečů.
Už nebylo třeba usilovat o slyšení u Marobuda. Dan Young obrátil koně a rozjel se jako o život – neboť jak ve vteřině uvážil, o život skutečně šlo. Teď nemohl dělat nic jiného, než hnát koně přímo a snažit se zvládnout vlastní tělo, které nemělo s jízdou tryskem žádné zkušenosti. Nevnímal luční květy drcené kopyty, neviděl keře, přes které se kůň plavně přenášel, nevnímal dlouhý stín, který před nimi poskakoval po pláni; myslel jen na to, že nesmí spadnout.
Chybělo mu ještě pár set metrů a Marobudova kavalkáda se k němu nebezpečně blížila, když kůň klopýtl; Dan Young přitom sklouzl na bok pádícího zvířete, ale přesto se na něm udržel až k otevřenému vchodu chronocaru, kde vinou třmenu, jehož řemen praskl, spadl na zem… Frank ho vtáhl dovnitř a zabouchl dveře ve chvíli, kdy tasené meče jezdců nebyly dál než dvě či tři koňské délky.
Král Marobud zuřil. Styděl se sám před sebou za podivné noční obluzení, v němž přišel o královskou insignii, proklínal neznámou zlomoc, jež zneužila jeho lásku a vtělila se v přízrak Idabergy… Proklínal draka, za kterého skutečná Idaberga prosila, jako by tu obludu milovala víc než jeho…
Chtěl se na netvora vrhnout třeba sám. S taseným mečem se na něj obořit a sekat, dokud se nevyvalí kouřící vnitřnosti, dokud nozdry nevydechnou poslední krvavou pěnu… Hnal koně vpřed nedbaje ostatních, které nechal za sebou.
"Stůj, Marobude!" zahřměl mu náhle vstříc obludný hlas. "Přiblížíš-li se, zemřeš ty i všichni, kdož jsou s tebou!"
Nebylo třeba povelu; byl to hlas tak strašlivý, jako by udeřila sama bouře. Jezdci ve zmatku trhali udidly, koně se vzpínali a muži, kteří přitom spadli a byli podupáni, kleli. Sám Marobud se udržel v sedle jen proto, že upustil meč a nedůstojně se zachytil koňské hřívy.
Jen Idaberga ze zadních řad zahlédla, jak se dračí kůže rozzářila jako slunce… Když znovu otevřela oslněné oči, nebylo na pláni nic.
Jen rozžhavený vzduch se tetelil nad polehlou trávou.
-
"Takže jsme jim to zatrhli, pane," řekl Dan Young na závěr svého podrobného hlášení.
"Jak se dalo předpokládat," kývl major Livingstone. "Pokud vím, k průmyslové revoluci v příslušném roce došlo a pozemská moře nebrázdí žádné osmistěžníky s hektarovými plachtami. Ty dva zřejmě nikdo postrádat nebude a jejich mrtvoly historii nezměnily. Ani ten prsten, co máte na malíčku, ji nezmění – leda že byste ho někomu věnoval."

"Myslel jsem, že ho předám některému archeologickému muzeu v Evropě."
"Jak bychom to zdůvodnili?" řekl major. "A kdo by vám věřil, že patřil právě Marobudovi? Nechte si ho na památku."
"Jak myslíte, pane."
"Co byste řekl obědu v příjemném prostředí klubu Bachelor's Delight?" zeptal se major. "Pozval jsem tam Ki Sun Donga… Rád bych s ním ledacos prohovořil – mohlo by to zajímat i vás. Nebo jste měl se svým časem jiné úmysly?"
"Mám něco domluveného v New Chi, pane."
"A tak," řekl major Livingstone s úsměvem. "V tom případě vás plně omlouvám. Neuškodí, když se toho prstenu co nejdřív zbavíte."